LEILA

VELIKÁ OPERA V PATERO JEDNÁNÍ

Die novelly Bulwerovy

sepsala

ELIŠKA KRÁSNOHORSKÁ

hudbu složil

KAREL BENDL.

Klavirní výtah se zpěvy upravil skladatel.

(JEDNÁNÍ I. II.)

Nákladem „Matice hudební“ v Praze — Cena 8 zl. 20 franku. 6 rublů

MATICE HUDEBNÍ V PRAZE

Majetek „Matice hudební“ v Praze pro veškeré země, vyhražením všech jiných úprav a překladů.

V komisi knihkupectví dr. Ed. Grégra a F. Dattla v Praze.

SLOVUTNÉMU PŘÍZNIVCI

českého umění

pánu, panu

EMANUELOVI KITTLOVI

V HLUBOKÉ ÚCTĚ

věnuje

SKLADATEL.

LEJLA.

Sepsala ELIŠKA KRÁSNOHORSKÁ.

Jednání první.

(Zahrada před domem Lejlinym. V pozadí zeď, v ní vratka, v levo dům a před ním besidka.)

Podvečer.

Výstup první.

Almamen, později *Lejla*.

Almamen

(vchází zadními vrátky. Naslouchá a skrývá se, by nebyl viděn.)

Pusto vůkol! v bezpečí a skrytě
přicházím. Zda bdí as moje dítě?
Nikdo kol — — — ó žel, že na svůj prah
tajně jen se plížím jako vrah;
ó že nejdražší své radosti
užít smím jen v trapné úzkosti!

(Ze svého domu vyjde Lejla.)

Lejla.

Byl to mého otce tichý krok?

Almamen (zahlídne Lejlu).

Dítě mé!

(Obejme Lejlu.)

Lejla.

Můj otče!

Almamen.

Bůh ti žehnej dítě mě!
Leč — co znamená těch slzí tok?

Lejla.

Rozkoš, otče, tebe zříti zas!
tesknila jsem, ach! po dlouhý čas.

Almamen.

Dítě mě! mně srdce krváci,
slovo tvé co bouř v něm burácí!
Kruto, že tě musím opouštět
v teskné samotě
a že kradmo jen smím k tobě spět
v noční temnotě.

Lejla.

O proč tajně smíš jen přicházet?
a kdy v dál tvé cesty volají té,
proč tě nesmí Lejla provázet?

Almamen.

Proč? — jen bych tě zachránil, mé dítě!
Sic by Mauři, lidu mého vrazi
jako jedovatí plazi
v útočiště mé se vloudili
a mne o můj poklad zloupili.
Co mi nad vše draho,
nejvyšší své blaho,
co mi v hloubi srdce svato
musím kryti, jakby bylo klato;
domov, tebe, dcero přeuboha
očím světa musím zastírat;
běda mně! i víru svou i boha
Hospodina mrzce zapírat. —

Lejla.

Víru svou?

Almamen.

.... Před světa lící
zapírám, jen tak ji spasím!
kdy se kořím půlměsíci,
tak, jen tak lesk jeho shasím!
Tak jen královým jsem rádcem,
tak jsem vrahů maurských vládcem;
za svůj národ ujařmený
v prach a krev svou poražený,
strašnou na nich pomstu vykonám,
strašný, strašný nástroj v ruce mám;
křesťanský to král se svými voji
slouží pomstě mojí!

Lejla.

Běda! k děsnému to čelí boji!

Almamen.

K boji? Ne! jen k hanebnému vzdání,
vůli mé král zbabělý se sklání:
bez ochrany klesne nečinně!
Jediný jest Maur, jenž hrdinně
Granadu by spasil, krále chránil,
do posledních sil svůj národ bránil;
mým však cílům v oběť padne Muza!

Lejla.

Ne! probůh! ach on? ó hrůza!

Almamen (udivené).

Ha! co želíš Israele vraha?

Lejla.

Ach, ta oběť, ta mi příliš draha.

Almamen.

Nešťastná, co díš?

Lejla.

Ach, v oběť měj
žití mé, jen zachraň jej! (Klekne.)

Almamen.

Ha! či mne to přelud pekla mámí.

Lejla.

Milost otče! ach milost s námi!

Almamen (zoufale).

Jak mne trestáš ruko Hospodina!
Tak buď trestána i její vina!
Před očima tvýma Muza padne!

Lejla.

Ó pak nebudeš mít dcery žádné!

Almamen.

Nemám dcery již!

Lejla.

Můj otče! slyš! neodříkej se své lásky již!

(Lejla vztáhne k Almamenu ruce, on ji odstrčí.)

Almamen.

Ha! pryč nevěrná! pryč odrodilá!
ty, jenž jsi víru otcův zradila!
Ty, jejíž srdce pohan otevřel,
ty, za niž hanbou rdí se Israel!
Kleč, zoufej, kvílej, trhej roucho své!
snad vejde pravda v bídné srdce tvé!

Lejla.

Můj otče! milost, odpuštění!
Já miluji, ach! ve mne viny není!

Almamen.

Ha zrádkyně, tvé rty se rouhají!

Lejla.

Jsem čista, otče můj! já miluji!

Almamen.

Ó falešná! ty myješ ruce své
ve proudu vášně hříšné, nešťastné?

Lejla.

Ó milosrdenství! ať zahynu,
až smířeného otce k sobě přivinu!

(Lejla chce jej obejmout, on ji prudce odstrčí a sahá po dýce.)

Ó zničme mne, nevyslyšíš-li mne,
uvrhni mne u věčnou smrť!
Chceš zdrtit-li mé lásky sílu,
toť celé moje žití zdrť!
Tvá dcera z nebe vyvržena
ach! v jiném nebi bloudila
a nyní obou pozbavena,
víru i lásku pohřbila!
Nemožno více se navrátit
ve víry opuštěný chrám,
a musím všecky květy sklátit,
jež v lásky-plném srdci mám.

Almamen.

Jen pohřbi vše! propadlas mému soudu,
ty křesťanskému králi zástavou
za mojí zrády opravdivost budeš,
kteroužto hrdopyšné Maury zaprodám
do rukou Španělů!
Dnes v noci do tábora tě španělského odvedu.

Almamen a Lejla.

Já (Ty) pěstoval jsem (jsi) v tobě (ve mně) víru
vyvoleného národa,
jest zrazena ve vášně víru.
Tys (Jsem) poškvrněná nádoba.
Nepřítel lidu Sionského,
za jehož pád bych (bys) hlavu dal
a pohan modlou srdce tvého (mého)
a terčem pomsty se mi (ti) stal.

Almamen.

Kleč, zoufej, skláněj hlavu hříšnou,
v níž zhasla božské víry zář,
já ji tu nevěrnou a pyšnou
co oběť kladu na oltář.

Lejla.

Já zoufám, skláním hlavu hříšnou.

Almamen.

Ty modlitbou a hořem
a žhavých slzí mořem
svou vinu musíš s duše smýt,
jen pak chci zas tvým otcem být.

(Almamen odchází v hněvu a žalu. — Muza vchází. Almamen jej spatří.)

Lejla.

Jsem ztracena, já nešťastná!

(Klesne plačíc v besídce na sedadlo.)

(Stmělo se úplně.)

Almamen (pro sebe).

Ha on!
Ó samo peklo jej zkáze jeho vstříc
sem posílá! ó že nemám zbraně,
bych jej zničil hned! jen okamžik
a bude v moci mé!

(Almamen odchází tiše zadním vchodem, nechávaje vrátka pootevřena.)

Výstup druhý.

Muza, Lejla.

Muza.

Již kyne chvíle blažená,
kdy ji uzřím, milostnou Lejlu!
Kol ticho! nikdo nezaslechne lásky tajný hlas!
Když nezřím tě, tu oko mé
si marně cíle hledá;
po nebi bloudí zmatené
jsi ty ta hvězda bledá?
A hlasu tvého zlatý lad
když ke mně nezaznívá,
tu chci tě v háji vyhledat,
kde slavík sladce zpívá!
Ó přistup sem a otevři
milosti zlatá zřídla,
nechť se v ně navždy ponoří
toužebné duše křídla.
Ó děvo má, znáš touhu mou,
toť pouště žízeň žhoucí,
ó přines vlahu milostnou
v mé srdce láskou mroucí!
Ó přistup sem, ó přistup sem!

(Lejla z počátku naslouchavši, povstala, jevíc vnitřní boj; několikráte chtěla k Muzovi vyjít a zase se vrátila: konečně vyjde mu vstříc.)

Lejla.

Jak odolat, kdy slovo tvé
mne volá do mého nebe!
vždyť i mé sny i žití mé
jsou věčně Muzo u tebe!
Což byla bych já ubohá,
kdyby mně bůh mou lásku vzal?
bludička smutná, neblahá,
až by mne zhasil stesk i žal.
Však nikdy láska nezhyne
a pokud blažíš ty mne jen,
ó ty korumo duše mé!
pohrdám štěstím královen!

Muza a Lejla.

Blahem se chvěje rosy května skrýš —
tak plesá srdce mé, že ty v něm dlíš!
Mezi hvězdami je tkáno
našich srdcí spojení,
jaké blaho nám tu dáno,
v stejném sladkém horlení!
Tajná moc, lesk čarodějný
hled ku hledu poutají;
ústa dýší zápal stejný —
pojď, nechat se zlíbají!
Jak jsou šťastna lásky hnutí,
kdy je sdílíš srdečně!
jenom ve tvé obejmutí
přitulím se bezpečně.

Lejla.

Ustaň! o běda! jak můj ret
tu zvěst můž' povědět?
Miláčku můj, jsme zrazeni,
a zbývá nám jen loučení.

Muza.

Ó co to díš? jsme zrazeni?
Ó proč se míjet
a srdce více nerozvíjet
v milostném věrném nadšení?
proč zbavit svět nejdražších krás?
proč loučit se? kdo loučí nás?

Lejla.

Ó Muzo, toť sám otec můj!

Muza.

Předrahá dívko, důvěřuj!
Nech otce svého jen mne znáti.
on neodolá prosbě mé;
on blaho milosti nám vrátí
a nebe lásky blažené.

Lejla.

To klamná naděj, reku můj!

Muza.

Ó Lejlo, kdo jest otec tvůj?
Proč mi to vždy tví rtové tají,
proč kryješ temnem lásku svou?

Lejla.

Nechť hvězdy odpověď dají,
mí rtové dát ji nemohou!

Muza.

Proč srdce naše, jež se znají,
se přece poznat nemohou?

Lejla.

To, co má duše v hloubce tají,
to neznezjasní se láskou tvou!

Muza.

Otevři duši milovanou,
zjev mi tajemství, svěř se mi!

Lejla.

Hle, hvězdy na nebesích planou,
leč oblak plyne výšemi.

Lejla a Muza.

A naší lásku nebem danou
pokalí (nezkalí) osud na zemi.

(Za scénou slyšeti hluk.)

Maurští vojínové (za scénou).

Kde Muza dlí, o rychle jen
dejme mu zvěst!

Muza.

Ó skryj se drahá,
Mí vojínové mne hledají.

(Odvede Lejlu do vnitř domu, vrátí se zpět a otevře zadní vrátka, vojínové vejdou.)

Výstup třetí.

Muza, Maurští vojínové.

Muza.

Zde jsem! co žádáte mí věrní!

Maurští vojínové.

Ó prchni vůdce mileny!
Bouř nad tvou hlavou duje,
Almamen hněvem zjitřený
sem tebe následuje!
Jej slyšeli jsme stráži kázat,
by v tato místa spěchala
zde tebe zajmout, tebe svázat.
Ó prchni, my tě prosíme!

Muza.

Ne! bázeň sluch váš klamala!
Ha! prchnout já, kdy vlasti mé
jest třeba mužů proti nepříteli?
Ne! vlasti hlas mi zůstat velí!

Maurští vojínové.

Zdar tobě! zdar tvé hrdinnosti!
Proč král však dřímá v nečinnosti,
kdy město naše ve svou zkázu klesá,
nepřítel již před hradbami plesá!
Proč staví bojovnosti naší hráz?
proč proti Španělům nevede nás?

Muza.

Král čeká, až mu činu doba nastane;
neb ještě že nepřišla, zvěstuje
Almamen mu, přemocný kouzelník,
jehožto slovům král jen věří.

Maurští vojínové.

Nuž ty nás Muzo věď! nechť král
s marnými kouzly sobě hrál;
svým věrným pokyň vojínům
a veď nás proti křesťanům!

Výstup čtvrtý.

Předešlí. *Almamen* s královskou stráží přikvapí zadními vrátky.

Almamen.

Ha zrádce! již neujdeš soudu! Sem!
Sem spěšte služebníci královi!
zde ten jest, kterého hledáte!
on soudu propad — chopte jej!

Biřic.

Ve jmenu krále tebe do žaláře
co lstného zrádce, buřiče a lháře
v té chvíli máme provodit!

Muza (udiveně).

Ve jmenu krále mne do žaláře
co lstného zrádce, buřiče a lháře —
jaký to děsný klam!
ó zda vám věřit mám?
Král může ke mně záští chovat,
o věrnosti mé pochybovat?

On, jemuž vše jsem věnoval,
za nějž bych krev i život dal!
on, jenž tak milován, jenž trůní
ve srdce mého věrné tůni!
v tom srdci, jež se jemu položí
co krvepurpurové podnoží!
Nechť pozná, jak jej Muza v srdci nosí,
odveďte mne! váš vězeň o to prosí;
tisíckrát život svému národu,
a králi v oběť kladu svobodu!

(Stráž chce Muzu odvésti, maurští vojínové však se mezi ně vrhnou a obstoupí Muzu.)

Maurští vojínové.

Ty nepůjdeš, ó vůdce náš,
my bezpečná jsme tvoje stráž!

Almamen a bířici.

Ha ustupte vy zuřiví!
Syn smrti jest, kdo se nám protiví.

Maurští vojínové.

Náš jesti Muza, běda ruce té,
jež se ho tkne ve zvůli prokleté!
Teď mužům volným otroci se braňte,
neb stihne pomsta vás!
Náš jesti Muza, a zemřít chceme zaň!

Almamen a bířici.

Ve jmenu krále odporu se chraňte,
neb stihne pomsta vás
ó zbůjci! zrádce zkrotí zbraň!

(Všichni chopí se zbraně.)

Muezin z minaretu (za scénou):

Věřící skloňte hlavy k modlitbě!

(Muza uprostřed bojujících skloní se k modlitbě; stráž i vojínové uschovají zbraně, všichni pokleknou; Almamen postaví se stranou.)

Muezin.

Klekejte před bohem, Allah vás volá!
vzývejte jej a modlete se jemu!

Maurští vojínové a bířici.

Dej nám svou ochranu, Allah!
chraň město úpící, Allah!
znič sílu křesťanů, Allah!
posilni věřící, Allah!
Ať Španělům moc naše odolá.
Allah jest veliký! Allah!

Almamen (pro sebe).

Ó kloňte se jen v mrzké modloslužbě!
však v modlitbě se vznáší i můj duch,
ó v strašné modlitbě, v sladké tužbě:
kéž zatratí vás Israele bůh!

(Všickni se poznenáhla zvedají.)

Muza (k bířicům).

Nuž veďte mne, kam král mi káže jít,
Zaň chtěl jsem ve zbrani, chci zaň i v poutech mřít!
Buď s vámi bůh, mí věrní přátelé!

Maurští vojínové.

To uzří svět, že jsme tví mstitelé!

(Muza odchází se stráží; maurští vojínové jej následují. U okna vidět klesající Lejlu.)

Lejla.

On zemřít má! Zhyň srdce zoufalé!

(Klesne.)

Výstup pátý.

Almamen.

Almamen (za odcházejícím Muzou).

Jdi pohane! jdi svému pádu vstříc!
má pomsta s tebou věčně buď!
Ty musíš klesnout! židů los to velí,
a s tebou klesne národ Maurů celý!
Ó soudce králů! Bože lidu mého,
proč kletbou stíháš bídné syny své?
Ó zatřes srdcem světa vražedného,
jenž po nás šlape, na nás peklo štve!
Ó Israeli, rode mučedníků,
Bůh, za nějž trpíš, tebe opustil!
on neochromí ruky vražedníků,
ou nezbaví jich zničujících sil.
Nechť bůh i na lid kleslý zapomíná —
žár svatý v tomto srdci neshasíná.
má ruka strhá silné řetězy,
a Israel nad katy zvítězí!

(Opona spadne.)

Jednání druhé.

Královský stan v španělském táboře.

Výstup první.

Král *Ferdinand*, *Juan* a *španělští rytíři* (sedí kolem stolu hodujíce).

Rytíři.

Poháry vysoko zvedejme
a rozkoš bohatýrskou znejme!
vždy v mysli boj a na rtu mějme
tok ohnivý, tok rumenný!
pryč strasť, jež jako stín se vleče!
jen vzhůru mysle! a do seče
než nám zahřímá: vzhůru meče,
toť vzhůru pohár zpěněný!

Ferdinand.

Mí přátelé a věrní bojovníci
než vytasíte meče k vítězství,
Granada bude naše lstí a zradou
spojence našeho!

Rytíři.

Jakého získala si spojence
španělská koruna v Granadě?

Ferdinand.

Muž, jenž vše to, co se činí
vnitř Alhambry, ví a zná,
jenžto Maurským králem nyní
mocí konzel ovládá,
ten se zradou pretajemnou
Maurům a jich králi mstí,
jejich pád umlouvá se mnou,
a nám jistí vítězství.

Juan a Ferdinand.

Krále s Muzou on rozdvojí,
Muzu křivde podrobí,
vyštve Maury ku odboji,
vojsko vůdce pozbaví.

Juan, Ferdinand a rytíři.

Pakli slavný Muza klesne,
jenž co pravý rek se skví,
Maurům vzejdou chvíle děsné,
naše bude vítězství!

Ferdinand a Juan.

Naše sláva, naše Granada!

Rytíři.

Naše sláva, naše Granada!

Výstup druhý.

Torquemada. Předešlí.

Torquemada (ku králi.)

Synu věřící, již přichází
spojenec tvůj z prokletého lidu
Israelského; s ním dívka přišla
závojem zastřená.

Ferdinand.

Toť jeho dcera, již co zástavu
za pravdivost svých slibů přivádí.
Nechť vejdou!

Torquemada (k rytířům).

Vy odstupte!

(Rytíři a Torquemada odejdou.)

Juan.

Zuám otče králi, tvoje zámysly;
nedělí zráda tvého svědomí?

Ferdinand.

Ne, dětský smělče, ty, leč svatá církev
mé činy soudit bude!

(Odejdou jinou stranou).

Výstup třetí.

Almamen, Lejla.

(Almamen přivádí Lejlu zastřenou závojem a hořce plačící.)

Almamen.

Zde jest náš cíl! Kéž Hospodin
co svatou oběť přijme tento čin!
Zde zůstavím tě samu, bůh to suď!
Zde opustím tě dcero, s bohem buď!

Lejla (odhrne závoj).

Jak hořké jest mi rozloučení
bez tvého odpuštění —!
Mne trestej, nejbídnější dceru,
jen ach! mne neopouštěj v hněvu!
Jsem dítě tvé a cizí jest mi svět:
ó žehnej mi své lásky velebou,
ó žehnej mi, vždyť klečím před tebou,
snad v žití naposled.

Almamen.

Ha naposled! ne ne!
já tebe ztratit, dítě mé!
ač zbloudila jsi, tys mi věčně drahá
a bez tebe tu není pro mne blaha!
Jen na krátko tě opouštím
a na věky ti odpouštím!

Lejla.

Můj otče! jaká slasť!

Almamen (žehnaje Lejle).

Buď požehnána!
jež trpět za svůj lid jsi povolána!
Ó lósu zlému vyrvi jej,
a na své dráze vytrvej!
Pak míru veškerou tvé věrnosti
Bůh tobě oplatí svou milosti.
Však svede-li tě liché mámení

s té dráhy boží, s dráhy spasení
a zradíš-li ten svatý úkol svůj,
tož pamatuj, ha na vždy pamatuj:
že nehodna-li svého povolání
se shledneš víry, k níž tě stvořil Bůh,
pak budeš kleta, kleta do skonání,
neb Israele Bůh jest pomsty Bůh!

(Lejla naslouchá s ustrnutím.)

Výstup čtvrtý.

Předešlí. *Ferdinand, Juan, Torquemada.*

Ferdinand.

Ty plníš slib, ty dceru svou
svěřuješ rukoum královským,
muž, vyslov nyní zprávu svou,
zda hrozí osud Granadským?

Almamen.

Dík bohu lidu mého! Maurové,
již vraždili nešťastný Israel,
jdou zkáze vstříc a věčné zhoubě své;
neb Muza jediný je spasit mel,
a Muza v žaláři již těsném úpí;
naň král svou nenávist a zlobu kupí,
a pomstit miláčka se zvedne lid,
bez vůdce vojsko slepě bude zuřit,
krev proudem téci, bouř se bude chmuřit,
s osudem marně Islam zápolit.
Tak klesne Israele nepřítel.
a tobě k nohoum klesne Israel.

Ferdinand.

Nadějná věštba tvá je prorocká,
leč odměna též bude královská.
Než prozatím nechat tě odmění
mých díků toto slabé znamení.

(Král sejme s šije své zlatý řetěz a podává jej Almamenovi. On jím mrští o zem.)

Almamen.

Pryč s vilným zlatem! ha ty víš,
čím služby moje odměníš!
že lidu mému stejných práv
s křesťany musíš dáti,
a že je královský tvůj háv
do ochrany má bráti;
že uštvaný židovský lid
pod žezlem tvým chce nalézt klid,
že nalézti chce mír a čest,
a k výši člověka se vznést.
Co žádáu, co jsi slíbil, víš;
zde králi viz a podepiš!

(Almamen vyňal z šatu listinu, již králi předkládá.)

Ferdinand.

Ha, podepsat? což slovo mé nestačí?

Almamen.

Spěš!

Ferdinand.

Nikoliv!

Almamen.

Už nemáme
nic více, pane, spolu k jednání.
Pojď dcero! již mi nejsi ztracena
a Granada je Maurům vrácena.

(Almamen chce s Lejlou odejít.)

Torquemada (tiše ku králi).

Ty's věrný církve syn,
a smlouvu s nevěrcem
můž' svatá církev zrušit.

(Ferdinand podepíše.)

Ferdinand.

Stůj, zůstaň!
Zde máš úpis svůj!
zůstav zde dceru, vrať se zpět.

(Almamen vrátí se a vezme z rukou královských úpis, jejž políbí.)

Almamen.

Bože, králi králů, hlasné kvílení
lidu tvého v ples se promění!

A tebe dcero! Bůh má v moci své,
on chraniž srdce mladistvé.

Quintetto.

Torquemada.

Bůh náš v zalíbení má
zbožnou horlivost,
nechť i lstí se vykoná
svatá povinnost.
Zrádme židy, nevěrce,
Bůh to ví, Bůh to chce.

Ferdinand.

Tato smlouva bezbožná
nezkalí mou cnost;
Bůh, jenž moje srdce zná,
čte v něm oddanost.
Zrádím židy, nevěrce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Juan.

Děvo rajsky spanilá
zanech truchlivost!
mučíš mne, a ústa má
prosí o milost.
Tys mi vnikla do srdce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Almamen.

K světu mluvit počíná
Boží všemocnost!
Israeli ztracená
zkvétá budoucnost.
Dcero, nelkej pro otce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Lejla.

Láska má je ztracená,
svět je štěstí prost!
kéž mne vede cesta má
v smrti blaženost!
Otče, trpím přehořce,
Bůh to ví, Bůh to chce!

Lejla, Juan, Ferdinand, Torquemada, Almamen.

On umírní milostí
pochybenství boj,
zbav se, srdce, úzkostí,
nadějí se kojí.
Bůh to ví, Bůh to chce
on jest velký ochrance.

(Almamen odchází v jednu, Torquemada s Lejlou v druhou stranu, náhle však Lejla ohlednuvši se, vrací se k Almamenu, jenž políbiv ji v čelo, ji žehná, načež rychle odejde; Lejla klečic toužebně za ním hledí; Torquemada pak přistoupí k ní, aby ji odvedl.)

Opona spadne.

Jednání třetí.

Výstup první.

V Granadě, v síni paláce Alhambry. *Boabdil, Almamen.*

(Boabdil spočívaje v lenošce, nahlíží do pergamenu. Vstoupí Almamen. Boabdil odloží pergamen.)

Boabdil.

Ó těšiteli vytoužený, co přinášíš?

Almamen.

Tobě, drahý králi, bezpečnost
před nepřáteli skrytými!
mám dobré zprávy.

Boabdil.

Mluv, mistře kouzelníku!

Almamen.

Již zrádce tvůj se v poutech svíjí,
již Muza zbaven moci své,
lesť jeho ale nepomíjí,
on volá s úctou jméno tvé.
leč pomsta vře mu tajně v útrobách;
chraň Muzy se na trůnu výšinách.

Boabdil.

Dík tobě, věrný králův rádce!
mne zbavils úhlavního zrádce;
leč službu ještě jednu jen
mi prokaž v tento šťastný den.

Almamen.

Tvé přání jest mi rozkazem.

Boabdil.

Ó dovoliž mně věštba tvoje
do ohnivého vtrhnout boje!
ó nech mne býti vítězem!
Řeci, že již přišla doba činu,
ať v čele věrných vlasti synů
ohájím vlast, tu krásnou zem,
ó nech mne býti vítězem.

Almamen.

Ha, ustaň! hrdinnosti nával
v útrobě potlač zjařené;
zvěst, kterou ze hvězd jsem poznával,
ti ještě k činu nekyne.

(Almamen se vzdálí.)

Výstup druhý.

Boabdil.

Ó, ještě čekat! kletby osudu
té zdlouhavé, ó kdy jí pozbudu?

(Vezme pergamen a čte.)

Ty listy moudrosti — ó, čemu učí?
že koruny a žezla lichý klam,
a srdce jediným že trůnem světa!
a každý smí se k této pravdě znát,
jen král se jí má odříkat.
V líbezném klidu, v míru spanilém
se rozkochat, se rozplynout,
a v lásce zplanout sladkým zápalem,
jen k tomu cíli lne mé touhy proud.
Leč osud můj mne na trůn vrhá,
obtíživ hlavu korunou,
mne světa vír od štěstí trhá,
hluk války ruší lásku blaženou.
Mne národ volá a mne děva poutá,
mne volá boj, mne věštba k míru poutá,
mne volá čin, mne nerozhodnost poutá,
mne volá osud, a mne osud poutá.

Jsem otrokem, ó jaký vír v mé hlavě,
a jaká mdloba v srdci mém!
snad zpěv a láska žal můj hravě
rozplaší ladným hlaholem. (Dá znamení za scenu.)
Zorajda s družkami svými ať vejde!

Výstup třetí.

Boabdil, Zorajda s loutnou a jiné otrokyně tančící s tamburinami.

(Vše se před Boabdilem hluboce uklání.)

Zorajda a dívky.

Slavík zpívá mezi květy,
po nebi jdou zlaté světy,
rosa líbá růži vonnou,
širá zem se usmívá;
láska hoří jemnou září
na červánku vnadné tváři,
láska vesmír ovívá.
Přijmi zpěvu pozdravení
a červaúků políbení,
zapomeň na mračné pluky,
jako nebe blankytné:
zakryj srdce usmíváním,
sice zhyne naříkáním;
šípem hrozí z něžné ruky
lásky bůže udatné.

(Na znamení Boabdilovo vzdálí se dívky.)

Výstup čtvrtý.

Zorajda a *Boabdil.*

Zorajda.

Ty nejsi šťasten! duši tvou
neznámé žaly tísní,
a v srdci tvém se neozvou
ohlasy našich písní.

Boabdil.

Jen ty mi pěj, ty jediná
mi můžeš nebe otevřít,
ty jediná, ty milená
v mé choré srdce umíš zřít.
Jen ty mi pěj!

Romance.

Zorajda (k loutně.)

Vadla růže v slunce svitu,
smutně hlavu klonila,
z hloubky truchlých, teskných citů
slze z olmě ronila.
Jako v poušti žhavém písku
žárem život její mřel,
až své větve ji na blízku
štíhlý lavřín rozestřel.
Štíhlý lavřín v modré výši
zpěvným vánkem opojen,
dal jí v jarém stínu skrýši,
zašeptal jí slávy sen.
Ó milenče, sáhni směle
po lavřínu slávy vyš,
v jeho stínu na svém čele
růže lásky omladíš!

Boabdil.

Ach, ty též k činu napomínáš?
že ještě jednat nesmím, zapomínáš?
Almamen ještě čekat velí!

Zorajda.

Ó zanech kouzel neblahých
a nevěř věštbám zkáznym!
jen v čele bojovníků svých
odpověz slovům prázným.
Ve války vír tě národ zve,
ó rozviň mužné síly své!
ó skvěj se, milenče můj,
ve věnci slávy bojovné!
co král, co rek před světem stůj,
jak již jsi králem v duši mé.

Boabdil.

Zorajdo má, tys anděl můj,
ó posvěť ty mne k činu!

Zorajda.

Ó zbroj se již, milenče můj,
ať věnce slávy vinu!

Zorajda. Boabdil.

Ty srdce, které zodpovíš
mé duše temné vždy otázky,
ó jak se milokrásně skvíš
ve věnci blaha, v slávě lásky!

(Boabdil pohlíželje do pozadí, spatří blížící se Maury.)

Boabdil.

S tebou, milá, loučívám se jenom s tíží:
odejdi — hle! Maurové se mojí blíží.

(Zorajda odchází.)

Výstup pátý.

Boabdil, Muza a Maurští rytíři.

Maurové.

Králi náš! tvou milost,
srdce tvého ušlechtilost
vyzýváme, abys klidem
ducha sklonil ku smíření,
příčiny kdy hněvu není.
V míru plesej se svým lidem,
s čela svého svrhej hrůzu,
hleď na nevinného Muzu!

(Muza předstoupí a hluboce před králem se ukloní.)

Boabdil.

Ha, hříšnice! ty sproštěn pout
se předc mne odvažuješ?
jsi v moci mé, poznej můj hněv!
Odveďte jej! jdi smrti vstříc!

(Na znamení královo vystoupí aethiopská stráž.)

Maurští rytíři (vstoupivše stráži v cestu).

Ne, ne! my také páže silné máme,
pro Muzu my je pozvedáme:
on jesti nejvěrnější druh,
nejlepší z poddaných ti sluh.
Zkrot králi, svůj přenáhlý hnev,
vztyč jasnou smíru korouhev!

Boabdil.

Ha, vzdorní otroci! proč vůdce váš
nedlí ve vězení? kdo strhal jeho pouta?

Muza.

Lid, králi! lid to učinil!
mne vyprostila z vazby
mohutná lidu vůle
a bojovníků láska.

Boabdil.

Ta láska, o kterous oloupil krále!
Ó že jsem tobě věřil!
tys lidu zášť uvalil na mne!
však smrti neujdeš.

Muza.

Ó čin s mým životem, co můžeš,
mé lásky k tobě nepřemůžeš!
chovám ji věrnou, nezměnnou,
byť smrť mi byla odměnou!
Jsem srdcem, žitím, celym myšlením
tvůj, věčně tvůj, i vzdechem posledním.

Boabdil.

Ó kéž bych věděl, že tvé srdce
tou řečí mluví, jako ústa tvá.
Ó rci — leč klam jsou slova tvá!

Muza.

Příteli nejdražší, již zapomněl jsi
na chvíle mladosti, na lásku naši
tu důvěrnou a něžnou?

Muza.

Ó milený, ať do smrti
mne kletba stíhá v zápětí,
pak-li již nejsem věrně tvůj —
ó milený, jen důvěřuj!
hleď v oko mé, poslyš můj hlas,
hleď do duše — ty dlíš tam zas.

Boabdil.

Ó nebesa! toť Muza můj,
ty rozbouřené srdce, stůj!
toť jeho hled, toť jeho hlas,
z nich jeho láska září zas.
Ó milený, nic do smrti
té lásky pouta nezdrtí.

Maurové.

Ó věř, oně věrný do smrti,
on život svůj ti zasvětí.
Ó králi náš, jen důvěřuj,
vždy miloval tě Muza tvůj.
Toť jeho hled, toť jeho hlas,
z nich jeho láska září zas.

Boabdil.

Ó pojď, a vroucné objetí
ať naši lásku zasvětí.

(Boabdil obejme Muzu.)

Maurové.

Dík, dík za ono objetí!
zdar půjde jemu v zápětí.
Král věří našim srdcím zas,
a neslyší zlych kouzel hlas.
Již zhasl záští plamen,
jejž rozeplál Almamen!

Boabdil.

Almamen pravdivý je věstec, ale Muzo
ty znova šališ mne! mne varoval
Almamen!

Výstup šestý.

Předešli, Zorajda s dívkami přikvapí.

Zorajda.

Almamen jest zrádce,
ó slyš mne, náš vládce!

Dívky.

Almamen jest zrádce,
ó slyš ji, náš vládce!

Boabdil.

Mluv, co jest s Almamenem!
Zorajdo, přistup blíže!

Ballada.

Zorajda.

Z pavlánu hledím s dívkami,
klid rozkládá se nivami,
jen tam i tu se z úkrytu
vyloudí blesk, to zbraně lesk!

Dívky.

Aj jak je krásný zbraně lesk
a v dálce táhlý trouby vřesk!
vysoko prapor k nebi vlá,
do boje vlasť kdy zavolá.

Zorajda.

To Maurská zbraň, leč z daleka
roj cizích kopí vyniká;
to křesťané, i nastane
vítězná seč pro maurský meč.

Dívky.

Aj jak je krásný atd.

Zorajda.

Ku zemi klesal mnohý rek,
leč marný Španělů byl vztek;
křesťanský voj co ptactva roj
při dešti střel se rozpršel.
Almamen prchal zlekaný
do tábora za křesťany,
on zrádce jest! a Maurů čest
ty hájit máš, ty v boj se dáš!

Dívky a rytíři.

Aj jak je krásný a t. d.

Muza.

Ó pane náš, nemeškej již
ať mečem zrádě odpovíš!

Muza. Maurové. Dívky.

Radostné blesky ať na nebi planou!
ó bojuj, králi, za vlasť milovanou,
hrdinský vládce, pravici pozvedni,
na bojovníky své pohledni!
Co mečů, tolik mužných srdcí jest,
a každé chce svou krev do boje v oběť nést.
O jaká rozkoš, jaká slasť,
lesknoucím mečem v boji vlást!
a vítězit při plesu národa,
kdy v krásnou vlasť se vrací svoboda!
Ó kráčej králi k vítězství,
slyš, oč tě prosí věrní tví!
a v páži meč a v srdci sílu
již pokroč k bojovnému dílu,
falešná věštba budiž zničena.
neb tobě věští lidu srdce nadšená!

Boabdil (k stráži aethiopské).

Oznamtež vojínům, že přišla doba činu!
já s Muzou sám se postavím
v jich čelo! v bitvu rozhodnou
je povedu!

(Stráž odejde.)

Sbor.

Ó vítej v srdci lidu, králi,
pozvedni svůj památný meč,
ti, již při tobě věrně stáli,
zvou tebe jásajíce v seč!

Zorajda. Muza. Boabdil. Sbor.

Bůh s námi jest a naše díky
kéž přijme všemocný Allah!
on zostří naše bystré dýky,
Allah nás k slávě povolá!
Buď věčně veleben Allah!
Allah jest veliký, Allah!

(Zorajda a Muza podávají Boabdilovi jeho přilbici a památný meč i štít. Král ozbrojiv se, postaví se vojínům v čelo a kyne jim, by jej následovali do boje.)

Opona spadne.

Jednání čtvrté.

Před Granadou. Španělský tábor.

V levo v předu stan královský, proti němu stan Lejly, v pravo v zadu černý stan inkvisice, na něm černý prapor s bíle vetkaným křížem.

Výstup první.

Lejla (vystoupí ze stanu).

Ten pestrý život, ruch ten bojovný
nemůž přehlušit bouře v nitru mém!
ó kéžbych v tichu osamělé skrýše
ztracené blaho mohla oplakávat!
Mně není dána blaha část,
jenž v každém srdci kyne;
do hrobu musím lásku klást,
a s láskou blaho hyne.
Bůh srdce naše spojil milostí,
Bůh roztrhl to pouto lásky naší!
zda lásku víra z duše vyhostí?
která jest Bohu, která srdci dražší?
Ó víra duši nebi zasvěcuje,
leč láska srdce blahem rozněcuje,
mé nebe, láska má, je zašlý sen,
a zoufání mi zbylo jen!

Muzo, reku spanilý,
zvadly naší lásky věnce!
pohřbi čas ten rozmilý,
s bohem pošli své milence.
Vánky, vlajte v širý svět,
zvadly mého blaha vínky!
roznášejte uschlý květ, —
s bohem buďte upomínky.
Ještě se mi otvíráš,
ráji lásky! ve snu mnohém,
ale rychle umíráš,
s bohem lásko, věčně s bohem!
Mně nikdy již se nezjasní
to srdce zatemnělé;
milostné světlo, uhasni
v mém pláči, v rose vřelé.
Ach, nikdy již nevzejde
mně lásky úsvit rumělný;
poslední paprsek již zemdlený
do hrobu noci vejde.
Pohřbené slunce v srdci přeubohém,
buď s bohem, ó buď s bohem!

Výstup druhý.

Lejla. Juan.

Juan.

Znáš lásky sílu?

Lejla.

Kdo jsi?

Juan.

Znáš lásky zázraky?

Lejla.

Znám její bol!
Láska má je ztracena!
Co žádáš ode mne?

Juan.

Ty dítě tajemné,
já tebe miluji!

Lejla.

Ó zanech naději!
již láska zvadla mi!

Juan.

Ne, to nemůž býti!
Slunce zas vysvítí,
radost se rozzáří
na tvé krásné tváři!
Lejlo, Lejlo, hleď mne,
u tvých nohou klečím,
k cíli mému veď mne,
ku rozkošem větším.
Na slaveném trůnu
královskou korunu
na tvou hlavu vložím,
jen mi pohled přej!
Neb rozbořím trůny,
odvrhám koruny,
meč ti k nohoum složím.
jen mi lásku dej!

Výstup třetí.

Předešlí. Torquemada a mniši vystoupí ze stanu inkvisičního.

Torquemada (k Juanovi).

Stůj, nešťastný, v zem upři zrak,
a hanbi se, žes mluvil tak!

Lejla.

Muži velebný, do vaší ochrany se vzdám.

Torquemada.

Ha, děcko! někdo blízko tebe jest,
kdo zlomit může mladistvou tvou pýchu
a zlému hříchu
připravit hrůzný trest!
Křesťanský kníže židovce se koří
a hříšnou láskou k bídné hoří!
Jdi, koř se Bohu, chraň se!

(Juan odchází zahanben.)

Torquemada (k Lejle).

Dcero nevěrce, zde jista
nejsi v hlučném táboru;
bys se zachovala čista,
svěřím tebe klášteru.

Lejla.

O, přej mi útulek, o dej mi mír!
odveď mne odtud jen! snad klášter
mně bude tichým hrobem.

Torquemada (k jednomu z mnichů).

Odveď tu pannu k jasné králové,
ať hned se vypraví na cestu
do kláštera; já sluha boží
tak velím!

(Mnich odvede Lejlu.)

Výstup čtvrtý.

Torquemada a *mniši.*

Torquemada.

Nyní, bratři, modleme se
za zdar našich bojovníků,
ať se s vítězstvím navrátí
z boje dnešního!

Torquemada. Mniši (pokleknouce).

Dej pane sílu našim bojovníkům,
ať odolají krutým protivníkům.
požehnej nám, jenž naši víru znáš,
popřej nám vítězství, ó Pane náš!

(Z dálky slyšeti válečnou troubu.)

Torquemada.

Jaký to zvuk? poslyšte bratři v Pánu.

Mniši.
Dejž Bůh, by dobré bylo znamení!
to naše voje jsou! to naše bubny!

Torquemada.
Hle, tamo již se blíží ověnčení,
vesele vlají prapory!

Mniši.
Jdou s vítězstvím! dík Bohu buď!
již jásot plní každou bruď!

Výstup pátý.

Předešlí. Španělští bojovníci s ověnčenými korouhvemi. Král *Ferdinand* vystoupí ze svého stanu a usedne na připravené křeslo.

Bojovníci.
Nad Granadon kříž se skví,
naše jesti vítězství!
Jásot Španělů zní v dál;
sláva španělské korunĕ,
a na našem trůně
ať žije král!
(Tanec vojínů a hry se zbraněmi.)

Výstup šestý.

Předešlí. Vůdce Španělů a spoutaný *Almamen* veden několika Španěly.

Vůdce Španělů.
Slyš, králi náš! radostnou zvěst,
vítězně vlaje prapor náš
již nad Granadou! Maurů zástupy
prchají v Boabdila nové sídlo
i Muza též!

Ferdinand.
Vítejte, hrdinové! a můj dík
přijměte za zástavu slavné odměny,
za vítězství to krásné!

Vůdce (vezme Almamena za ruku a předvádí jej králi).
A zde, můj králi stojí
žid, jenžto lhal, že v zaláři dlí Muza,
kdež Muza čacký v čele voje stál!

Ferdinand (k Almamenovi).
Soud tebe nemine, neb tys mne zklamal!
smrt jesti malý trest takému zrádci,
a protož ještě před smrtí vyzradit musíš
v Granadě všecky skryše pokladů
a zlata, jež tam židé skrývají.

Almamen.
Ha, zrádní krkavci! pod rumy trůnů
a chrámů vašich chci vám zjevit skryše!
Ó králi, tot má odměna? to smlouvy splnění?

Ferdinand. Torquemada. Sbor.
Slyš, a vydej smlouvu zpět.
nechať nezví o ní svět,
taká smlouva neplatí,
církve soud ji rozdrtí.

Almamen
(vyjme smlouvu ze šatu a mrští ní k nohoum královým).
Zde vaše smlouva, lháři kletí,
leč nyní navratte mi dceru mou!

Torquemada.
Tvá dcera zbavena zlé pychy,
v klášteře smíří otcův hříchy.
Našeho boha vzývajíc
nesmí se k tobě vrátit víc.

Almamen (zoufale).
Má dcera v klášteře! ó tygrové!
poslední poklad v sluji jedové!

Ferdinand.
Leč protos před nás povolán, bys odpovídal,
kde židů poklady jsou skryty! nechceš-li
být nám po vůli, tedy pohleď tamo,
jaká tě zkouška očekává!

Almamen.
Ó hanba vám, o hanba vám!
ó zrádci, věčná hanba vám!
Nehasí krev tvou žízeň, králi,
jíž proudy proléváš,
že lačníš po zlatě?
Můj poklad jediný jest v srdci mém,
to jest — má pomsta!

Mniši.
On se rouhá,
podlost pouhá
jesti jeho řeč,
protož v muka
naše ruka
proklatého vleč.

Torquemada. Ferdinand.
Nevěřící,
musíš říci,
kde jsou poklady,
sice hrozná
muka pozná
tělo. Mluv tedy!

(Torquemada dá znamení, by odhrnuli oponu stanu inkvisičního, tam se objeví uprostřed nástrojů k mučení pochopové k práci připravení.)

Mniši.
Tamo hleď!

Almamen
(přetvařuje se, jako by jej hrůza jímala).
Ustaňte! popřejte mi oddechu!
jen chvíli k rozmyšlení, otcové.

Torquemada. Ferdinand a mniši.
Nuž, vejdi do sebe,
jsme milosrdni!

(Almamen jako v zamyšlení přitiskne spoutané ruce k prsoum, náhle roztrhne pouta, odhodí je na zem, prchá; vojínové staví se mu v cestu, on jednomu vytrhne meč a dva skolí, zmizí v pozadí. Ze stanů počnou šlehat plameny, rudá záře se rozšiřuje. Tábor hoří.)

Výstup sedmý.

Ferdinand. Torquemada. Mniši. Španělští bojovníci.

Torquemada.
Satan byl mezi námi!
on zkazí nás, hle v požáru
již kácejí se stany, polní chrámy,
ó běda nám!

Mniši a bojovníci.
O běda nám!

Torquemada.
Almamen děsný čaroděj
štve na nás četných kouzel moci
tu zkázu hroznou bez pomoci!
Hle plameny ty skryly jej, v nich uniknul,
jej stíhat nelze nám
leč kletbou věčnou!
Bůh jej trestí sám —!

Ferdinand.
To byla židů nástraha, leč pomsta jim!
soud církve nechať soudí nevĕrce.

Vojínové.
To padne zpět na hlavu tvou,
bezbožný Israeli!
plameny, jež nám stany rvou,
plamennou pomstu velí.

Ferdinand. Torquemada. Mniši.
Bůh kyne rukou ohnivou
a chvěje svět se celý:
on pomstu zve na hlavu tvou,
bezbožný Israeli!

Vojínové. Mniši.
Bůh kyne nám, toť božská zvěst!
Bůh žádá nevěřícíeh trest.
Hle, rudý plápol sahá do nebe
pro pomstu, Israeli, na tebe!
A pomsta, která vře v tom plameni,
tě stihne, až tě v popel promění.
(Všichni odcházejí z táhora.)

Opona spadne.

Jednání páté.

Klášterní zahrada, v zadu chrám, v pravo křídlo kláštera, v levo mřížová vrata zahradní.

Výstup první.

Lejla, abatyše, *Torquemada* a jeptišky.

Abatyše.
Má dcero, zkoušelas svou víru a své srdce?
jsi hodna posvěcení? můžeš vstoupit
s pokojnou duší ve klášterní řád?

Lejla.
Nic mne neodvrátí od svatého cíle!
Službou boží mír vykoupím,
do vašeho řádu vstoupím.

Torquemada.
Vzdáš se, Lejlo, otce svého,
všeho, co ti předrahého,
tajných srdce hnutí,
vroucných vzpomenutí?

Lejla.
Jen velký žal mé vzpomínání,
jen muka moje milování,
snad Bůj je sejme s duše mé
a dá mi blaho pokojné.

Lejla. Abatyše. Torquemada.
Bůh, jenž dýše širým světem,
hvězdami i zemským květem,
z krutých muk mne (tě) vyprostí,
mír se v srdci uhostí.

Torquemada.
Takž Bůh tě žehnej! pojď, má dcero,
již svatý obřad započne, jímž do řádu
tě přijmeme. Bůh posilni tvou duši.
(Abatyše, Torquemada a jeptišky odcházejí do chrámu. Lejla chce za nimi.)

Výstup druhý.

Lejla, Juan.

(Juan co mnich zakuklen otevře tiše mřížová vrata a vstoupí. Blíží se k Lejle a zadrží ji. Stmívá se.)

Juan.
Ó zkoušelas své srdce? můžeš opouštět
bez touhy žalostné ten krásný svět?

Lejla.
Můj otče velebný —

Juan.
Milenko krásná!

Lejla.
Probůh! toť Muzy mého hlas!

Juan (poklekne před Lejlou a odhodí kapuci).
Ó viz mne! u tvých nohou klečím zas!
uprchni se mnou, pokud ještě čas!

Lejla.
Ty prchni sám! nesváděj mě,
má cesta vede do klášterní svatyně!

Juan.
Ó měj s mou láskou smilování,
slyš, jak tě prosím o milost!

Lejla.
Pryč, směl'če! ještě k vytrvání
mám síly dost!
(Odejde do chrámu.)

Juan (opět se zakuklí).
Ó marná byla prosba má,
již Lejla pro mne ztracena!

Výstup třetí.

Juan, Muza, později sám.

Muza (vejde pootevřenou mříží).
Ó rci, mnichu! není-li zde útulku
pro Maury prchající, zemdlené?

Juan.
Ó nikoliv! zde klášter jest, a přístřeší
zde nenalezne moslemín!
Leč jinou útěchu ti dám: zde Lejla dlí
a tebe, Muzo, ještě miluje.
(Odejde.)

Muza.
Zde Lejla dlí! o jaká slast!
zas k životu mne poutá naděje!
neztratil vše jsem, ztrativ vlast, —
mne Lejla ještě miluje.
(Setmí se úplně.)

Píseň Muzova.

Kdo láskou srdce konejší,
ó Lejlo má!
poznává život krásnější,
ó Lejlo má!
Kéž ještě jednou tebe zřím,
že v ráji dlím, pak uvěřím,
ó Lejlo má!

Slyš prosby rtů horoucích jen,
ó Lejlo má!
Dech každý tebou opojen,
ó Lejlo má!
V tvé záři růže rozkvétá,
tvůj chlad ji opět rozmétá,
ó Lejlo má!

Ku nohoum tvým vše pokládám,
ó Lejlo má!
Květ blaha, růže své tu mám,
ó Lejlo má!
Usměj se na ten něžný květ,
ten poslední, jejž chová svět,
ó Lejlo má!

Výstup čtvrtý.

Dvojscéna chrámová.

Před chrámem (na scéně).	**V chrámě** (za scénou).
Muza, Zorajda s Boabdilem, později *Almamen.*	*Lejla, abatyše, Torquemada, jeptišky.*

Boabdil.
Vyzkoumal jsi, ó Muzo, bude-li
zde přáno přístřeší mým věrným Maurům,
Zorajdě i mně?

Muza.
Můj králi nešťastný, zde místo není vlídné —
v křesťanském dlíme klášteře!
(V chrámě zavzní varhany.)

Boabdil.
Ó slyš!

Muza.
Jak z hrobu zní tento zvuk!

Zorajda.
Tak žalný jest jak z hloubi srdce mnk.

Muza.
Tak ty mé srdce pěješ!

Boabdil.
Proč Muzo tak se chvěješ?

Muza.
Proč chví se vzduch co vzdechy loučení?
ach, ve mně víří hrozné tušení.

Almamen (vystoupí nepozorován).
Vím, že ji uzřím, zde
nešťastnou Lejlu!
o Bože lidu Sionského
chraň ji před nepřáteli krutými.

Jeptišky (v chrámě).
Dominus fortitudo plebis suae
et propter salvationem Christi sui est.
Salvum fac populum tuum Domine,
et benedic haereditati tuae,
et rege eos et extolle illos usque in aeternum.

Muza.
O běda, běda děsné poznání,
již poslední mi klesá doufání,
ó znič mne hrůzo!

Boabdil.
Pojď odtud Muzo!

Muza.
Ó nikdy tu, kde Lejla dlí!
bych ukončil ten život uvadlý!

Almamen.
Zmař Hospodine svůdné volání
tvých nepřátel, v jichž rukou dcerá má!
ať ruka tvá ji pádu uchrání.

Muza.
Proč srdce mé tak zvolna umíráš?

Almamen.
Ó, pane, zdaž mé dítě zastíráš,
ať nezhubí jej katané
a tobě nevyrvou ho křesťané.

Muza.
Jak zapudit ten strašný sen?

Boabdil.
Pojď odtud jen!

Muza.
Spíš umru!

Boabdil.
Co tě zde poutá?

Muza.
Mé srdce zmírající.

Almamen.
A nezachrání-li ji Hospodin,
ó strašný bude mojí pomsty čin.

Abatyše (v chrámě).
Zaslib se nám svatou přísahou,
ať tě poznáme co sestru svou.

Torquemada (v chrámě).
Přísahej, že věrně vytrváš
ve svátosti, jíž se oddáváš.

Lejla (v chrámě).
Přísahám, že v Bohu jen chci žíti,
že chci věrnou dcerou řádu býti.

Muza (k Boabdilovi).
Není to Lejlin hlas?

Almamen (pro sebe).
To jesti ona . . . . . pozdě již.

Boabdil (k Muzovi).
Ty klesáš — co tak tě děsí?

Muza.
Ha, běda, srdce rvou mi běsi.

Boabdil.
Jaké tě jímá šílení?

Muza.
Ó rci, že jest to klam i sen,
že zmámilo mne vidění,
že slyším Lejlu ve snu jen!

Torquemada (v chrámě).
Zasvěcena buď svatému povolání,
s tebou budiž Boží požehnání!

Almamen.
To byla ona, to byla Lejla
a přísahala — běda jí!

Muza.
Co křesťanku ji uzřím!
ó veta po mé naději!
ó strašné losu tajemství!

Boabdil.
Probuď se z bolu šílenství!

Jeptišky (v chrámě).
Memor erit in saeculum testamenti sui,
annuntiabit virtutem operum suorum populo tuo.

Almamen.
Ach, jali ji, tu oběť nevinnou,
a odňali jí svatou víru mou.
Ha, již ji vlekou, mou nešťastnou dceru!

Výstup pátý.

Zorajda, Muza, Boabdil, Almamen. Z chrámu vyšly mezi zpěvem jeptišky s rozžatými svícemi, v jich středu *Lejla* pod závojem, za nimi *abatyše* a *Torquemada.*

Almamen (přikvapí a chopí se Lejly.)
Stůj! jsi-li Lejla, já jsem otec tvůj,
a nebi, zemi, peklu
tě vyrvat chci!

Muza (zahlídne Almamena).
Toť její otec — toť zrádce Almamen!

Lejla.
Můj otec!

Abatyše. Torquemada. Jeptišky.
Běda tobě, nešťastníku smělý,
svatozrádce ustup nám!

Almamen
Nikdy!

Torquemada.
Nezachránil svět té celý,
jménem církve tebe v moci mám.

Almamen.
Bůh to slyš — chci umřít nastokrát,
než vám dceru svoji dát.

Abatyše. Torquemada. Jeptišky.
Bůh to slyš! to není dcera tvá,
dcerou církve jest a zůstat má!

Almamen (strhne Lejle závoj).
Pohleď na mne, Lejlo nevěrná,
mluv před Bohem svým, jsi dcera má?

Lejla.
Bože, jaky vír mne pojímá!

Muza.
Nebesa, toť Lejla milená!

Lejla.
Muzo můj, jak úpí duše má!

Muza.
K tobě spěji, slasti jediná!

Abatyše. Jeptišky.
Chraň ji, Bože! onať nevinná!
(Almamen chce unášet Lejlu. Muza mu v tom zabrání.)

Torquemada (k Muzovi).
Chraň ji, ona klesat počíná!

Boabdil.
Toť Almamen! znič jej pomsto má!
(Tasí meč.)

Muza (k Almamenovi).
Zrádce, zda tě zkrotí ocel má!
(Tasí meč.)

Almamen.
Pojď, ať zbraň mé dílo dokoná!
(Tasí meč.)
(Muza, Boabdil a Almamen zápasí.)

Výstup šestý.

Juan, předešlí.

(Juan přikvapí mezi zápasem k jeptiškám.)

Juan.
Zachraňte se, posvátné panny! tamo blíží se
Maurů zástupy.

Jeptišky.
Pros za nás Maria vznešená!
(Jeptišky prchají do kláštera.)
(Mezi zápasící se vrhnou Zorajda a Lejla. Zorajda staví se před Boabdila a Lejlo mezi Almamena a Muzu.)

Lejla. Zorajda.
Proběh! zanechte boje!

Lejla.
A má-li krev být prolita,
bodejte v srdce moje,
ať zhynu, v náručí otcovském objata,
naposled žehnána, neb prokleta!
(Muza, Boabdil a Almamen zanechají boje.)

Octetto.

Abatyše (k Lejle).
Ó běda tobě, srdce rozervané,
že Boha svého opouštíš!
navrať ji k sobě všemohoucí Pane,
neb ty jí v nebi ještě odpouštíš!
Boj lásky zemské víry svrchované
jí zbavil. Hrůzně se, ty lásko, mstíš!

Zorajda (k Boabdilovi).
O běda tobě, srdce rozervané!
proč milku věrnou opouštíš?
proč v boj se vrháš? pojď v mé lokty chranné,
jich pout ať nikdy víc se nespouštíš,
jen padlé vlasti láska tvoje plane —
a na mne hrůzně se, ó lásko, mstíš!

Lejla.
Ó běda tobě, srdce rozervané!
ó Bože proč mne opouštíš?
Miluji tebe, Muzo, tebe Pane,
i tebe otče! zda mi odpouštíš?
Boj lásky různé stejně svrchované
mě zdrtí. Hrůzně se, ty lásko, mstíš!

Juan (k Lejle).
Ó běda tobě, srdce rezervané,
jež světa slasti opouštíš!
Pohrobíš na vždy vnady milované
aneb mne miluješ, mně odpouštíš?
Boj lásky jiné v síle svrchované
tě chvátí. Hruzně se, ty lásko, mstíš!

Muza (k Lejle).
Ó běda tobě, srdce rozervané!
ó Lejlo, proč mne opouštíš?
Ty přede mne miluješ! tvé srdce plane,
ty losu protivnému odpouštíš.
Boj lásky chce vítězství svrchované,
leč marně! hrůzně se, ty lásko, mstíš!

Boabdil.
O běda tobě, srdce rozervané!
Proč silo teď mne opouštíš!
O proč před zrádcem vlasti milované
malátně ustoupit mne dopouštíš?
Boj lásky k vlasti v hoře svrchované
rozplynul. Hrůzně se, ty lásko, mstíš.

Torquemada (k Almamenovi).
Ó běda tobě, srdce rozervané,
jež hříchů svých se nespouštíš!
pokoř se v prachu! zda mu ještě, Pane,
ty milosrdný vládce, odpouštíš?
Tvé hříchy, nevěrče, jsou svrchované,
o chvěj se! Hruzně se, ty hříchu, mstíš!

Almamen (k Lejle).
Ó běda tobě, srdce rozervané,
jež víru otcův opouštíš!
mně odpuštění se ti nedostane,
zda ty ji, Bože, odpouštíš?
Boj lásky otcovské, té svrchované,
je skončen! Hruzně se, ty lásko, mstíš!

Almamen
(vezme Lejlu za ruku a postoupí s ní vpřed).
Dcero! naposled mluv pravdu nezměnnou:
zda co křesťanka tu stojíš přede mnou?

Lejla.
Víru křesťanskou jsem přijala,
vstoupila jsem ve klášterní řád.

Muza.
Ó běda mi!

Almamen.
Kdo tě přinutil? či upjala
sama jsi se v pouta zlořečená?

Lejla.
Sama jen po klidu roztoužena,
v Bohu jsem jej nalezla!
Zapřela jsem víru dávnější,
přijala jsem novou krásnější,
v ní chci žíti, v ní umříti!

Almamen.
Buď kleta nastokrát!
Tys chtěla! stalo se! ha, staň se ještě více!
buď kleta, lásky prázná odpadlice!
Buď kleta se svým srdcem jedovým,
propadni peklu, křivopříseżnice,
buď kleta i s falešným bohem svym!
Zrádkyně, zmije, otrokyně hříchu,
svíjej se v plamenech, buď s tebou Boží hněv!
Jen Bůh může odpustit tvou hanbu a tvou pýchu,
leč otce tvého smíří jen tvá krev!
Ha, umři, bídnice ty plná podlosti,
buď kleta ve smrti a věčnosti!
(Almamen probodne Lejlu, ona klesá k zemi.)

Zorajda. Abatyše. Juan. Muza. Boabdil. Torquemada.
Hrůza! pekelny to čin! nešťastná Lejlo!

Lejla.
S bohem, živote ty krátky,
s bohem Muzo, můj miленče sladký!
naposled na tebe zrak svuj upírám —
s tebou v srdci umírám.
(Klesne a zemře.)

Zorajda. Abatyše. Juan. Boabdil. Torquemada.
Pokoj budiž v nebi čisté duši její,
tam kde andělé ve sladkém snění spějí!
Bože, buď jí milostiv!

Muza.
S bohem, Lejlo, štěstí poslední!
co mi zbývá? pláč a želení.
Klesla vlast mi, zvadl lásky květ —
hrobem buď mi širý dálný svet.
(Muza, Juan a abatyše odcházejí, každý jinou stranou.)

Výstup sedmý.

Zorajda. Boabdil. Torquemada. Almamen a přehjíci *Mauroé.*

Boabdil (k Zorajdě).
A kde tvůj je cíl můj anděli?
cesta má jde v pustou cizinu,
los můj oplakávat otčinu.

Zorajda.

S tebou drahý půjdu kamkoli,
v žalu jsem tvá, jak v blahosti jsem byla.

Boabdil.

Nuže v osud můj mne provoď, družko milá.

(Boabdil a Zorajda odcházejí. Torquemada je zastaví a upozorňuje na odcházejícího Almamena.)

Torquemada.

Nenech si zrádce uniknout!
tvá budiž pomsta, náš byl soud.
Ont zrádcem vašim,
tak jako našim,
neb tento zrádce jesti žid!

(Odejde do kláštera.)

(Mezi tím co chce Almamen odejiti, vystoupí prchající Maurové mřížovými vraty a zastoupí Almamenovi cestu.)

Boabdil.

Ha, zrádce, neuprchneš nám!
Mí Maurové, zde tento žid jest zrádce váš!
Trestejte nevěrce, já vám jej odevzdávám.

(Boabdil s Zorajdou odejde.)

Maurové.

Ha, zrádce tento jesti žid!
smrť jemu! klet buď jeho lid!

Almamen.

Jsem žid, jsem zrádce váš, ó vrahové,
a klesnu, jako klesnul Israel!
Leč Bůh můj vidí činy krvavé —
on spasí mne a pomstí Israel!

Maurové (dorážejí na Almamena).

Stůj! tisíc mečů tebe probodá
a tisíc úst ti kletbu ve hrob dá!

(Několik Maurů probodne Almamena.)

Smrť jemu buď, a kleto jmeno zrádce,
smrť, tisícerá smrť! již klesá v smrti noc!

(Almamen těžce poraněn klesne a zemře.)

Opona spadne.

Tiskem dra. Ed. Grégra v Praze 1874. — Nákladem „Matice Hudební.“

LEJLA.

Aus dem Böhmischen übersetzt von J. J. SRB.

Erster Akt.

Ein Garten vor dem Hause Lejlas. Im Hintergrunde eine Mauer, in welcher eine Thür; links ein Haus, vor demselben eine Laube.
(Abenddämmerung.)

Erste Scene.

Almamen. Lejla.

Almamen
(kommt durch die Hinterthüre, horcht und verbirgt sich, um nicht gesehen zu werden.)

Still und einsam! nur die traute Nacht
Verleiht mir Schutz. Ob mein theu'res Kind wohl wacht?
Nicht ein Laut; o weh! dass ich zu dir
Wie ein Dieb nur schleichend komm' zur Thür;
O dass meine schönste Freudenzeit
Trübt das Schicksal schwer mit Herzeleid!

Lejla (aus dem Hause hervorkommend).

Ist es meines lieben Vaters Tritt?

Almamen.

Theu'res Kind!
(Umarmt sie.)

Lejla.

Mein Vater! mein Vater!

Almamen.

Sei gegrüsst, mein theu'res Kind!
Doch, was deutet deines Auges Schmerz?

Lejla.

Freude Vater, öffnet mir das Herz,
Dich hier zu seh'n, ach! nach so langer Zeit!

Almamen.

O mein Kind, du darfst nicht mehr klagen,
Deinen Schmerz könnte ich nicht ertragen;
Wehe, dass ich dich verlassen muss einsam, unbewacht,
Und ich heimlich nur darf zu dir kommen
In dunkler Nacht!

Lejla.

Warum darfst du nur heimlich kommen?
Warum darf, wohin dich Sorgen tragen,
Niemals deine Lejla befragen?

Almamen.

Warum? um nur dir zu frommen
Mein theures Kind!
Denn die Mauren, listig und verwegen
Sind mir nah' auf allen Wegen;
Sollten sie dich jemals bei mir seh'n,
Um dich, theu're Tochter, wär's gescheh'n!
Dich, mein einzig Leben,
Meiner Hoffnung Streben.
Meine Wonne im Erblühen
Muss mein Herz blutend wieder fliehen;
Deine Stätte vor den Schergen
Und Feinden verheimlichend verbergen.
Wehe mir! ich muss auch Gott Jehova,
Gott und meinen Glauben verläugnen!

Lejla.

Deinen Glauben?

Almamen.

Um ihn zu retten
Auf ewig vor Sklavenketten;
Doch den Halbmond muss ich ehren.
Um durch List ihn zu zerstören;
So kann ich den Maurenkönig leiten,
Seines Volkes Fall bereiten.
Für mein Volk, das sie todt geglaubt,
Dem sie alle Freiheit geraubt,
Schrecklich wird des Schicksals Rache sein!
Mit dem König im Verein,
Der mit seiner Christenschaar erschienen,
Meiner Rache zu dienen!

Lejla.

Wehe, dass ich diesen Kampf soll schauen!

Almamen.

Den Kampf? Nein, nur schmachvolles Ergeben;
Denn in meiner Macht steht des Königs Leben;
Feige wird er fliehen, ohne Muth;
Doch lebt ein Maur', der niemals ruht
Granada vor Feinden im Kampf zu stützen,
Seinen König und sein Volk zu schützen.
Doch Musa wird als Racheopfer fallen!

Lejla.

Nein! verschone ihn — ach, die Qualen!

Almamen (erstaunt).

Ha, dich jammert, der uns Tod geschworen?

Lejla.

Ach dies' Opfer hast du auserkoren!

Almamen.

Unglückselges Kind!

Lejla.

Sieh' meine Thrän',
Für sein Leben lass' mich fleh'n!
(Kniet nieder.)

Almamen.

Ha, der Hölle falsches Traumgebilde!

Lejla.

Gnade! Vater; lass walten Gnad' und Milde!

Almamen (voll Verzweiflung).

Strafe sendet Gott in seiner Huld,
Nun sei gestraft auch deine Schuld;
Vor deinen Augen wird dein Musa sterben.

Lejla.

So stürzt auch die Tochter ins Verderben!

Almamen.

Verloren ist mein Kind!

Lejla.

Mein Vater, lass mich in dein Antlitz schauen,
Höre mich!
(Sie streckt ihre Hände gegen Almamen, er stosst sie von sich.)

Almamen.

Ha, unwürdige! flieh' vor meiner Wuth!
Du hast geschändet deines Stammes Blut,
Du hast dein Herz dem Heiden anvertraut,
Vor deren Schande Israel es graut;
Kniee, rase, flehe, zerr' nun dein Gewand,
Bevor die Wahrheit ganz dem Herz' entschwand!

Lejla.

Mein Vater, o Gnade! lass mich hoffen,
Ich liebe ihn, mein Herz ist vor dir offen!

Almamen.

Verbrecherin! dein Wort ist Lästerung!

Lejla.

Unschuldig ist mein Sinn,
Ich liebe ihn, ich liebe ihn!

Almamen.

O falsche Brut! unschuldig willst du sein,
Berückend dich ereilt des Lasters Schein!

Lejla.

O erhöre mein Fleh'n, verstosse mich
Bis ich versöhnt des Vaters Groll, erbarme dich!
(Sie will ihn umarmen, er stosst sie von sich und greift nach dem Dolche.)
Vernichte mich, willst du mich schuldig nennen;
Verstosse mich zum Tod verhasst,
Wenn du vermagst die Lieb' zu trennen;
Dass Leben ist mir eine Last!
Von dir, meinem Himmel so geschieden,
Geträumt hab' ich vom fernen Glück,
Von beiden nun getäuscht hienieden,
Klage und Tod ist mein Geschick! —
Unmöglich ist es rückzukehren
Zum Glaubensherd' mit frohem Blick;
Des Lebens Quell' muss ich zerstören,
Den aufgebaut der Liebe Glück!

Almamen.

Begraben ist dein Traum in dem Verbrechen!
Du wirst ein Pfand dem Christenkönig' sein
Für mein Versprechen,
Das ich ihm gegeben, die stolzen Mauren auszuliefern
Seiner Hand — für sicheres Lösegeld!
Noch heute in der Nacht
Ins' Lagerzelt des Königs wirst du gebracht! —

Almamen und **Lejla.**

Den wahren Glauben meiner Ahnen
Hab' ich (hast du) gepflegt in deiner (meiner) Brust;
Berauscht vom Wahn, in falschen Bahnen
Hast du (hab' ich) gefröhnt der Sinne Lust.
Mein (dein) Feind, ein ungläubiger Heide,
Dem alle meine (deine) Rache gilt,
Ist deines (meines) Herzens höchste Freude
Und deines (meines) Glückes Zauberbild!
Kniee, zweifle, schmachte schuldbeladen
(Ich kniee, schmachte schuldbeladen)
In Frevel ist dein (mein) Haupt gehüllt,
Verlustig bist du (bin ich) aller Gnaden,
Mit Gram und Schmerz mein Herz erfüllt!

Almameu.

Durch Klage und bitt're Thränen
Sollst du die Schuld versöhnen,
Der Tugend deine Seele weih'n,
Nur so kann ich dein Vater sein!

(Er entfernt sich voll Schmerz und Grimm. Musa kommt gerade von der entgegengesetzten Seite herein. Almamen erblickt ihn.)

Lejla.

Ich kann nicht mehr,
Mein Los ist schwer.

(Sie sinkt weinend vor Schmerz in der Laubhütte auf einen Stuhl zusammeu.)

Almameu (für sich).

Ha er! bei Gott, mein Todfeind!
Die Hölle selbt hat ihn ausgeliefert!
O dass ihn mein Blick nicht gleich vernichten kann!
Erwarte mich; du bist in meiner Macht!

(Entfernt sich langsam durch die Hinterthüre und lässt dieselbe zur Hälfte offen. Volle Dunkelheit tritt eiu.)

Zweite Scene.

Musa, Lejla.

Musa.

Es naht der süsse Augenblick,
Wo ich meine geliebte Lejla finde!
So einsam;
Niemand störet meiner Liebe trautes Wort!
So heimlich! —
Wenn ich dir fern, mein Auge lauscht
Im Kreis der trauten Sterne;
Vom Wonnehauch der Lieb' umrauscht
Seh' ich dein Bild von ferne!
Wenn deiner Stimme Zauberklang
Mein Herz nicht kann ersehnen,
Klagt mir der Nachtigall Gesang
Das Leid in Trauertönen! —
O komm herbei und zage nicht
Der Wonne reinstes Wesen;
Du allein kannst mit Liebeslicht
Mein blutend Herz erlösen! —
Der Liebe Macht kannst du vertrau'n.
Zu mir wird sie dich lenken;
Ich muss den Quell der Liebe schau'n
Und ewig dein gedenken! —

(Lejla, die Stimme vernommen, hört anfangs aufmerksam zu, steht auf und zeigt einen inneren Kampf, will mehrmals zum Musa hinausgehen, doch kehrt sie immer wieder zurück; endlich geht sie ihm entgegen.)

Lejla.

Ich kann nicht mehr, dir widersteh'n,
Es ruft mich dein Wort, dein Sehnen!
Dein Antlitz darf ich wieder seh'n,
An deine Brust mich lehnen.
Was für ein Loos wär' mir gewährt
Ohne der Liebe Zaubermacht;
Ich wär' ein Wesen ohne Werth,
Weder zur Lust, noch Freud' erwacht!
Doch bleibt mir wahre Liebe nur,
So lang du treu erfüllst den Schwur.
Du bereitest mir Seligkeit
Du bist mein Heil in Ewigkeit.

Musa und **Lejla.**

Zu dir neigt sich mein Herz erfüllt mit Muth
Und frohlockt freudig auf in Liebesgluth!
In den Sternen ist geschrieben
Treu zu wandeln auf der Bahn;
Welche Wonne dich zu lieben,
Uns berauscht kein leerer Wahn.
Mächtig wirkt der Sterne Schimmer.
Unser Herz kennt seine Macht;
Denn im Busen pocht es immer,
Wenn der Liebe Gluth erwacht!
O wie beglückend ist der Liebe
Zauberstrahl, so gnadenreich,
Deines Herzens edle Triebe
Sind mein Traum, mein Himmelreich!

Lejla.

O halte ein! o wehe!
Ich bin schwach zu sagen dieses Wort!
O Musa! Geliebter mein! uns droht Verrath,
Nur Trennung unser Heil und Rath!

Musa.

Was sprichst du ans? wo ist Verrath?
Warum uns trennen
Und heisse Liebe nicht bekennen?
Wie sollte das ersehnte Glück
Verscheuchen grauses Missgeschick!
Warum entfliehn? wer will uns trennen?

Lejla.

Musa, weh mir! mein eigen Vater selbst!

Musa.

Vertraue mir und klage nicht;
Lass' deinen Vater mich erkennen,
Er wird der Liebe nicht widersteh'n,
Gerührt, wird er die Freud' bekennen,
Uns Glück und Heil von Gott erfleh'n!

Lejla.

Du hoffst unmögliches! o du irrst!

Musa.

O sprich nur, wer dein Vater ist?
Warum kann ihn dein Mund nicht nennen,
Warum trübt sich dein Aug' so hell?

Lejla.

Die Sterne Antwort dir geben können
Das vermag nicht der Sprache Quell'!

Musa.

Warum soll nie mein Herz erschauen
Was deiner Seele offenbar?

Lejla.

Was meinen Busen füllt mit Grauen,
Das bleibt nur meinem Geiste klar!

Musa.

Warum kann es dein Mund nicht nennen?

Lejla.

Die Sterne antworten können!

Musa.

Lass' deiner Seele Drang belauschen,
Erschliesse mir dein Missgeschick!

Lejla.

Sieh' meinen Stern durch Wolken rauschen,
Er ist geborgen meinem Blick!

Musa und **Lejla.**

Uns hat die Liebe Gott gegeben!

Musa.

Sie ist allein das wahre Glück!

Lejla.

Doch ist dahin das wahre Glück!

(Hinter der Scene hört man Lärm.)

Maurische Soldaten (hinter der Scene).

Wo Musa weilt, dahin
Zu warnen ihn, schnell dahin!

Musa.

O eile hinweg! hör' die Stimme meiner Kampfgenossen.

(Er führt Lejla in das Innere des Hauses, kehrt zurück und öffnet die Hinterpforte; die Soldaten treten ein.)

Dritte Scene.

Musa. Maurische Soldaten.

Musa.

Hier bin ich! Was verlangt ihr, treue Freunde?

Maurische Soldateu.

O fliehe, fliehe, glaube der Gefahr,
Wir wollen dich geleiten;
Almamen eilt mit seiner Schaar,
Um deinem Haupt Verderben zu bereiten!
Ihn hörten wir zur Wache sagen,
Hierher zu eilen ohne Zagen
Und mit Gewalt dich zu ergreifen!

Musa.

O nein! seid getrost! wer kann es wagen?

Maurische Soldaten.

O fliehe, folg' unserem Rathe!

Musa.

Ha. ich soll flieh'n?
Wenn meine Heimat in Gefahr,
Soll ich dem Kampfe mich entzieh'n?
Nein! meine Pflicht! ich darf nicht weichen!

Maurische Soldaten.

Heil dir du Held!
Heil deiner Kraft und Tugend!
Doch sage, warum bleibt der König
In der Alhambra feige, unentschlossen?
Da der Christenfeind die Stadt hält umschlossen!
Warum weckt er nicht der Mauren Kampfeswuth
Wider die Spanier mit Wort und Muth?

Musa.

Er wartet, bis die Zeit zur That wird günstig sein;
Dass sie noch nicht erschienen
Kündet frei Almamen ihm
Nach seiner Zauberkunst,
Und seinen Worten glaubt der König!

Maurische Soldaten.

Nun führ' uns Musa frei!
Der König spielt mit eitler Zauberei,
Führ' uns zum Kampf ohne Gefahr,
Führ' deine treue Heldenschaar!

Vierte Scene.

Die Vorigen. Almamen begleitet von der königlichen Wache stürzt durch die Hinterpforte herein.

Almamen.

Ha, Frevler! du bist mir geliefert;
Hierher! eilet herbei vom König ausgesandt,
Hier ist der, nach dem ihr gefahndet!
Er ist des Todes, greifet ihn!

Anführer der Wache.

Im Namen des Königs bist du uns gegeben!
Für deinen Meineid, Trug und Widerstreben
Wirst du zum Kerker abgeführt!

Musa (verwundert).

Im Namen des Königs bin ich euch gegeben!
Für meinen Meineid, Trug und Widerstreben! —
Ist dies' ein leerer Wahn
Was ich von euch vernahm? —
Mein König sollte mir misstrauen,
Und auf meine Treue nicht mehr bauen;
Er, dessen Blick für mich Geheiss,
Für den mein Leben gab ich preis?
Er, von mir so geliebt, der meinen
Busen erfüllt mit süssen Träumen,
Mein glühend Herz und Sein war ihm geweiht,
Und dessen Thron ich mit dem Blut' erneu't!
Er soll erkennen meines Herzens Triebe;
Entführet mich, das Opfer treuer Liebe;
Dem Vaterland weih' ich all' meine Kraft,
Die Freiheit sei dem König dargebracht!

(Die Wache will Musa gefangen nehmen, doch die maurischen Soldaten stürzen auf dieselbe los und umstellen Musa.)

Maurische Soldaten.

Du darfst nicht geh'n,
Wir wollen tapfer bei dir steh'n!

Almamen und **die Waehe.**

Ha, gebt ihn frei, ihr von Wuth gehetzt!
Der ist des Todes, der sich widersetzt!

Maurische Soldaten.

Ha, lasst ihn frei, ihr von Wuth gehetzt,
Der ist des Todes, der sich widersetzt!

Almamen und **die Wache.**

Unser ist Musa, wehe jener Hand,
Die sich erdreisten soll zum Widerstand!

Almamen.

Im Namen des Königs! Niemand darf uns stören!

Maurische Soldaten.

Euch feige Sklaven werden wir abwehren!

Almamen und **die Wache.**

Im Namen des Königs, Niemand darf uns stören!
Sonst trifft die Rache ihn
Für sein Vergeh'n!
Im Namen des Königs, fürchtet seine Macht!

Maurische Soldaten.

Unser ist Musa, wir wollen für ihn kämpfen,
Für ihn wollen wir sterben, zum Tode geh'n
Der Freiheit Kraft vernichtet eu're Macht!

(Alle greifen zu den Waffen.)

Muezzin (aus dem Minaret, hinter der Scene).

Gläubige! neiget zum Gebet das Haupt!

(Musa in der Mitte der Kämpfenden neigt sich zum Gebet, die Wache und Soldaten verwahren die Waffen, alle knien nieder. Almamen stellt sich seitwärts.)

Muezzin.

In Andacht vor Gott!
Allah ruft euch alle! betet ihn an,
Und preiset seine Macht!
Allah ruft euch alle! Allah!

Alle Soldaten.

Verleih' uns deine Kraft! Allah!
Erhöre unser Fleh'n!
Stürze des Kreuzes Macht!
Lass' uns den Kampf besteh'n! Allah!
Erhöre uns, stärke die Gläubigen!
Allah ist unser Gott! Allah!

Almamen (für sich).

O neiget euch nur im Frevel zum Gebete;
Denn zum Gebet erhebt sich auch mein Geist;
Zum schrecklichen Gebet,
Zur süssen Rache! Gott vernichte euch!
Meines Volkes Gott, er vernichte euch!

(Alle erheben sich langsam vom Gebete.)

Musa (zur Wache).

Ich bin bereit,
Ihm gab ich mein Leben,
Im sei mein Tod geweiht!
Ihr treuen Freunde, lebet alle wohl!

Maurische Soldaten.

Wir schwören ewige Rache, lebe wohl!

(Musa entfernt sich mit der Wache; die Soldaten folgen ihm.)

Lejla.

Sein Loos ist Tod: mein Herz dem Tod geweiht!

(Man sieht Lejla am Fenster ihres Hauses zusammensinken.)

Fünfte Scene.

Almamen (Musa nachrufend).

Ungläubiger! du bist dem Tode nah'!
Mein Fluch wird mit dir ewig sein!
Entfliehen sollst du nicht dem Schicksalsschlage,
Gezählt sind auch des Maurenstammes Tage!
O Gott der Gnade! höre meine Stimme,
Warum verschmachten soll dein treuer Sohn?
Erzittern mach' die Welt im frevlen Grimme,
Die uns verfluchend, preis gibt jedem Hohn!
O Israel! dem Jammer nur geboren,
Gott, den du anrufst, hört die Stimme nicht;
Dir hat der Menschheit Rache Tod geschworen
Du sollst nicht schauen deines Glückes Licht!
Wenn auch verblutend wir von Gott verlassen,
Doch nie wird meines Herzens Gluth erblassen;
Entrissen wird das Volk der Mörderhand
Und Israel verlieh'n des Sieges Pfand!

(Der Vorhang fällt.)

Zweiter Akt.

Ein Königszelt im spanischen Lager.

Erste Scene.

König *Ferdinand. Juan* und *spanische Ritter* sitzen beim fröhlichen Mahle.

Chor der Ritter.

Erheben wir nun die Pokale
Bei uns'rem ritterlichen Mahle!
Der Freude Lust im Antlitz strahle!
Es fliesst so rein der feur'ge Wein!
Der Trauer Qual soll uns nicht leiten;
Zum Kampfe lasst uns muthig schreiten!
Bevor ertönt der Ruf zum Streiten,
Der Wein soll uns're Labung sein!
Zum Kampf und Siegesruhm, hoch der Pokal!

Ferdinand.

O Freunde ihr und treue Kampfgenossen!
Ehe das Schwert zum Kampfe wird gezückt,
Granada wird erobert durch List
Und durch Verrath unseres Verbündeten!

Ritter.

Welchen Verbündeten hat Gott erweckt
Der Krone Spaniens in Granada?

Ferdinand.

Ein Mann, der weiss, was in der Alhambra der Mauren Plan;
Und der mit seiner Zauberkraft
Den Maurenkönig hat in seiner Macht,
Der sich insgeheim am König
Und den Mauren rächen will;
Sie zu vernichten wünscht er, wie wir
Und verheisst uns Sieg.
Mit dem König wird er Musa entzwei'n
Musa dem Verderben weih'n;
Durch den Aufruhr wird der Mauren Macht
Gestürzt, gelähmt, zum Fall gebracht!

Ferdinand. Juan und **Ritter.**

Wird der treue Musa scheiden,
Der bekannt als Siegesheld;
Jammer bleibt der Mauren Antheil,
Unser wird das Siegesfeld!

Ferdinand und **Juan.**

Unser Ruhm, unser wird Granada!

Ritter.

Unser Ruhm, unser wird Granada!

Zweite Scene.

Die Vorigen. Torquemada.

Torquemada (zum König).

Mein treuer Sohn!
Gekommen ist dein Verbündeter
Aus dem Stamme Israel, des Verfluchten.
Mit ihm ein Mädchen, verhüllt im Angesicht!

Ferdinand.

Seine Tochter ist es, die als Bürge er gebracht
Zum Pfand der Wahrheit seines Wortes.
Er trete ein!

Torquemada (zu den Rittern).

Ihr entfernet euch!

(Die Ritter und Torquemada entfernen sich.)

Juan.

Wohl kenn' ich Vater deine Absichten,
Erzittert nicht dein Herz vor dem Verrath?

Ferdinand.

Nein! einfältiges Kind;
Die heil'ge Kirche wird meine Thaten prüfen!

(Entfernen sich.)

Dritte Scene.

Almamen. Lejla (tief verschleuert.)

Almamen.

Hier unser Ziel!
Hier muss ich dich verlassen, o mein Kind!
Hier wirst du nun verweilen; lebe wohl!

Lejla (entschleiert sich).

Bevor noch wirst du verlassen mich,
Um deinen Segen flehe ich!
O strafe mich nach deinem Willen
Doch ach! die Rache lass mich nicht fühlen.
Ich bin dein Kind, ein Fremdling überall;
O segne mich, mein einzig Schutz und Hort,
O segne mich mit süssem Vaterwort
Im Leben wohl zum letztenmal!

Almamen.

Ha, zum letztenmal!
O nein! o nein!
Dich meine Tochter nicht mehr seh'n?
Wenn auch du geirrt, bist mein Trost im Leben,
Und ausser dich kann mir die Welt nichts geben.
Zeitlich nur scheidest du von mir;
Doch auf ewig verzeih' ich dir!

Lejla.

Mein Vater, ewig mein!

Almamen (sie segnend).

O sei gesegnet, die von Gott auserwählt,
Dein Volk zu retten;
Entreisse es dem Jammergeschick,
Vollführ' die That mit Muth und Glück!
Der Liebe Übermass, die du gebracht
Jehova lohnen wird nach seiner Macht! —
Doch solltest du verblendet in deinem Sinn,
Nun dieses heilige Ziel verlassend, flieh'n;
Entflammen durch Verrath Jehovas Groll,
Dann wehe dir! dann merke wohl;
Wenn unwürdig du wirst der hohen Gnade,
Den Glauben läugnend, den verleihet Gott,
Dann sei verflucht, verflucht zum Todespfade;
Denn deines Volkes Gott ist der Rache Gott!

(Lejla hört ihn mit Entsetzen an.)

Vierte Scene.

Die Vorigen. Ferdinand. Juan. Torquemada.

Ferdinand.

Du bringst dein Kind zu mir als Pfand
Vertrauend meiner Königshand! —
Erzähle nun, was du gesch'n
Wird wohl Granada den Kampf besteh'n?

Almamen.

Dir Dank, Gott meines Volkes!
Das Maurenvolk, das blutdürstig hat Israel verfolgt
In seinem Wah'n ist dem Verderben geweiht.
Denn Musa der einzige konnte es retten;
Doch gefesselt schmachtet er in Ketten.
Vom König verstossen, zehrt ihn der Neid.
Seinen Liebling zu rächen droht das Volk;
Des Führers los, wird jede Schranke fallen,
Des Jammers Klage fruchtlos wird erschallen
Und vom Geschick ereilt des Islams Kraft.
Zu Grunde geh'n Israels alter Todfeind,
Und dir zu Füssen fallen Israel!

Ferdinand.

Die Nachricht, die du gebracht,
Hat dich geehrt;
Doch auch dein Lohn, er sei des Königs werth.
Aus meiner Hand nimm dies' indess als Lohn,
Den du verdient um meinen Königsthron!

(Er nimmt die goldene Kette von seinem Halse und reicht sie Almamen.)

Almamen (wirft die Kette zürnend weg.)

Weh! ist dies' mein Lohn? o bedenk',
Was du versprachst für ein Geschenk! —
Dass mit den Christen gleiches Recht
Wirst meinem Volke geben;
Dass deines Thrones Majestät
Uns zu Menschen wird erheben;
Dass nun mein Volk, früher verhöhnt,
Mit Freiheit, Macht von dir wird gekrönt;
Dass Israel frei von Gefahr,
Der Menschheit Heiligthum bewahr'!
Was du versprachst, ist dir bekannt:
Hier, deine Schrift! zum Unterpfand!

(Er nimmt eine Schrift heraus und hält sie dem Könige vor.)

Ferdinand.

Ha, meine Schrift!
Giebt die Gewähr nicht mein Wort?

Almamen.

Hier!

Ferdinand.

Nein! Nein!

Almamen.

Nun vergeblich hat mein müdes Haupt gewinkt
Ohne Rast. Komm mein theu'res Kind!
Du bist nun wieder mein.
Und Granada kann des Sieges sicher sein!

(Will sich mit Lejla entfernen.)

Torquemada (leise zum König).

Im Glauben treu und gross, mein Sohn!
Die Kirche kann den Vertrag mit dem Ketzer tilgen!

Ferdinand (unterschreibt die Schrift).

O bleibe steh'n! hier nimm die Schrift!
Verlass' die Tochter, komm' zurück!

(Almamen nimmt die Schrift vom König und küsst sie.)

Almamen.

Grosser Gott der Gnade hat den Traum erfüllt.
Meines Volkes Schmerz mit Freud' gestillt!
Du, meine Tochter, bist in Gottes Macht
Er leihet deiner Seele Muth und Kraft.

Quintetto.

Torquemada.

Gott lohnt wahre Glaubenstreu'
Eifer, Muth und Kraft;
Wer im Kampf durch List wird frei
Von des Ketzers Macht.
Fluch den Ketzern, Tod ihr Lohn,
Ruhm sei Gott und seinem Thron!

Ferdinand.

Gottes Gnade stand mir bei,
Dass ich durch der Kirche Macht
Des Wortes los bin und frei.
Ich sprachs wohlbedacht,
Rache sei der Ketzer Lohn,
Preis und Ruhm Gott im Himmelsthron!

Juan.

Dich zu lieben werth zu sein
Strebet meine Kraft;
Deines Auges klarer Schein
Kennt der Liebe Macht.
Deine Liebe wird mein Lohn.
Ruhm sei Gott und seinem Thron!

Almamen.

Wahres Heil erwirbt die Treu',
Freude, Glück und Macht;
Israel ist wieder frei
Von dem Tod erwacht!
Seligkeit ist nun sein Lohn,
Ruhm sei Gott und seinem Thron!

Lejla.

Meiner Liebe Wiederschein
Hat verscheucht die Nacht,
Aus des Lebens Qual und Pein
Hilft mir Gottes Macht.
Täuschung ist des Lebens Lohn,
Ruhm sei Gott am Himmelsthron.

Alle.

Gott in seiner Herlichkeit waltet alle Zeit,
Wem er seine Gnade leiht, lebt in Ewigkeit;
Seligkeit ist des Glaubens Lohn.
Ruhm sei Gott am Himmelsthron!

(Almamen entfernt sich langsam auf der einen. Torquemada mit Lejla auf der entgegengesetzten Seite, Leila wendet sich plötzlich von ihm weg und eilt zum Almamen zurück; er küsst sie an die Stirne und segnet sie, darauf entfernt er sich schnell; Lejla blickt ihm wehmüthig nach; Torquemada tritt zu ihr und führt sie hinweg.)

(Der Vorhang fällt.)

Dritter Akt.

Ein Gemach im Königspalast Alhambra.

Erste Scene.

Boabdil. Almamen.

Boabdil

(auf einem Lehnstuhl ruhend, blickt vertieft in eine Pergamentrolle, Almamen tritt ein.)

O mir zum Troste du heute gesandt,
Was bringst du wohl?

Almamen.

Dir, o theurer König, Sicherheit
Vor Feinden, die dir nicht bekannt,
Sei ohne Sorgen!

Boabdil.

O sprich, Meister, sprich, was mir verborgen!

Almamen.

Dein grösster Feind liegt schon in Ketten,
Von Musa ist das Volk getrennt,
Mit List noch hofft er sich zu retten.
Wenn er mit Ehrenscheu' dich nennt.
Doch Rache brütend, flucht er uns mit Hohn,
Vor seiner Wuth behüte deinen Thron!

Boabdil.

Sei dir gedankt für dein edles Streben,
Vor Tod und Rache wahrst du mein Leben;
Doch einen Wunsch erfüll' mir heut'
Zum Trost in dieser frohen Zeit!

Almamen.

Dein Wort und Wunsch ist mir Befehl!
Was verlangst du?

Boabdil.

O gewähre mir deine Weisheit
Zum heissen Kampfe mich zu rüsten;
O lass mich kämpfend Sieger sein!
Sprich, dass die Zeit der That gekommen.
Wo ich dem Maurenstamm kann frommen.
Dem Vaterland mein Leben weih'n.
O lass mich kämpfend Sieger sein!

Almameu.

O halte ein! lass' dich nicht verleiten
Vom Augenblick' und falschen Rath,
Sieh doch die Macht der Sterne, sie deuten:
Noch ist nicht da die Zeit zur That!
(Entfernt sich.)

Zweite Scene.

Boabdil allein.

Boabdil.

Ich muss noch warten!
Fluch dem Schicksalspiel,
Das mich entfernt von dem ersehnten Ziel!
(Nimmt die Pergamentrolle in die Hand und liest.)
Was sagt der Weisheitsspruch und seine Lehre?
Dass Ruhm und alle Macht nur eitler Wahn! —
Das Herz nur ist des Weltalls Thron und Wahrheit!
Und dieser Trost ist allen frei erlaubt;
Allein dem König, mir geraubt! —
In süsser Wonne, wo der Friede blüht,
Dem Traulichkeit entschwebt und Lust;
Wo aus der Frende heiss die Lieb' erglüht,
Das Ziel allein ersehnet meine Brust.
Doch auf den Thron lenkt mich das Schicksal,
Schwer ist die Krone für mein Haupt,
Die Frende wandelt sich in Trübsal,
Des Kampfes Wuth hat meine Lieb' geraubt!
Mich ruft die Heimat
Und mich trennt die Liebe;
Mich ruft der Kampf,
Den Frieden beut die Deutung;
Mich ruft die That,
Ich zage im Entschliessen:
Das Schicksal zwingt mich
Und mir wehrt das Schicksal!
Ich bin ein Sklave! o welche Pein im Busen!
Mein krankes Herz ist voll von Schmerz! —
Gesang und Liebe soll verscheuchen diese Qual
Mit ihrem trauten Scherz!
(Gibt ein Zeichen.)
Zorajda mit ihrem Geleite erscheine!

Dritte Scene.

Boabdil. Zorajda mit der Laute und die tanzenden *Sklavinnen* mit Tamburinen.
(Alle verbeugen sich tief vor Boabdil.)

Zorajda und **Maurische Mädchen.**

In den Sternen tönen Lieder,
Ihr Zauberklang schwebet hernieder;
Morgenroth küsst freundlich den Thau
Auf der weiten Weltenau'!
Liebesglühen im Entzücken
Weckt die Flamme in den Blicken.
Mutbeseelt und freudig erwacht
All' umrauscht der Liebe Macht!
Nimm von uns die Liebesgrüsse
Und Zephyrens Morgenküsse:
Lass' der Zeit die fahlen Sorgen.
Blick zum heit'ren Himmelszelt:
Tauch' dein Herz in Wonnefreuden.
Willst du Schmerz und Gram vermeiden;
Mit dem Pfeil im Wind verborgen
Lauscht der schlaue Liebesheld!
(Die Sklavinnen entfernen sich.)

Vierte Scene.

Zorajda. Boabdil.

Zorajda.

Du bist nicht glücklich! gramerfüllt
Ist deine kranke Seele,
Dein Herz hast du vor mir verhüllt
Verschmähend uns'rer Lieder Quelle!

Boabdil.

Nur dein Gesang, nur du allein
Machst mir den Himmel offenbar:
Nur du allein kannst mich erfreu'n,
Dein holdes Auge schaut so klar!
Nur dein Gesang kann mich erfreu'n!

Romanze.

Zorajda (mit der Laute.)

Einsam welkt in Gluth der Sonne
Eine Rose traurig still;
Klagend aus dem Kelch der Wonne
Ihre letzte Thräne fiel!
Und versengt die Blüthenhalme
Sinken in den wüsten Sand,
Bis in ihrer Näh' die Palme
Kühlung spendend, neu erstand!
Um die Palmenkrone rauschen
Lieblich Winde mit Gesang,
Und der Rose Blüthen lauschen
Frohbewegt dem Freudenklang!
O Geliebter, lass' nicht fliehen
Deine Ruhmespalme weit,
Ihrem Schatten wird erblühen
Neuer Liebe Rosenzeit!

Boabdil.

Ach! auch du mahnest mich zur Pflicht!
Dass ich nicht frei darf handeln, erwägst du nicht?
Mein Freund gebietet mir noch zu warten!

Zorajda.

O lass' die eitle Zauberei,
Glaub' nicht dem Sternenspruche!
Ergreif' das Schwert zum Kampfe frei;
Verschmachte nicht im Fluche!
Zum Kampfe ist dein Volk bereit,
Erfass' mit Muth und Kraft die Zeit;
Bedeck' dein Haupt im Feld
Mit Ruhmesglanz im Feuerschein,
Als König und als Siegesheld,
Ein Abgott ewig mir zu sein!

Boabdil.

Zorajda, ewig bist du mein, auf ewig mein!

Zorajda.

Zum Kampfe mein Geliebter wirst du bereit nun sein!

Boabdil.

O gieb zur That den Segen!

Zorajda.

Den Ruhmeskranz zu weben!

Zorajda. Boabdil.

Nur du allein kannst mich versteh'n!
Umschwebend meines Herzens Triebe:
Mit dir vereinigt, darf ich steh'n
Verklärt am Ziel im Traum der Liebe!
(Boabdil seitwarts blickend sieht seine Mauren kommen.)

Fünfte Scene.

Boabdil. Musa und *maurische Ritter.*

Boabdil.

Deine Trennung macht mein Herz tief beklommen!
Verlass' mich nun, sieh meine Mauren zu mir kommen!
(Zorajda entfernt sich.)

Maurische Ritter.

Höre uns o König! deines edlen Herzens Stimme
Erflehen wir, neige deinen Sinn
Zum Frieden, vom Ungestümm;
Ohne Grund folgst du dem Grimm!
Lass' dein Volk in Jubeltönen
Deinen Grimm und Hass versöhnen!
Ohne alle Schuld ist Musa.
(Musa verneigt sich vor Boabdil.)

Boabdil.

Ha, treuloser Wicht! wagst du sogar
Mein Auge zu betrüben? du wirst gewahr
Des Königs Macht!
(Auf ein Zeichen erscheint die æthiopische Leibwache des Königs.)
Entführet ihn! (zu Musa): dein Loos ist Tod!

Maurische Ritter (vertreten der Wache den Weg).

Nein, nein!
Das Schwert zum Kampfe für sein Leben,
Für Musa wollen wir erheben!
Er ist dein Freund, dir zugethan,
Granadas treu'ster Unterthan!
Verscheuche deines Zornes Gluth
Und neig' zum Frieden deinen Muth!

Boabdil.

Ha, freche Sklaven ihr!
Warum entfloh' er heimlich seiner Haft?
Wer machte ihn frei von Ketten?

Musa.

Granadas Volk hat es vollbracht!
Dem Kerkertod entriss mich des Volkes Macht
Und Liebe, die Treue meiner Freunde!

Boabdil.

Die Liebe, um die du beraubt den König!
O dass ich dir geglaubt!
Meines Volkes Groll hast du verschuldet;
Dafür sei Tod dein Lohn!

Musa.

Mein Leben kannst du schuldig finden;
Doch meine Liebe nicht überwinden;
Ich hab' die Treue dir bewahrt.
Mit Liebe war sie stets gepaart.
Mein Herz, mein Leben war dir zugethan,
Dein Heil, dein Friede war mein Wunsch, mein Wahn!

Boabdil.

O wenn ich wüsste, dass dein Busen
Die Treue berget, wie du gesagt!
Sprich! — doch Täuschung ist dein Ziel!

Musa.

O der Freunde Liebster! denkst du nicht mehr
An die frohe Jugendzeit, den Mai des Lebens,
Den wir gelebt in Liebe?
Mein trauter Freund! vom Fluch ereilt,
Treff' mich das Urtheil unverweilt,
Wenn ich die Treu' gebrochen dir!
O trau' dem Wort, vertraue mir!

Boabdil.

O grosser Gott sieh! Musa mir
Mit Liebe lohnt die Rachegier!
Sein Aug' so mild, die Stimme klar,
Wie immer seine Liebe war!

Musa.

Siehe mein Aug' es spricht so klar;
Mein ganzes Herz ist dir offenbar!

Boabdil und Musa.

Mein trauter Freund! der Tod allein
Kann meiner Liebe Trennung sein!

Maurische Ritter.

Dein treuer Jugendfreund steht hier,
Und seines Lebens Kraft weih't er nur dir!
Mit Liebe lohnt er Rachegier!

Musa.

Nun ist mein Herz dir offenbar,
Nimm es als Opfer von mir dar!
Meine Liebe ist, wie sie war.

Maurische Ritter.

Sein Aug' so mild, die Stimme klar,
Trau' seinem Wort, es spricht so wahr!
Er ist dein Freund, wie er es war,
Er liebt dich treu und wahr!

Boabdil.

O komm' an mein Herz; es sei nun kund
Der neuen Freundschaft Liebesbund!

(Umarmt Musa.)

Maurische Ritter.

Dank, Heil dem neuen Freundschaftsband!
Des Friedens Macht wird stärken eu're Hand!
Der König glaubt uns, sein Herz ist wieder frei;
Er traut nicht mehr der Zauberei!
Gelöscht sind der Zwietracht Flammen.
Die angefacht Almamen.

Sechste Scene.

Die Vorigen. *Zorajda* und die *Sklavinnen*.

Boabdil.

Almamen ist der Wahrheit Seher!
Doch Musa kann mich wieder täuschen.
Gewarnt hat mich Almamen!

Zorajda.

O höre mich, mein König!
Almamen ist ein Verräther!

Maurische Mädchen.

Almamen ist ein Heuchler!

Musa.

O höre mich, mein König!

Maurische Mädchen und Ritter.

O höre sie, theu'rer König!

Boabdil.

Sprich, was ist Almamens Schuld?
Zorajda! lass' mich hören!

Zorajda.

Vor meinen Augen liegt das Thal
Und Ruhe lagert überall;
Doch eine dunkle Wolke schwebt,
Aus der sich Waffenglanz erhebt!
Weithin erstrahlt der Waffenglanz,
Er lohnt den Held mit Ruhm und Kranz;
Hoch schwebt die Fahne auf zur Luft,
Wenn in den Kampf die Heimat ruft!

Chor der Mädchen.

Weithin erstrahlt der Waffenglanz, u. s. w.

Zorajda.

Ich wähn' der Mauren Schwertgeklirr;
Doch fremd ist mir das Kampfgewirr;
Ein Christenheer — der Maurenschaar
Siegreich bewältigt die Gefahr!

Zorajda und Chor der Mädchen.

Weithin erstrahlt der Waffenglanz u. s. w.

Zorajda,

Zur Erde sank manch' tapferer Held;
Doch unser war das Siegesfeld.
Es tönt der Mauren Waffenlied,
Die Christenschaar geschlagen flieht.
Almamen mit verstörtem Blick
Floh zu dem Christenheer zurück!
Er plant Verrath! der Mauren Herd
Beschütze du mit deinem Schwert!

Maurische Ritter.

Hoch schwebt die Fahne auf zur Luft,
Wenn in den Kampf die Heimat ruft!
Zum Kampfe auf! die Heimat ruft!

Musa.

O säume nicht, diesen Verrath
Zu rächen, mit dem Schwert der That! —
Ich seh' am Himmel Morgenroth erglühen
Und meinen König zum Kampfe ziehen;
Er wird vereint mit seinem Volke siegen,
Der Feinde Macht muss ihm erliegen!
So viel der Helden stehen kampfbereit,
Ihr letztes Blut ist uns'rem Vaterland geweiht!
O welche Lust wird uns erfreu'n
Im Waffenschmuck vereint zu sein;
Der Freiheit Strahl des Volkes Muth bewacht,
Das Vaterland ersteht zur neuen Kraft!

Ritter und Mädchen.

O neig' zum Kampfe deinen Sinn,
O König, eil' zum Siege hin!
Dein Herz und Aug' wenn uns geleiten,
Sind wir bereit, siegreich zu streiten.
Des Zaubers Macht ist nur zerstört,
Des Volkes Treu' und Liebe hat sich stets bewährt!

Boabdil (zur aethiopischen Wache).

Die Zeit der That ist da!
Verkündet meinen Schaaren:
Mit Musa im Verein will ich sie führen,
Siegreich soll der Kampf entschieden sein.

(Die aethiopische Wache entfernt sich.)

Mädchen und Ritter.

O sei gegrüsst dein edles Streben!
Ergreif' der Ahnen Siegesschwert:
Wir sind bereit, mit dir zu sterben,
Zu fallen für Granadas Herd!
Gott ist mit uns und unser Flehen
Höret allmächtig Allah!

Zorajda.

Gott ist mit uns, er höret unser Flehen;
Gelobt sei Gott, Allah!

Musa und Boabdil.

Gott ist mit uns, er höret unser Flehen!
Gelobt sei Gott. Allah!
Er wird im Kampfe bei uns stehen;
Allah wird uns den Sieg verleih'n!
Ewig sei Lob und Preis Allah!
Allah ist unser Gott, Allah!

Mädchen und Ritter.

Ewig sei Lob und Preis Allah!
Allah ist unser Gott, Allah!

(Zorajda und Musa reichen Boabdil den Helm, Schild und das Schwert des Propheten; der König legt die Rüstung an, stellt sich an die Spitze seiner Schaaren und führt sie in den Kampf.)

(Der Vorhang fällt.)

Vierter Akt.

Vor Granada; das Lager der Spanier; links im Vordergrunde das königliche Zelt, ihm gegenüber das Zelt Lejla's; rechts im Hintergrunde das schwarze Inquisitionszelt, auf dessen Spitze eine schwarze Fahne mit einem in der Mitte befindlichen weissen Kreuze.)

Erste Scene.

Lejla (aus ihrem Zelte heraustretend).

Das freudige Leben, heut' so kriegerisch,
Kann nicht erleichtern meines Herzens Gram!
O wenn ich einsam mein verlor'nes Glück
Von aller Welt entfernt, könnte beweinen!
Entschwunden ist der Freudenlaut,
Der jedem Herzen beschieden;
Dem Grab' ist meine Lieb' getraut.
Und mit der Lieb' der Frieden.
Gott pflanzt in unser Herz der Liebe Macht,
Gott kann den Liebesbund zerstören,
Wird frei von Liebe meines Glaubens Kraft?
Die kann nur Gott, und sie das Herz vermehren.
Der Glaube weiht die Seele den Himmelsfreuden
Doch der Liebe Heil entreisst das Herz den Leiden.
Mein Heil, die Liebe, ist nun längst dahin,
Verzweiflung nur wahrt mein Herz, mein Sinn!
Musa mein geliebter Held,
Welk ist unser Kranz der Liebe;
Nach dem stillen Trauerfeld
Sehnen sich des Herzens Triebe.
Wehet leise Zephyrslüfte,
Welk sind meine Rosenbäume,
Tragt den Duft in stille Grüfte;
Lebet wohl ihr fernen Träume!
Nur im Traume hör' ich wieder
Lauschen meine Liebeslieder;
Doch sie schwinden allzubald,
Wenn das „Lebewohl" verhallt.
Erheben wird sich nimmermehr
Das Herz mit Gram erfüllt;
Doch stirbt der Keim der Liebe schwer
In Schmerz und Trauer tief gehüllt.
Ach niemals, nimmermehr zu schauen
Vermag ich holder Liebe Kranz,
Dem letzten Scheine wollt' ich trauen;
Doch in das Grab versinkt sein Glanz!
Der Liebe Strahl, der meinem Herzen entquoll,
Es lebe ewig, auf ewig lebe wohl!

Zweite Scene.

Lejla. Juan.

Juan.

Kennst du der Liebe Macht?
Kennst du den Wunderborn?

Lejla.

Wer bist du?
Ich kenn' der Liebe Qual und Schmerz.
Meine Liebe ist dahin!
Doch sage, was du von mir verlangst?

Juan.

Du wunderbares Kind! ich liebe dich,
Ich liebe dich mit heisser Liebe!

Lejla.

O lass den Hoffnungsstrahl!
Dahin ist meine Liebe!
O fliehe! verschone mich mit dieser Qual!

Juan.

O fass' Vertrauen, verzage nicht,
Dir erglänzt der Hoffnung Licht,
Frendiges Entzücken
Strahlt aus deinen Blicken!
Sieh' mich Lejla knieend vor dir schmachten!
Zum frohen Ziele führ' mein rastlos' Trachten.
Vom Königsthrone
Meiner Ahnen Krone
Bring' ich dir zum Pfand';
Neig' den Blick zu mir!
Entfliehn will ich vom Throne,
Vernichten meine Krone!
Um der Liebe Band
Flehe ich zu dir!
Alles will ich opfern
Neig' den Blick zu mir!

Dritte Scene.

Juan. Lejla. Torquemada und *Mönche* treten aus dem Inquisitionszelte hervor.

Torquemada (zum Juan).

Unglückseliger, sieh' deine Schmach!
Verhüll' dein Aug' ob solcher Sprach'!

Lejla.

Hochwürdiger Herr!
Euch flehe ich um Schutz und Gnade!

Torquemada.

O Knabe, einer weilt in deiner Näh',
Dess' Macht kann deinen stolzen Sinn verscheuchen,
Dass du um Gnade flehen wirst mit Weh'!
Ein Christenfürst neigt sich vor einer Jüdin,
In frevler Liebe beugt er sich vor ihr!
Geh'! flehe Gott an, hüte dich! —

(Juan beschämt, entfernt sich.)

(Zur Lejla.)

Du des Ketzers Kind, nicht bleiben
Darfst du hier im Lagerfeld;
Dass du entgehst des Lasters Treiben.
Führe ich dich zur Klosterwelt.

Lejla.

O gib mir Schutz und wahre Sicherheit;
Das Kloster wird des Grames Labung sein.

Torquemada (zu einem der Mönche).

Führe das Mädchen zur edlen Königin,
Auf dass sie gleich bereit
Zu gehen zu dem Kloster hin!
Ich Gottes Diener, befehle es!

(Der Mönch führt Lejla hinweg.)

Vierte Scene.

Torquemada und *Mönche.*

Torquemada.

Nun o Brüder beten wir zu Gott
Für unsere Waffenbrüder!
Dass vom Kampfplatz heut'
Mit Sieg gekrönt sie erscheinen!

Torquemada und **Mönche.**

O Gott, leihe deinen Segen uns'ren Waffen,
Lass' ungläubigen Uebermuth bestrafen!
O segne uns, gieb deinem Volke Kraft,
Verleih' uns Sieg über der Feinde Macht!

(Aus der Ferne hört man Trompetengeschmetter.)

Torquemada.

Welches Geräusch? o höret, liebe Brüder!

Mönche.

O Gott, was deutet wohl die Botschaft uns?
Unsere Kriegerschaar! der Freunde Waffen!

Torquemada.

Mit Ruhm gekrönt erscheinen sie insgesammt;
Hoch flattern alle Fahnen auf!
Gott sei gedankt für diesen Sieg.
Mit Freude füllt sich jede Brust!

Fünfte Scene.

Torquemada. Mönche. Spanische Krieger (mit bekränzten Standarten und Fahnen). König *Ferdinand* tritt aus seinem Zelte und lässt sich auf dem bereitgehaltenen Thronsessel nieder.

Krieger.

In Granada stolz und weit
Glänzt das Kreuz vom Sieg erneu't;
Jubel Spaniens Gaue durchschallt,
Freude strömt vom Königsthrone!
Heil und Preis der neuen Krone!
Dem König Heil stets wiederhallt!

(Waffentanz der Krieger.)

Sechste Scene.

Torquemada. Mönche. Spanische Krieger. Ferdinand. Anführer der Spanier. Almamen gefesselt.

Anführer der Spanier.

Vernimm, o König, die frohe Botschaft!
Siegreich erglänzt Spaniens Fahne in Granada,
Und das Maurenvolk flieht verwirrt in weite Lände
Und Musa auch!

Ferdinand.

Willkommen, ihr tapfer'n Helden!
Meinen Dank nehmt von mir als Unterpfand
Eueres Lohnes, für eu'ren Heldenmuth!

(Der Anführer fasst Almamen an der Hand und tritt mit ihm vor den König.)

Anführer.

Doch hier, o König, steht ein Jud',
Der vorgab, Musa wär' in Ketten;
Doch Musa war der erste in dem Kampf'!

Ferdinand (zu Almamen).

Schwer sollst du büssen dies'!
Du hast gelogen; Tod ist geringe Strafe
Für diesen Frevel. —
Doch vor dem Tode sollst du noch aussagen,
Wo in Granada alle Schätze heimlich sind vergraben,
Von Juden aufbewahrt!

Almamen.

Ha, schamloses Diebsgeschlecht!
Nur unter den Trümmern euerer Häuser
Will ich euch die Schätze zeigen!
O König! dies' ist mein Dank?
So wird dein Wort erfüllt?

Ferdinand.

Gieb zurück das Unterpfand,
Eh' die Welt es noch erkannt!
Wertlos ist des Wortes Kraft,
Das zerstört der Kirche Macht!

Mönche und **Soldaten.**

Gieb zurück das Unterpfand,
Eh' die Welt es noch erkannt.
Wertlos ist des Wortes Kraft,
Das zerstört der Kirche Macht!

(Almamen nimmt die Rolle mit der Unterschrift des Königs hervor und schleudert sie zu den Füssen des Königs.)

Almamen.

Hier nehmt das Pfand, ihr falschen Lügner!
Doch gebt auch meine Tochter mir zurück!

Torquemada.

Die Tochter weit der Welt verweilet
In einem Kloster, Gott geweiht;
Dem Gott der Wahrheit dienet sie;
Doch zu dir kommen kann sie nie!

Almamen (in Verzweiflung).

Im Kloster ist mein Kind?
O Weh' über euer Haupt!
Mein letzter Schatz ist rechtlos mir geraubt!

Ferdinand.

Doch darum stehst du nun vor uns,
Antwort zu geben, wo der Juden Schätze aufbewahrt!
Und willst du Antwort verweigern,
Nun, dann siehe hin, welch' Schicksal
Dorten deiner harret!

Almamen.

O Schmach über euch! Schmach über euch!
Verflucht seid all' Verräther ihr!
Löscht deinen Blutdurst nicht die Habgier,
Mit der du uns verfolgst, o König,
Dass du noch Gold verlangst?
In meinem Herzen liegt mein einzig' Schatz
Und der heisst: die Rache!

Ritter und **Mönche.**

Ha, er lästert Gott
Noch am Grabesrande!
Darum sei er geweiht
Der Menschheit Schande
Dem Flammentod!

Ferdinand und **Torquemada.**

Ungläubiger! du sollst sagen,
Wo die Schätze sind;
Sonst wirst du gezwungen durch die Folter!
So sprich doch!

Mönche.

Sei bereit!

(Auf ein Zeichen Torquemadas wird der Vorhang vom Inquisitionszelt abgehoben; dort sieht man die Häscher zur Execution bereit stehen.)

Almamen (stellt sich ergriffen und bestürzt).

O wehe! Gnade flehe ich von euch!
Nur eine Weile gönnt mir zum Entschluss!

Ferdinand. Torquemada. Mönche.

Nun denn, entschliesse dich!
Langmüthig sind wir!

(Almamen in Gedanken versunken, drückt seine gefesselten Hände an die Brust; reisst plötzlich die Ketten entzwei, schleudert sie zu Boden und ergreift die Flucht; die Soldaten stellen sich ihm entgegen, er entreisst einem von ihnen das Schwert, streckt seine Gegner zu Boden und verschwindet. Plötzlich schlagen aus den Zelten Flammen empor, die das ganze Lager ergreifen und zerstören.)

Siebente Scene.

Ferdinand. Torquemada. Mönche. Spanische Soldaten.

Torquemada.

O weh'! der Hölle Sohn ist er,
Ein Satan selbst!
Ha, der Flamme Gluth ergreift die Zelte
Unser Lager! o wehe uns!

Chor.

O wehe uns!

Torquemada.

Ahmamen ist der Hölle Sohn,
Er strafet uns mit seiner Zauberkraft,
Wir sind verloren, ohne Macht!
Die Flammengluth barg seine Spur,
Von Rachewuth getrieben floh er hin:
Doch Gottes Allmacht wird bestrafen ihn!

Ferdinand.

Dies' war der Juden heimlich Plan;
O wehe ihnen!
Die Kirche wird sie richten selbst, Ungläubige!

Soldaten.

Dein eigen Haupt wird bald erreicht
Ungläubiges Volk Israel;
Die Flammengluth verschwindet leicht:
Doch sie ist eu'res Unheils Quell'!

Mönche.

Wenn Gottes Hand sich strafend hebt,
Das Weltenall erdröhnet;
Vor seiner Allmacht zitternd bebt,
Der ungläubig ihn höhnet!

Soldaten.

Gott fordert Strafe; denn er winkt
Und Israel zum Tod' versinkt!
Empor zum Himmel schlägt des Feuers Gluth,
Sie fleht um Rache für deines Stammes Wuth!
Die Rache, die aus dieser Flamme droht,
Zur Sühne fordert deinen Jammertod!

(Alle entfernen sich aus dem Lager.)

(Der Vorhang fällt.)

Fünfter Akt.

(Ein Klostergarten, im Hintergrunde eine Kirche, rechts ein Klosterflügel, links eine Gitterthür zum Garten.)

Erste Scene.

Lejla. Aebtissin. Torquemada und *Nonnen.*

Aebtissin.

Mein Kind! hast du geprüft dein Herz
Und deinen Glauben?
Bist du des Segens würdig?
Hast du frei mit reiner Seele unser Kloster gewählt?

Lejla.

Nichts kann mich abwenden von dem heil'gen Ziele!
Meine Kraft will ich Gott weihen;
Er wird meine Schuld verzeihen!

Torquemada.

Von dem Vater wirst du scheiden,
Alles, was dir theuer, meiden,
Opfern alle Gefühle
Deinem höh'ren Ziele!

Lejla.

Nur Leid und Schmerz war mir hienieden
Nur Qual im Leben stets beschieden;
Doch Gott kann mich der Pein befrei'n
Und meiner Seele Frieden leih'n.

Lejla. Aebtissin und **Torquemada.**

Gott, vor dem sich alle Sterne
Beugen in des Weltalls Ferne;
Er nur kann dein (mein) Retter sein.
Dich (mich) erlösen von der Pein!

Torquemada.

Nun sei gesegnet! komm' mein Kind!
Die heilige Handlung beginnt.
Durch sie bist du uns anvertraut:
Gott beschirme deinen Geist!

(Aebtissin, Torquemada und die Nonnen entfernen sich in die Kirche, Lejla will ihnen folgen.)

Zweite Scene.

Lejla. Juan.

Juan

(wie ein Mönch vermummt öffnet die Gitterthür und hält Lejla zurück. Es wird nach und nach dunkel.)

Hast du dein Herz geprüfet?
Kannst du verlassen ohne all' Gefühl
Die schöne Welt?

Lejla.

Mein ehrwürdiger Herr!

Juan.

Mein liebstes Wesen du!

Lejla.

O Gott, die Stimme Musa's ruft!

(Juan nimmt die Kapuze ab und kniet vor Lejla nieder.)

Juan.

O sieh' mich knieend, dir klag' ich mein Leid!
O flieh' mit mir; so lange es noch Zeit;

Lejla.

O fliehe selbst, ich höre nicht,
Zur Klosterzelle ruft mich warnend meine Pflicht!

Juan.

Lass ab von deinem Widerstreben
Schenk' mir nur einen Liebesblick!

Lejla.

Schamloser Heuchler!
Nicht vereiteln sollst du meinen Entschluss!

(Sie entfernt sich in die Kirche.)

Juan.

Umsonst war meiner Worte Kraft.
Dahin ist Lejla's Liebesmacht!

(Juan legt die Kapuze wieder an.)

Dritte Scene.

Juan. Musa tritt durch die halbgeöffnete Gitterthür ein.

Musa.

O sage mir, ob Unterkunft hier finden kann
Auf seiner Flucht das müde Maurenvolk?

Juan.

O nimmermehr! ein Kloster ist es
Und keine Zuflucht darf ein Moslim hier erfleh'n!
Doch ein and'rer Trost sei dir gewährt!
Hier Lejla weilt und dich o Musa liebet sie.

(Entfernt sich.)

Musa.

Hier Lejla weilt! o welches Glück!
Es steigt ein neuer Hoffnungsstrahl empor;
Noch kann ich hoffen, wenn auch heimatlos;
Denn Lejla liebt mich immer noch!

Lied Muzas.

(Es wird völlig dunkel.)

Das Herz, dem Liebe Trost gewährt,
O Lejla du!
Erkennt des Lebens höchsten Werth:
O Lejla du!
Zu Gott will ich inbrünstig fleh'n.
Dich Liebste nur noch einmal seh'n!
O Lejla du! O Lejla du!

Hör' meiner Lippen Flammenwort,
O Lejla du!
Du bist mein Trost, des Lebens Hort!
O Leila du!
In deiner Näh' die Rosen blühn;
Doch muss ich ihre Reize flieh'n!
O Lejla du! O Lejla du!

Als Opfer sei dir alle Zeit,
O Lejla du!
Des Lebens Blumenkranz geweiht,
O Lejla du!
Vernimm' von mir den letzten Gruss;
Im Zephyrhauch den Liebeskuss!
O Lejla du! O Lejla du!

Vierte Scene.

Eine Doppelscene vor und in der Kirche.

Vor der Kirche (auf der Scene).	**In der Kirche** (hinter der Scene).
Boabdil, Musa, Zorajda, Almamen.	*Lejla, Aebtissin, Torquemada* und *Nonnen.*

Boabdil.

Hast du erforscht o Musa!
Ob hier gewährt wird Unterkunft
Den lieben Mauren, Zorajda und mir?

Musa.

Mein theu'rer Königsfreund!
Hier ist nicht unser's Bleibens!
Im Christenkloster weilen wir!

(Aus der Kirche ertonen Orgelklange.)

Boabdil.

O höre doch!

Musa.

Wie aus dem Grabe tönt Gesang!
So tönt es auch in meinem Busen!

Zorajda.

So schmerzhaft, wie des wunden Herzens Klang!

Boabdil.

Warum o Musa bebst du?

Musa.

Der Klageton erweckt im Busen Schmerz.
Ach! Todesahnung fühlt mein armes Herz!

Almamen.

Gewiss erspäh' ich sie hier,
Die theuere Lejla!
O Gott! meines Volkes Retter!
Beschütze sie vor allen meinen Feinden!

Chor der Nonnen (in der Kirche).

Dominus fortitudo plebis suae
et propter salvationem Christi sui est.

Salvum fac populum tuum
Domine, et benedic hereditati tuae.
et rege eos et extolle
illos usque in aeternum.

Almamen.

Ha! ein Klostersang ertönt!

Musa.

O wehe! wehe! was muss ich hören!
All' meine Hoffnung seh' ich zerstören!
O Todesqualen!

Boabdil.

O fliehe Musa!

Musa.

Ich bleibe da, wo Lejla weilt!
Hier will ich meines Lebens Pein beenden.
Warum doch schmachtend, kann ich nicht sterben,
Verscheuchen kann ich nicht den Traum!
O wehe mir!

Boabdil.

O folge mir! was hält dich zurück?

Musa.

Mein sterbend Herz gebietet!

Almamen.

Vernichte o Gott die frevlen Gebete
Der Feinde, in deren Macht die Tochter seufzt!
Nur deine starke Hand kann sie erretten.
O grosser Gott, mach' frei mein einziges Kind!
Es schwebt in Gefahr,
Verderben soll es durch die Christenschaar!
Doch, kann es Gott nicht retten aus der Pein,
Schrecklich soll dann meiner Rache Opfer sein!

Aebtissin (in der Kirche).

Den heiligen Schwur sollst du schwören,
Gott allein fort an zu gehören!

Torquemada (in der Kirche).

Schwöre! dass du auszuharren
Willig bist in dem heil'gen Stande!

Lejla (in der Kirche).

Ich schwöre! ich schwöre!
Gott allein zu leben;
Ich schwöre hier, allein
Dem Kloster mich zu ergeben!

Almamen.

Sie ist es wahrlich!
Weh' mir, est ist zu spät!

Musa.

Ist es nicht Lejla's Stimme?

Boabdil.

Warum klagst du? o fasse Muth!

Musa.

O horch!
Mein Herz erfüllt des Todes Gluth!

Boabdil.

Was peinigt deine arme Seele?

Musa.

O sprich, dass es ein Trugbild ist!
Dass mich Verblendung hier getäuscht;
Dass es ein Traum ist, leer und wüst!

Torquemada (in der Kirche).

Du bist nun geweiht dem heiligen Ziel allein!
Gottes Segen sei fortan mit dir!

Almamen.

Ja, es war Lejla, meine Tochter!
Sie hat geschworen! Wehe ihr!

Musa.

Als Christin seh' ich sie!
All' meine Hoffnung ist dahin!
O schrecklich ist des Schicksals Grimm!

Chor der Nonnen (in der Kirche).

Memor erit in saeculum testamenti sui, annuntiabit virtutem operum suorum populo tuo.

Boabdil

Erwach' zum Leben, lass' den Traum!

Almamen.

Geraubt ist sie, als Opfer dargebracht.
Der Ahnen Glauben ward in ihr verlacht!
Ha, meine Tochter wird gewaltsam entführet!

Fünfte Scene.

Zorajda. Musa. Boabdil. Almamen. Aus der Kirche kommen die *Aebtissin, Torquemada* und *Nonnen,* in ihrer Mitte *Lejla* tief verschleiert.

Almamen (stürzt Lejla entgegen und ergreift sie).

Ha, bist du es, Lejla?
Kennst du mich nicht mehr?

Musa (Almamen erblickend).

Das ist ihr Vater!
Almamen, der Verräther!

Lejla.

Mein Vater!

Almamen.

Den Höllepforten muss ich dich entreissen!

Aebtissin.

Wehe dir, du Unglückselger!
Fliehe hinweg!

Nonnen.

Wehe dir, du unglückselger Frevler!
Gotteslängner, fliehe hinweg!

Almamen.

Niemals!

Torquemada.

Wehe dir, du Unglückselger!
Fruchtlos ist dein Widerstreben
Das Gesetz giebt dich in meine Macht!

Almamen.

Ich schwör' es Gott!
Mein Leben sollt ihr haben;
Doch meine Tochter nicht!

Aebtissin und **Torquemada.**

Sie ist nicht mehr dein Kind,
Unserer Kirche ist sie nun geweiht!

Nonnen.

Grosser Gott! sie ist nicht mehr dein Kind,
Unserer Kirche ist sie nun geweiht!

Almamen (reisst Lejla den Schleier herab).

Sieh' mich Lejla, unglückliches Weib!
Sprich vor deinem Gott!
Bist du mein Kind? Sprich!

Lejla.

O Gott, der Leidenkelch war mir bereit!

Musa.

Welche Wonne Lejla, dich zu seh'n!

Lejla.

Dir o Musa, klage ich mein Leid!

Musa.

Ewig will ich deine Lieb' erfleh'n!

Aebtissin und **Nonnen.**

Stärke sie, o Gott, mit neuer Kraft!

Torquemada (zu Musa).

Musa, steh' ihr bei, sieh' ihre Pein!

Boabdil.

Ha, Almamen wird meine Rache seh'n!
(greift zum Schwert.)

Musa (zu Almamen).

Du Verräther, wirst mir nicht entgeh'n!
(greift zum Schwert.)

Almamen.

Dein Geschick soll hier vollendet sein!
(greift zum Schwert.)
(Musa, Boabdil und Almamen kämpfen.)

Sechste Scene.

Lejla. Zorajda. Aebtissin. Musa. Boabdil. Torquemada. Almamen. Juan stürzt während des Kampfes zu den Nonnen.

Juan.

Entfernet euch, ehrwürdige Frauen!
Es nah't eiligst der Mauren Schaar herbei!

Nonnen.

O heilige Maria, bitt für uns!
(Sie fliehen in das Kloster.)

(Lejla und Zorajda stürzen unter die Kampfenden; Zorajda stellt sich vor Boabdil, Lejla zwischen Musa und Almamen.)

Zorajda,

Lass't ab vom Kampfe!

Lejla.

Lass't ab vom Kampfe!
Doch soll das Blut vergossen sein,
Mein Herz will ich als Opfer weih'n!
Vom Vaterhauch beglückt im Sterben,
Zuletzt gesegnet, oder verfluchet sein!
(Alle lassen von Kampfe ab.)

Octetto.

Aebtissin (zur Lejla).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das seinen Gott verlassen will!
Liebreicher Vater, heile ihre Schmerzen,
Nur bei dir findet sie des Friedens Ziel!
Der wahre Glaube soll im Kampf erglänzen
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Zorajda (zu Boabdil).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das von dem Liebchen scheiden will!
Dein rastlos Kämpfen mehret deine Schmerzen;
In meinen Armen findest du dein Ziel!
Die ferne Heimat willst du neu bekränzen!
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Lejla.

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Dass mich mein Gott verstossen will!
Ich liebe dich, o Musa, meine Schmerzen,
Die ich ertrage, sind des Lebens Ziel!
Doch wahrer Glaube wird mir neu erglänzen;
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Juan (zur Lejla.)

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das verzweifelnd, seine Lieb' verlassen will!
Nur in Freude schwinden deine Schmerzen;
Nur wahre Liebe führt zu dem ersehnten Ziel!
Der Liebe Macht wird ewig neu erglänzen;
Der Liebe Rache lenkt das Schicksalspiel!

Musa (zur Lejla).

O wehe deinem unglücklichen Herzen,
Das mich verlassend, meiden will!
Du liebst mich immer noch, doch deine Schmerzen
Verscheucht der Hoffnungstrahl, der führt zum Ziel!
Der Liebe Macht wird neu im Sieg' erglänzen;
Die Rache ist des Schicksals letztes Spiel.

Boabdil.

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das mich im Kampf verlassen will!
O könnte ich des Vaterlandes Schmerzen
Mit meinem Blut befrei'n vom Schicksalspiel!
Der Kampf der Liebe wird doch neu erglänzen;
Der Liebe Heil ist des Lebens höchstes Ziel!

Torquemada (zu Almamen).

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das der Sünde Pfad nicht meiden will!
Neig' dich im Staube, der Busse Schmerzen
Führen dich allein zum Heil, zum Ziel!
Denn deiner Sünden Zahl wird sich neu ergänzen;
Des Glaubens Macht ist deines Sinnes Spiel!

Almamen (zur Lejla.)

O weh' dem kranken, unglücklichen Herzen,
Das seinen Glauben höhnen will!
Ohne Verzeihung, im Bangen und Schmerzen
Sollst du erfleh'n dein Heil, dein Ziel!
Der Glaubenskampf wird neu im Sieg' erglänzen,
Und Gottes Macht lenkt frei des Schicksals Spiel!

(Er fasst Lejla an der Hand und tritt mit ihr vor.)

Nun zum letztenmal o Tochter, sprich die Wahrheit!
Ob du hier vor mir als wahre Christin stehst?

Lejla.

Das Christenthum hab' ich gewählt
Und dem Klosterleben mich geweiht!

Musa.

O wehe mir!

Almamen.

Wer zwang dich dazu? oder nahmst du freiwillig
Das Joch des falschen Glaubens an?

Lejla.

Nur ich selbst; den Frieden hab' ich gesucht.
Gott allein kann ihn verleih'n.
Für den Glauben meiner Ahnenwelt
Einen schöneren hab' ich gewählt!
So will ich leben und so sterben!

Almamen.

Verflucht sei auf ewig! dein Frevel
Ist zu gross! ha freche Sünderin!
Verflucht sei dein Gedanke, du Verbrecherin!
Sei verflucht dein ganzes Leben bis zum Tod!
Für deinen Meineid, für deinen Widersinn;
Verflucht sei Alles, auch dein falscher Gott!
Du Schlangenbrut, der Sünde längst ergeben,
Auf dein verruchtes Haupt falle der Hölle Gluth.
Nur Gott kann deine Sünde, deine Schuld vergeben;
Doch deinen Vater versöhnt nur dein Blut!
Ha, Tod ist dein Geschick! für deine Schändlichkeit
Sei verdammt! im Tod, in Ewigkeit!

(Er stösst Lejla mit dem Dolche nieder.)

Zorajda. Aebtissin. Musa. Juan. Boabdil. Torquemada.

O Unheil! o wehe! diese freche That!
Unglückliche Lejla!

Lejla (im Todeskampfe).

Von euch muss ich nun heute scheiden!
All ihr Freunde, lebet alle wohl!
Zum letztenmal kann sich mein Auge weiden
An Musa's Blick! o leb' ewig wohl!

(Stirbt.)

Zorajda. Aebtyssin. Boabdil. Juan. Torquemada.

Ihre Seele ruhe sanft im Frieden,
Seligkeit ist ihr am Himmelsthron beschieden!

Musa.

Lebe wohl o du mein letztes Glück!
Mein Loos ist Qual und Missgeschick!
Meine Heimat, meiner Liebe Traum
Auf ewig zerstört im Weltenraum!

Zorajda. Aebtyssin. Torquemada.

O Gott, sei ihr gnädig!

(Juan, Musa und die Aebtissin entfernen sich.)

Siebente Scene.

Zorajda. Boabdil. Torquemada. Almamen, später fliehende *Mauren.*

Boabdil.

Wo ist dein Ziel, mein Engel du?
Vom Schicksal ist mir zuerkannt
Zu beweinen mein fernes Heimatland!

Zorajda.

Wo du weilen wirst im fernen Land,
Bin ich mit dir, mit dir in Freud' und Leid.

Boabdil.

Nun begleite mich, du meines Lebens Engel!

(Boabdil und Zorajda entfernen sich; Torquemada hält sie zurück und macht sie aufmerksam auf Almamen.)

Torquemada (zu Boabdil).

Lass nicht entflieh'n den Bösewicht!
Er hat verrathen uns und euch
Und straflos bleibet nicht sein ruchlos Streben;
Denn dieser Verräther ist ein Jud!

(Während sich Almamen entfernen will, treten die Schaaren fliehender Mauren durch die Gitterthür ein und vertreten Almamen den Weg.)

Boabdil.

Ha Verräther! du entgehst uns nicht!
Mein Maurenvolk! der euch verrathen,
Ist ein Jud! Vertilget ihn!
Er ist euch freigegeben!

(Entfernt sich mit Zorajda.)

Mauren.

Ha, dieser Frevler ist ein Jud!
Tödtet ihn! sein Name sei verflucht!

Almamen.

Ich bin ein Jud! bin euer Feind!
Verbrecher ihr; Fluch sei euch!
Ich sterbe, sowie mein Volk Israel!
Doch alle eu're Schande sieht mein Gott;
Er tröstet mich und rächen wird er mein Volk Israel!

(Die Mauren stürzen auf Almamen und tödten ihn.)

Mauren.

Hier wirst du deinen letzten Kampf besteh'n;
Doch uns'rer Rache sollst du nicht entgeh'n!
Verflucht sei dein Geschlecht und dein Verbrechen;
Büsse es mit dem Tod! Ereilt hat ihn des Todes Macht!

(Almamen sinkt, schwer verwundet, zusammen und stirbt.)

(Der Vorhang fällt.)

Druck von Dr. Ed. Grégr in Prag. 1874. — Verlag der „Matice Hudební."

Osoby.

Ferdinand, *král španělský*	baryton	
Juan, *jeho syn*	tenor	
Tomáš z Torquemady, *velkýinkvizitor*	bas	
Boabdil el Chico, *král Maurů v Granadě*	baryton	
Muza Ben Abil Gazan, *jeho přítel a vojevůdce*	tenor	
Almamen, *dvořník Boabdilův*	bas	
Lejla, *jeho dcera*	sopran	
Zorajda, *otrokyně a milenka Boabdilova*	sopran	
Abatyše	alt	
Muezin, *provolávač z minaretu*	tenor	
Biřic	bas	
Vůdce španělský	tenor	

Vojínové a rytíři maurští i španělští, mniši, jeptišky, otrokyně Boabdilory, biřici, stráž aithiopská.
Dějiště: Granada a okolí. Rok 1491.

Personen.

Ferdinand, König von Spanien.	baryton	
Juan, sein Sohn.	tenor	
Thomas v. Torquemada, Grossinquisitor.	bas	
Boabdil el Chico, König der Mauren in Granada.	baryton	
Musa Ben Abil Gazan, sein Freund und Feldherr.	tenor	
Almamen, Rathgeber des Maurenkönigs.	bas	
Leïla, seine Tochter.	sopran	
Zoraida, Sklavin und Geliebte Boabdils.	sopran	
Aebtissin.	alt	
Muezzin im Minaret.	tenor	
Ein Herold.	bas	
Anführer der Spanier.	tenor	

Maurische Soldaten und Ritter, Sklaven, Sklavinen des Maurenkönigs, aethiopische Wachen, spanische Ritter, Soldaten, Mönche und Nonnen.
Ort und Zeit der Handlung: Granada und Umgebung im Jahre 1491.

Seznam výstupu.

Jednání první.

Předehra. . . . . *strana* 3.
Výstup I. Almamen, Lejla. . . . . 7.
„ *II. Muza, Lejla*. . . . . 27.
„ *III. Muza maurští vojínové*. . . . . 46.
„ *IV. Muza maurští vojínové, Almamen, biřic s královskou stráží. Muezin*. . . . . 59.
„ *V. Almamen*. . . . . 73.

Jednání druhé.

Výstup I. Král Ferdinand, Juan a španělští rytíři. . . 78.
„ *II. Ferdinand, Juan, španělští rytíři, Torquemada*. 94.
„ *III. Almamen, Lejla*. . . . . 96.
„ *IV. Ferdinand, Juan, Torquemada, Almamen, Lejla*. 102.

Verzeichniss der Scenen.

Erster Akt.

Vorspiel. . . . . Seite 3.
Scene I. Almamen, Leïla. . . . . 7.
„ II. Musa, Leïla. . . . . 27.
„ III. Musa, Maurische Soldaten. . . . . 46.
„ IV. Musa, Maurische Soldaten, Almamen, Herold mit der königlichen Wache. Muezzin. . . . 59.
„ V. Almamen. . . . . 73.

Zweiter Akt.

Scene I. König Ferdinand, Juan und spanische Ritter. . 78.
„ II. Ferdinand, Juan spanische Ritter, Torquemada. . 94.
„ III. Almamen, Leïla. . . . . 96.
„ IV. Ferdinand, Juan, Torquemada, Almamen, Leïla. . 102.

Předehra. **Vorspiel.**

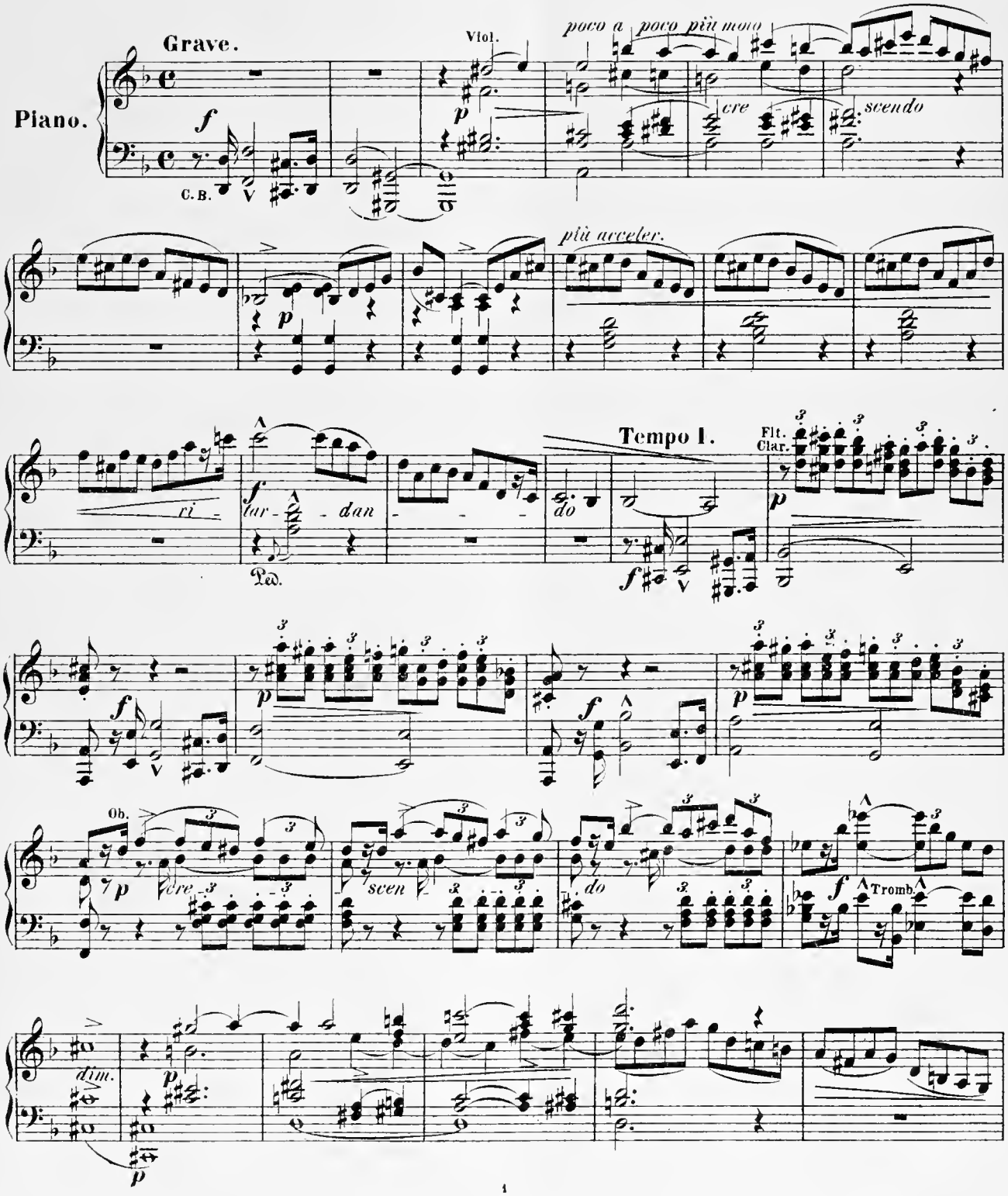

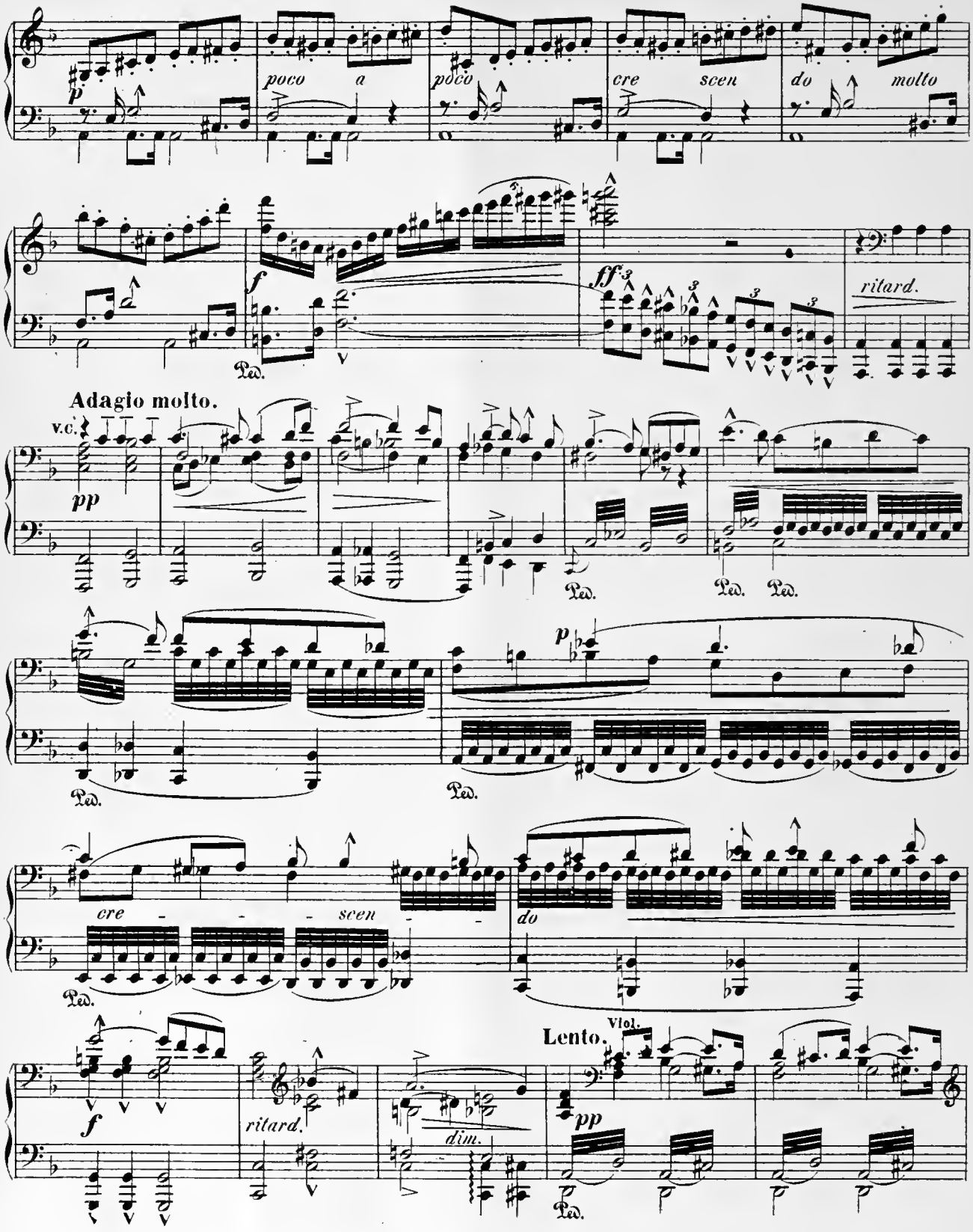
p
poco a
poco
cre scen
do molto
f
ff
ritard.
Ped.
Adagio molto.
v.c.
pp
Ped.
Ped. Ped.
p
Ped.
Ped.
cre - - - scen
do
Ped.
Lento.
Viol.
f
ritard.
dim.
pp
Ped.

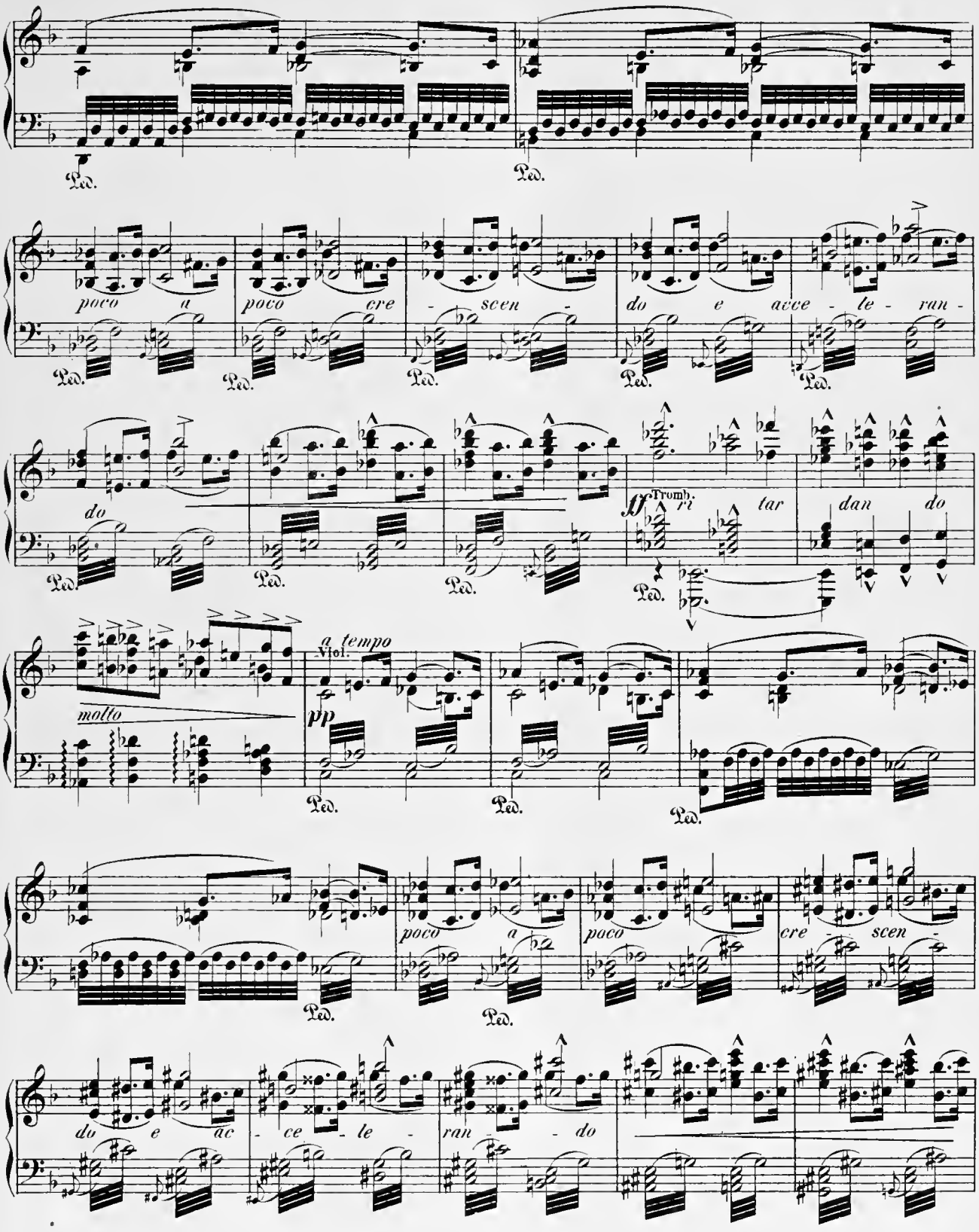
Ped.
poco a poco cre - scen - do e avce - te - ran -
do
ff Tromb. ri tar dan do
molto
a tempo
Viol.
pp
poco a poco cre - scen -
do e ac - ce - le - ran - do

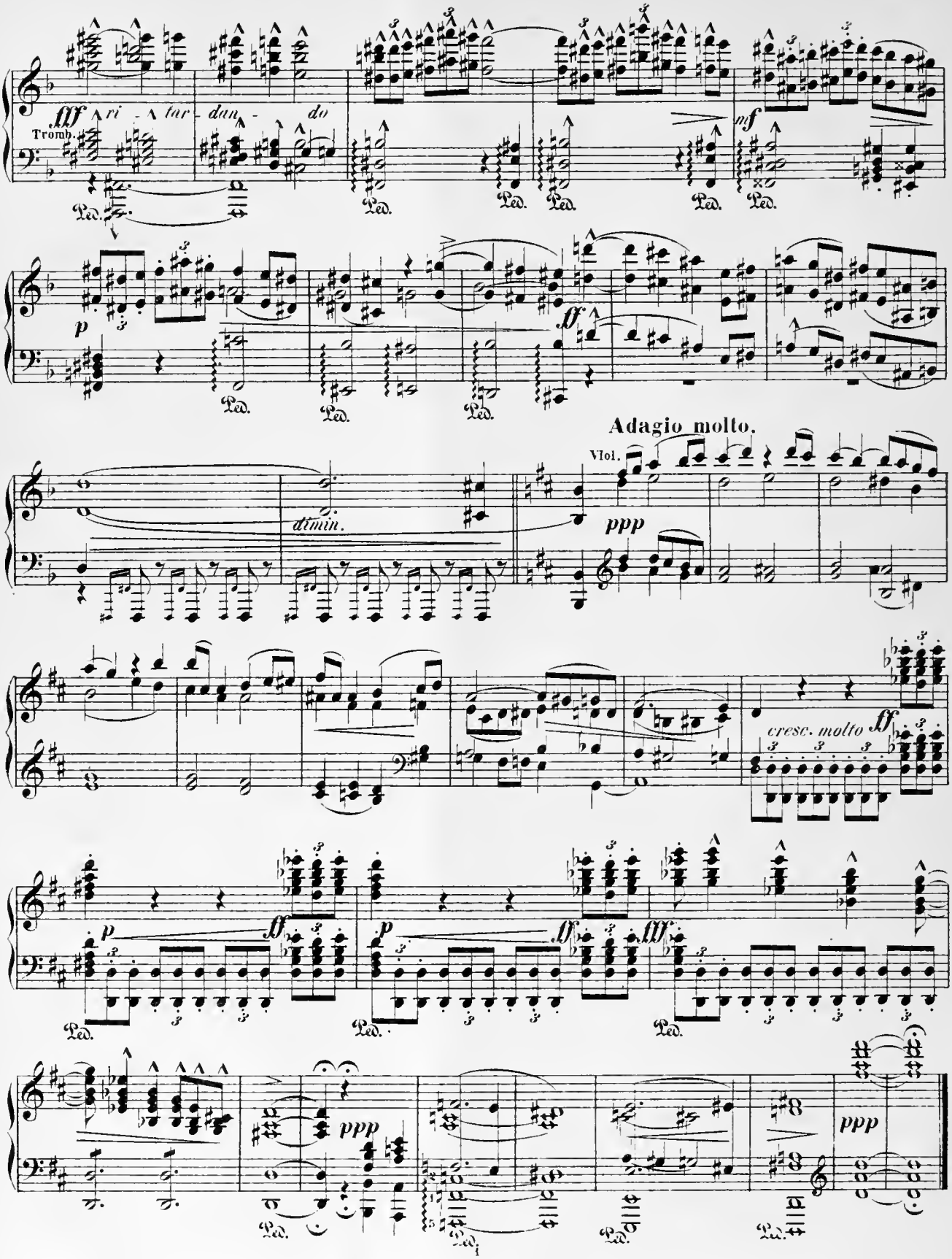
fff
ri - tar - dan - do
Tromb.
mf
p
ff
dimin.
Adagio molto.
Vlol.
ppp
cresc. molto
ff
p
ff
p
ff
fff
ppp
ppp

Jednání první.

Výstup první.

Zahrada před domem Lejlinym. Vpozadí zed ní vrátku, v levo dům, před ním besídka. Podvečer.

Almamen. Lejla.

Erster Akt.

Erste Scene.

Ein Garten vor dem Hause Lejla's. Im Hindergrunde eine Mauer, in welcher eine Thür, links ein Haus, vor demselben eine Laube. Abenddämmerung.

Almamen. Lejla.

Almamen vchází zadními vrátky.
Almamen kommt durch die Thür im Hindergrund.

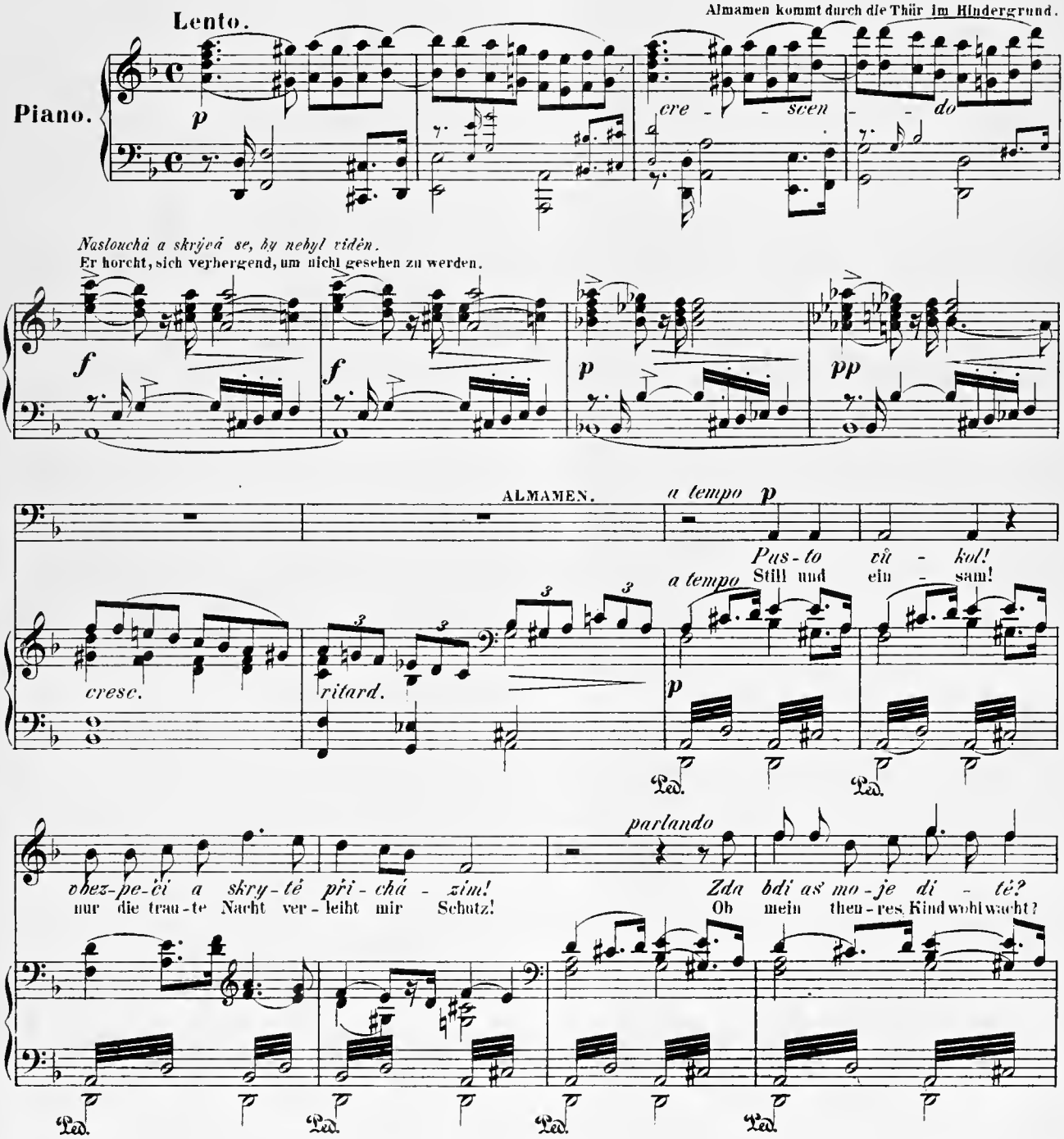

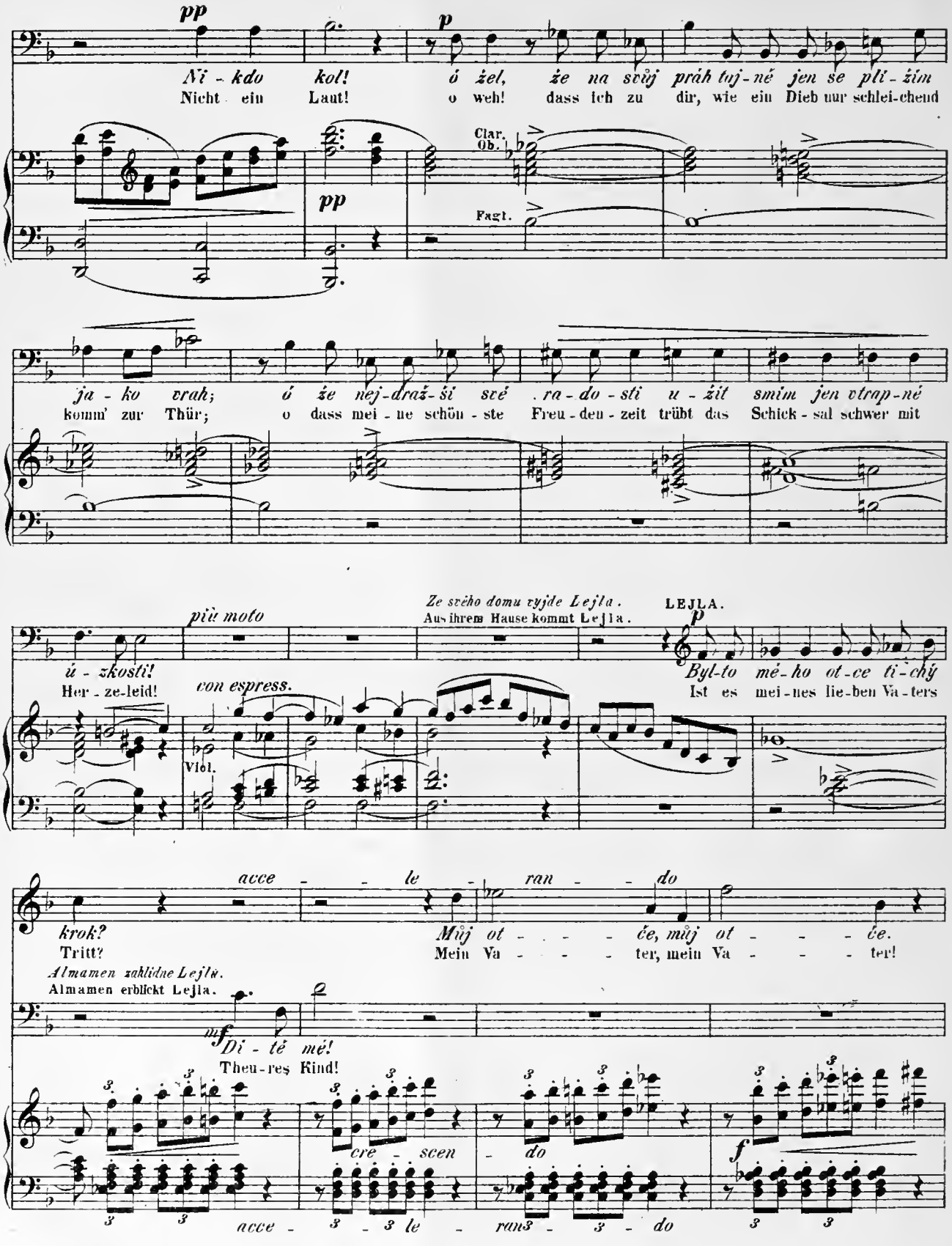
pp
Ni - kdo kol!
Nicht ein Laut!
p
ó žel, že na svůj práh taj - ně jen se plí - žím
o weh! dass ich zu dir, wie ein Dieb nur schlei-chend
Clar.
Ob.
Fagt.
pp
ja - ko vrah;
komm' zur Thür;
ó že nej-dráž-ší své
o dass mei - ne schön - ste
. ra - do - sti u - žít
Freu - den - zeit trübt das
smím jen otrap-né
Schick - sal schwer mit
Ze svého domu vyjde Lejla.
Aus ihrem Hause kommt Lejla.
LEJLA.
più moto
ú - zkosti!
Her - ze-leid!
con espress.
Viol.
p
Byl-to mé-ho ot-ce ti-chý
Ist es mei-nes lie-ben Va-ters
acce - - le - ran - - do
krok?
Tritt?
Můj ot - - - - če, můj ot - - - - če.
Mein Va - - - - ter, mein Va - - - - ter!
Almamen zahlídne Lejlu.
Almamen erblickt Lejla.
mf
Dí - tě mé!
Thea - res Kind!
cre - scen - do
f
acce - le - ran - do

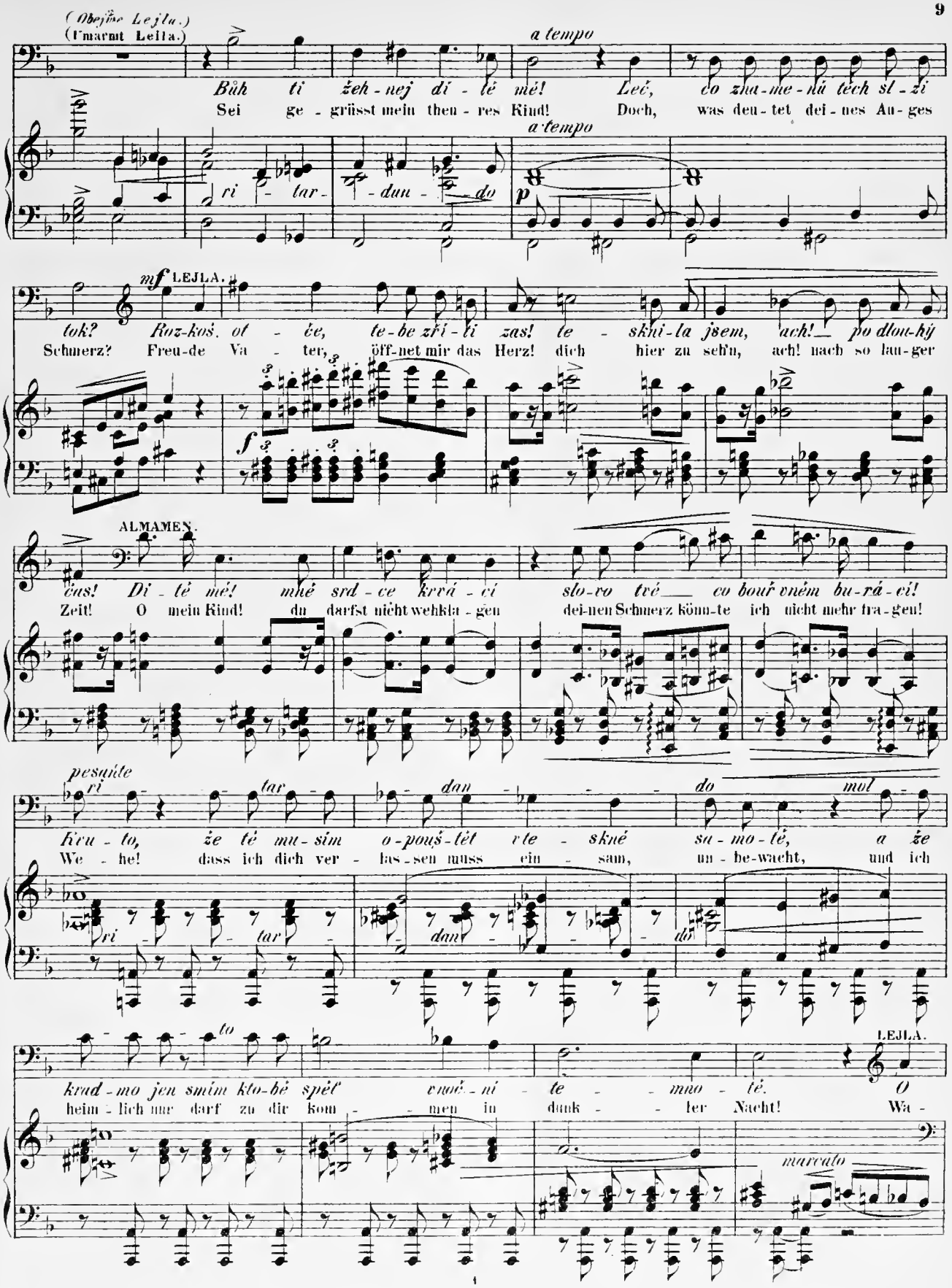
(Obejme Lejlu.)
(Umarmt Leila.)
a tempo
Bůh ti žeh-nej dí-tě mé! Leč, co zha-me-lů těch sl-zí
Sei ge-grüsst mein then-res Kind! Doch, was deu-tet dei-nes Au-ges
a tempo
ri-tar-dan-do
mf LEJLA.
tok? Roz-koš, ot-če, te-be zří-ti zas! te-skni-la jsem, ach! po dlou-hý
Schmerz? Freu-de Va-ter, öff-net mir das Herz! dich hier zu seh'n, ach! nach so lan-ger
ALMAMEN.
čas! Dí-tě mé! mhé srd-ce krvá-cí slo-vo tvé co bouř vném bu-rá-cí!
Zeit! O mein Kind! du darfst nicht wehkla-gen dei-nen Schmerz könn-te ich nicht mehr fra-gen!
pesante
ri-tar-dan-do mol
Kru-to, že tě mu-sím o-pouš-tět v te-skné su-mo-tě, a že
We-he! dass ich dich ver-las-sen muss ein-sam, un-be-wacht, und ich
ri-tar-dan-do
to
LEJLA.
krad-mo jen smím kto-bě spět vnoč-ní te-mno-tě. O
heim-lich nur darf zu dir Kom-men in dunk-ler Nacht! Wa-
marcato

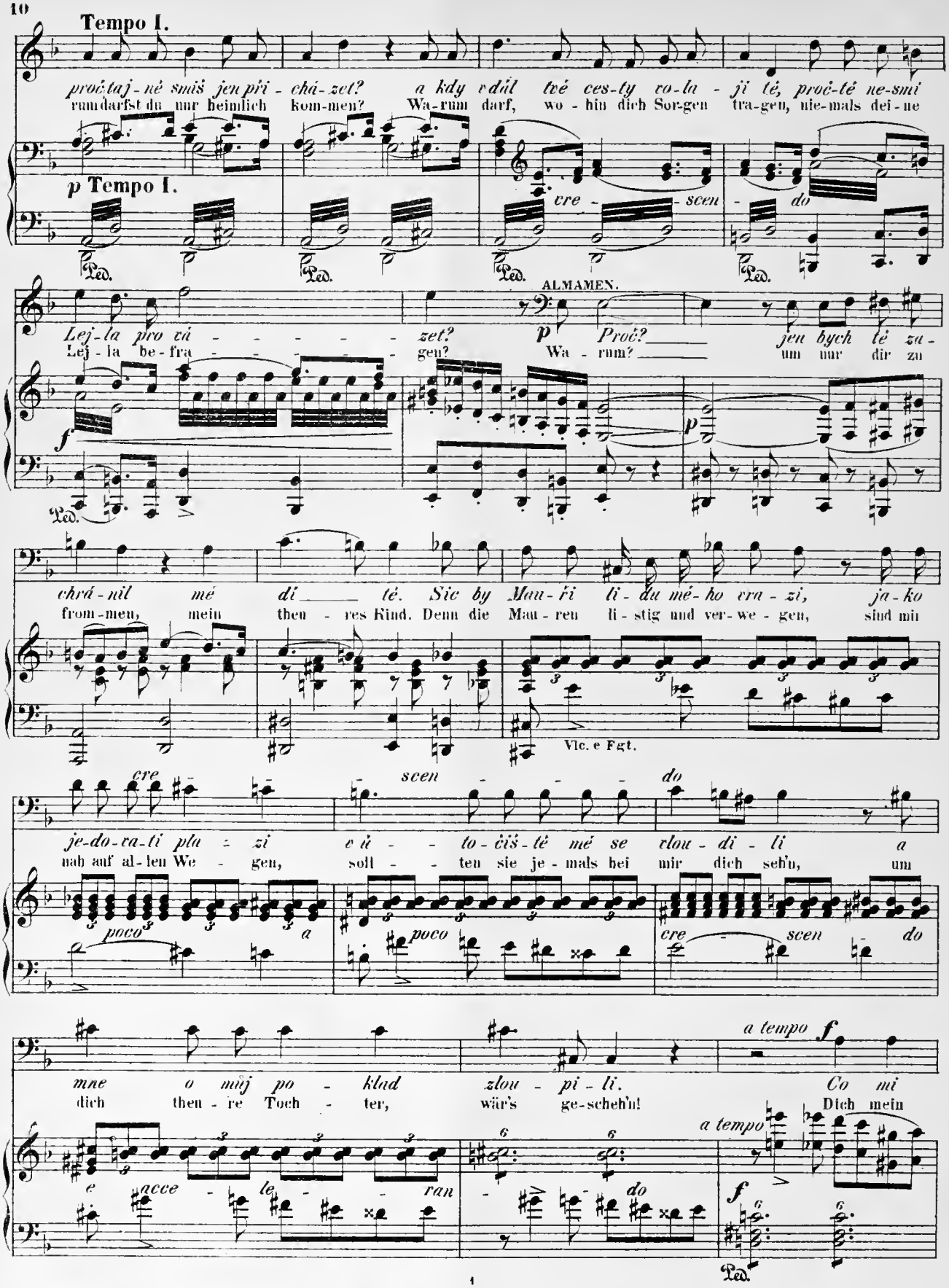
Tempo I.
proč taj-ně smíš jen při-chá-zet? a kdy vdál tvé ces-ty co-la-ji tě, proč-tě ne-smí
rum darfst du nur heimlich kom-men? Wa-rum darf, wo-hin dich Sor-gen tra-gen, nie-mals dei-ne
p Tempo I.
cre-scen-do
Led.
ALMAMEN.
Lej-la pro cí-zet? p Proč? jen bych tě za-
Lej-la be-fra-gen? Wa-rum? um nur dir zu
f
p
chrá-nil mé dí-tě. Sic by Mau-ří li-du mé-ho vra-zi, ja-ko
from-men, mein then-res Kind. Denn die Mau-ren li-stig und ver-we-gen, sind mir
Vlc. e Fgt.
cre-scen-do
je-do-ca-ti pla-zi e ů-to-čiš-tě mé se vlou-di-li a
nah auf al-len We-gen, soll-ten sie je-mals hei mir dich seh'n, um
poco a poco cre-scen-do
a tempo f
mne o můj po-klad zlou-pi-li. Co mi
dich then-re Toch-ter, wär's ge-scheh'n! Dich mein
e acce-le-ran-do
a tempo f
Led.

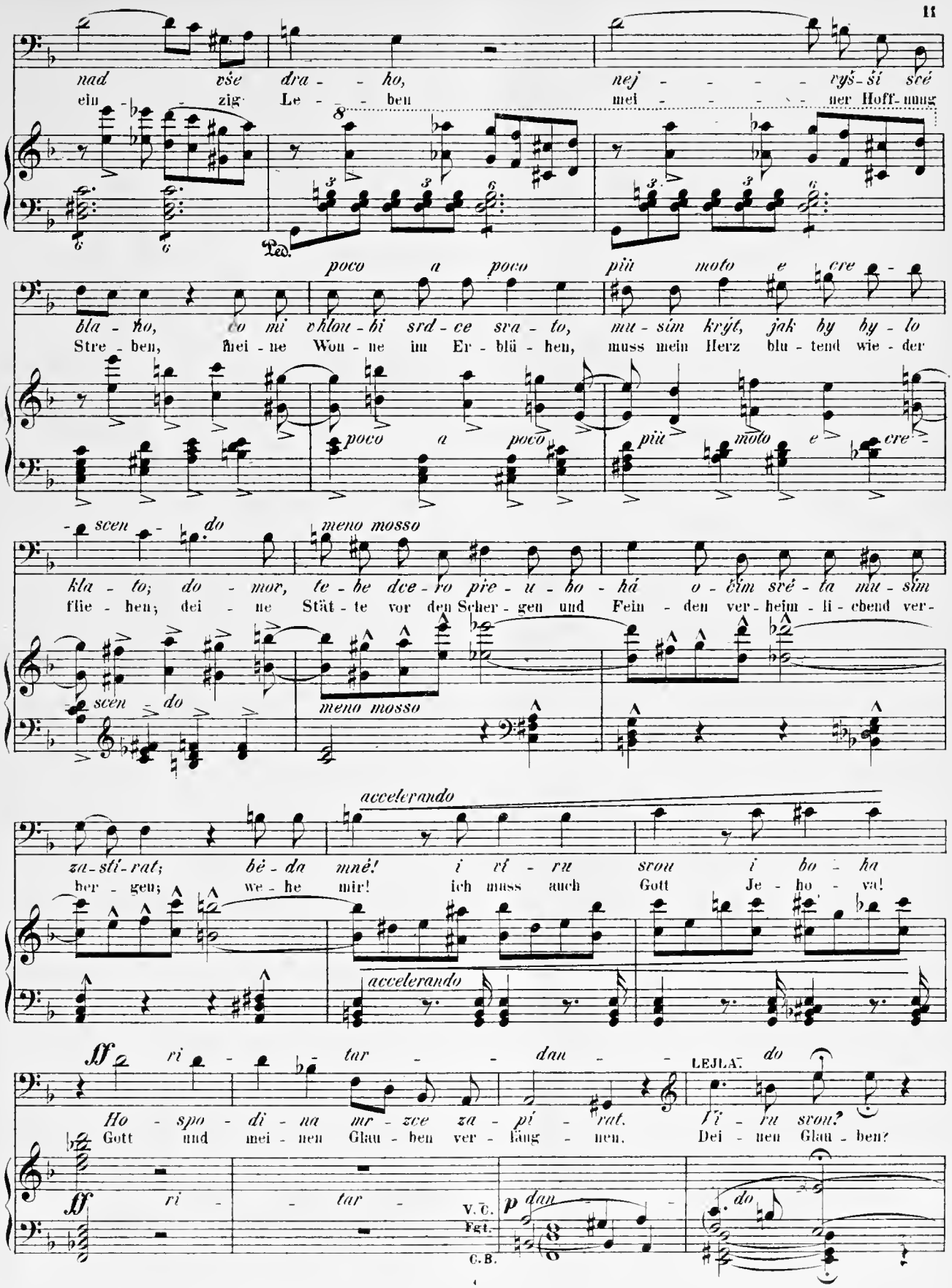
nad vše dra - ho, nej - - - - vyš-ší své
ein - zig Le - - - ben mei - - - - ner Hoff-nung
Ped.
poco a poco più moto e cre -
bla - ho, co mi vhlou-bi srd-ce sva-to, mu-sím krýt, jak by by-lo
Stre - ben, mei - ne Wun - ne im Er - blü - hen, muss mein Herz blu - tend wie - der
poco a poco più moto e cre -
- scen - do
meno mosso
kla - to; do - mov, te - be dve - ro pře - u - bo - há o - čím své - ta mu - sím
flie - hen; dei - ne Stät - te vor den Scher - gen und Fein - den ver - heim - li - chend ver -
scen do
meno mosso
accelerando
za-stí-rat; bě-da mně! i ří - ru srou i bo - ha
ber - gen; we - he mir! ich muss auch Gott Je - ho - va!
accelerando
ff ri - tar - - dan - - LEJLA. do
Ho - spo - di - na mr - zce za - pí - rat. Ří - ru srou?
Gott und mei - nen Glau - ben ver - läug - nen. Dei - nen Glau - ben?
ff ri - tar -
V. C.
Fgt.
C. B.
p dan -
do

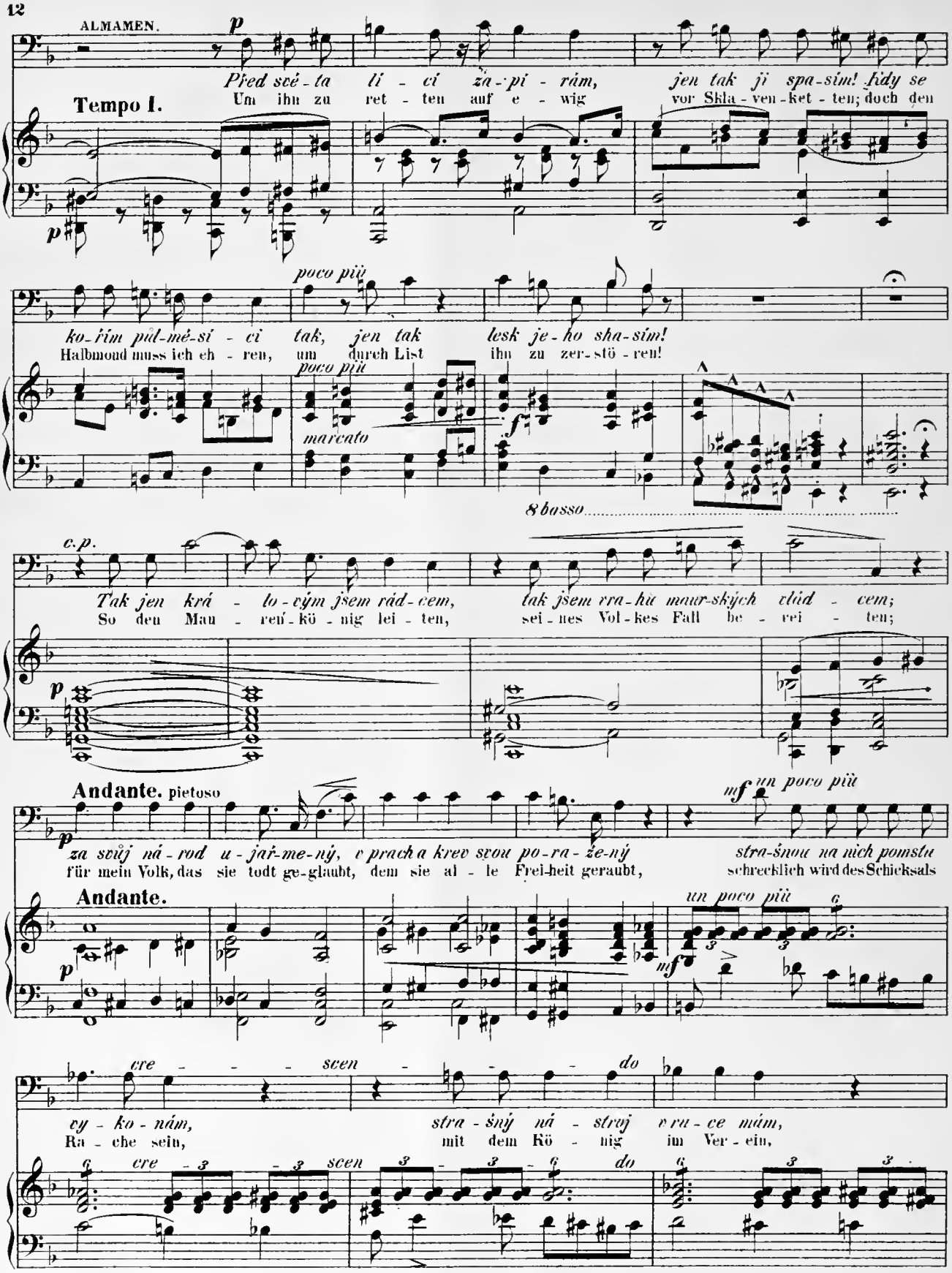
ALMAMEN.
p
Před své-ta lí-cí za-pí-rám, jen tak ji spa-sím! Jídy se
Um ihn zu ret-ten auf e-wig vor Skla-ven-ket-ten; doch den
Tempo I.
poco più
ko-řím půl-mě-sí-ci tak, jen tak lesk je-ho sha-sím!
Halbmond muss ich eh-ren, um durch List ihn zu zer-stö-ren!
poco più
marcato
f
8 basso
c.p.
Tak jen krá-lo-vým jsem rád-cem, tak jsem vra-hů maur-ských clíd-cem;
So den Mau-ren-kö-nig lei-ten, sei-nes Vol-kes Fall be-rei-ten;
p
Andante. pietoso
mf un poco più
za svůj ná-rod u-jař-me-ný, v prach a krev svou po-ra-že-ný stra-šnou na ních pomstu
für mein Volk, das sie todt ge-glaubt, dem sie al-le Frei-heit geraubt, schrecklich wird des Schicksals
Andante.
un poco più
p
mf
cre - - - scen - - - do
vy-ko-nám, stra-šný ná-stroj v ru-ce mám,
Ra-che sein, mit dem Kö-nig im Ver-ein,
cre scen do

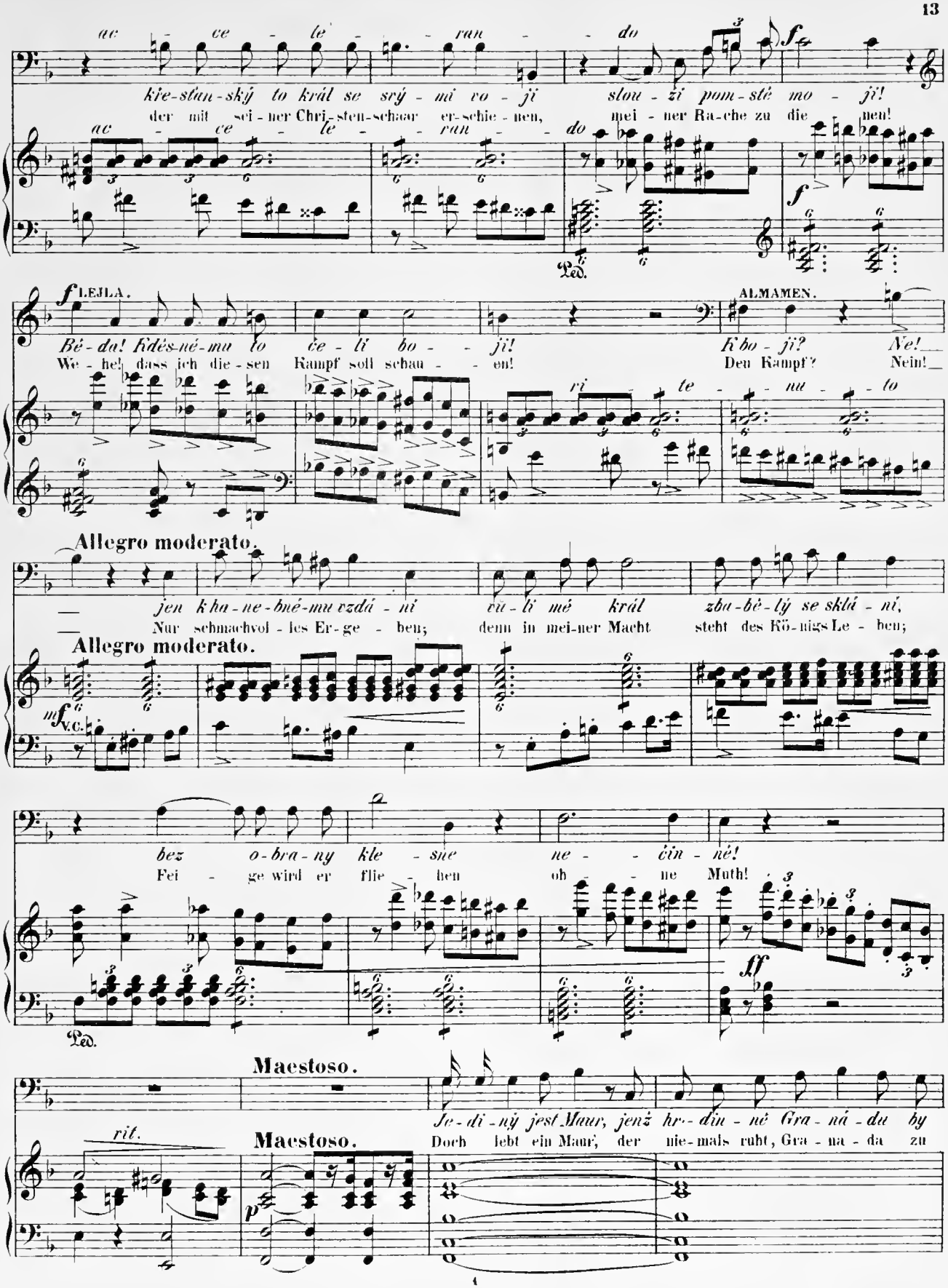
ac - ce - le - ran - do
kře-sťan-ský to král se srý - mi vo - ji slou - zi pom-stě mo - ji!
der mit sei - ner Chri-sten-schaar er-schie - nen, mei - ner Ra-che zu die nen!
Ped.
f LEJLA.
ALMAMEN.
Bě - da! Kdės-ně-mu to če - li bo - ji! K'bo - ji? Ne!
We - he! dass ich die - sen Kampf soll schau - en! Den Kampf? Nein!
ri - te - nu - to
Allegro moderato.
— jen k'ha-ne-bné-mu vzdá - ní vů - li mé král zba-bě-lý se sklá - ní,
— Nur schmachvol - les Er - ge - ben; denn in mei-ner Macht steht des Kö-nigs Le - ben;
Allegro moderato.
mf V.C.
bez o-bra-ny kle - sne ne - čin - ně!
Fei - ge wird er flie - hen oh - ne Muth!
ff
Ped.
Maestoso.
Je - di - ný jest Maur, jenž hr-din - ně Gra - ná - du by
Doch lebt ein Maur, der nie-mals ruht, Gra - na - da zu
rit.
Maestoso.
p

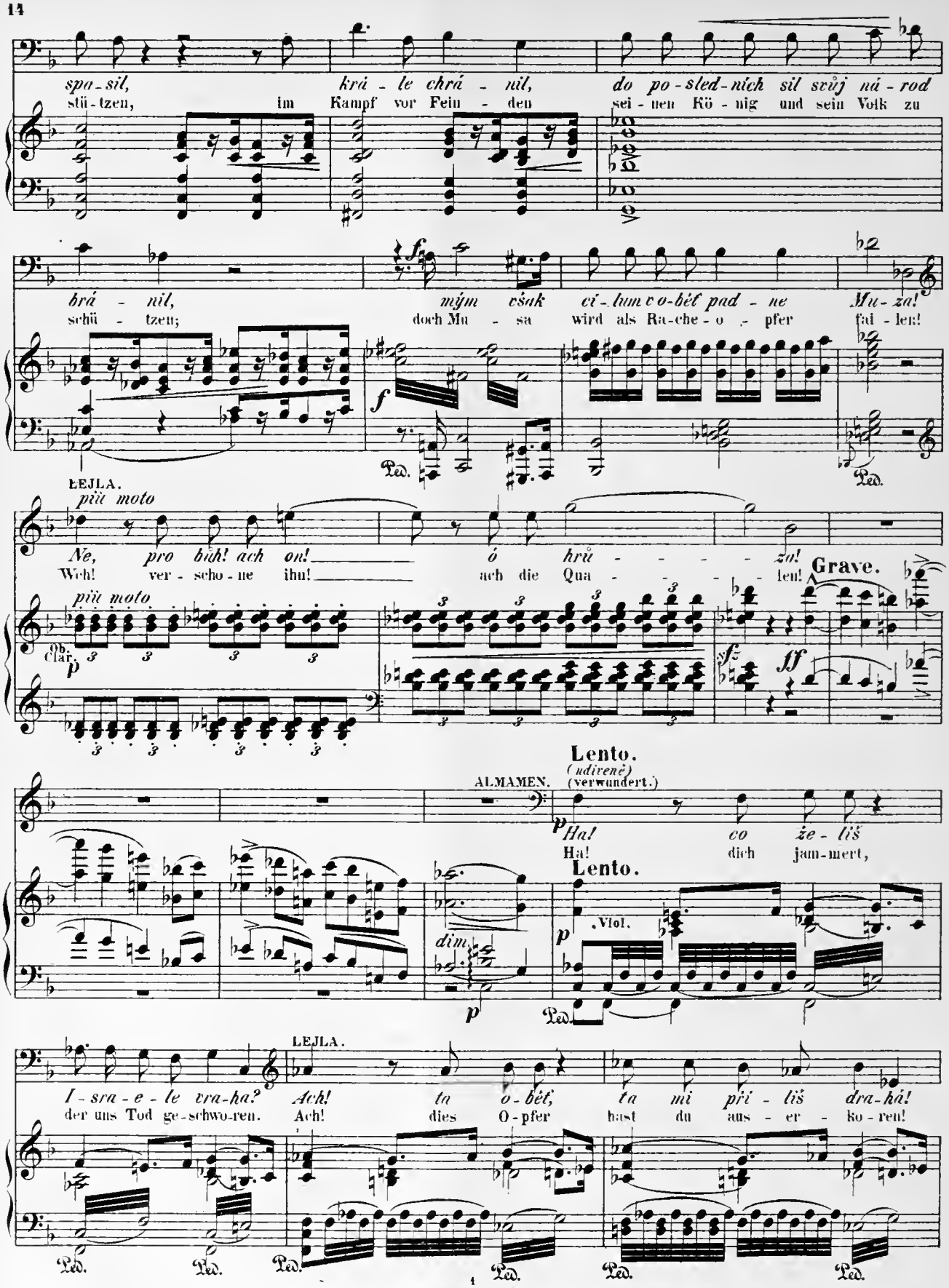
spa - sil, krá - le chrá - nil, do po - sled - ních sil svůj ná - rod
stü - tzen, im Kampf vor Fein - den sei - nen Kö - nig und sein Volk zu
brá - nil, mým však cí - lem v o - bět pad - ne Mu - za!
schü - tzen; doch Mu - sa wird als Ra - che - o - pfer fal - len!
ŁEJLA.
più moto
Ne, pro bůh! ach ou! ó hrů - - - - - za!
Weh! ver - scho - ne ihn! ach die Qua - - - - - len!
Grave.
più moto
Ob. Clar.
Lento.
ALMAMEN. (udivenë) (verwundert.)
Ha! co že - liš
Ha! dich jam - mert,
Lento.
Viol.
dim.
ŁEJLA.
I - sra - e - le vra - ha? Ach! ta o - bět, ta mi při - liš dra - há!
der uns Tod ge - schwo - ren. Ach! dies O - pfer hast du aus - er - ko - ren!

ALMAMEN. *po - co* LEJLA. *poco cre - scen - do*

Neśtás-tná, co diś? Ach v obět' méj ži - tí mé, jen zachraň jej! (klekne)
Un-glück-sel - ges Kind? Sieh! mei-ne Thräu', für sein Le - ben lass mich flehn! (kniet nieder)

po - co a po - co cre - scen - do

ALMAMEN. *mol - to* LEJLA. *accelerando* *ff* *ri - tar -*

Ha! či mne to pře lud pek-la má-mi? Mi - lost', ot - če! ach mi - lost',
Ha! der Höl - le fal-sches Traum-ge - bil - de! Gna - de Va - ter! lass wal - ten

mol - to *f accelerando* Tromb. *ff ri - tar -*

dan - do mol - to **Grave.** (*zoufale.*) ALMAMEN. (Voll Verzweiflung.) *ff*

mi lost' s ná mi! Jak
Gnad' und Mil - de! Stra -

dan - do mol - to **Grave.** *p* *ff*

mne tre-stáś, ru - ko Ho - spo - di - na! Tak buď
fe - sen - det Gott in sei - ner Huld! Nun denn

p

Allegro moderato.

tre-stá - na i je - jí vi - na! Před o - či - ma tvý - ma Mu - za
sei ge-straft auch dei - ne Schuld! Vor dei - nen Au - gen wird dein Mu - sa

Allegro moderato.

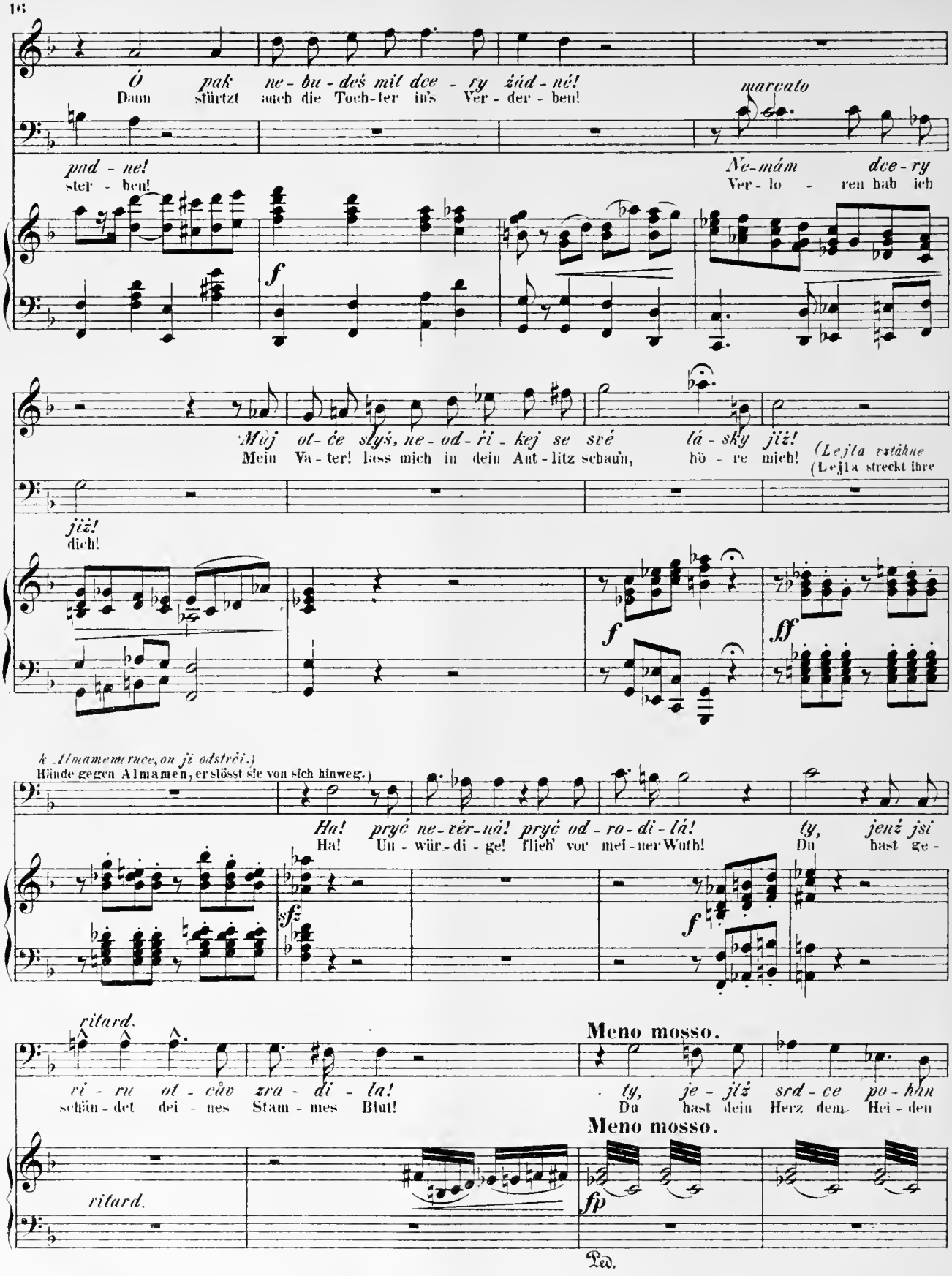
Ó pak ne-bu-deš mit dce-ry žád-né!
Dann stürzt auch die Toch-ter ins Ver-der-ben!
marcato
pad-ne!
ster-ben!
Ne-mám dce-ry
Ver-lo-ren hab ich
f
Můj ot-če slyš, ne-od-ří-kej se své lá-sky již!
Mein Va-ter! lass mich in dein Ant-litz schaun, hö-re mich!
(Lejla vztáhne
(Lejla streckt ihre
již!
dich!
f
ff
k Almamemuce, on ji odstrčí.)
Hände gegen Almamen, er stösst sie von sich hinweg.)
Ha! pryč ne-vér-ná! pryč od-ro-di-lá!
Ha! Un-wür-di-ge! flieh' vor mei-ner Wuth!
ty, jenž jsi
Du hast ge-
sfz
f
ritard.
ri-ru ot-cův zra-di-la!
schän-det dei-nes Stam-mes Blut!
Meno mosso.
ty, je-jíž srd-ce po-han
Du hast dein Herz dem Hei-den
Meno mosso.
ritard.
fp
Ped.

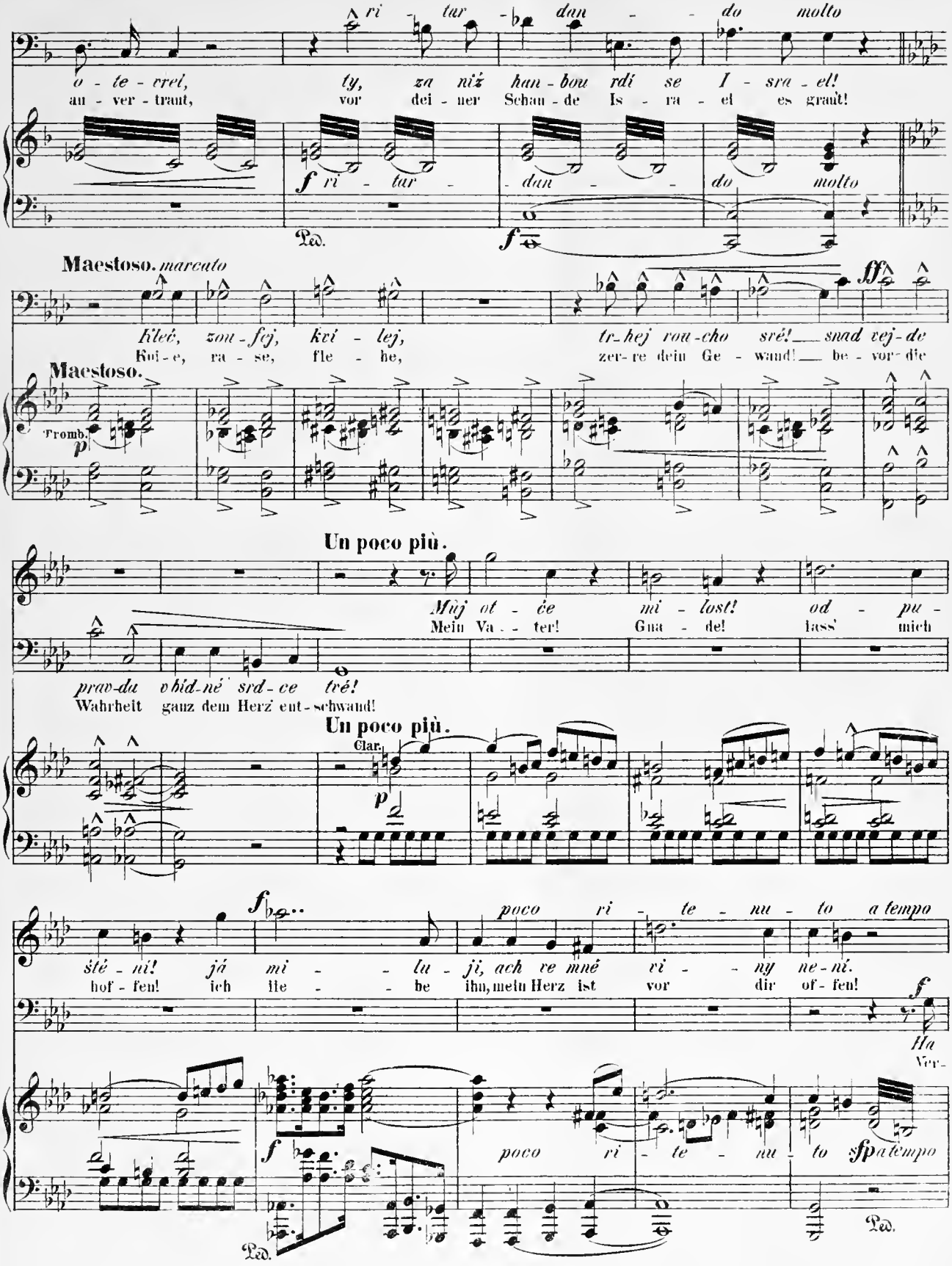
ri - tar - dan - do molto
o - te - vrel, ty, za níž han - bou rdí se I - sra - el!
an - ver - traut, vor dei - ner Schan - de Is - ra - el es graut!
f ri - tar - dan - do molto
Ped.
f
Maestoso. marcato
ff
Kleč, zou - fej, kví - lej, tr-hej rou-cho své! snad vej-de
Knie, ra - se, fle - he, zer-re dein Ge - wand! be - vor die
Maestoso.
Tromb.
p
Un poco più.
Můj ot - če mi - lost! od - pu -
Mein Va - ter! Gna - de! lass' mich
prav-du vhíd-né srd - ce tré!
Wahrheit ganz dem Herz ent - schwand!
Un poco più.
Clar.
p
f
poco ri - te - nu - to a tempo
ště - ní! já mi - lu - ji, ach ve mné vi - ny ne-ní.
hof - fen! ich lie - be ihn, mein Herz ist vor dir of - fen!
f
Ha
Ver-
f
poco ri - te - nu - to sfp a tempo
Ped.
Ped.

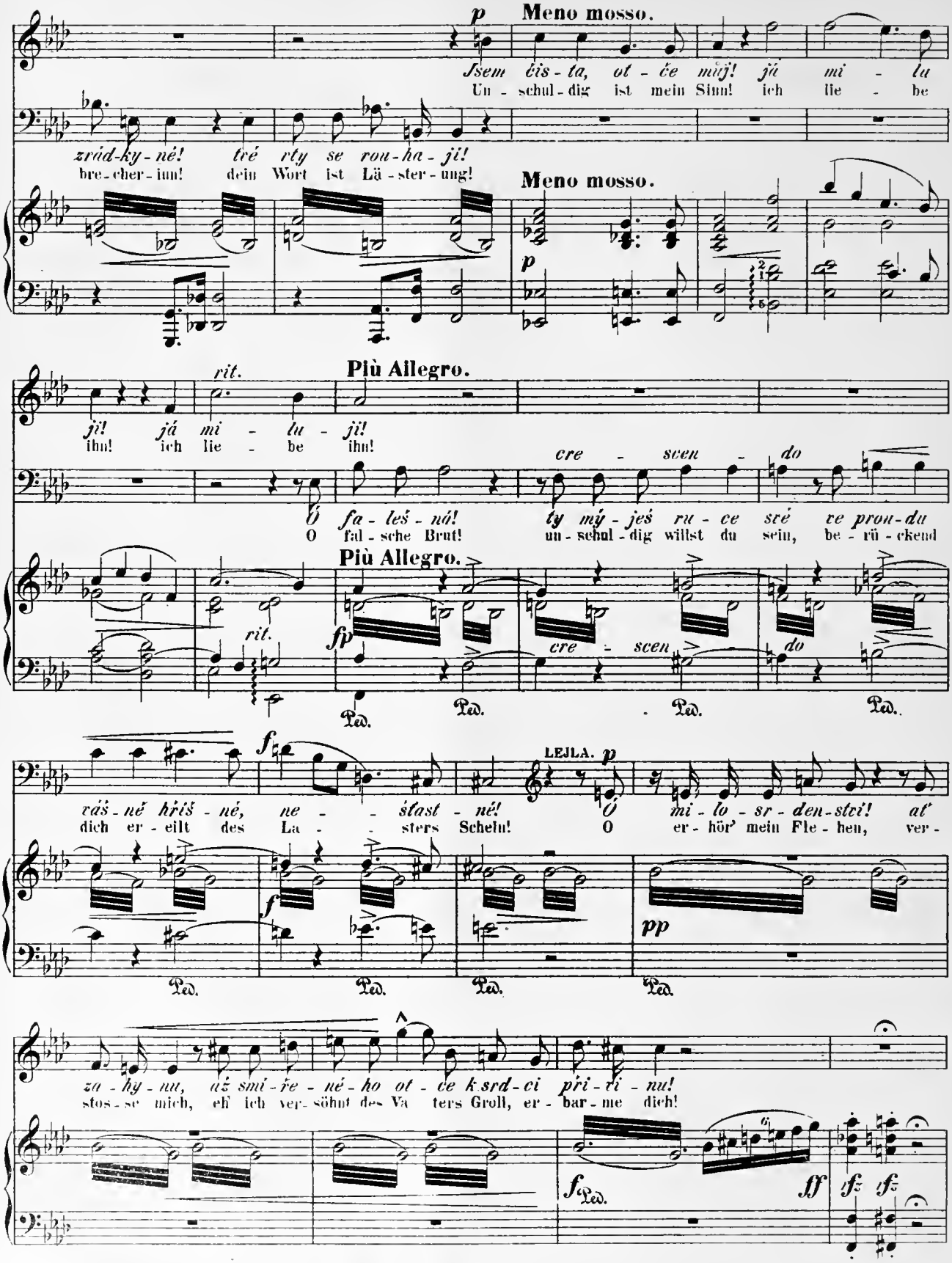
p
Meno mosso.
Jsem čis - ta, ot - če můj! já mi - lu
Un - schul - dig ist mein Sinn! ich lie - be
zrád-ky - né! tvé rty se rou - ha - jí!
bre - cher - inn! dein Wort ist Lä - ster - ung!
Meno mosso.
p
rit.
Più Allegro.
jí! já mi - lu - jí!
ihn! ich lie - be ihn!
cre - scen - do
Ó fa - leš - ná! ty mý - ješ ru - ce své ve prou - du
O fal - sche Brut! un - schul - dig willst du sein, be - rü - ckend
Più Allegro.
rit.
fp
cre - scen
do
Ped.
f
LEJLA. p
ráš - né hříš - né, ne - - štast - né! Ó mi - lo - sr - den -ství! ať
dich er - eilt des La - - sters Schein! O er - hör' mein Fle - hen, ver -
pp
za - hy - nu, už smí - ře - né - ho ot - ce k srd - ci při - ří - nu!
stos - se mich, eh' ich ver - söhnt des Va - ters Groll, er - bar - me dich!
ff
fz

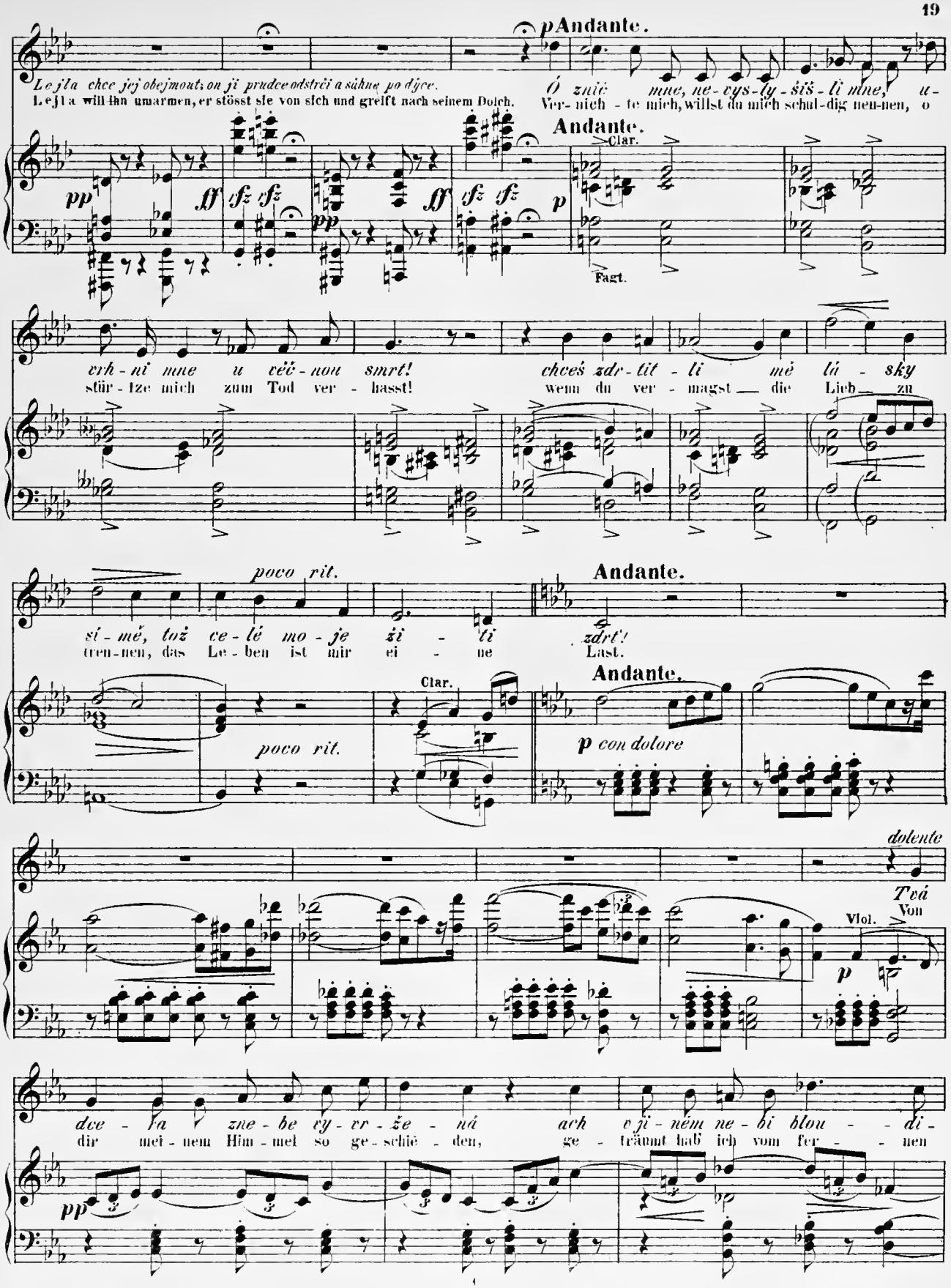
pAndante.
Lejla chce jej obejmout; on ji prudce odstrčí a sáhne po dýce.
Lejla will ihn umarmen, er stösst sie von sich und greift nach seinem Dolch.
Ó znič mne, ne-vys-ty-šiš-li mne,
Ver-nich-te mich, willst du mich schul-dig nen-nen,
Andante.
Clar.
Fagt.
pp
ff
fz fz
p
vrh-ni mne u věč-nou smrt!
stür-ze mich zum Tod ver-hasst!
chceš zdr-tit-li mě lá-sky
wenn du ver-magst die Lieb zu
poco rit.
Andante.
sí-mě, toť ce-lé mo-je ži-ti zdrť!
tren-nen, das Le-ben ist mir ei-ne Last.
Clar.
poco rit.
Andante.
p con dolore
dolente
Tvá
Von
Vlol.
p
dce-ra zne-be vy-vr-že-ná ach v ji-ném ne-bi blou-di-
dir mei-nem Him-mel so ge-schie-den, ge-träumt hab ich vom fer-nen
pp

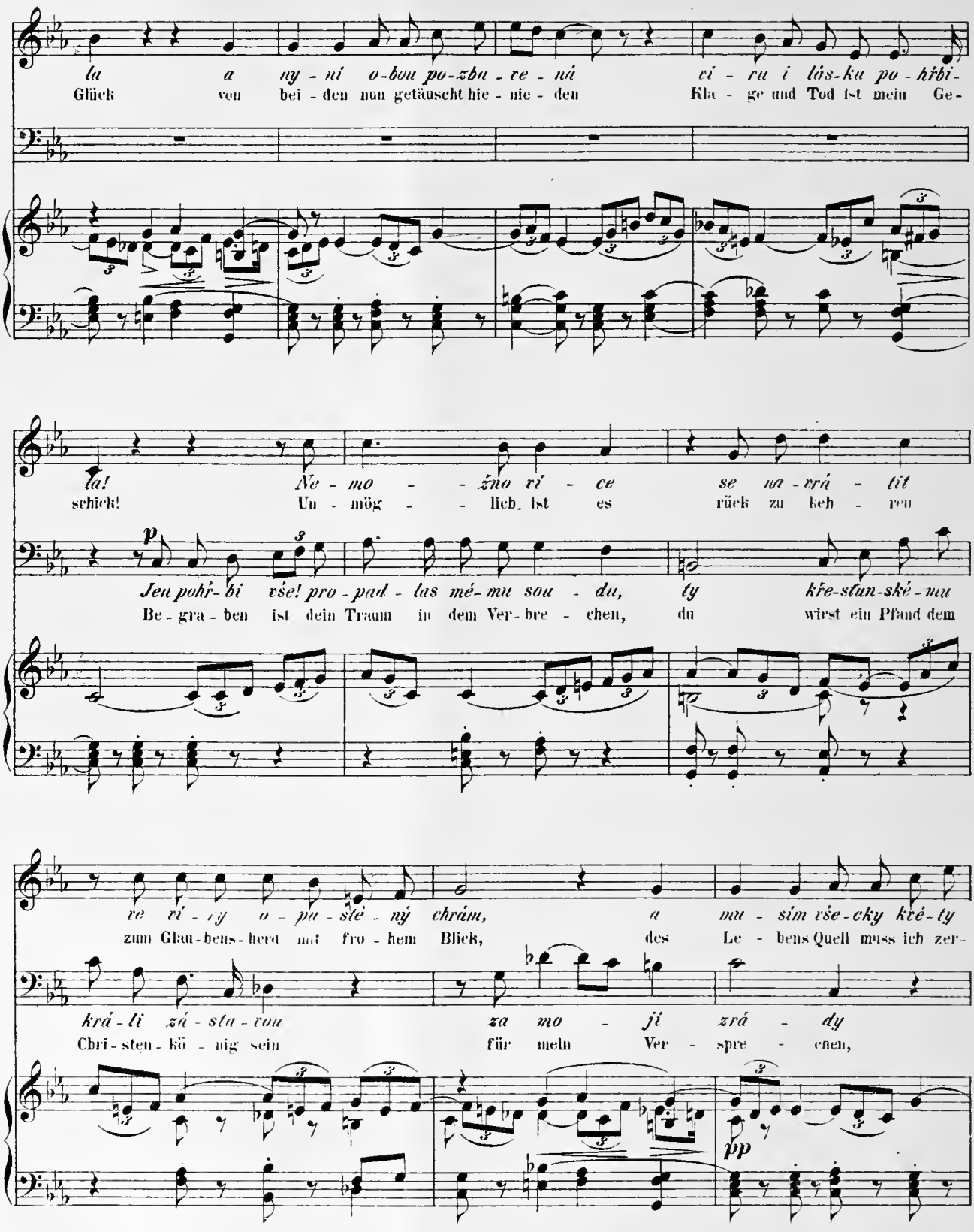
la a ny - ní o-bou po-zbu - re - ná ví - ru i lás-ku po - hřbi-
Glück von bei - den nun getäuscht hie - nie - den Kla - ge und Tod ist mein Ge-
la! Ne - mo - žno ví - ce se na - vrá - tit
schick! Un - mög - lich, ist es rück zu keh - ren
p
Jen pohř- bi vše! pro - pad - las mé- mu sou - du, ty kře-stan-ské - mu
Be - gra - ben ist dein Traum in dem Ver - bre - chen, du wirst ein Pfand dem
re ví - ry o - pu - sté - ný chrám, a mu - sim vše-cky kře - ty
zum Glau-bens-herd mit fro - hem Blick, des Le - bens Quell muss ich zer-
krá - li zá - sta - vou za mo - ji zrá - dy
Chri - sten - kö - nig sein für mein Ver - spre - chen,
pp

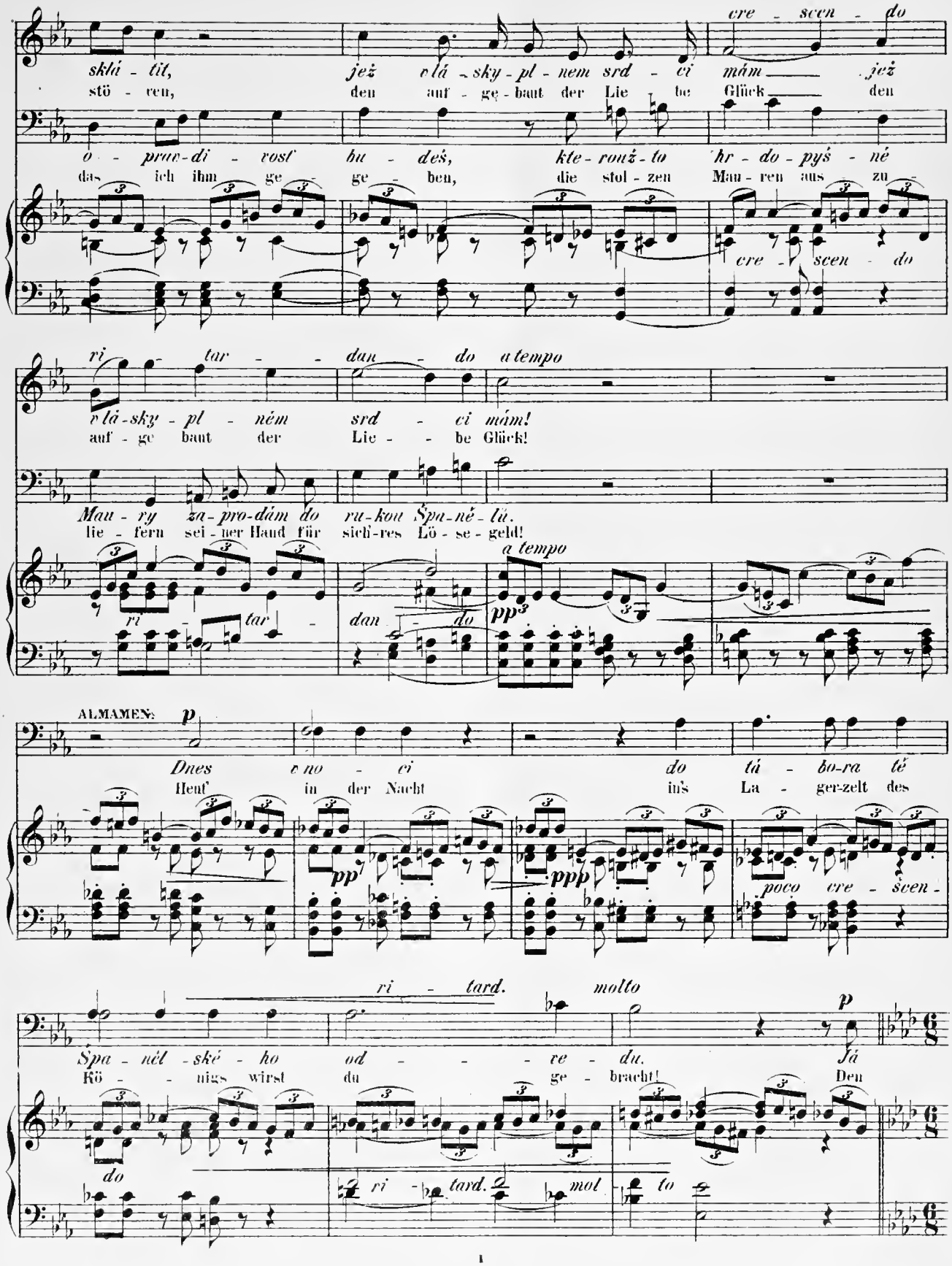
cre - scen - do
sklí - tit, jež v lá - sky - pl - nem srd - ci mám jež
stö - ren, den auf - ge - baut der Lie - be Glück den
o - prav - di - vost hu - deš, kte - rouž - to hr - do - pyš - né
das ich ihm ge - ge - ben, die stol - zen Mau - ren aus zu -
cre - scen - do
ri - tar - - dan - do a tempo
v lá - sky - pl - ném srd - ci mám!
auf - ge baut der Lie - - be Glück!
Mau - ry za - pro - dám do ru - kou Špa - né - lů.
lie - fern sei - ner Hand für sich - res Lö - se - geld!
ri - tar - dan - do a tempo
pp
ALMAMEN.
p
Dnes v noci do tá - bo - ra tě
Heut' in der Nacht in's La - ger - zelt des
pp
ppp
poco cre - scen -
ri - tard. molto
p
Špa - něl - ské - ho od - - - re - du. Já
Kö - nigs wirst du ge - bracht! Den
do
ri - tard. mol to

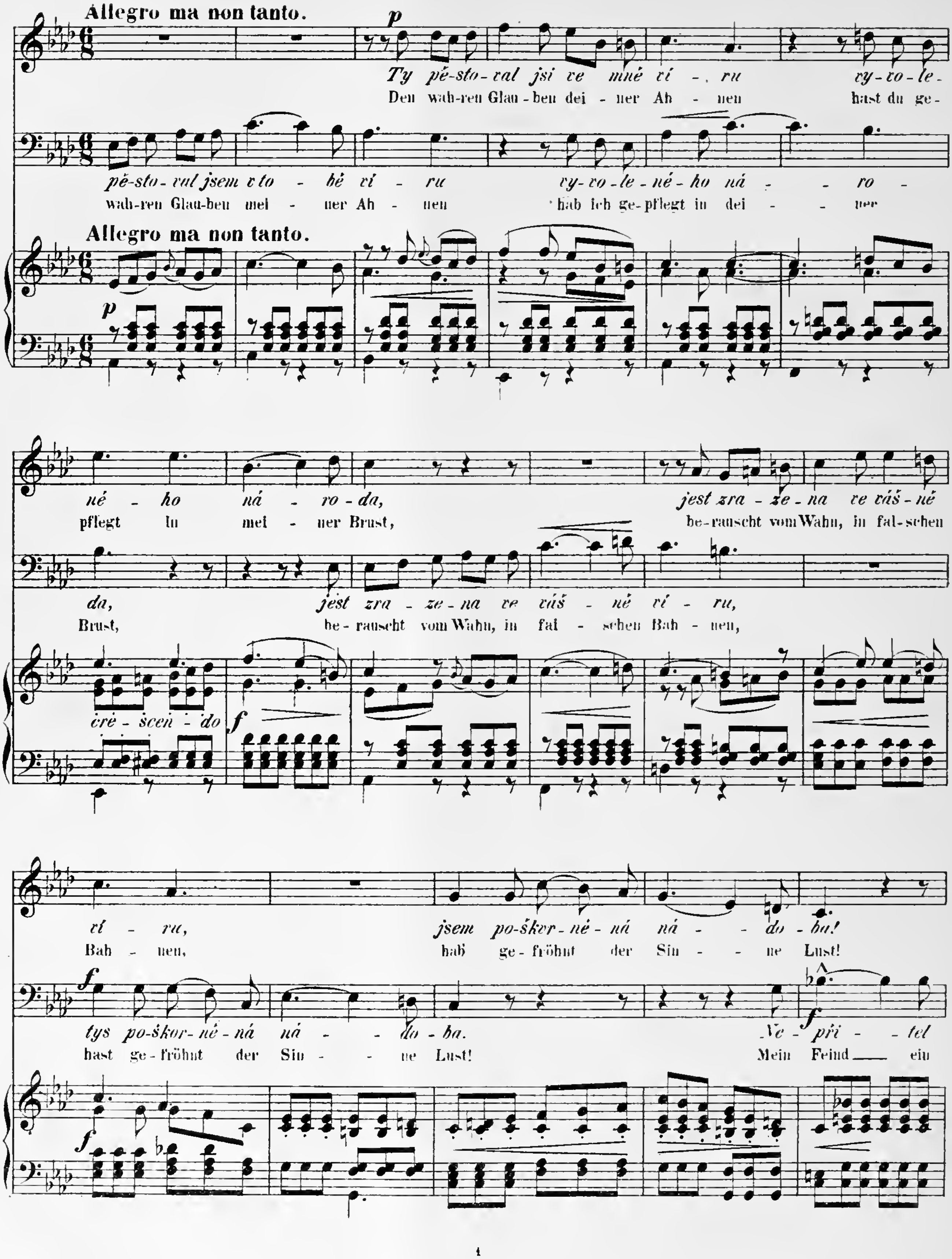
Allegro ma non tanto.
p
Ty pě-sto-val jsi ve mně ví - ru vy-vo-le-
Den wah-ren Glau-ben dei - ner Ah - nen hast du ge-
pě-sto-val jsem v to - bě ví - ru vy-vo-le-ně-ho ná - ro-
wah-ren Glau-ben mei - ner Ah - nen hab ich ge-pflegt in dei - ner
Allegro ma non tanto.
p
ně - ho ná - ro-da, jest zra - ze-na ve váš - ně
pflegt in mei - ner Brust, be-rauscht vom Wahn, in fal-schen
da, jest zra - ze-na ve váš - ně ví - ru,
Brust, be-rauscht vom Wahn, in fal - schen Bah - nen,
cre - scen - do
f
ví - ru, jsem po-škvr-ně-ná ná - do-ba!
Bah - nen, hab ge-fröhnt der Sin - ne Lust!
f
tys po-škvr-ně-ná ná - do-ba. Ne - pří - tel
hast ge-fröhnt der Sin - ne Lust! Mein Feind ein
f
f

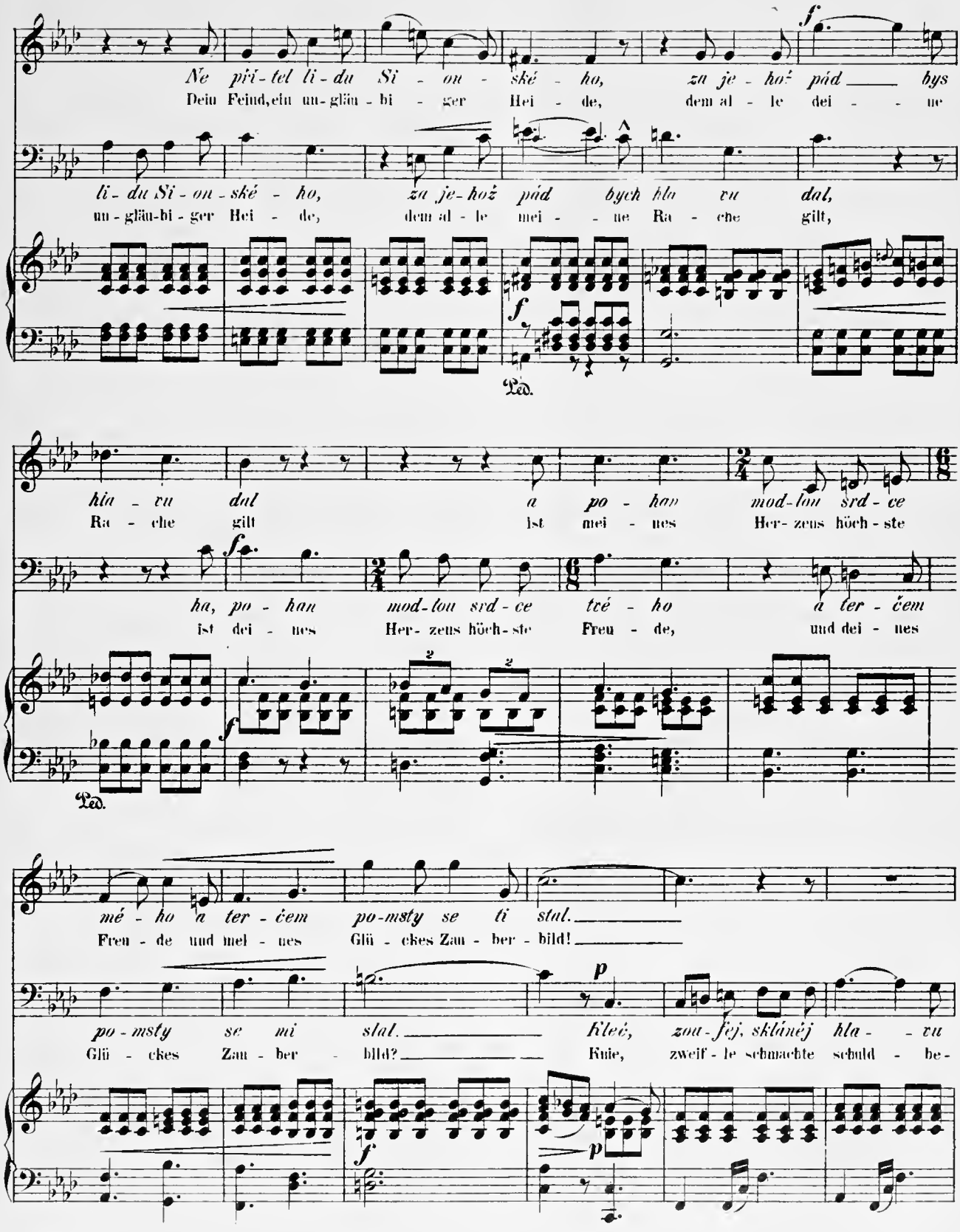
Ne pří-tel li-du Si-on-ské-ho, za je-hož pád bys
Dein Feind, ein un-gläu-bi-ger Hei-de, dem al-le dei-ne
li-du Si-on-ské-ho, za je-hož pád bych hla-vu dal,
un-gläu-bi-ger Hei-de, dem al-le mei-ne Ra-che gilt,
Led.
hla-vu dal a po-han mod-lou srd-ce
Ra-che gilt ist mei-nes Her-zens höch-ste
ha, po-han mod-lou srd-ce tvé-ho a ter-čem
ist dei-nes Her-zens höch-ste Freu-de, und dei-nes
Led.
mé-ho a ter-čem po-msty se ti stal.
Freu-de und mei-nes Glü-ckes Zau-ber-bild!
po-msty se mi stal. Kleč, zou-fej, sklánéj hla-vu
Glü-ckes Zau-ber-bild? Knie, zweif-le schmachte schuld-be-

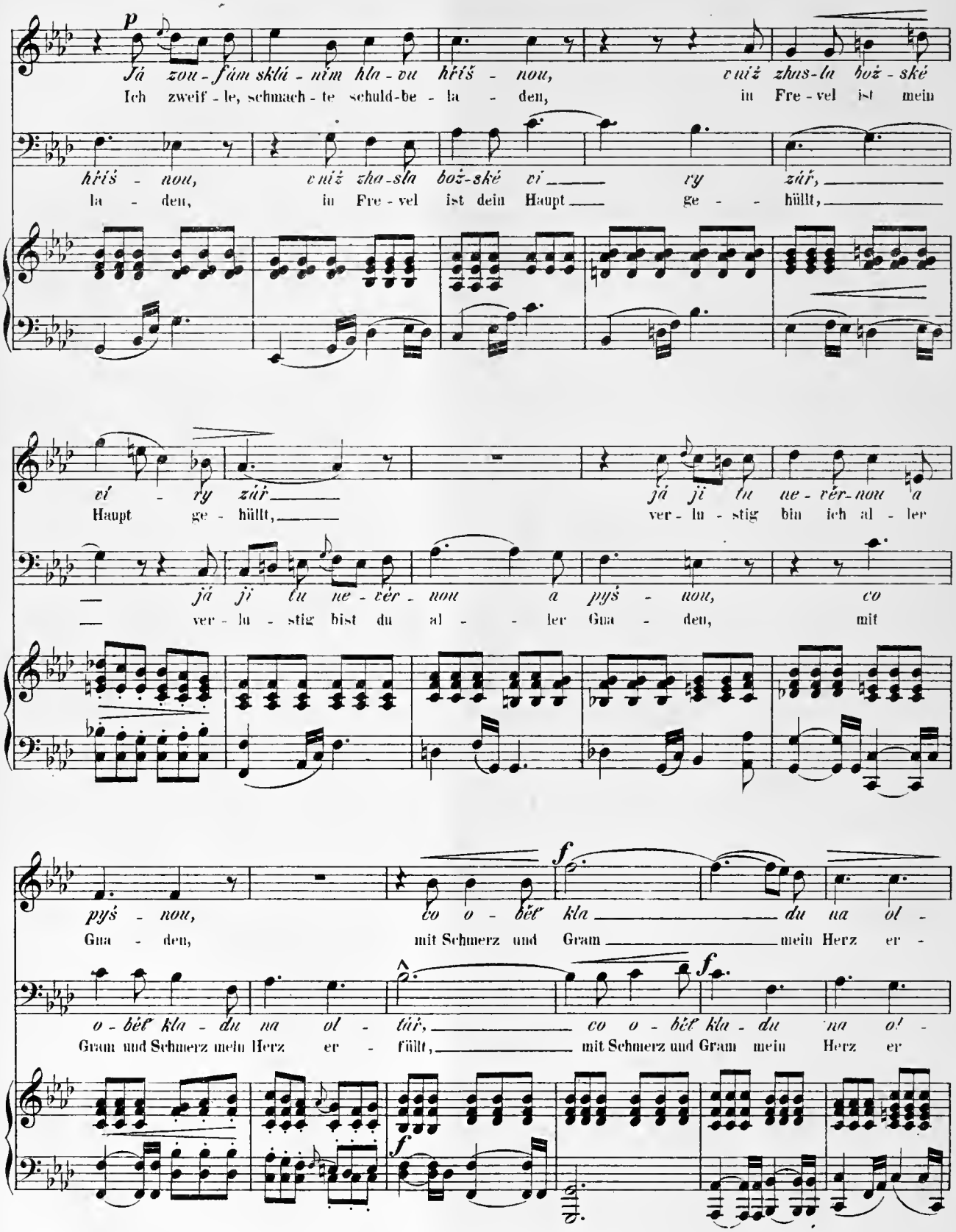
p
Já zou-fám sklú-ním hla-vu hříš-nou, cuiž zhus-la bož-ské
Ich zweif-le, schmach-te schuld-be-la-den, in Fre-vel ist mein
hříš-nou, cuiž zha-sla bož-ské cí ry zář,
la-den, in Fre-vel ist dein Haupt ge-hüllt,
cí-ry zář já ji tu ue-věr-nou a
Haupt ge-hüllt, ver-lu-stig bin ich al-ler
já ji tu ue-věr-nou a pyš-nou, co
ver-lu-stig bist du al-ler Gna-den, mit
pyš-nou, co o-bět kla du na ol-
Gna-den, mit Schmerz und Gram mein Herz er-
o-bět kla-du na ol-tář, co o-bět kla-du na ol-
Gram und Schmerz mein Herz er-füllt, mit Schmerz und Gram mein Herz er
f
f
f

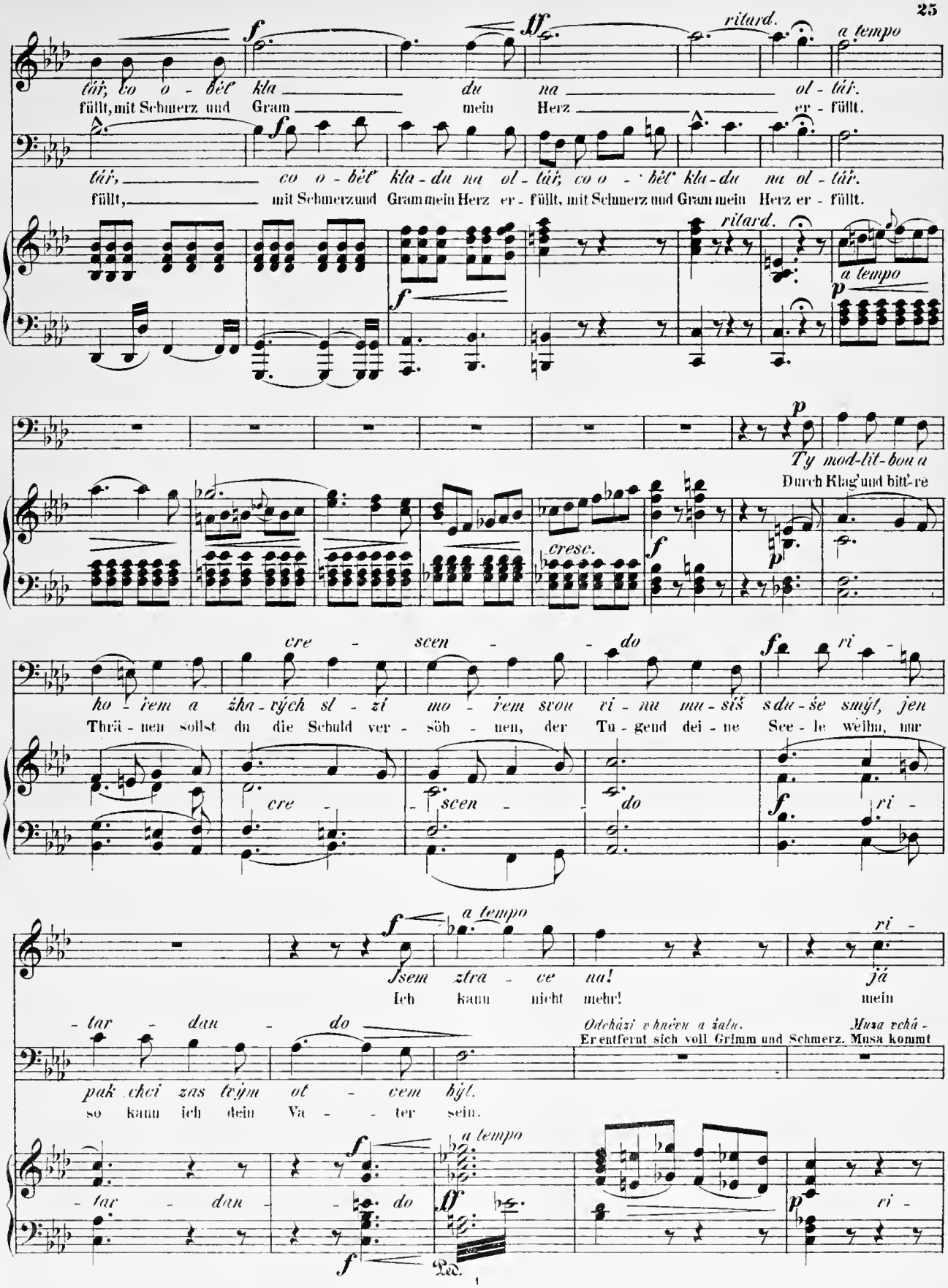
tář, co o - bět kla - du na ol - tář.
füllt, mit Schmerz und Gram mein Herz er - füllt.
tář, co o - bět kla - du na ol - tář, co o - bět kla - du na ol - tář.
füllt, mit Schmerz und Gram mein Herz er - füllt, mit Schmerz und Gram mein Herz er - füllt.
ritard.
a tempo
Ty mod-lit-bou a
Durch Klag' und bitt-re
cresc.
cre - scen - do
ho - řem a žha-vých sl - zí mo - jem svou ri - nu mu - síš sdu - še smýt, jen
Thrä - nen sollst du die Schuld ver - söh - nen, der Tu - gend dei - ne See - le weihn, nur
cre - scen - do
ri -
a tempo
sem ztra - ce na!
Ich kann nicht mehr!
já
mein
- tar - dan - do
Odchází v hněvu a žalu.
Er entfernt sich voll Grimm und Schmerz.
Musa vchá -
Musa kommt
pak chci zas tvým ot - cem být.
so kann ich dein Va - - ter sein.
- tar - dan - do
a tempo
ri -
Ped.

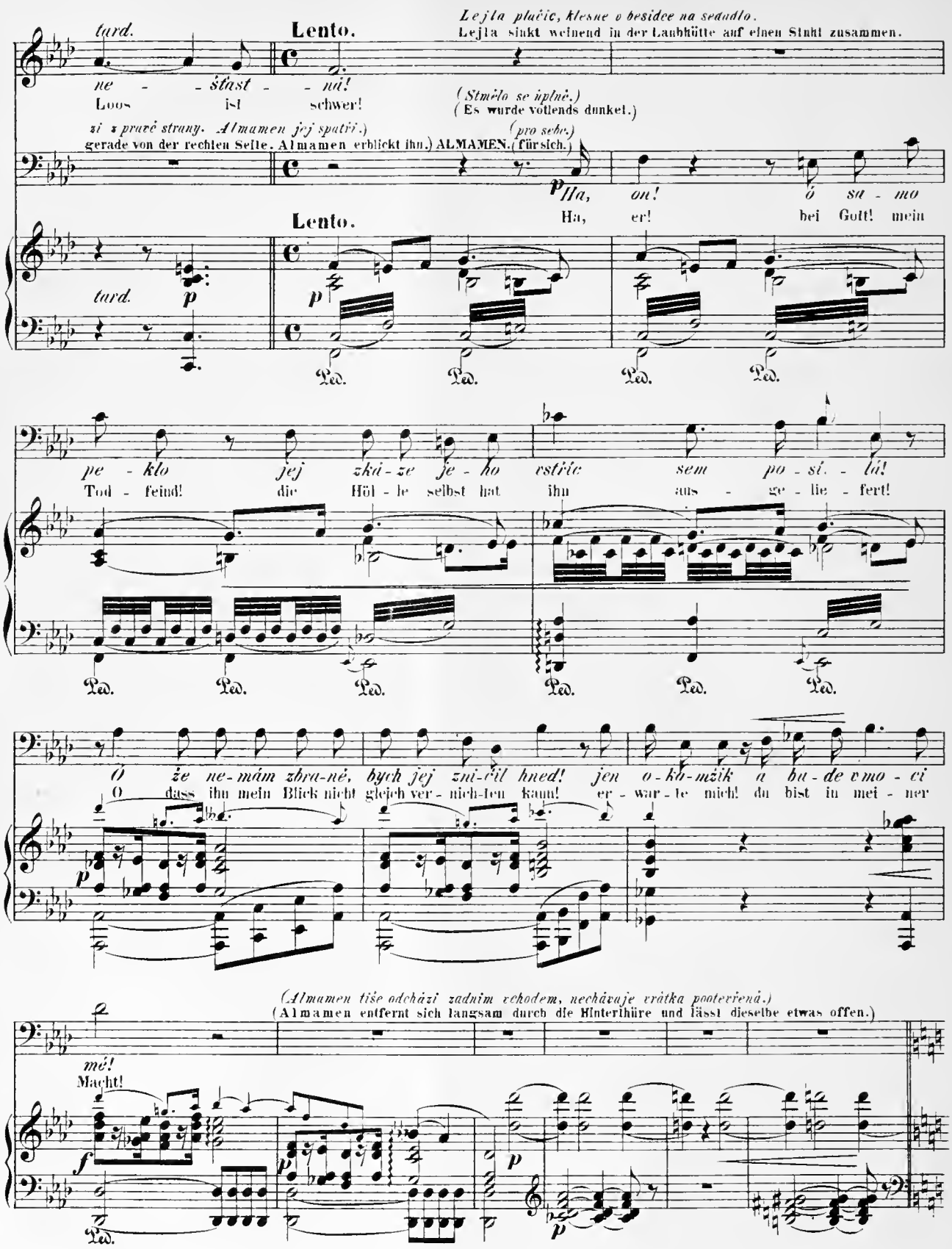
tard.
Lento.
Lejla plučic, klesne v besidce na sedadlo.
Lejla sinkt weinend in der Laubhütte auf einen Stuhl zusammen.
ne - - šťast - - ná!
Loos ist schwer!
(Stmělo se úplně.)
(Es wurde vollends dunkel.)
zi z pravé strany. Almamen jej spatří.)
gerade von der rechten Seite. Almamen erblickt ihn.)
(pro sebe.)
ALMAMEN. (für sich.)
Ha, on! ó sa - mo
Ha, er! bei Gott! mein
pe - klo jej zká - ze je - ho estříc sem po - sí. - lá!
Tod - feind! die Höl - le selbst hat ihn aus - ge - lie - fert!
Ó že ne-mám zbra-né, bych jej zni-čil hned! jen o-ka-mžik a bu-de vmo - ci
O dass ihn mein Blick nicht gleich ver - nich-ten kann! er - war - te mich! du bist in mei - ner
(Almamen tiše odchází zadním vchodem, nechávaje vrátka pootevřená.)
(Almamen entfernt sich langsam durch die Hinterthüre und lässt dieselbe etwas offen.)
mé!
Macht!

Výstup druhý.

Muza. Lejla.

Zweite Scene.

Musa. Lejla.

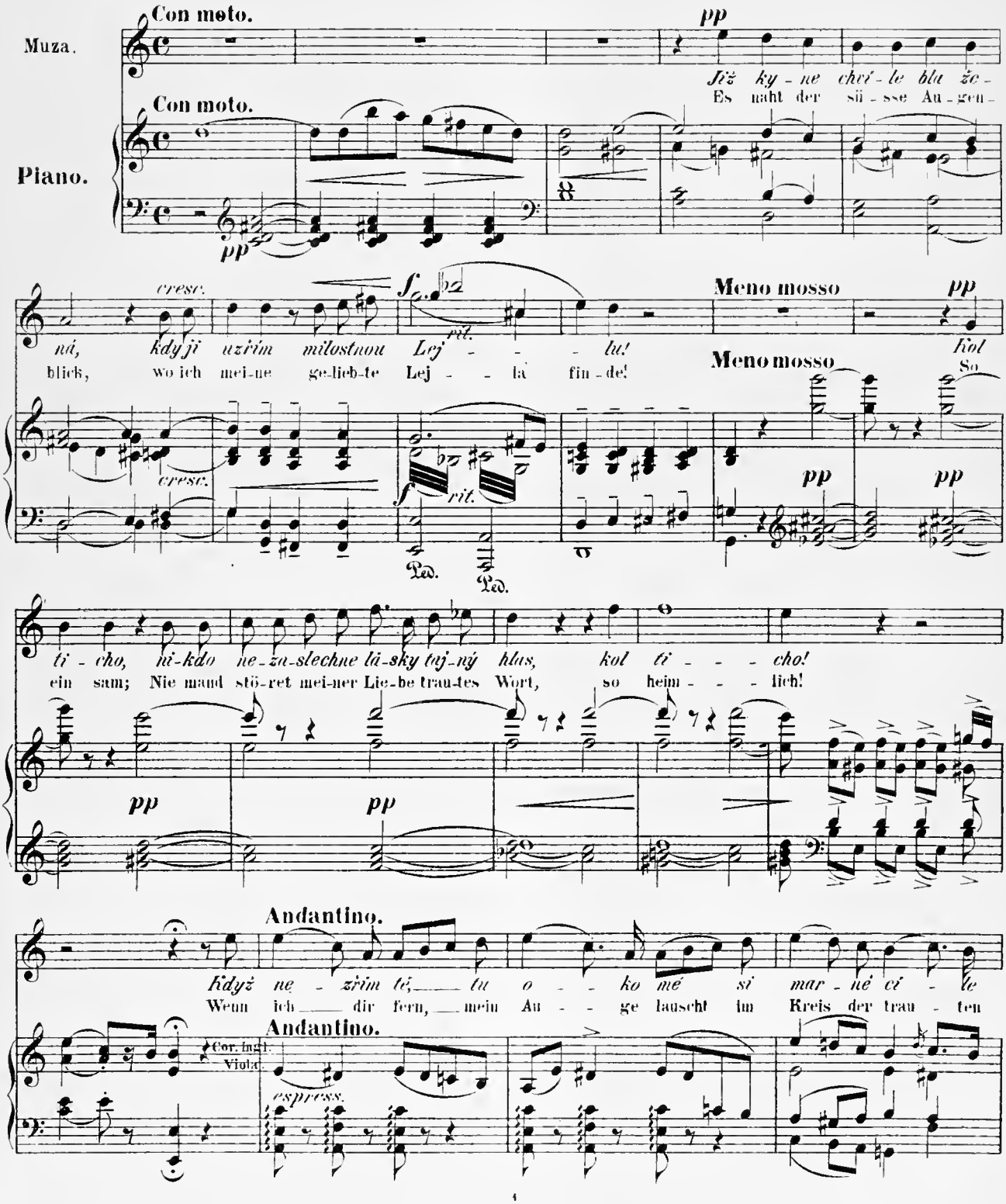

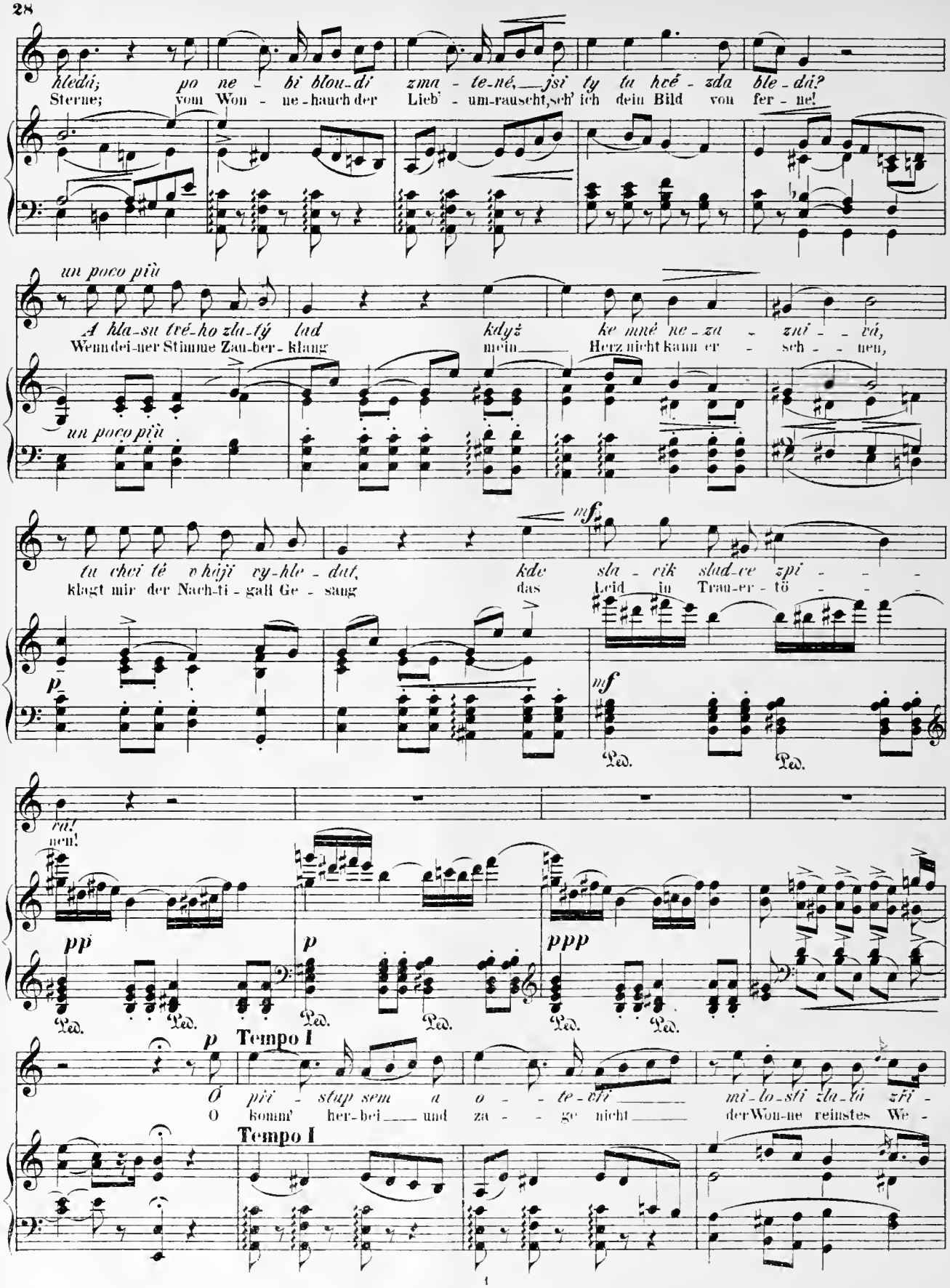
hledá; po ne - bi blou-dí zma - te-né, jsi ty tu hcé - zda ble - dá?
Sterne; vom Won - ne-hauch der Lieb' - um-rauscht, seh' ich dein Bild von fer - ne!
un poco più
A hla-su tvé-ho zla-tý lad když ke mné ne-za - zní - vá,
Wenn dei-ner Stimme Zau-ber-klang mein Herz nicht kann er - seh - nen,
un poco più
mf
tu chci té v hiji vy-hle - dat, kde sla - vik slad-ce zpí - - -
klagt mir der Nach-ti - gall Ge - sang das Leid in Trau-er-tö - - -
p
mf
Ped.
Ped.
vá!
nen!
pp
p
ppp
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
p
Tempo I
Ó pří - stup sem a o - - te-vři mí-lo-sti zla-tá zří -
O komm' her-bei und za - - ge nicht der Won-ne reinstes We -
Tempo I

mf *ritard.* *a tempo* *p*

dla, nechť se vné na vždy po - no-ří, tou-žebné du - še
sen! du ——— al - lein kannst mit Lie - beslicht, mein blutend Herz er -

f *ritard.* *p a tempo*

Ped. Ped.

kří - dla! Ó dé - vo má, znáš tou - hu mou, to pou - ště ží-zeň žhou -
lö - sen! Der Lie - be Macht kannst du vertrau'n, zu mir wird sie dich len -

p

Ped. Ped. Ped. Ped.

ci! o pří - nes vlá - hu mi - lost - nou vmé srdce lá - - skou
ken; ich muss den Quell der Lie - be schau'n und e-wig dein ——— ge -

f

p *f*

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

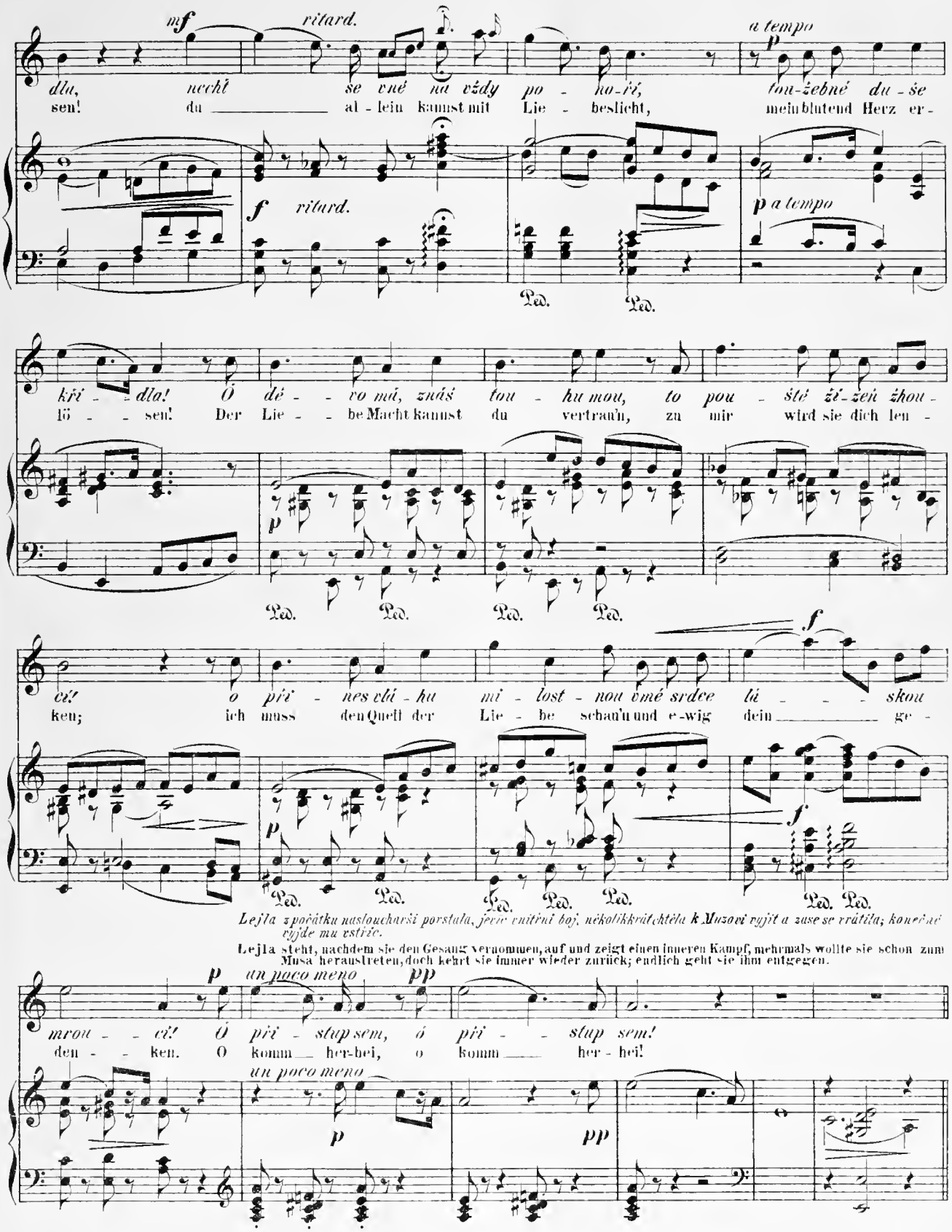

Lejla z počátku naslouchavši porstala, jevíc vnitřní boj, několikkrát chtěla k Muzovi vyjít a zase se vrátila; konečně vyjde mu vstříc.

Lejla steht, nachdem sie den Gesang vernommen, auf und zeigt einen inneren Kampf, mehrmals wollte sie schon zum Musa heraustreten, doch kehrt sie immer wieder zurück; endlich geht sie ihm entgegen.

p *un poco meno* *pp*

mrou - ci! Ó pří - stup sem, ó pří - - stup sem!
den - ken. O komm ——— her-bei, o komm ——— her - bei!

un poco meno

p *pp*

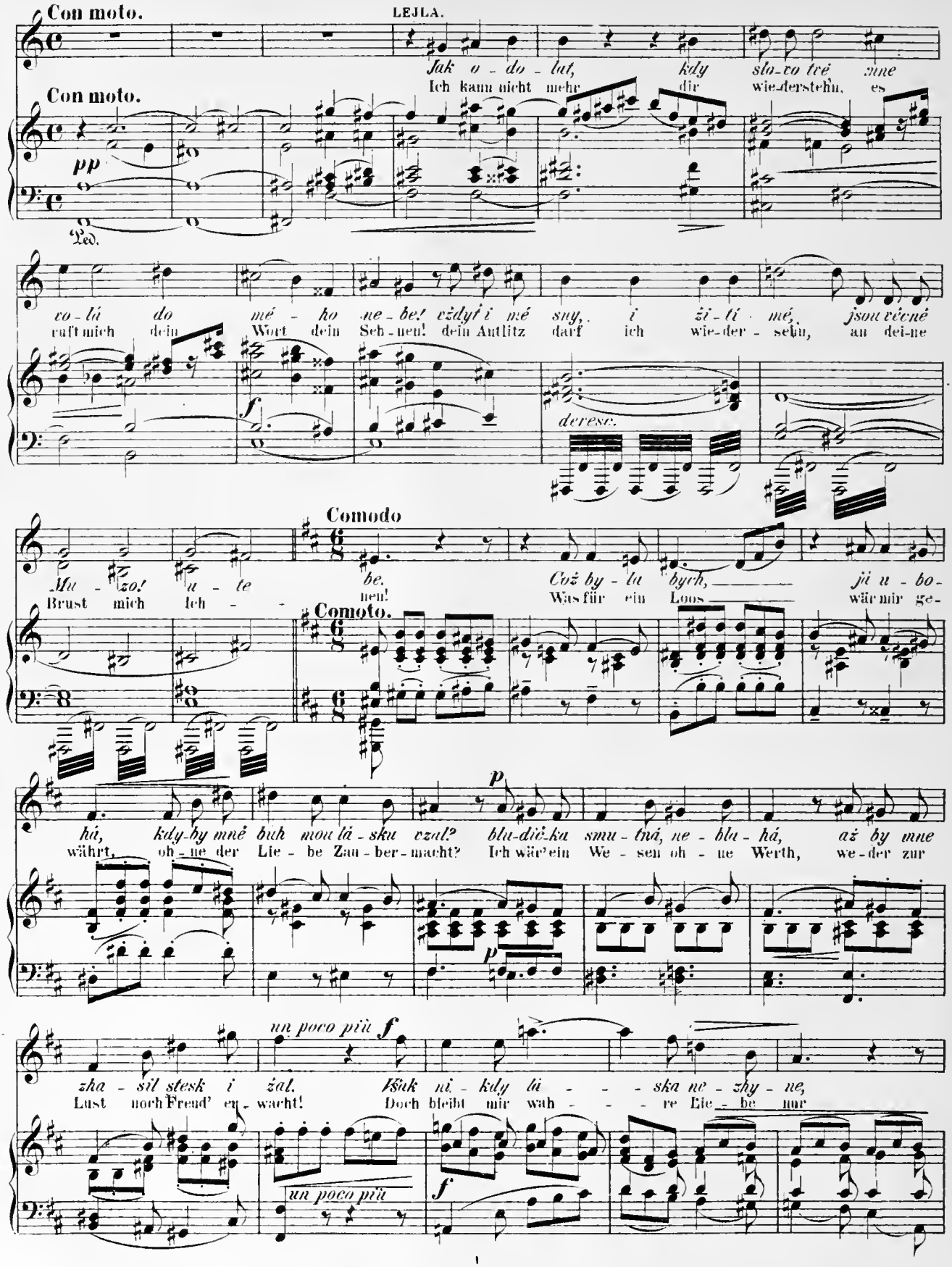
Con moto.
Jak o - do - lat, kdy slo-zo trè zne
Ich kann nicht mehr dir wie-derstehn, es
Con moto.
pp
Ped.
vo - lá do mé - ho ne - be! vždyť i mé sny, i ži - tí mé, jsou věčně
ruft mich dein Wort dein Seh - nen! dein Antlitz darf ich wie-der - sehn, an dei-ne
f
deresc.
Comodo
Mu - zo! u - te be.
Brust mich Ich - nen!
Což by - la bych, ji u - bo -
Was für ein Loos wär mir ge -
Comodo.
p
há, kdy-by mně buh mou lá - sku vzal? blu-dič-ka smu - tná, ne - blu - há, až by mne
währt, oh - ne der Lie - be Zau - ber - macht? Ich wär ein We - sen oh - ne Werth, we - der zur
un poco più f
zha - sil stesk i žal. Však ni - kdy lá - - - ska ne - zhy - ne,
Lust noch Freud' er - wacht! Doch bleibt mir wah - - - re Lie - be nur
un poco più
f

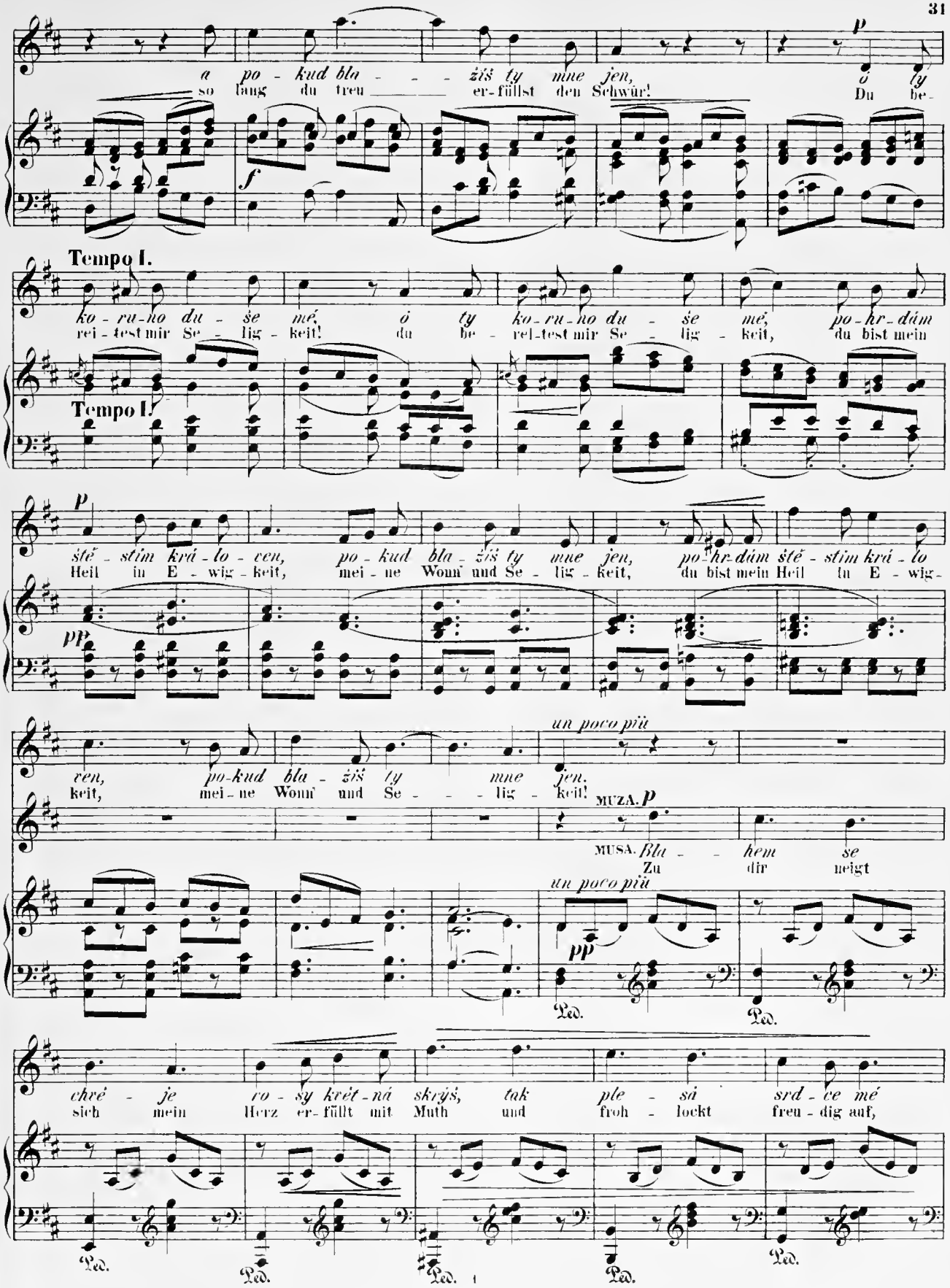
a po - kud bla - - - žíš ty mne jen,
so lang du treu er-füllst den Schwür!
p
ó ty
Du be-
f
Tempo I.
ko - ru - no du - še mé, ó ty ko - ru - no du - še mé, po - hr - dám
rei - test mir Se - lig - keit! du be - rei - test mir Se - lig - keit, du bist mein
Tempo I.
p
šté - stím krá - lo - ven, po - kud bla - žíš ty mne jen, po - hr - dám šté - stím krá - lo
Heil in E - wig - keit, mei - ne Wonn' und Se - lig - keit, du bist mein Heil in E - wig -
pp
un poco più
ven, po - kud bla - žíš ty mne jen.
keit, mei - ne Wonn' und Se - - - lig - keit!
MUZA. p
MUSA. Bla - - hem se
Zu dir neigt
un poco più
pp
Ped.
Ped.
chvé - je ro - sy kvét - ná skryjś, tak ple - sá srd - ce mé
sich mein Herz er - füllt mit Muth und froh - lockt freu - dig auf,
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.

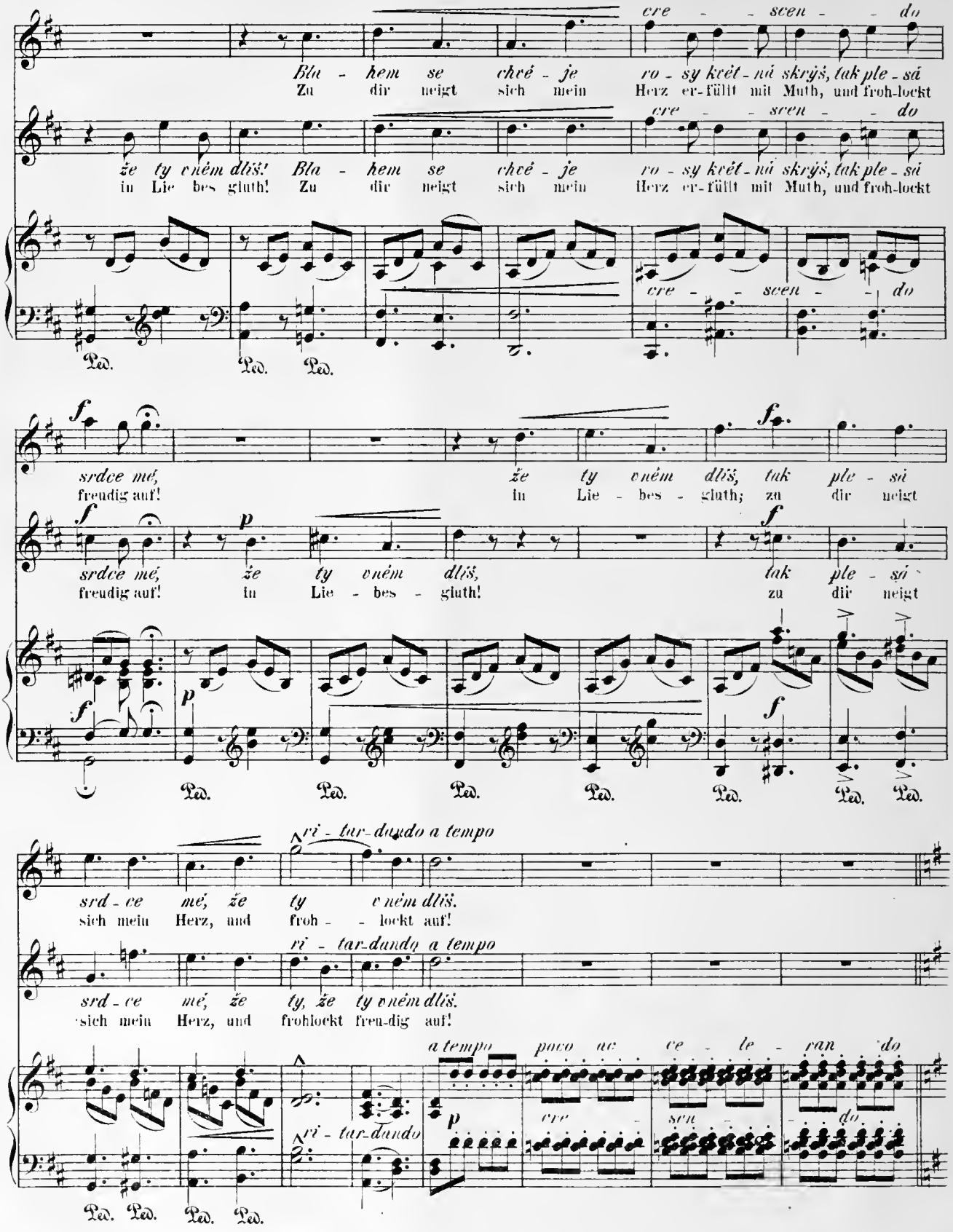
cre - - scen - - do
Blí - žem se chvé - je ro - sy květ - ná skrýš, tak ple - sá
Zu dir neigt sich mein Herz er-füllt mit Muth, und froh-lockt
že ty vném dliš! Bla - žem se chvé - je ro - sy květ - ná skrýš, tak ple - sá
in Lie bes gluth! Zu dir neigt sich mein Herz er-füllt mit Muth, und froh-lockt
cre - - scen - - do
Ped. Ped. Ped.
srdce mé, že ty vném dliš, tak ple - sá
freudig auf! in Lie - bes - gluth; zu dir neigt
srdce mé, že ty vném dliš, tak ple - sá
freudig auf! in Lie - bes - gluth! zu dir neigt
Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.
ri - tar-dando a tempo
srd - ce mé, že ty vném dliš.
sich mein Herz, und froh - - lockt auf!
ri - tar-dando a tempo
srd - ce mé, že ty, že ty vném dliš.
sich mein Herz, und frohlockt freu-dig auf!
a tempo poco ac ce - le - ran do
ri - tar-dando
cre - scen - do
Ped. Ped. Ped. Ped.

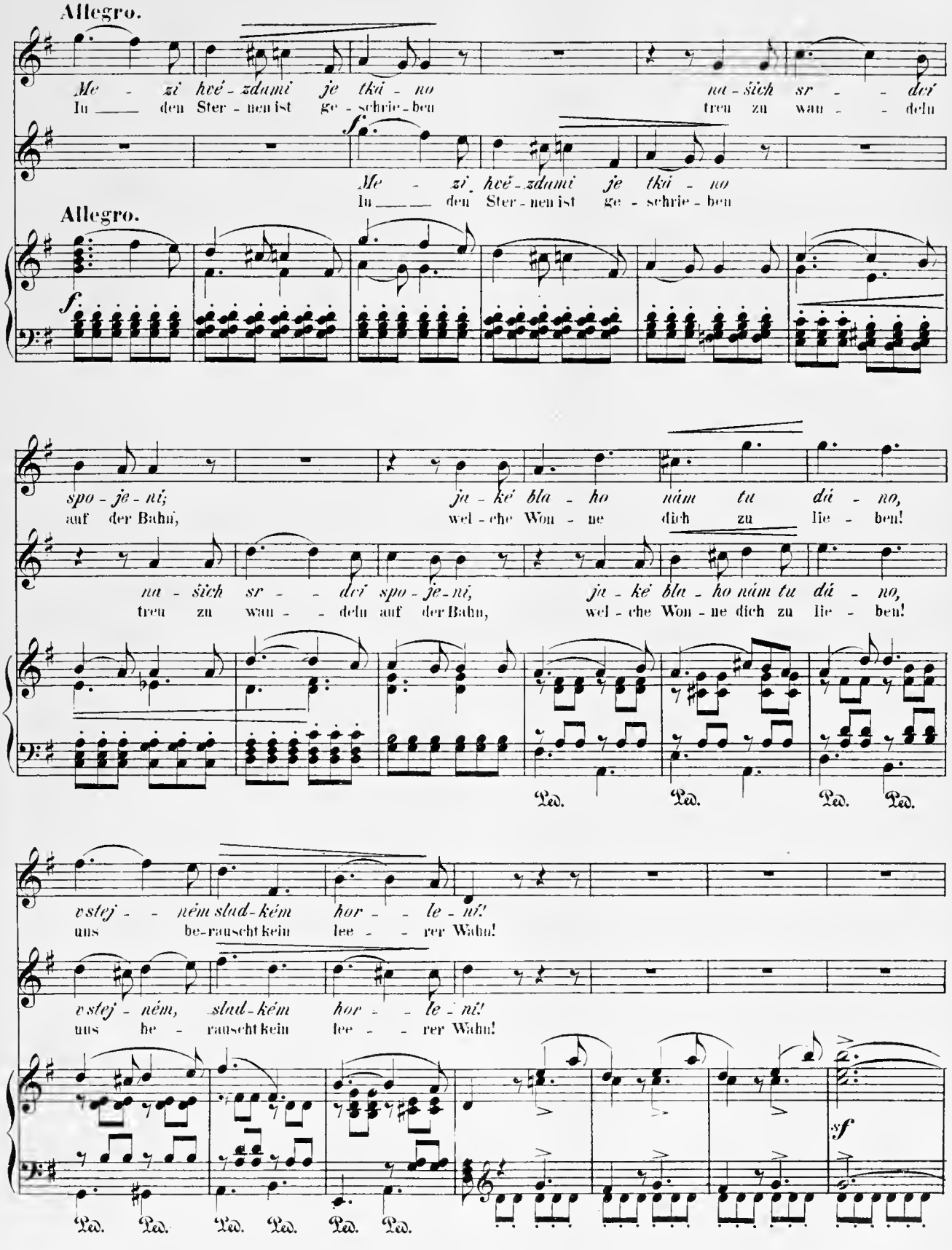
Allegro.
Me - zi hvé - zdami je tku - no na - šich sr - - dcí
In den Ster - nen ist ge - schrie - ben treu zu wan - - deln
f
Me - zi hvé - zdami je tku - no
In den Ster - nen ist ge - schrie - ben
Allegro.
f
spo - je - ní; ja - ké bla - ho nám tu dú - no,
auf der Bahn, wel - che Won - ne dich zu lie - ben!
na - šich sr - - dcí spo - je - ní, ja - ké bla - ho nám tu dú - no,
treu zu wan - - deln auf der Bahn, wel - che Won - ne dich zu lie - ben!
Ped. Ped. Ped. Ped.
vstej - - ném slad - kém hor - - le - ní!
uns be - rauscht kein lee - - rer Wahn!
vstej - ném, slad - kém hor - - le - ní!
uns be - rauscht kein lee - - rer Wahn!
sf
Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

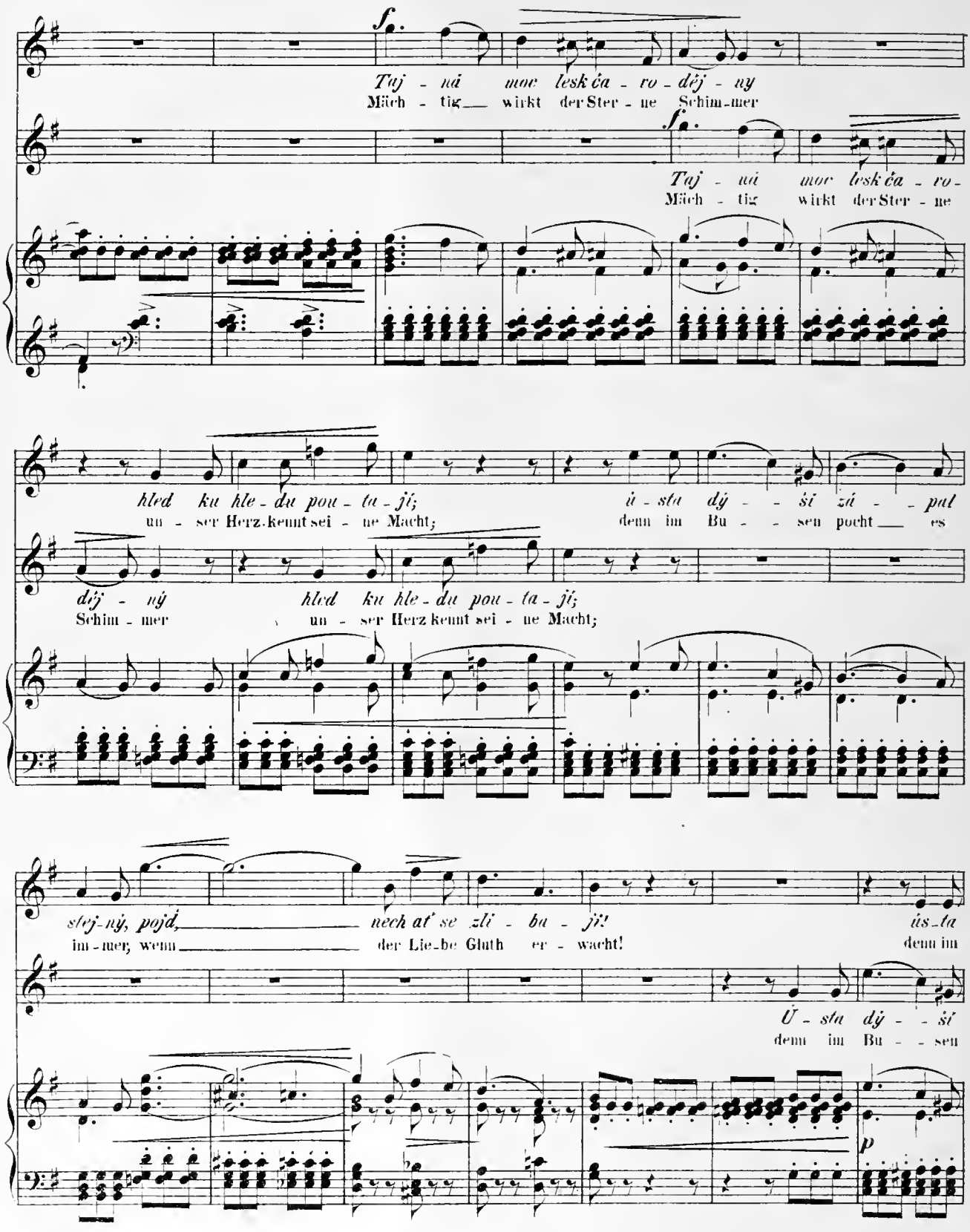
Taj - ná moc lesk'ča - ro - děj - ny
Mäch - tig wirkt der Ster - ne Schim-mer
Taj - ná moc lesk'ča - ro -
Mäch - tig wirkt der Ster - ne
hled ku hle - du pou - ta - jí; ú - sta dý - - ší zá - - pal
un - ser Herz kennt sei - ne Macht; denn im Bu - - sen pocht es
dý - ný hled ku hle - du pou - ta - jí;
Schim - mer un - ser Herz kennt sei - ne Macht;
stej-ný, pojď, nech ať se zlí - ba - jí! ús-ta
im-mer, wenn der Lie-be Gluth er - wacht! denn im
Ú - sta dý - - ší
denn im Bu - - sen
p

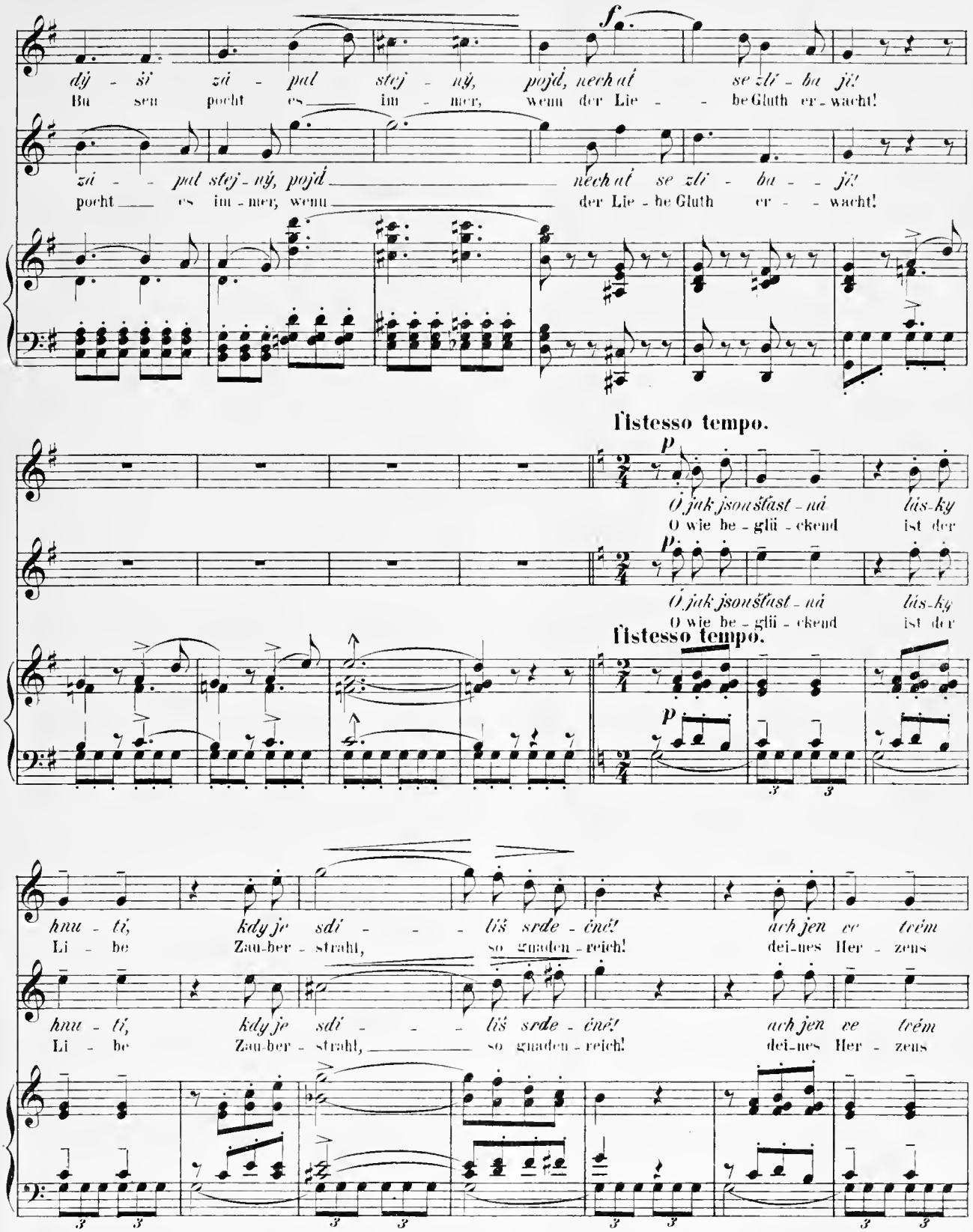
dý - ši zá - pal stej - ný, pojď, nechť se zlí - ba jí!
Bu sen pocht es im - mer, wenn der Lie - be Gluth er - wacht!
zá - pal stej - ný, pojď nechť se zlí - ba - jí!
pocht es im - mer, wenn der Lie - be Gluth er - wacht!
l'istesso tempo.
Ó jak jsou šťast - ná lás-ky
O wie be - glü - ckend ist der
Ó jak jsou šťast - ná lás-ky
O wie be - glü - ckend ist der
l'istesso tempo.
hnu - tí, kdy je sdí - - - liš srde - čné! ach jen ve tvém
Li - be Zau-ber - strahl, so gnaden - reich! dei-nes Her - zens
hnu - tí, kdy je sdí - - - liš srde - čné! ach jen ve tvém
Li - be Zau-ber - strahl, so gnaden - reich! dei-nes Her - zens

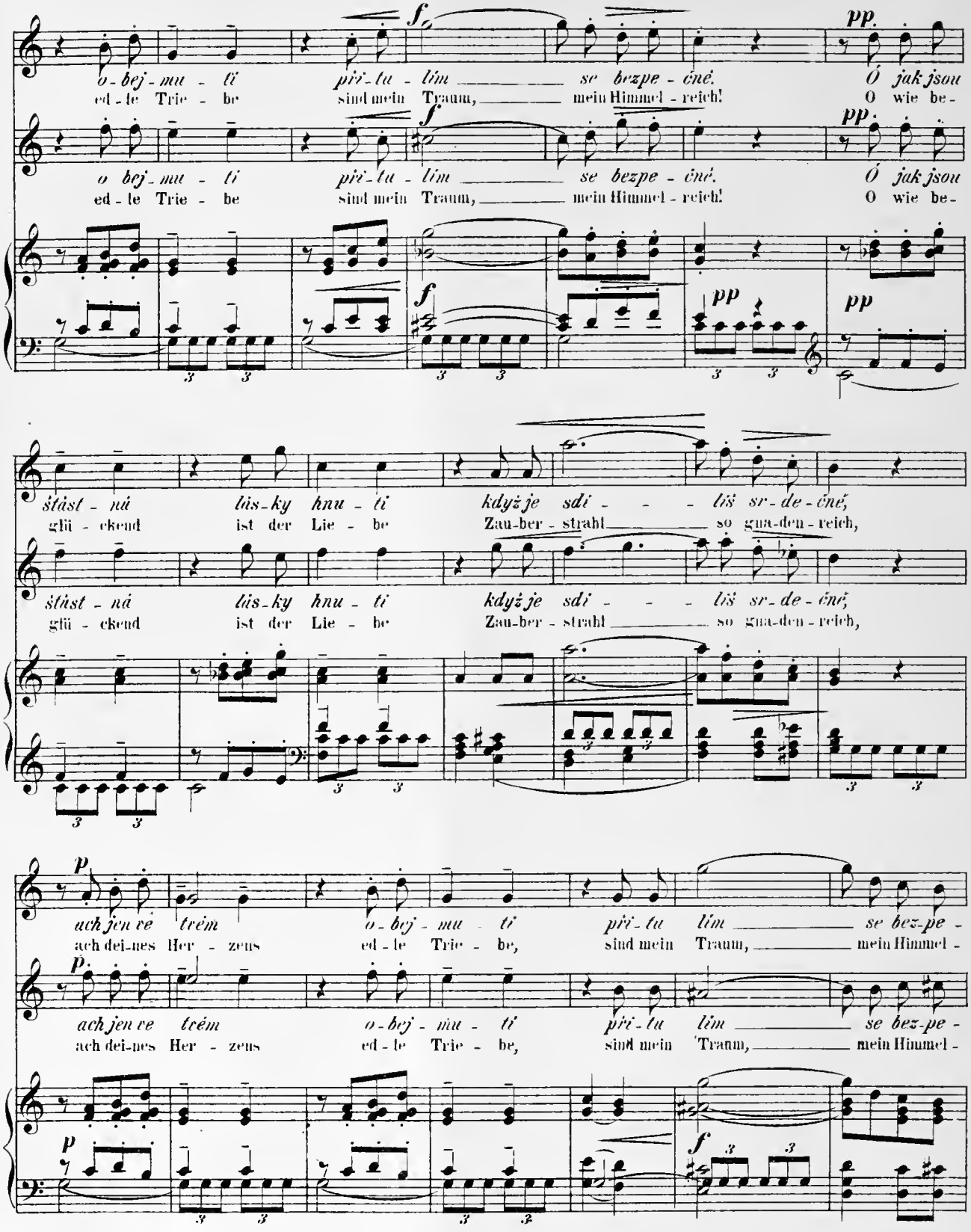
o - bej - mu - tí
ed - le Trie - be
pří - tu - lím
sind mein Traum,
se bezpe - čné.
mein Himmel - reich!
Ó jak jsou
O wie be -
štást - ná lás - ky hnu - tí
glü - ckend ist der Lie - be
když je sdí - - - liš sr - de - čné,
Zau - ber - strahl so gna - den - reich,
ach jen ve tvém
ach dei - nes Her - zens
o - bej - mu - tí
ed - le Trie - be,
pří - tu lím
sind mein Traum,
se bez - pe -
mein Himmel -

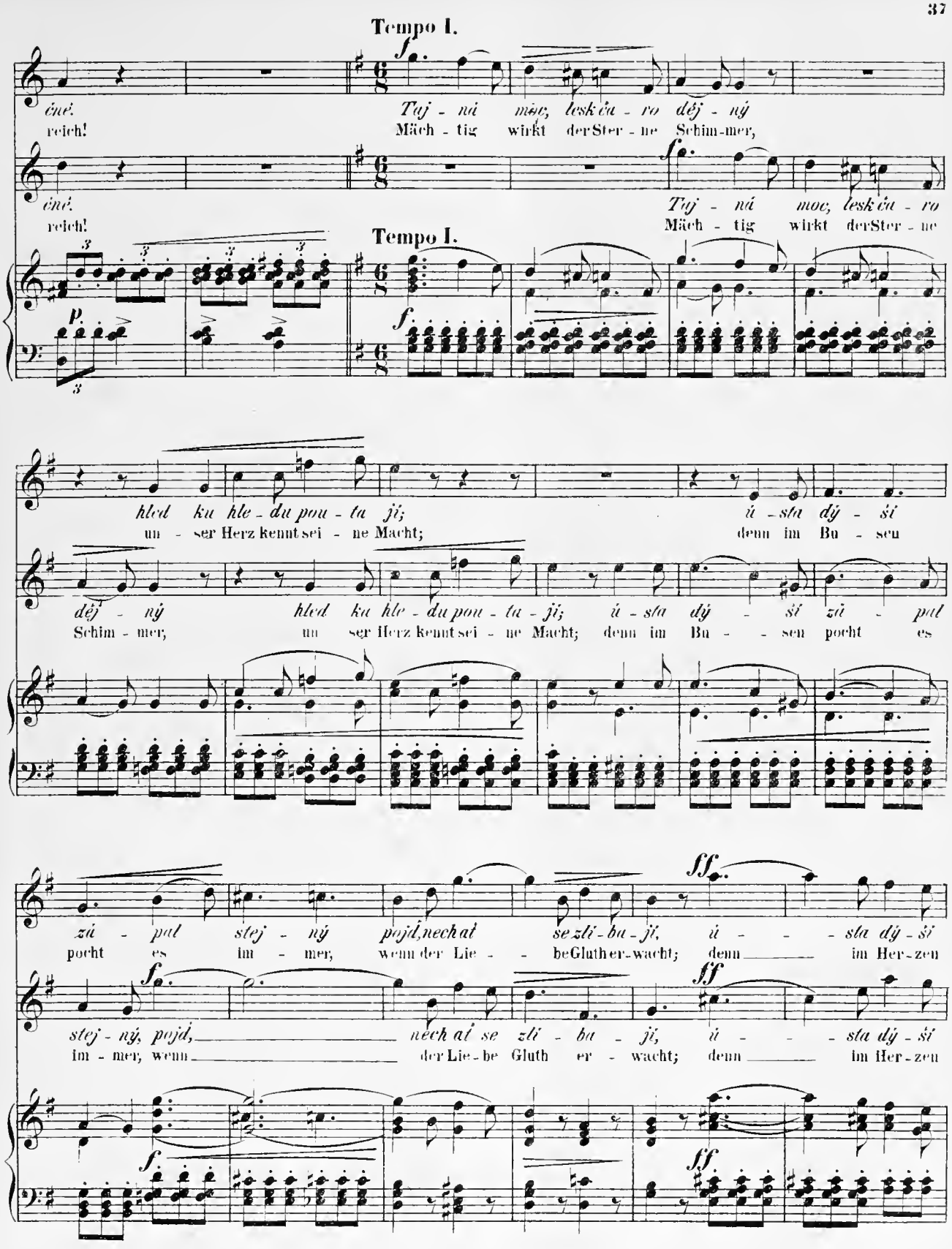
Tempo I.
ćné.
reich!
Taj - ná moc, lesk ča - ro děj - ný
Mäch - tig wirkt der Ster - ne Schim-mer,
ćné.
reich!
Taj - ná moc, lesk ča - ro
Mäch - tig wirkt der Ster - ne
Tempo I.
hled ku hle - du pou - ta jí; ú - sta dý - ší
un - ser Herz kennt sei - ne Macht; denn im Bu - sen
děj - ný hled ku hle - du pou - ta - jí; ú - sta dý - ší zá - pal
Schim - mer; un ser Herz kennt sei - ne Macht; denn im Bu - - sen pocht es
zá - pal stej - ný pojd, nech ať se zlí - bu - jí, ú - - - sta dý - ší
pocht es im - mer, wenn der Lie - - be Gluth er - wacht; denn im Her - zen
stej - ný, pojd, nech ať se zlí - bu - jí, ú - - - sta dý - ší
im - mer, wenn der Lie - be Gluth er - wacht; denn im Her - zen

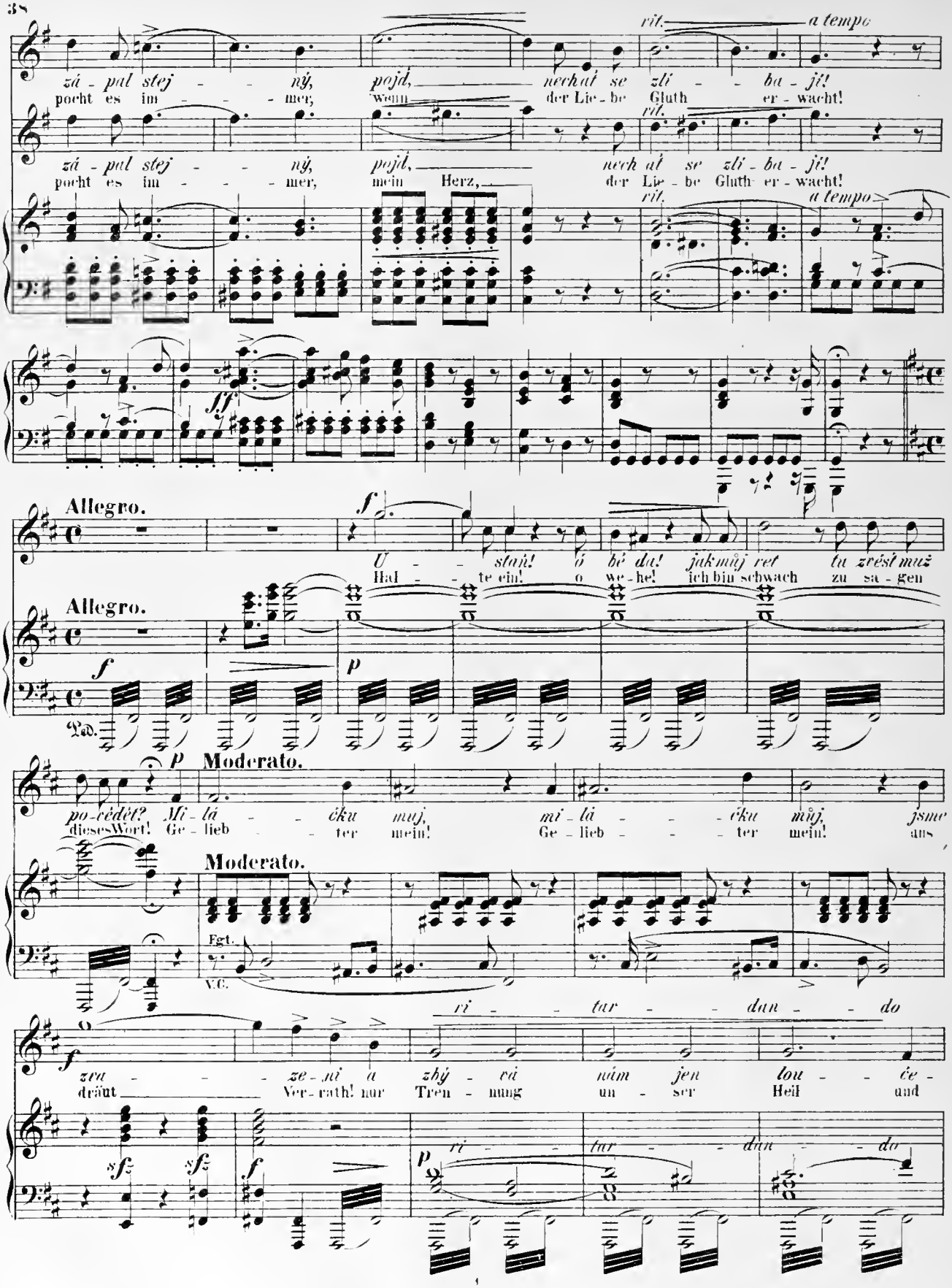
rit.
a tempo
zá - pal stej - - ný, pocht es im - - - mer,
pojď, wenn
nechat se zlí - - ba - jí! der Lie - be Gluth er - wacht!
zá - pal stej - - ný, pocht es im - - - mer,
pojď, mein Herz,
nech at se zlí - ba - jí! der Lie - be Gluth er - wacht!
ff
Allegro.
f
U - - staň! ó bé da! jak můj ret tu zrést muž
Hal - - te ein! o we - he! ich bin schwach zu sa - gen
Allegro.
f
p
Ped.
p
Moderato.
po-vědět? Mi - lá - - - čku muj, mi - lá - - - čku můj, jsme
dieses Wort! Ge - lieb - - - ter mein! Ge - lieb - - - ter mein! uns
Moderato.
Fgt.
V.C.
ri - - tar - - dan - - do
f
zra - - - ze - ní a zhý - ří nám jen lou - - - če -
dräut Ver - rath! nur Tren - nung un - ser Heil und
sfz
sfz
f
p
ri - - tar - - dan - - do

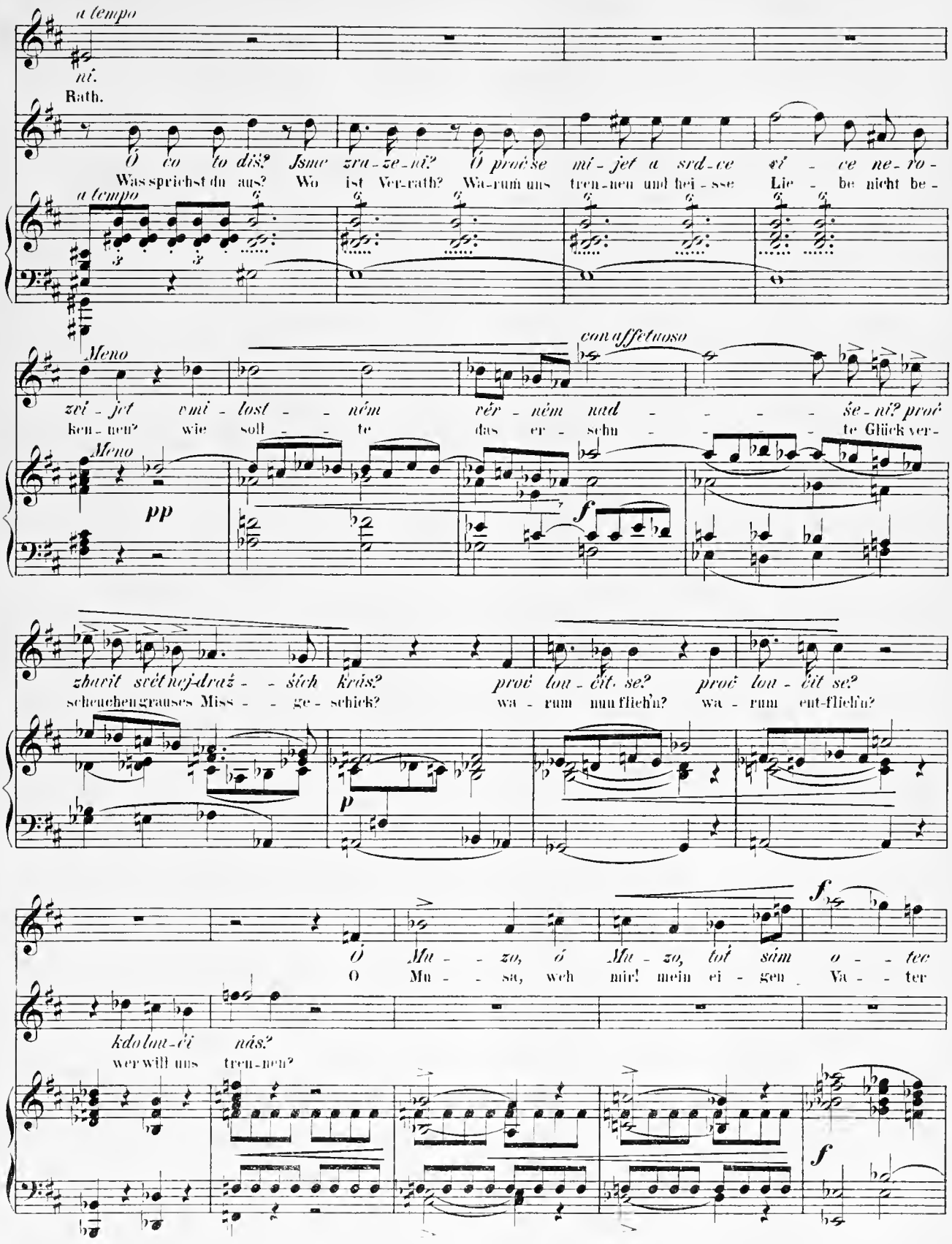
a tempo
ní.
Rath.
Ó co to diš? Jsme zra-ze-ní? Ó proč se mí-jet a srd-ce vě-ce ne-ro-
Was sprichst du aus? Wo ist Ver-rath? Wa-rum uns tren-nen und hei-sse Lie-be nicht be-
a tempo
Meno
con affetuoso
zví-jet vmi-lost-ném vér-ném nad-še-ní? proč
ken-nen? wie soll-te das er-schu-te Glück ver-
Meno
pp
f
zhavit svét nej-draž-ších krás? proč lou-čit se? proč lou-čit se?
scheuchen grauses Miss-ge-schick? wa-rum nun flieh'n? wa-rum ent-flieh'n?
p
f
Ó Mu-zo, ó Mu-zo, tot sám o-tec
O Mu-sa, weh mir! mein ei-gen Va-ter
kdo lou-čí nás?
wer will uns tren-nen?
f

můj!
selbst!

poco a poco più moto

Pře-dra-há dív - - - ko du - - vě-řuj! nech ot - ce svě - ho
Ver-trau-e mir und kla - - ge nicht! lass dei - nen Va - ter

p poco a poco più moto

cre - -

mne jen zná - - ti, on ne-o-do-lá pro - sbě - mé, on bla - ho
mich er - ken - - nen, er wird der Lie-be nicht wi - der - steh'n, ge-rührt wird

scen - - - do

f

mi - lo-sti nám vrá - tí a ne - be lá - - - - - sky bla - že -
er die Freud' be - ken - nen, uns Glück und Heil von Gott er -

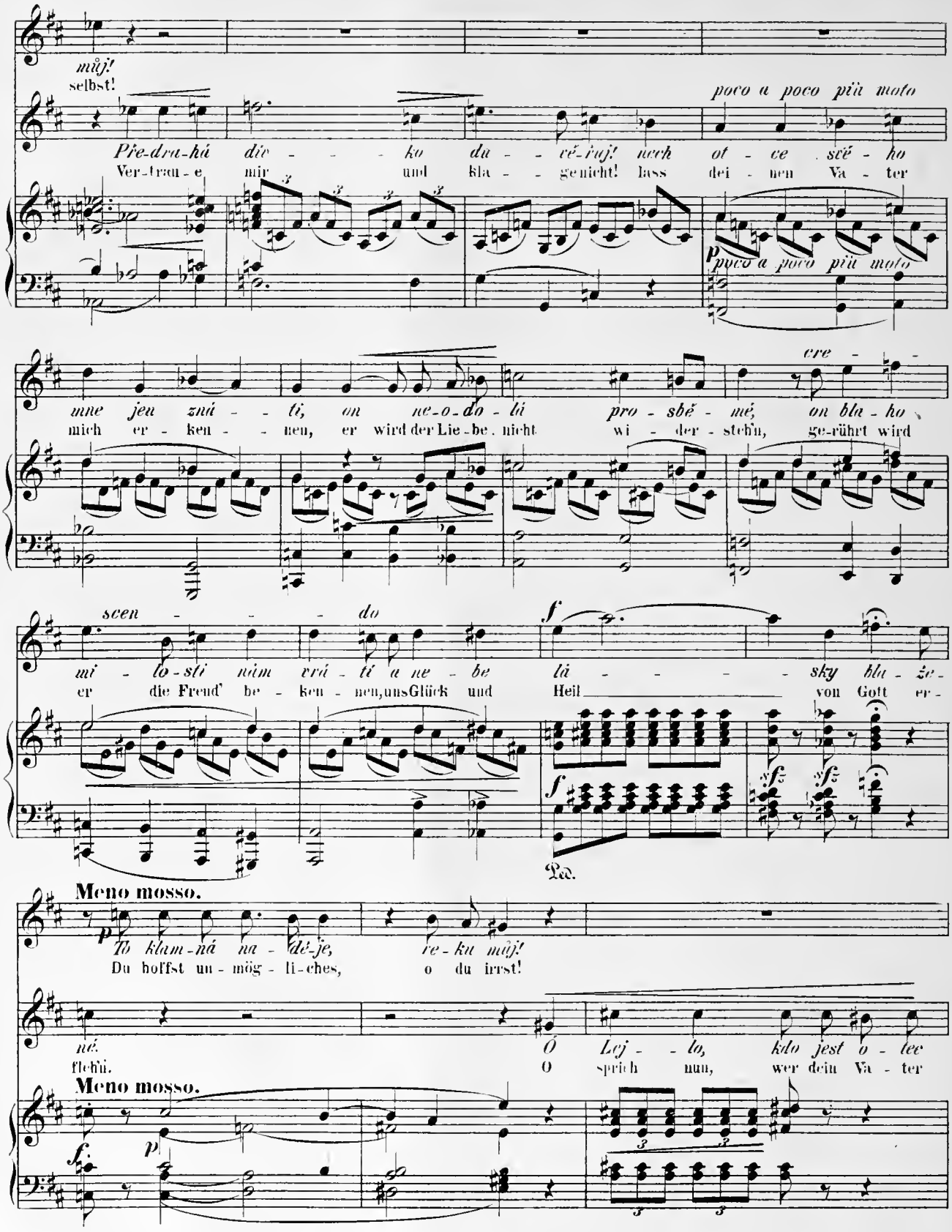

f sf sf

Ped.

Meno mosso.

p

To klam-ná na - dě-je, re-ku můj!
Du hoffst un - mög - li-ches, o du irrst!

né. Ó Lej - - lo, kdo jest o - tec
fleh'n. O sprich nun, wer dein Va - ter

Meno mosso.

f p

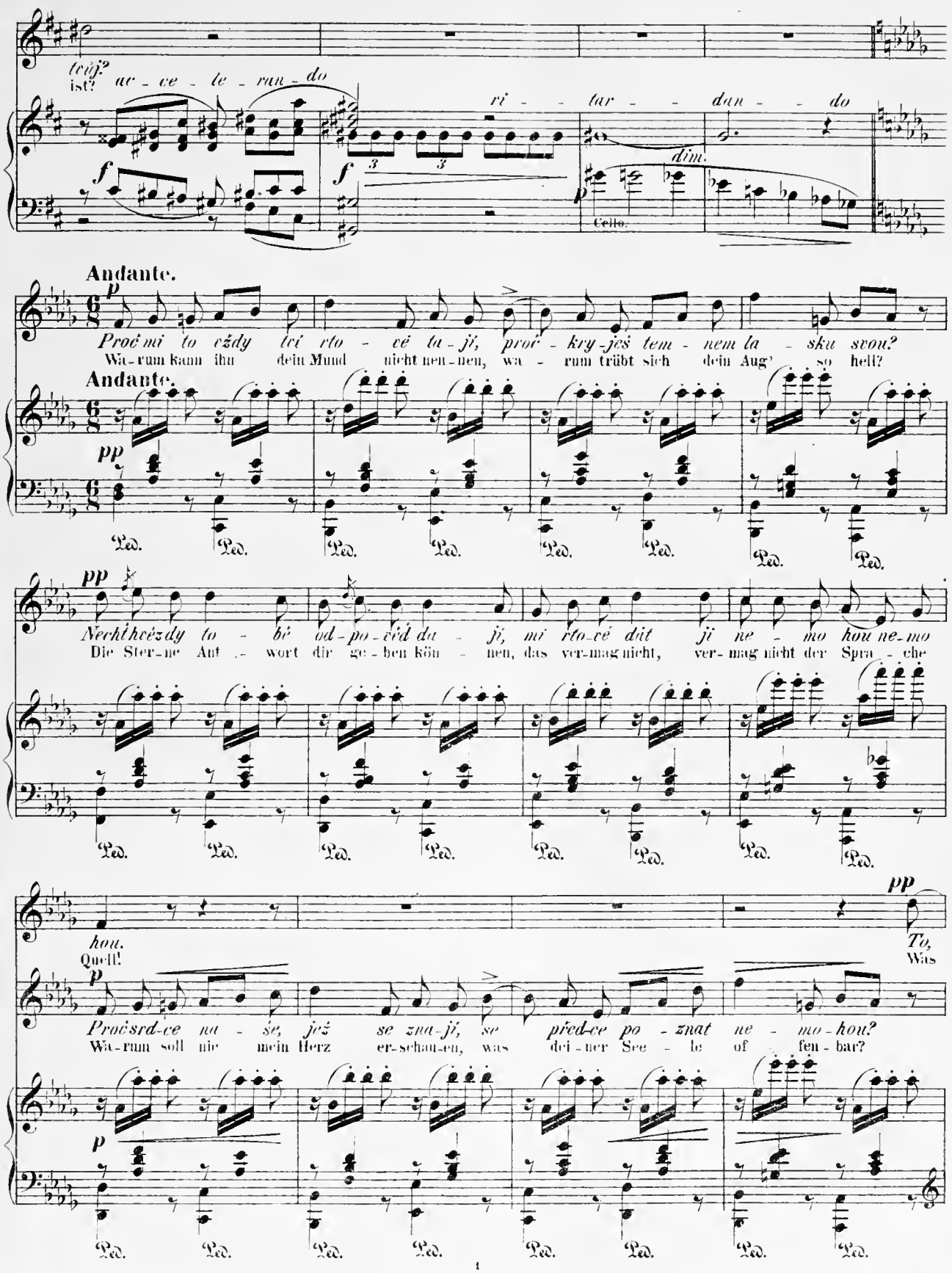
tvůj? ist? ac - ce - le - ran - do
ri - tar - dan - do
dim.
Cello.
Andante.
Proč mi to vždy tví rto - vé ta - jí, proč - kry - ješ tem - nem la - sku svou?
Wa - rum kann ihn dein Mund nicht nen - nen, wa - rum trübt sich dein Aug' so hell?
Andante.
Nechť hvězdy to - bě od - po - věd da - jí, mi rto - vé dát ji ne - mo hou ne - mo
Die Ster - ne Ant - wort dir ge - ben kön - nen, das ver - mag nicht, ver - mag nicht der Spra - che
hou.
Quell!
To,
Was
Proč srd - ce na - še, jež se zna - jí, se před - ce po - znat ne - mo - hou?
Wa - rum soll nie mein Herz er - schau - en, was dei - ner See - le of - fen - bar?

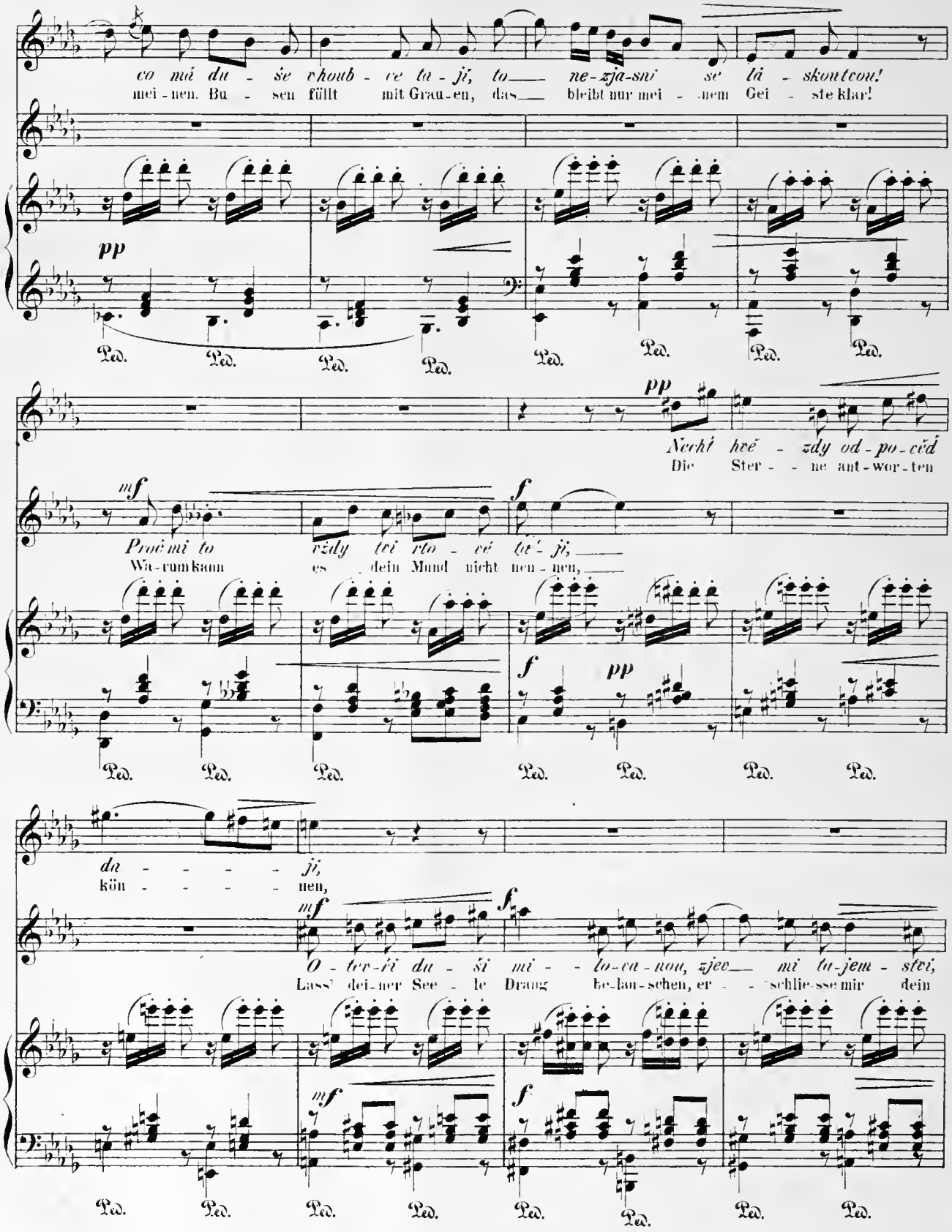
co má du - še vhoub - ce ta - jí, to ne-zja-sní se tá - skou tvou!
mei - nen. Bu - sen füllt mit Grau-en, das bleibt nur mei - nem Gei - ste klar!
pp
Ped.
Nechť hvě - zdy od-po-věd
Die Ster - - ne ant-wor-ten
mf
Proč mi to vždy tvé rto - vé tá - jí,
Wa-rum kann es dein Mund nicht nen - nen,
f
pp
du - - - - jí,
kön - - - - nen,
O - tev-ři du - ši mi - - lo-va-nou, zjev mi ta-jem - ství,
Lass' dei-ner See - le Drang be-lau-schen, er - - schlie-sse mir dein

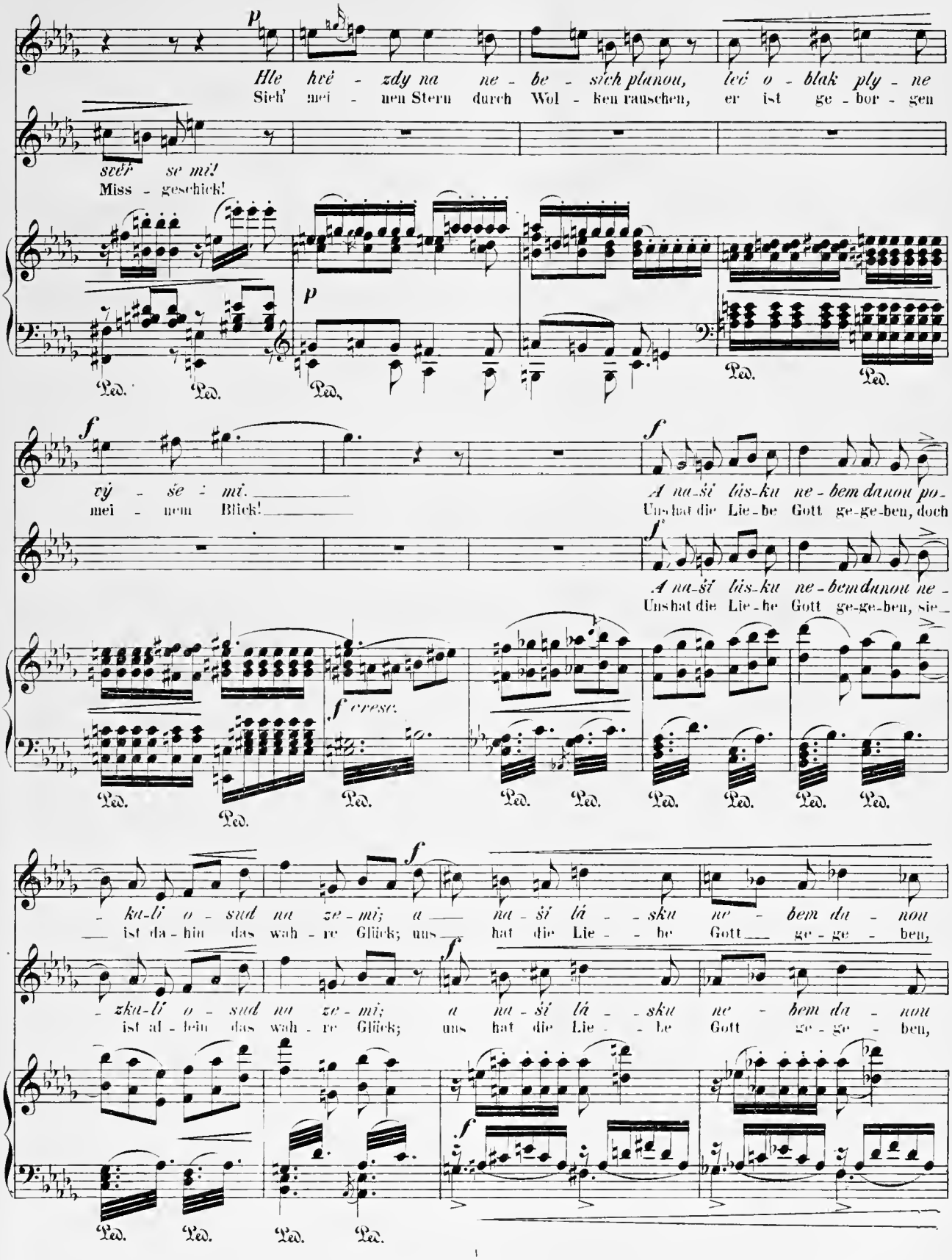
Hle hvě - zdy na ne - be - sích planou, leć o - blak ply - ne
Sieh' mei - nen Stern durch Wol - ken rauschen, er ist ge - bor - gen
svěř se mě!
Miss - geschick!
vý - še : mi.
mei - nem Blick!
A na-ší lás-ku ne-bem danou po-
Uns hat die Lie-be Gott ge-ge-ben, doch
A na-ší lás-ku ne-bem danou ne-
Uns hat die Lie-be Gott ge-ge-ben, sie
ku-lí o - sud na ze - mi; a na - ší lá - sku ne - bem da - nou
ist da-hin das wah - re Glück; uns hat die Lie - be Gott ge - ge - ben,
zku-lí o - sud na ze - mi; a na - ší lá - sku ne - bem da - nou
ist al-lein das wah - re Glück; uns hat die Lie - be Gott ge - ge - ben,

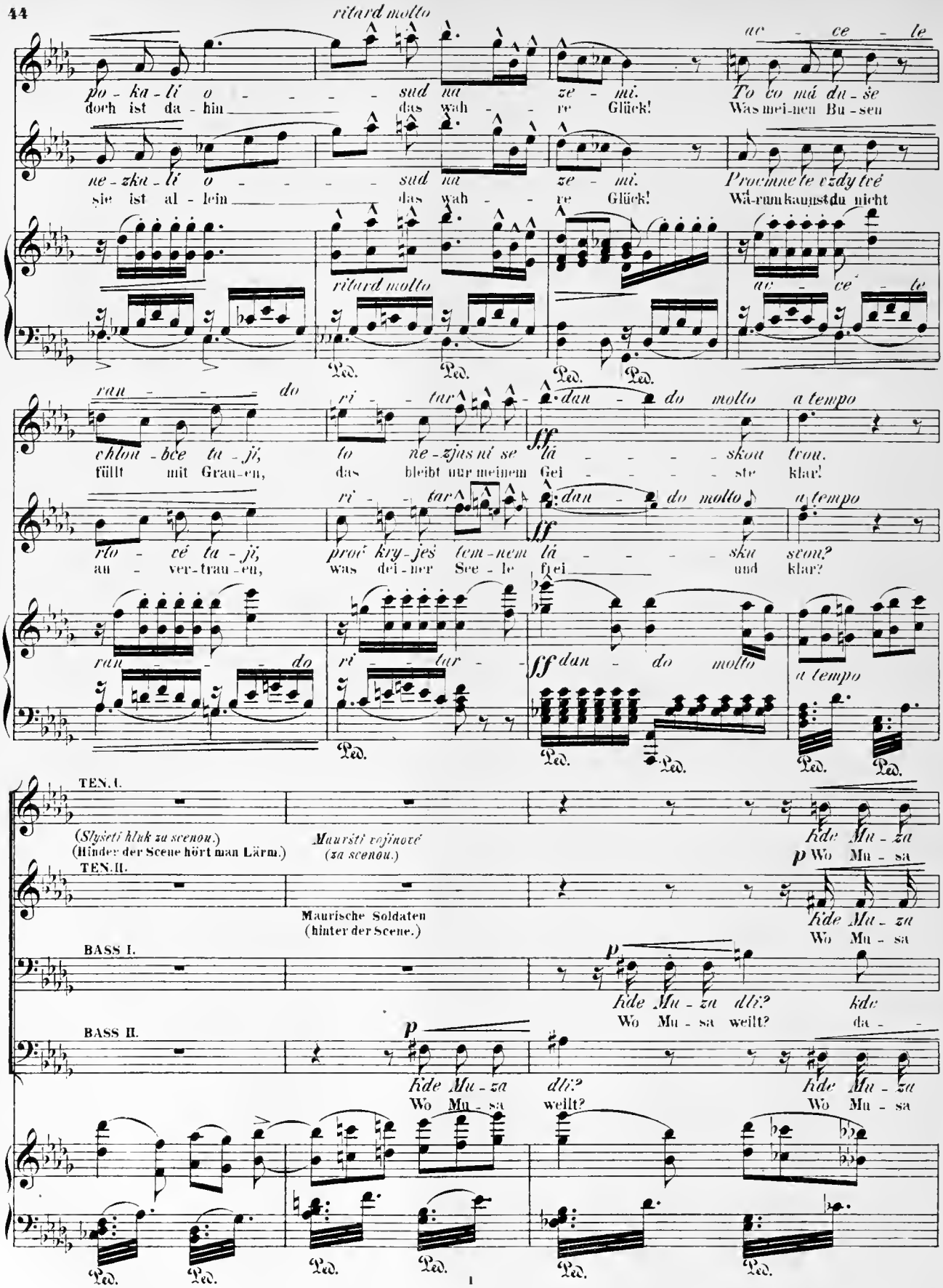
ritard molto
ac - ce - le
po - ka - lí o - - - - sud na ze - mi. To co má du - še
doch ist da - hin das wah - re Glück! Was mei-nen Bu - sen
ne - zka - lí o - - - - sud na ze - mi. Proc mne te vždy tvé
sie ist al - lein das wah - re Glück! Wa-rum kannst du nicht
ritard molto
ac - ce - le
ran - - - - do ri - - - tar dan - do molto a tempo
chlou - bce ta - jí, to ne - zjas ní se lá - - - - skou trou.
füllt mit Grau-en, das bleibt nur meinem Gei - - - - ste klar!
ri - - - tar dan - do molto a tempo
rlo - vé ta - jí, proc kry - jes tem - nem lá - - - - ska svou?
an - ver-trau-en, was dei-ner See - le frei und klar?
ran - - - do ri - - - tar - dan - do molto a tempo
TEN. I.
(Slyšeti hluk za scenou.)
(Hinter der Scene hört man Lärm.)
Maurští vojínové (za scenou.)
kde Mu - za
Wo Mu - sa
TEN. II.
Maurische Soldaten (hinter der Scene.)
kde Mu - za
Wo Mu - sa
BASS I.
kde Mu - za dlí? kde
Wo Mu - sa weilt? da - -
BASS II.
kde Mu - za dlí? kde Mu - za
Wo Mu - sa weilt? Wo Mu - sa

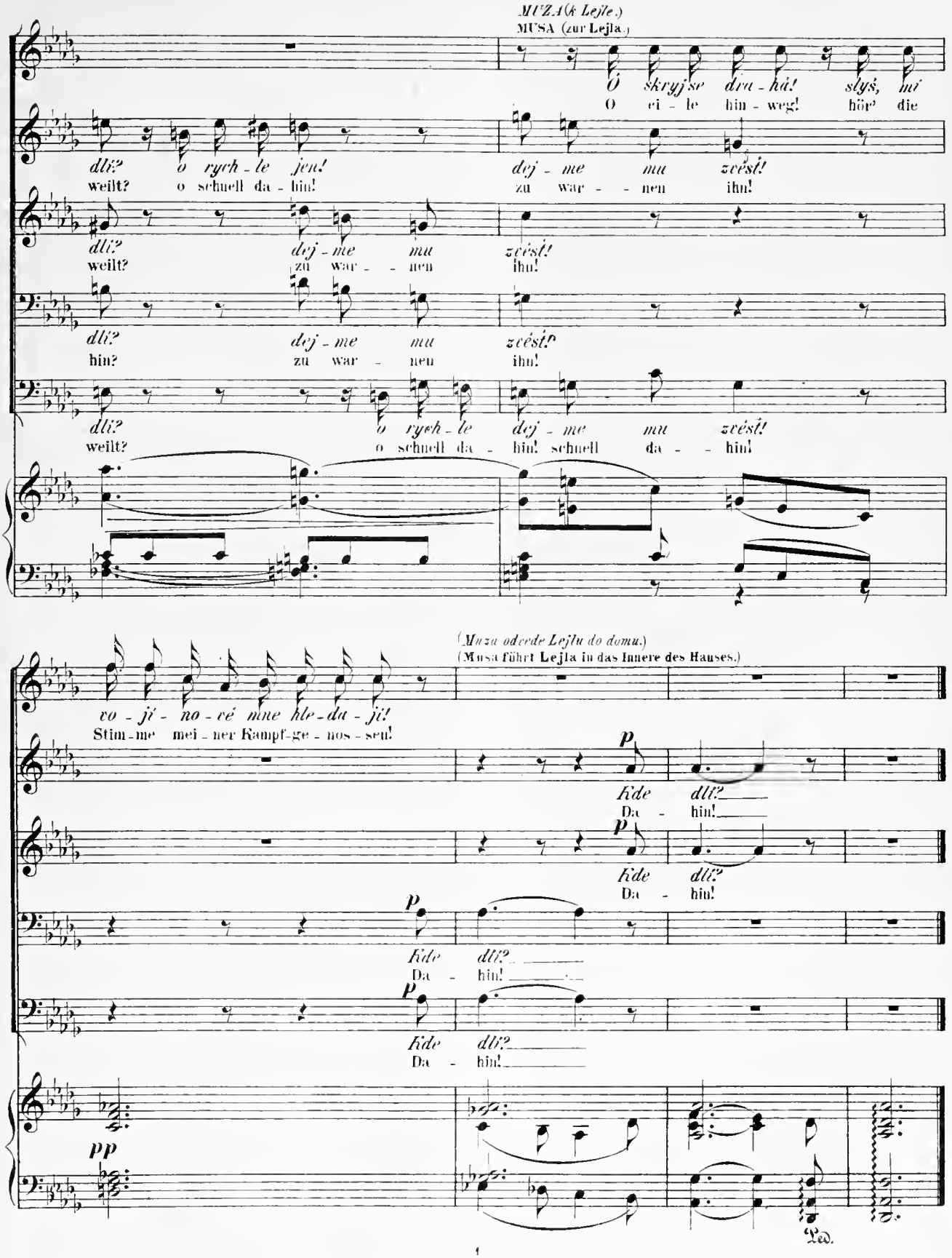
MUZA (k Lejle.)
MUSA (zur Lejla.)
Ó skryj se dru-há! slyš, mí
O ei-le hin-weg! hör' die
dlí? o rych-le jen! dej-me mu zvést!
weilt? o schnell da-hin! zu war--nen ihn!
dlí? dej-me mu zvést!
weilt? zu war--nen ihn!
dlí? dej-me mu zvést!
hin? zu war--nen ihn!
dlí? o rych-le dej-me mu zvést!
weilt? o schnell da-hin! schnell da--hin!
(Muza odvede Lejlu do domu.)
(Musa führt Lejla in das Innere des Hauses.)
vo-jí-no-vé mne hle-da-jí!
Stim-me mei-ner Kampf-ge-nos-sen!
Kde dlí?
Da-hin!
Kde dlí?
Da-hin!
Kde dlí?
Da-hin!
Kde dlí?
Da-hin!
pp
Ped.

Výstup třetí.

Muza, Maurští vojínové.

Dritte Scene.

Musa, Maurische Soldaten.

Muza se opět vrátí a otevře zadní vrátka dokořán.
Musa kehrt wieder zurück und lässt die Hinterthüre ganz offen.

Allegro con brio.

Muza.

Allegro con brio.

Piano.

f

f

MUZA. *f*

Zde
Hier

sfz

Ped.

Maurští vojínové vstoupí.
Die maurischen Soldaten treten vor.

jsem! *co* *žá - - - dá - te, mi vér - ní?*
bin ich! Was ver - langt ihr treu-e Freun - de?

sfz

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

Maurští vojínové.
Maurische Soldaten.
TENORI.

mf

Ó prch-ni, prchni cůd - ce mi - le - ný! *Bouř nad tvou*
O flie - he, flie - he! glau - be der Ge - fahr! Wir wol - len

BASSI.

mf

Ó pr - chni, prchni cud - ce mi - le - ný! *Bouř nad tvou*
O flie - he, flie - he! glau - be der Ge - fahr! Wir wol - len

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

hla - vou du - je; Al - ma-men hnèvem zji - tře-ný
dich ge - lei - ten; Al - ma-men eilt mit sei - ner Schaar

hla - vou du - je; Al - ma-mèn hnèvem zji - tře-ný
dich ge - lei - ten; Al - ma-men eilt mit sei - ner Schaar

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

sem te - be ná - sle - du - je! jej sly - še - li jsme
Ver - der - ben zu be - rei - ten! Ihn hör - ten wir zur

sem te - be, on sem te - be ná - sle - du - je! jej sly - še - li jsme
um dei - nem Haupt Ver - der - ben zu be - rei - ten! Ihn hör - ten wir zur

Ped. Ped. Ped. Ped.

strá - ži ká - zat, by v ta - to mi - sta spě - cha - la,
Wa - che sa - gen, hier - her zu ei - len oh - ne Za - gen,

strá - ži ká - zat, by v ta - to mi - sta spě - cha - la,
Wa - che sa - gen, hier - her zu ei - len oh - ne Za - gen.

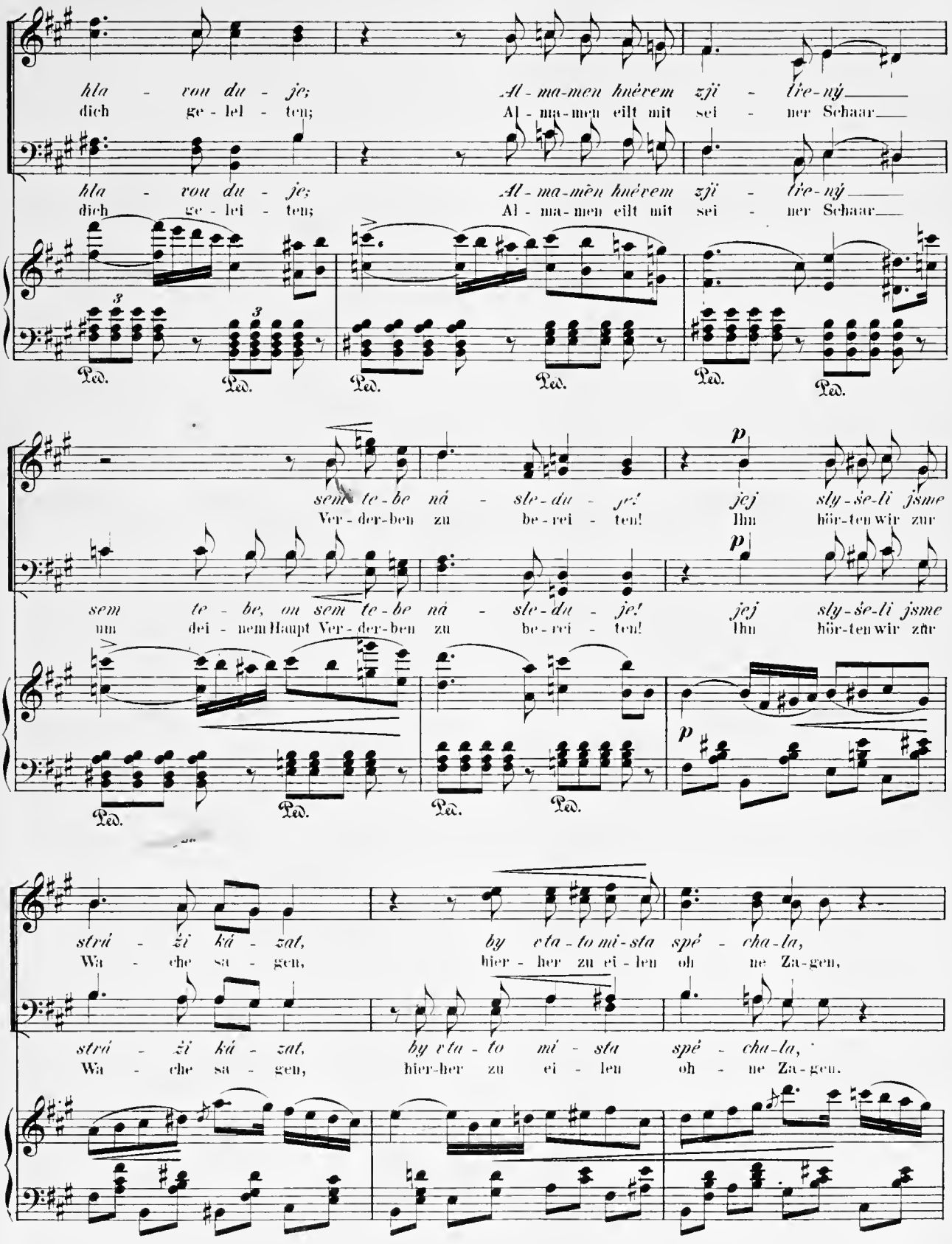

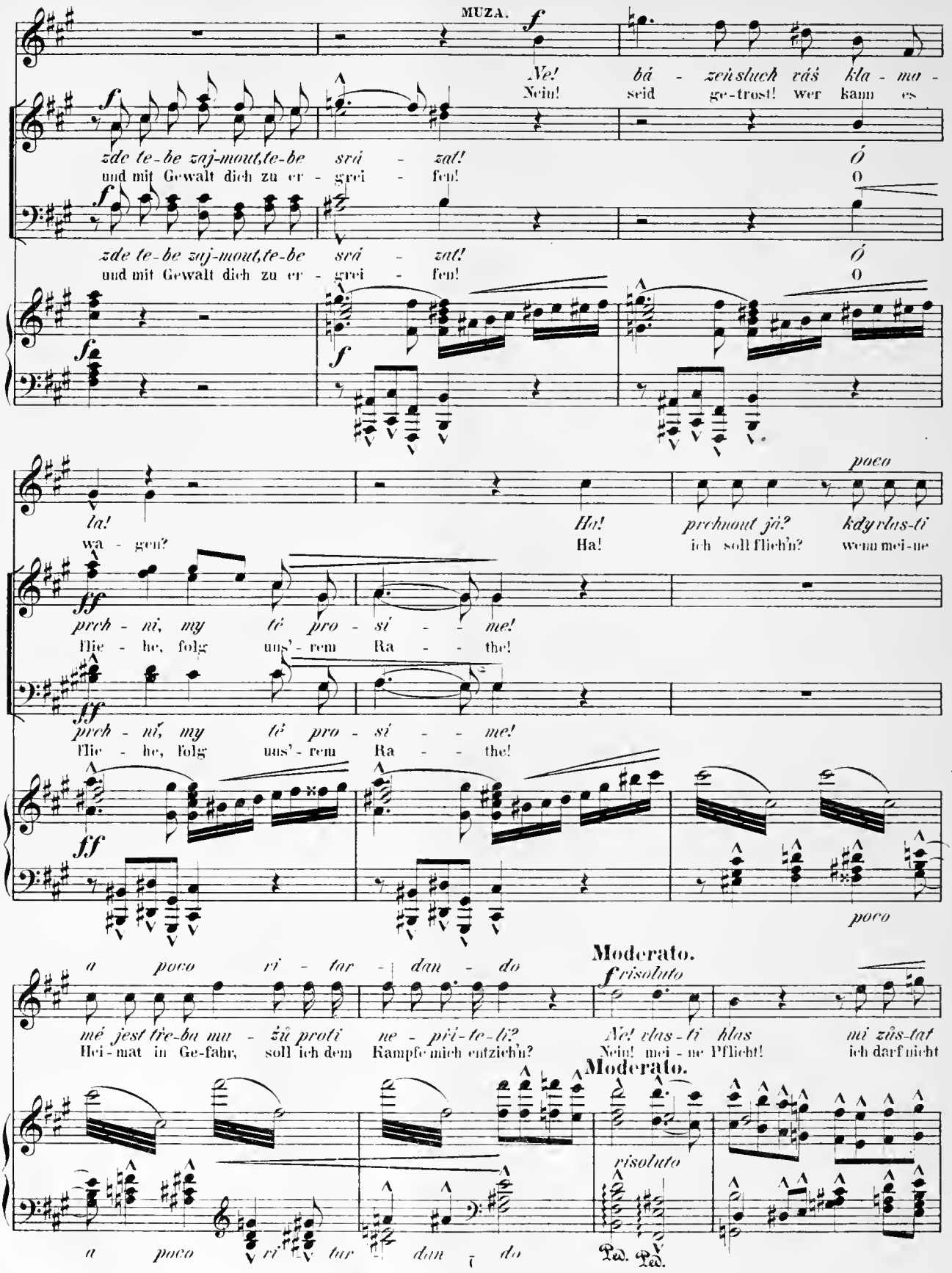
MUZA.
Ne! bá - zeň sluch váš kla - ma -
Nein! seid ge-trost! wer kann es
zde te-be zaj-mout, te-be srá - zat! Ó
und mit Gewalt dich zu er - grei - fen! O
zde te-be zaj-mout, te-be srá - zat! Ó
und mit Gewalt dich zu er - grei - fen! O
poco
la! Ha! prchnout jà? kdy vlas-ti
wa - gen? Ha! ich soll flieh'n? wenn mei-ne
prch - ní, my tě pro - sí - me!
Flie - he, folg uns'-rem Ra - the!
prch - ní, my tě pro - sí - me!
Flie - he, folg uns'-rem Ra - the!
poco
a poco ri - tar - dan - do
Moderato.
risoluto
mé jest tře-ba mu - žů proti ne - pří-te-li? Ne! vlas-ti hlas mi zůs-tat
Hei-mat in Ge-fahr, soll ich dem Kampfe mich entzieh'n? Nein! mei-ne Pflicht! ich darf nicht
Moderato.
risoluto
a poco ri - tar - dan - do
Ped. Ped.

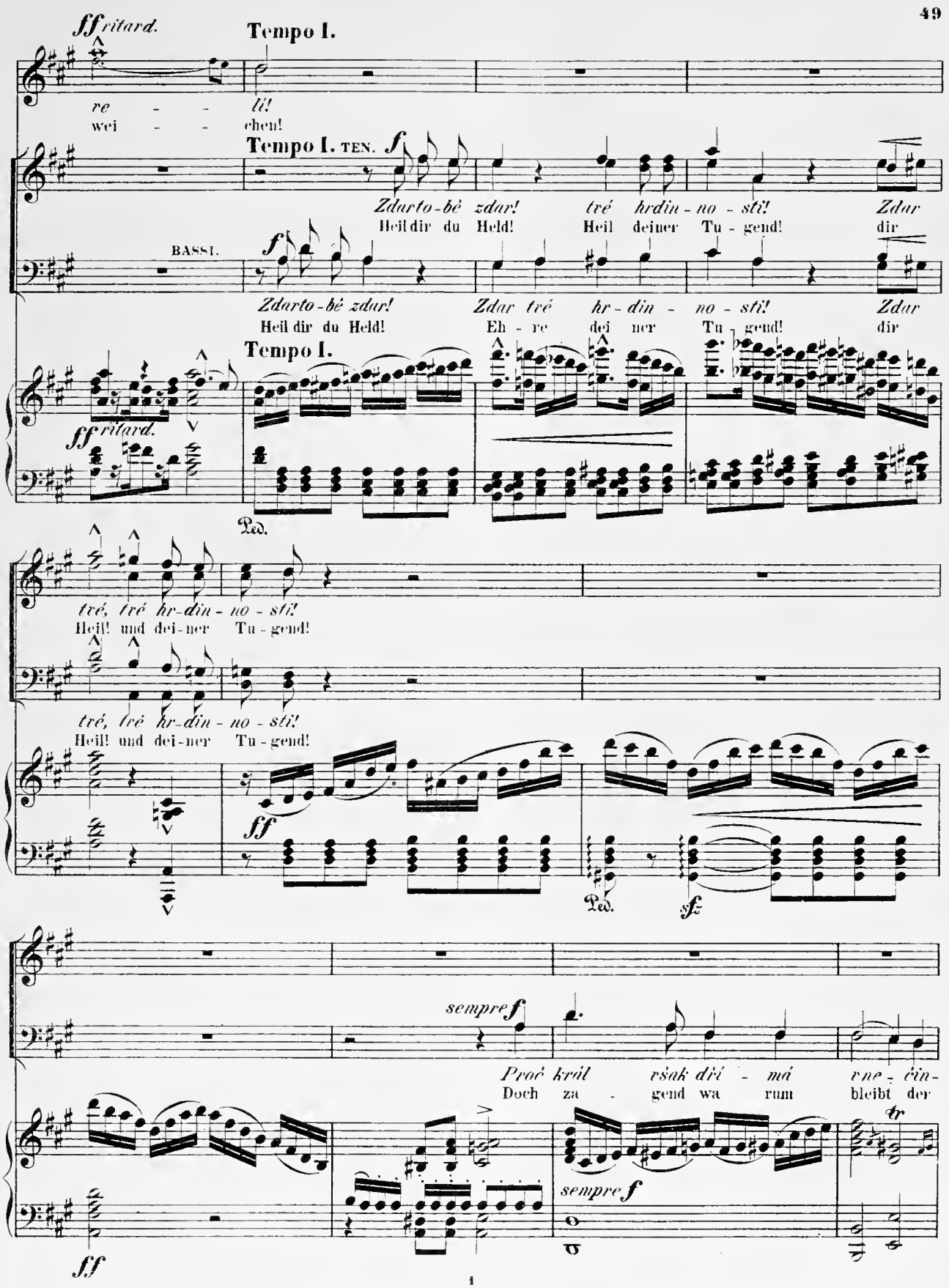
ff ritard.
Tempo I.
re - - li!
wei - - chen!
Tempo I. TEN. f
Zdarto-bě zdar! tré hrdin - no - sti! Zdar
Heil dir du Held! Heil deiner Tu - gend! dir
BASSI.
f
Zdarto-bě zdar! Zdar tré hr - din - no - sti! Zdar
Heil dir du Held! Eh - re dei ner Tu - gend! dir
Tempo I.
ff ritard.
Ped.
tré, tré hr-din - no - sti!
Heil! und dei-ner Tu - gend!
tré, tré hr-din - no - sti!
Heil! und dei-ner Tu-gend!
ff
Ped.
sf
sempre f
Proč král však dří - má vne - čin-
Doch za - gend wa rum bleibt der
tr
sempre f
ff

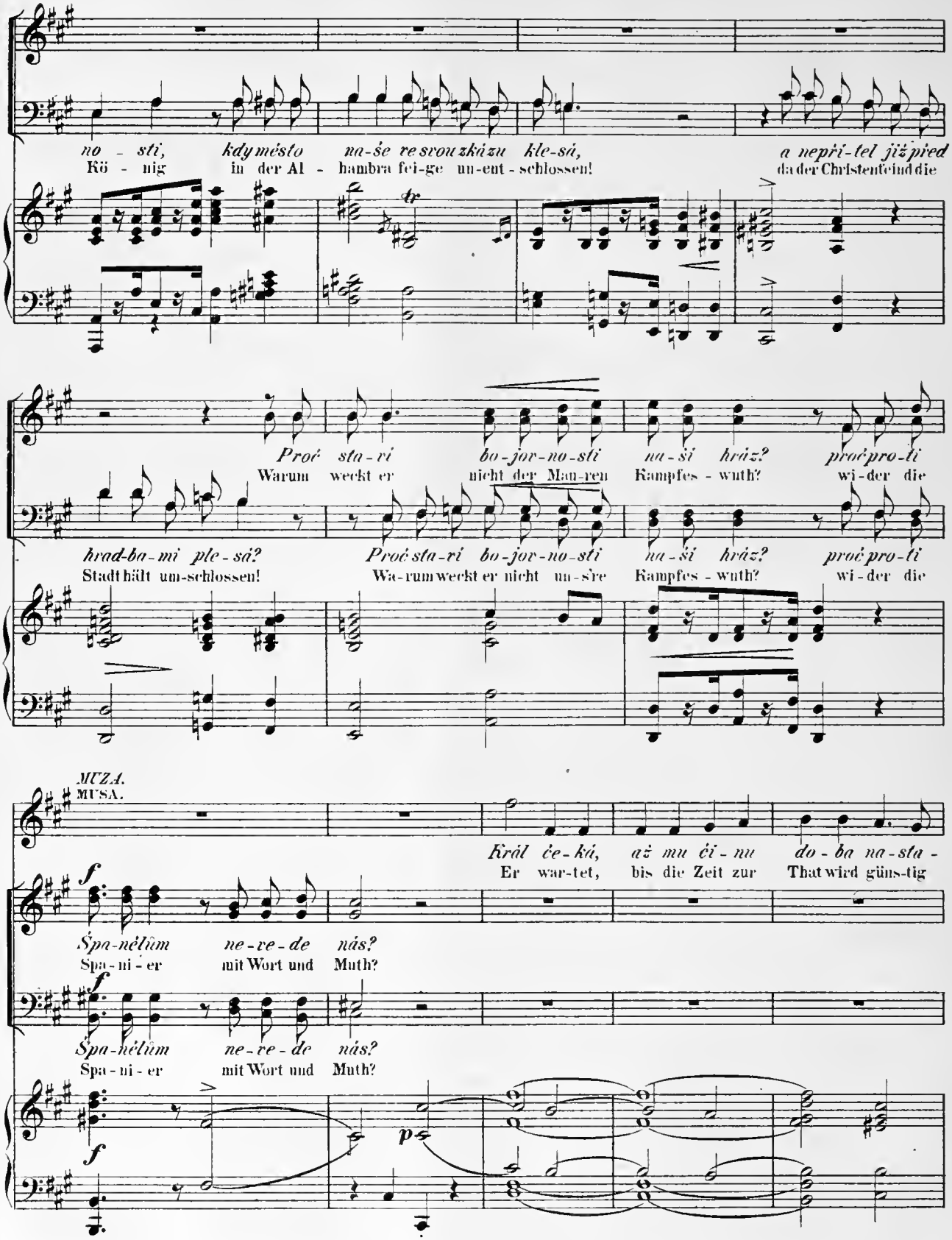
no - sti, kdy město na-še re svou zkázu kle-sá, a nepří-tel již před
Kö - nig in der Al - hambra fei-ge un-ent - schlossen! da der Christenfeind die
Proć sta-ri bo-jov-no-sti na-ši hráz? proć pro-ti
Warum weckt er nicht der Man-nen Kampfes - wuth? wi-der die
hrad-ba-mi ple-sá? Proć sta-ri bo-jov-no-sti na-ši hráz? proć pro-ti
Stadt hält um-schlossen! Wa-rum weckt er nicht un-s're Kampfes - wuth? wi-der die
MUZA.
MUSA.
Král če-ká, až mu či-nu do-ba na-sta -
Er war-tet, bis die Zeit zur That wird güns-tig
f
Špa-nělům ne-ve-de nás?
Spa - ni - er mit Wort und Muth?
f
Špa-nělům ne-ve-de nás?
Spa - ni - er mit Wort und Muth?
f
p

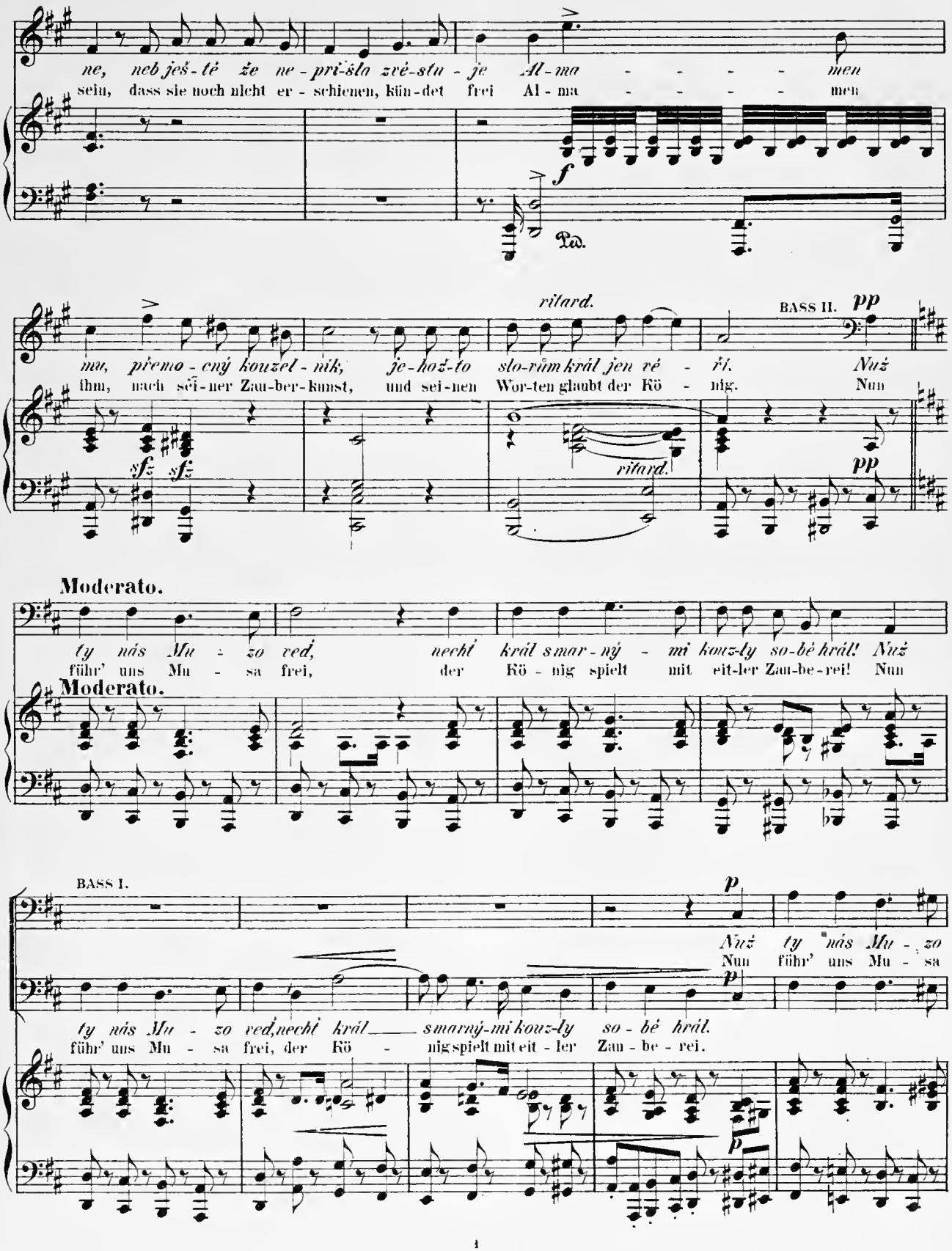
ne, neb ješ-té že ne-pří-šla zvě-stu-je Al-ma - - - - - men
sein, dass sie noch nicht er-schienen, kün-det frei Al-ma - - - - - men
f
Ped.
mu, přemo-cný kouzel-ník, je-hož-to slo-vům král jen vě - ří. Nuž
ihm, nach sei-ner Zau-ber-kunst, und sei-nen Wor-ten glaubt der Kö - nig. Nun
ritard.
BASS II.
pp
sfz sfz
ritard.
pp
Moderato.
ty nás Mu-zo veď, nechť král s mar-ný-mi kouz-ly so-bě hrál! Nuž
führ' uns Mu-sa frei, der Kö-nig spielt mit eit-ler Zau-be-rei! Nun
Moderato.
BASS I.
p
Nuž ty nás Mu-zo
Nun führ' uns Mu-sa
p
ty nás Mu-zo veď, nechť král s marný-mi kouz-ly so-bě hrál.
führ' uns Mu-sa frei, der Kö-nig spielt mit eit-ler Zau-be-rei.
p

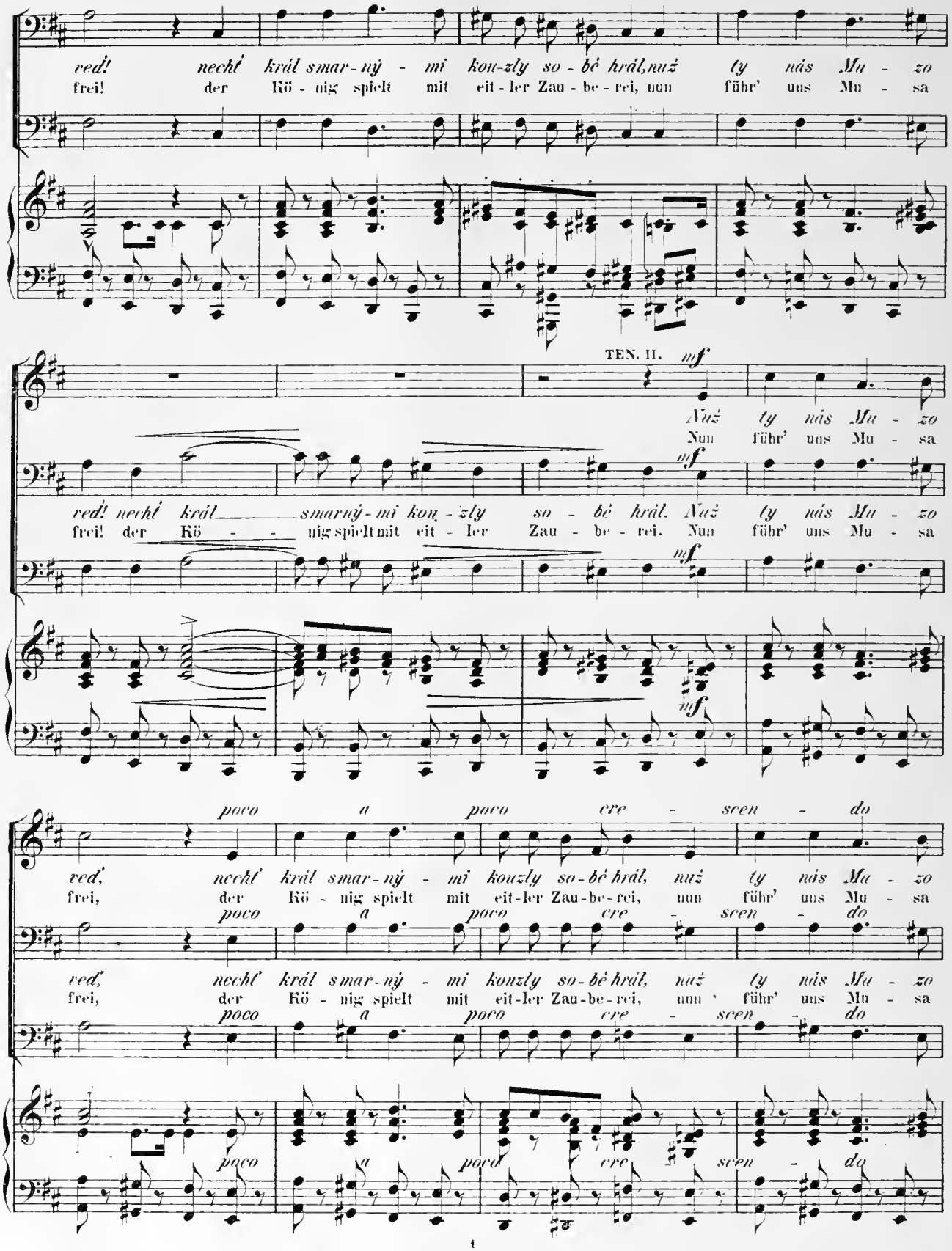
ved! nechť král smarný - mi kouzly sobé hrál, nuž ty nás Mu - zo
frei! der Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei, nun führ' uns Mu - sa
TEN. II.
mf
Nuž ty nás Mu - zo
Nun führ' uns Mu - sa
ved! nechť král smarný - mi kouzly so - bé hrál. Nuž ty nás Mu - zo
frei! der Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei. Nun führ' uns Mu - sa
poco a poco cre - scen - do
ved, nechť král smar - ný - mi kouzly so - bé hrál, nuž ty nás Mu - zo
frei, der Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei, nun führ' uns Mu - sa

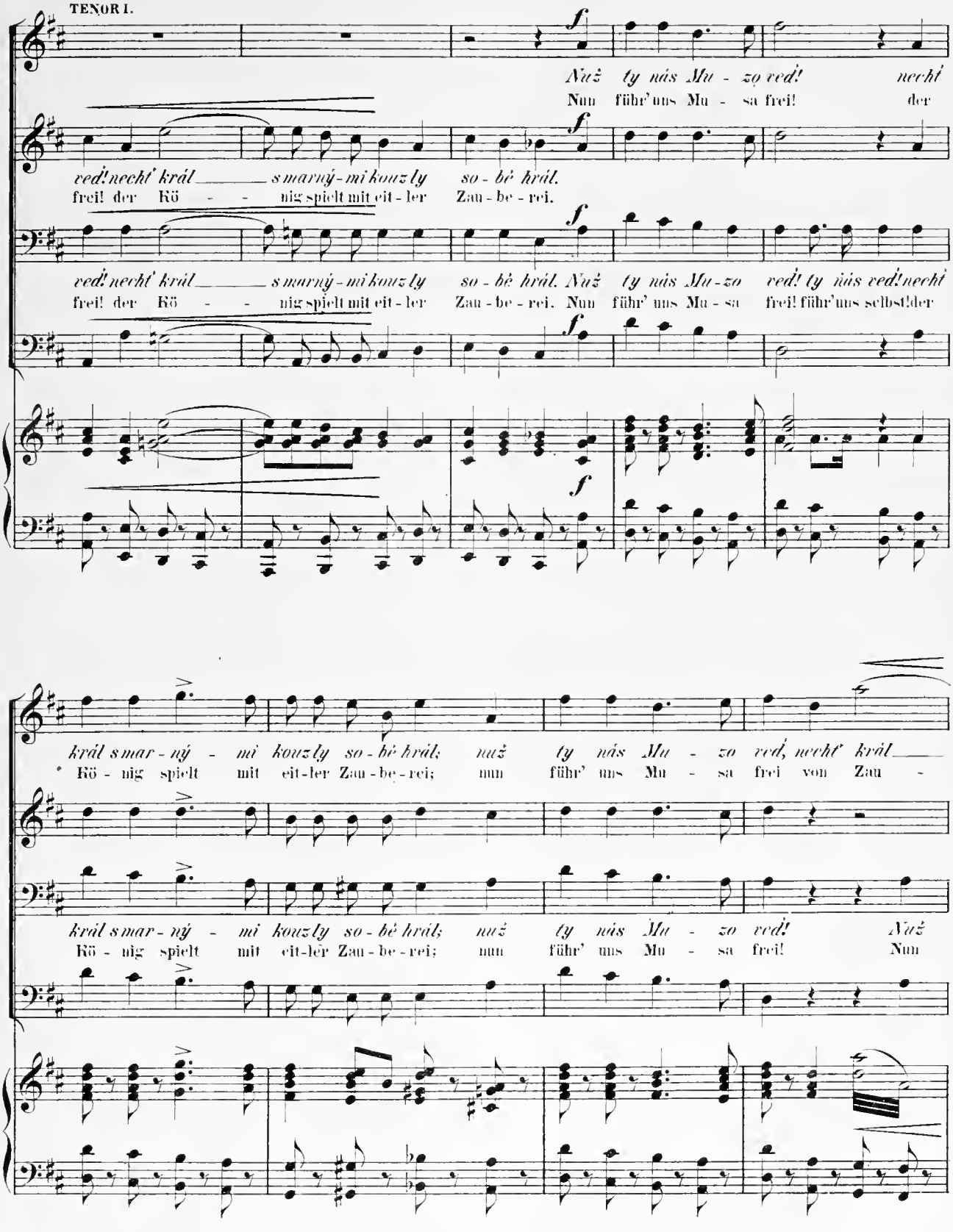
TENOR I.
Nuž ty nás Mu - zo veď! nechť
Nun führ' uns Mu - sa frei! der
veď! nechť král smarný - mi kouzly so - bě hrál.
frei! der Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei.
veď! nechť král smarný - mi kouzly so - bě hrál. Nuž ty nás Mu - zo veď! ty nás veď! nechť
frei! der Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei. Nun führ' uns Mu - sa frei! führ' uns selbst! der
král smar - ný - mi kouzly so - bě hrál; nuž ty nás Mu - zo veď, nechť král
Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei; nun führ' uns Mu - sa frei von Zau -
král smar - ný - mi kouzly so - bě hrál; nuž ty nás Mu - zo veď! Nuž
Kö - nig spielt mit eit - ler Zau - be - rei; nun führ' uns Mu - sa frei! Nun

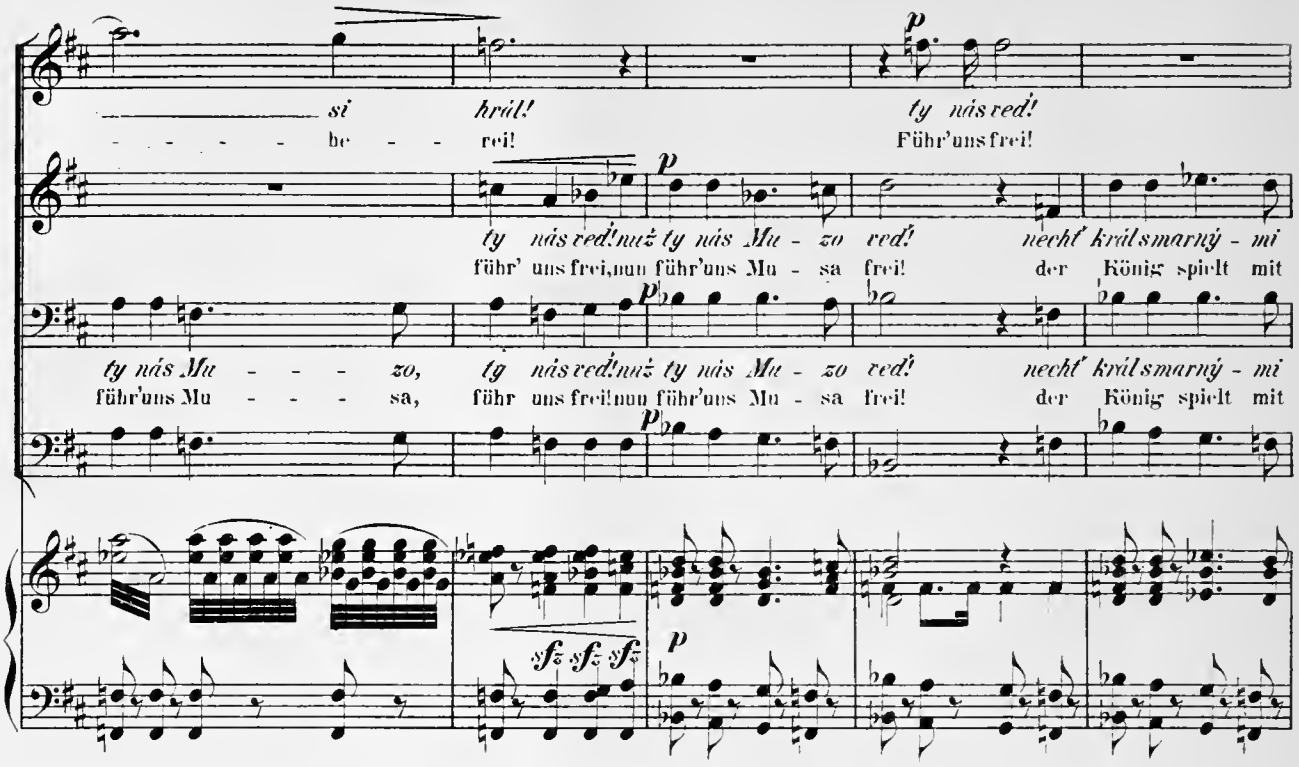
si hrál! ty nás ved!
be - - - rei! Führ'uns frei!
ty nás ved! nuž ty nás Mu - zo ved! nechť králsmarný - mi
führ' uns frei, nun führ'uns Mu - sa frei! der König spielt mit
ty nás Mu - - - - zo, ty nás ved! nuž ty nás Mu - zo ved! nechť králsmarný - mi
führ'uns Mu - - - - sa, führ uns frei! nun führ'uns Mu - sa frei! der König spielt mit
sfz sfz sfz
p

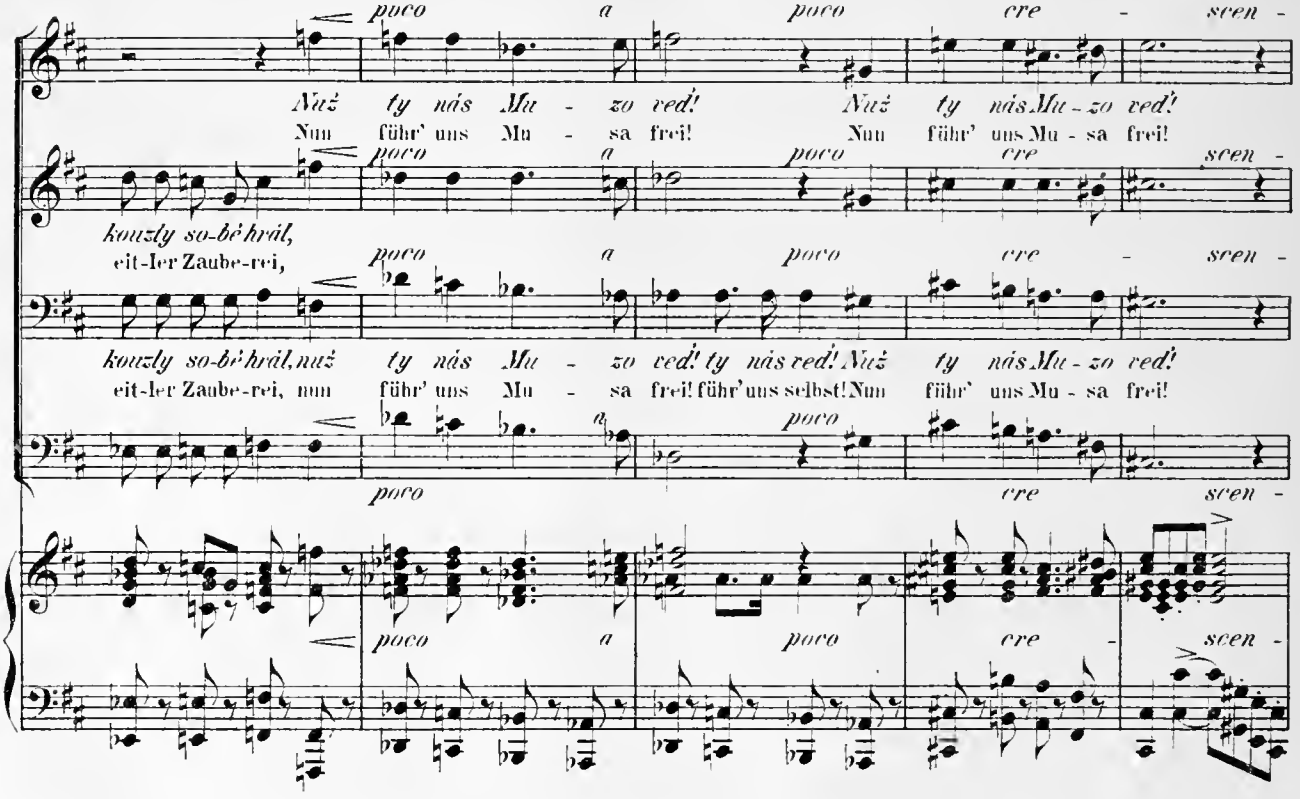
poco a poco cre - scen -
Nuž ty nás Mu - zo ved! Nuž ty nás Mu - zo ved!
Nun führ' uns Mu - sa frei! Nun führ' uns Mu - sa frei!
kouzly so-bě hrál,
eit-ler Zaube-rei,
kouzly so-bě hrál, nuž ty nás Mu - zo ved! ty nás ved! Nuž ty nás Mu - zo ved!
eit-ler Zaube-rei, nun führ' uns Mu - sa frei! führ' uns selbst! Nun führ' uns Mu - sa frei!

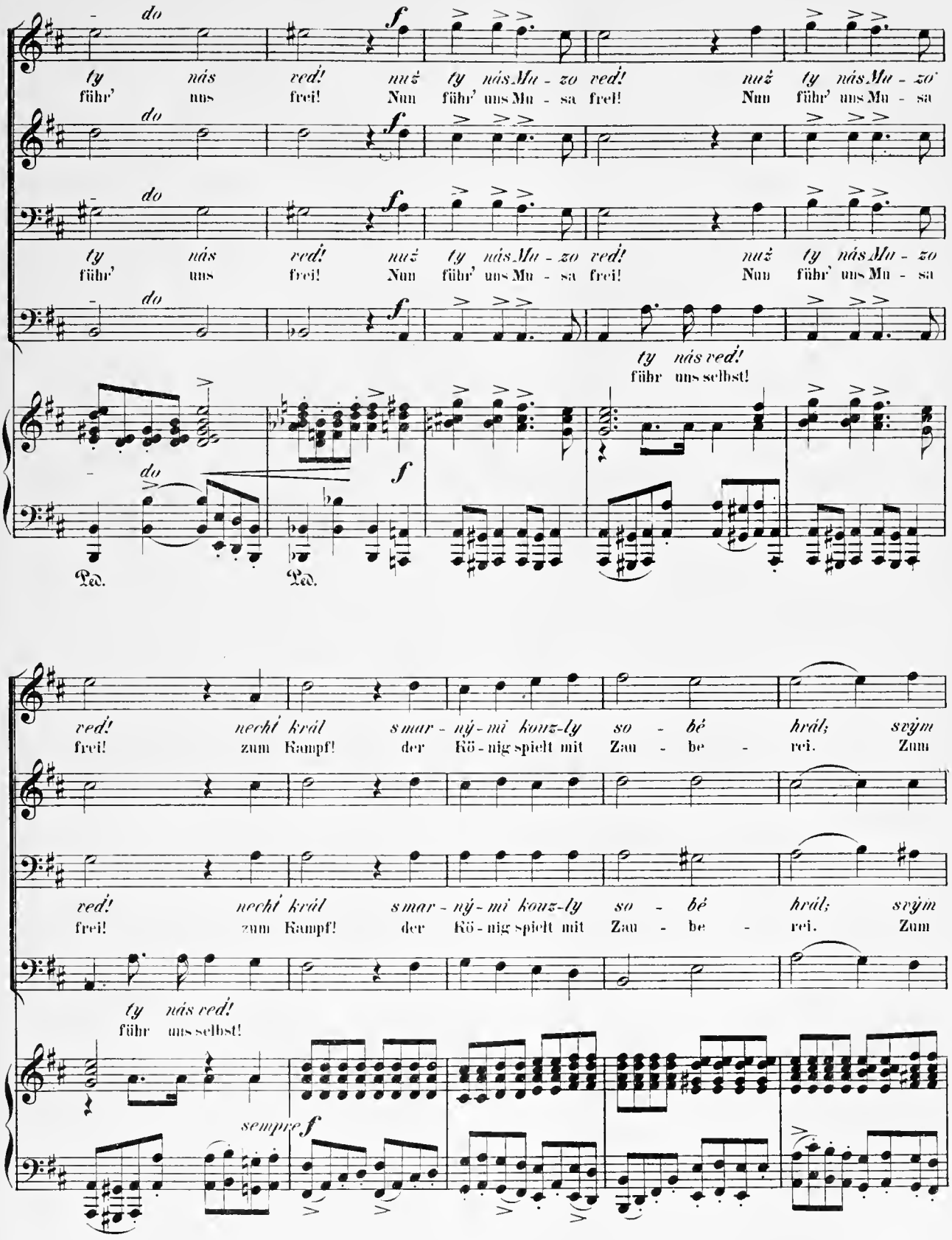
do
f
ty nás veď! nuž ty nás Mu - zo veď! nuž ty nás Mu - zo
führ' uns frei! Nun führ' uns Mu - sa frei! Nun führ' uns Mu - sa
ty nás veď!
führ uns selbst!
Ped.
veď! nechť král smar - ný - mi konz-ly so - bé hrál; svým
frei! zum Kampf! der Kö - nig spielt mit Zau - be - rei. Zum
sempre f

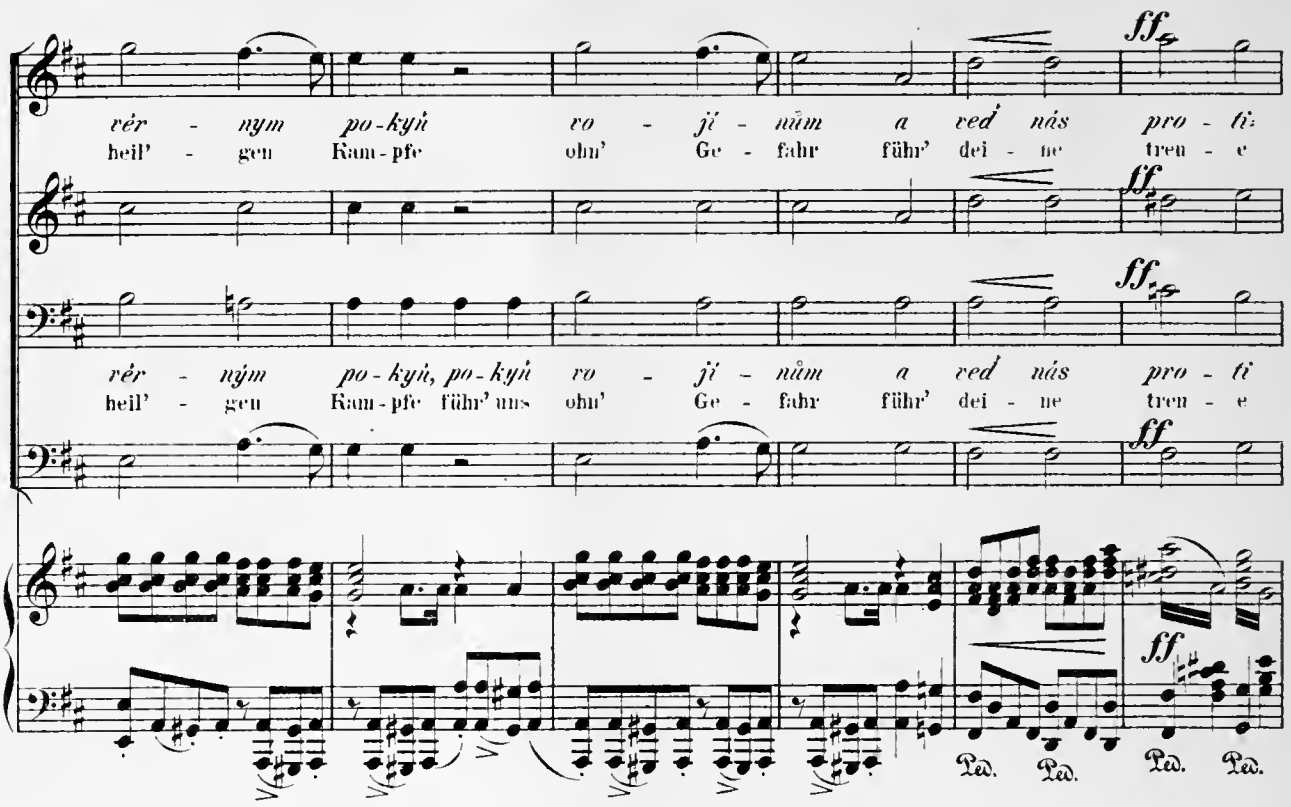

Na Muzu vždy víc a víc dorážejíce.
Den Musa immer mehr und mehr bedrängend.

Allegro.

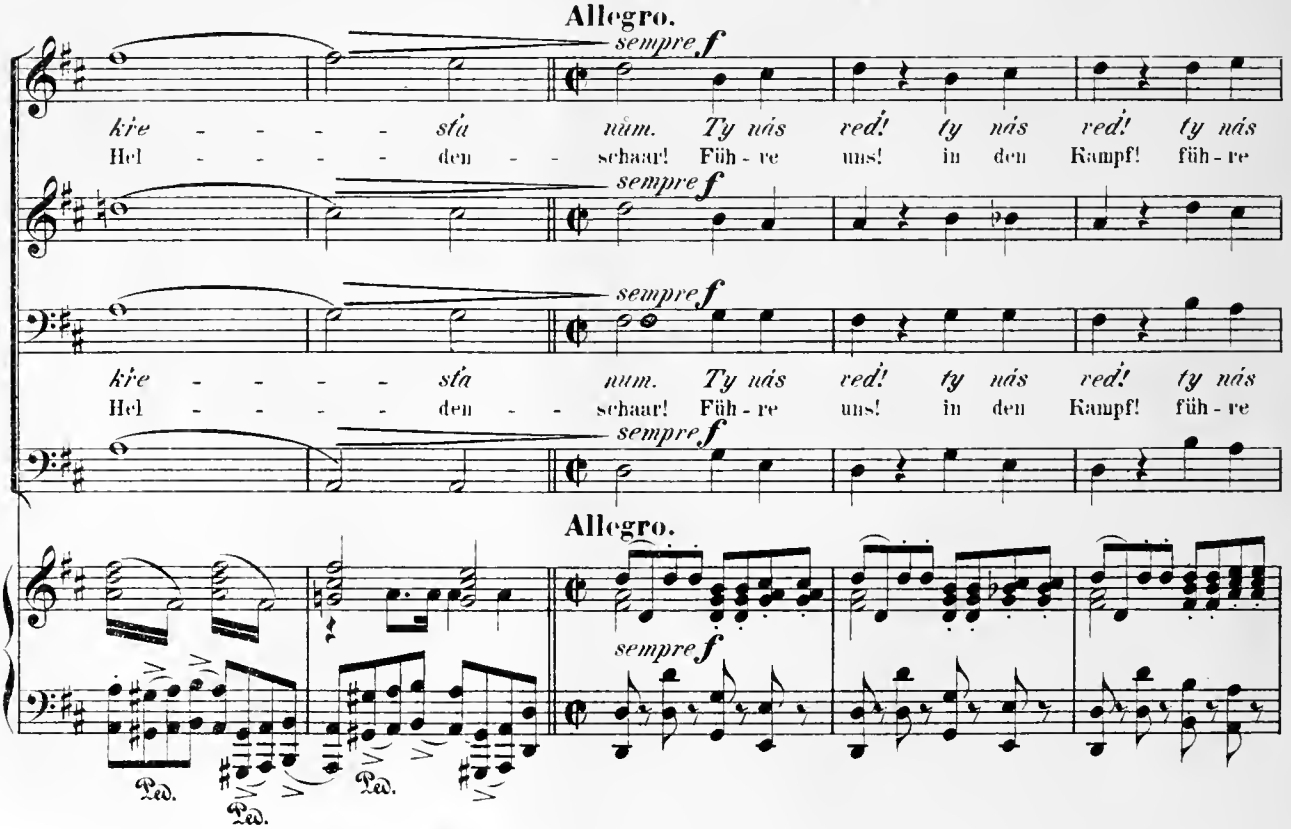

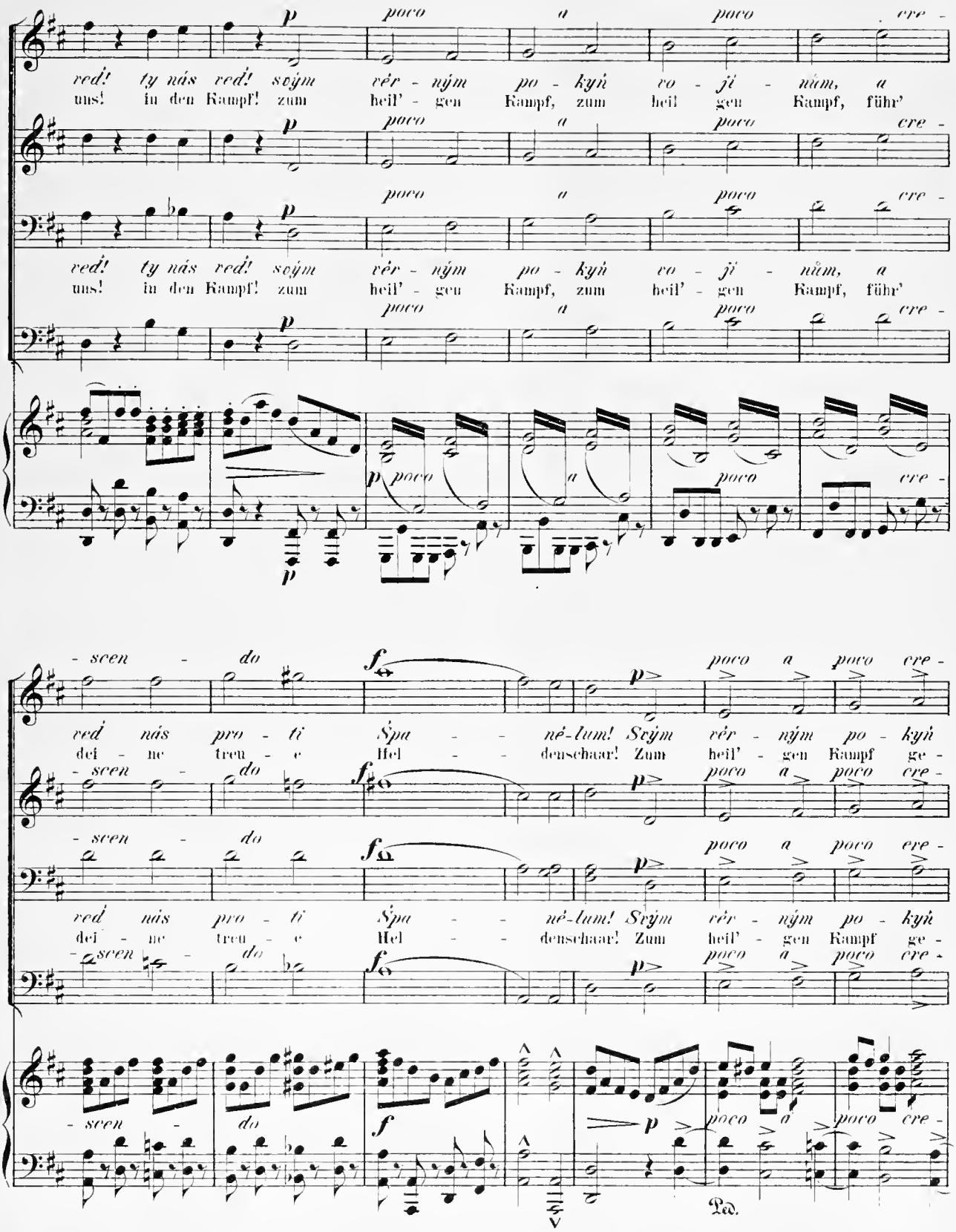
p poco a poco cre -
ved! ty nás ved! svým vér - ným po - kyň vo - jí - ům, a
uns! in den Kampf! zum heil' - gen Kampf, zum heil' - gen Kampf, führ'
- scen - do
f
ved nás pro - ti Špa - né-lum! Svým vér - ným po - kyň
dei - ne treu - e Hel - denschaar! Zum heil' - gen Kampf ge -
Ped.

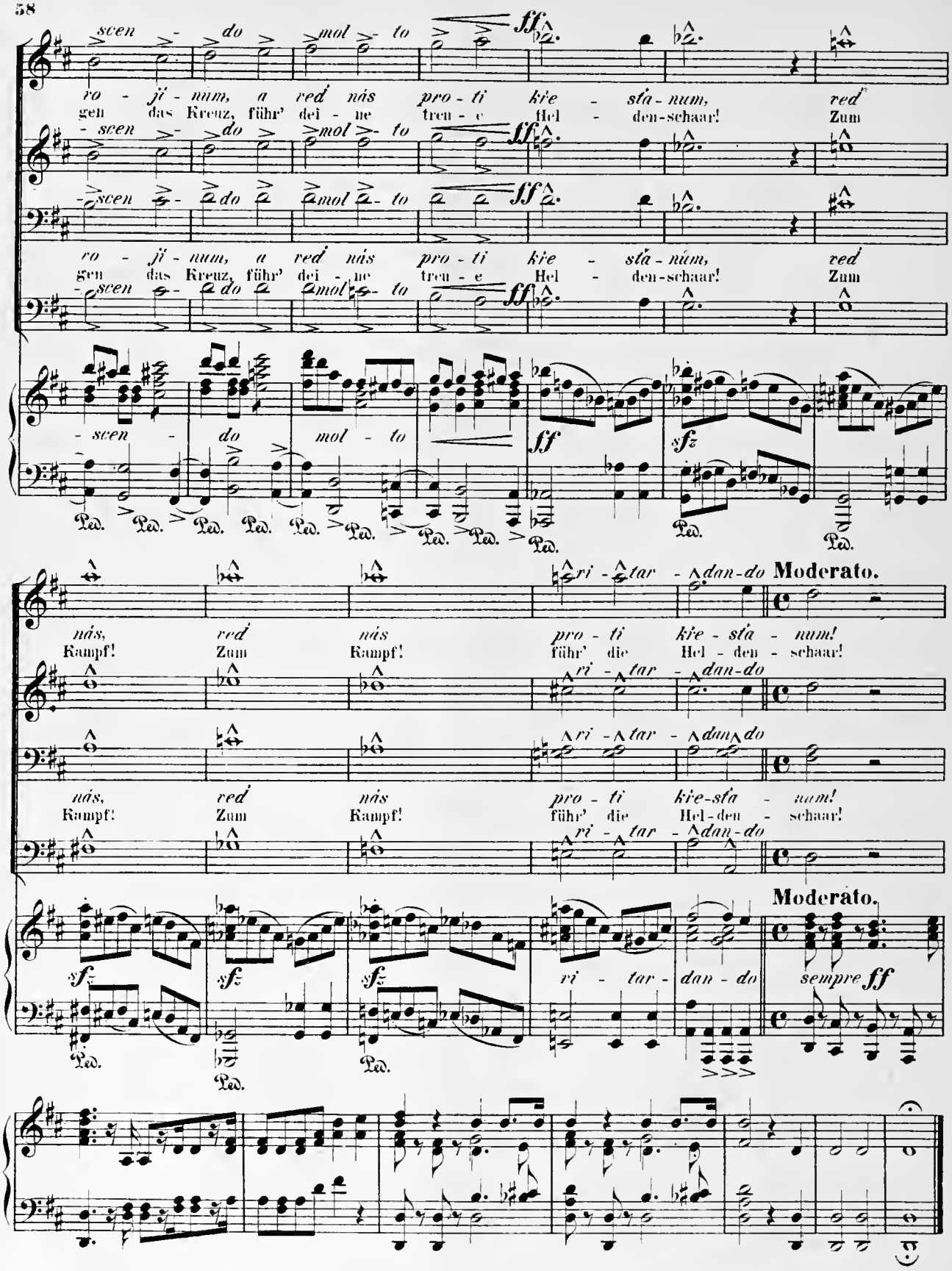
scen - do mol - to
ff
ro - jí - num, a red nás pro - ti kře - sťa - num, red
gen das Kreuz, führ' dei - ne treu - e Hel - den-schaar! Zum
sfz
Ped.
ri - tar - dan-do
Moderato.
nás, red nás pro - ti kře - sťa - num!
Kampf! Zum Kampf! führ' die Hel - den - schaar!
sempre ff

Výstup čtvrtý.

Předešlí, Almamen s královskou stráží.

Zadním vchodem přikročí Almamen s královskou stráží.

Vierte Scene.

Die Vorigen, Almamen und die königliche Wache.

Almamen stürzt, begleitet von der königlichen Wache, durch die Hinterpforte herein.

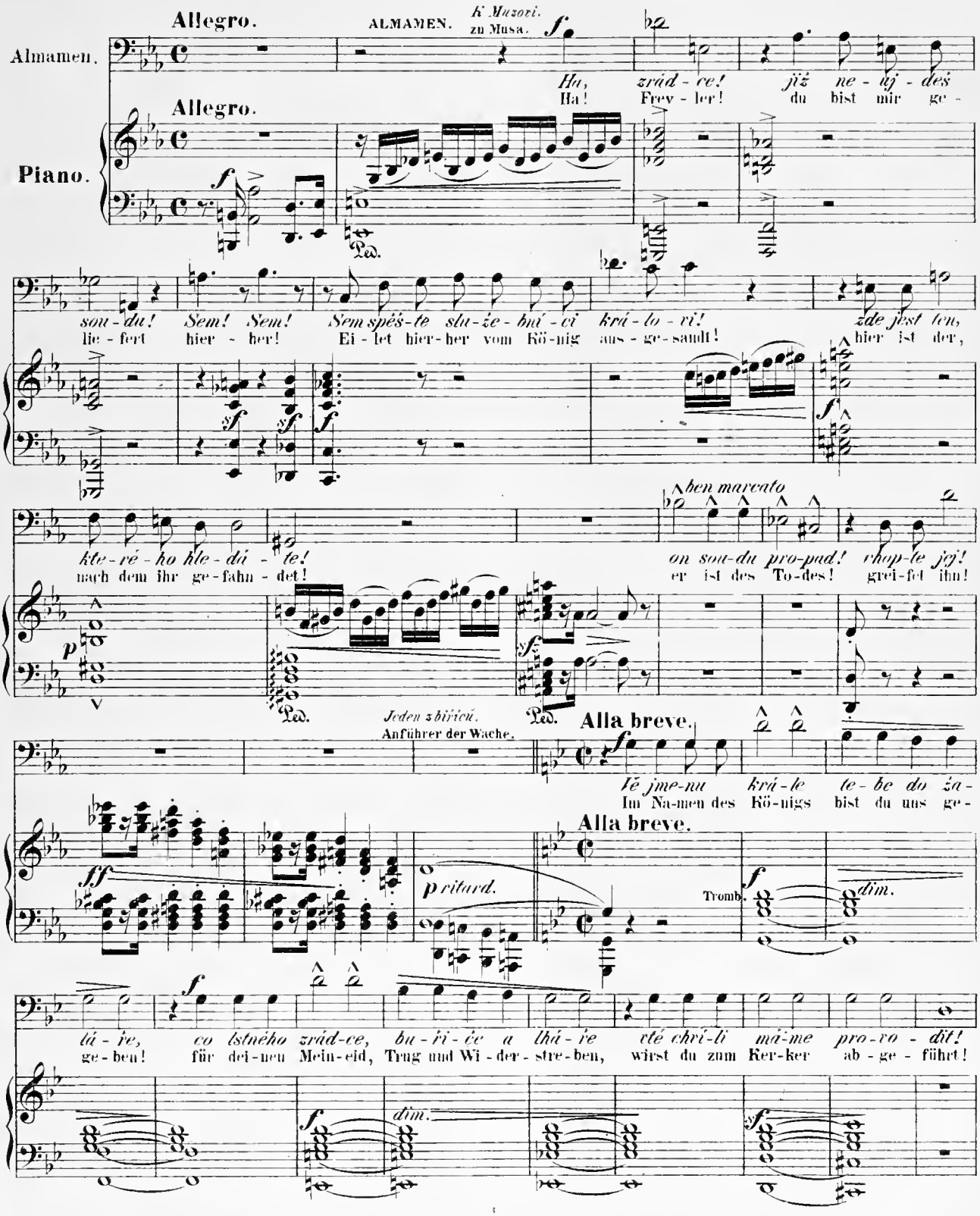

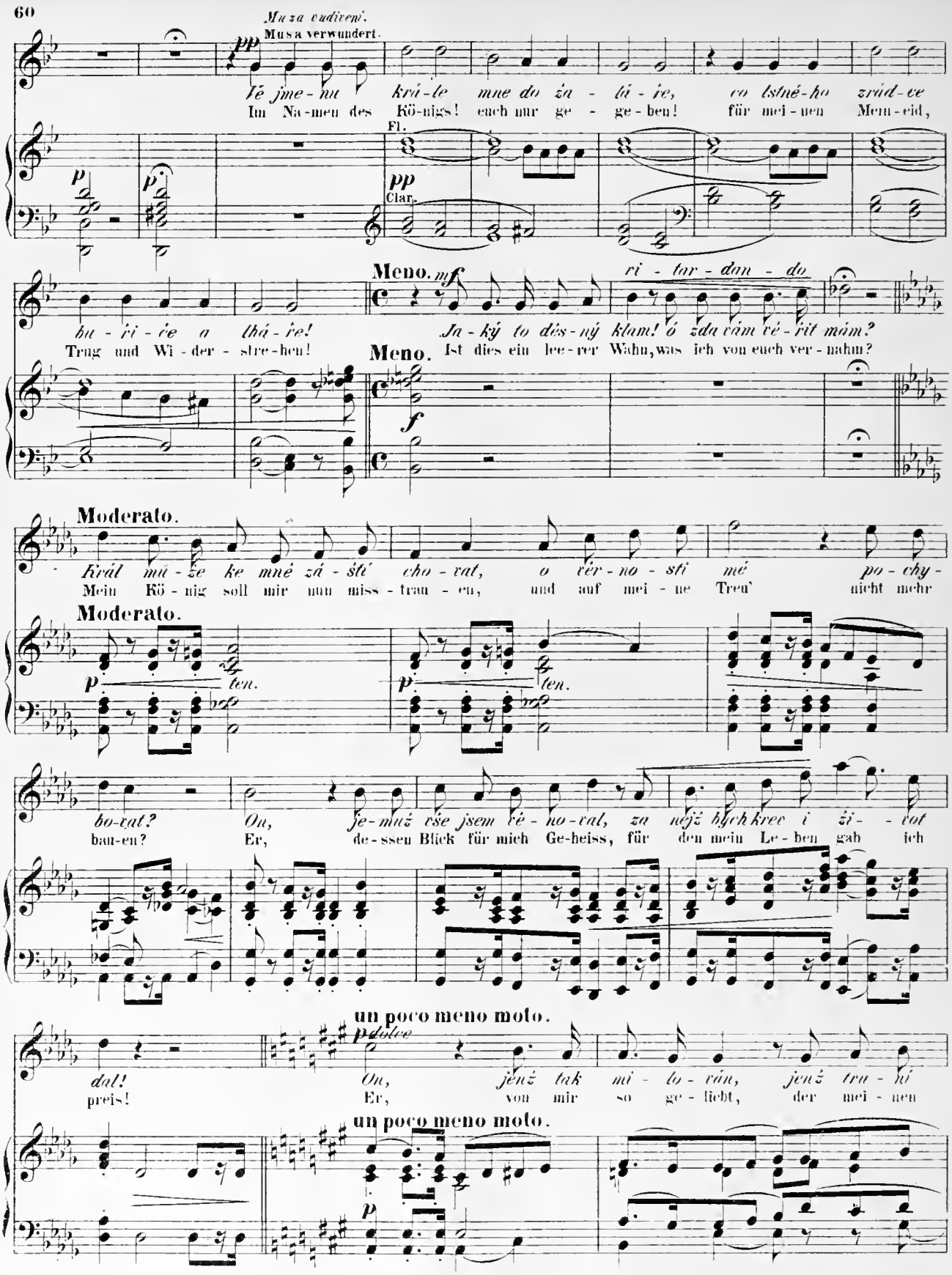
Muza udivení.
Musa verwundert.
pp
Jé jme-nu krá-le mne do za-tí-ie, co lstné-ho zrád-ve
Im Na-men des Kö-nigs! euch nur ge-ge-ben! für mei-nen Mein-eid,
Fl.
p
pp
Clar.
Meno. mf
bu-ří-ie a thá-ře! ri-tar-dan-do Ja-ký to dés-ný klam! ó zda vám vé-řit mám?
Trug und Wi-der-stre-ben! Ist dies ein lee-rer Wahn, was ich von euch ver-nahm?
Meno.
f
Moderato.
Král mů-že ke mné zá-ště cho-vat, o vér-no-sti mé po-chy-
Mein Kö-nig soll mir nun miss-trau-en, und auf mei-ne Treu' nicht mehr
Moderato.
p ten.
p ten.
bo-vat? On, je-muž vše jsem vě-no-val, za nějž bych krev i ži-vot
bau-en? Er, de-ssen Blick für mich Ge-heiss, für den mein Le-ben gab ich
un poco meno moto.
p dolce
dal! On, jenž tak mi-lo-ván, jenž tru-hí
preis! Er, von mir so ge-liebt, der mei-nen
un poco meno moto.
p

ve sr - dce mé - ho vér - né tu - ni! vlom sr - dci, jež se je - mu
Bu - sen er - füllt mit sü - ssen Träu - men! mein glü - hend Herz und Sein war

po - lo - ží co kr - ve - pur - pu - ro - vé pod - no - ží!
ihm ge - weiht und de - ssen Thron ich mit dem Blut er - neut!

ri tar - dan - do mol - to

p ri tar - dan - do mol - to

Tempo I.

mf

Nechť po - zná, jak jej Mu - za vsr - dci no - sí od - veď - te mne, váš
Er soll er - ken - nen mei - nes Her - zens Trie - be ent - füh - ret mich, das

Tempo I.

mf

vé - zeň o to pro - sí! Ti - sic - krát ži - vot své - mu ná - ro - du,
O - pfer treu - er Lie - be! Dem Va - ter - land' weih' ich all' mei - ne Kraft!

f

ti - sic - krát ži - vot své - mu ná - ro - du, a krá - li v o - bět' kla - du
dem Va - ter - land' weih' ich all' mei - ne Kraft, die Frei - heit sei dem Kö - nig

ff

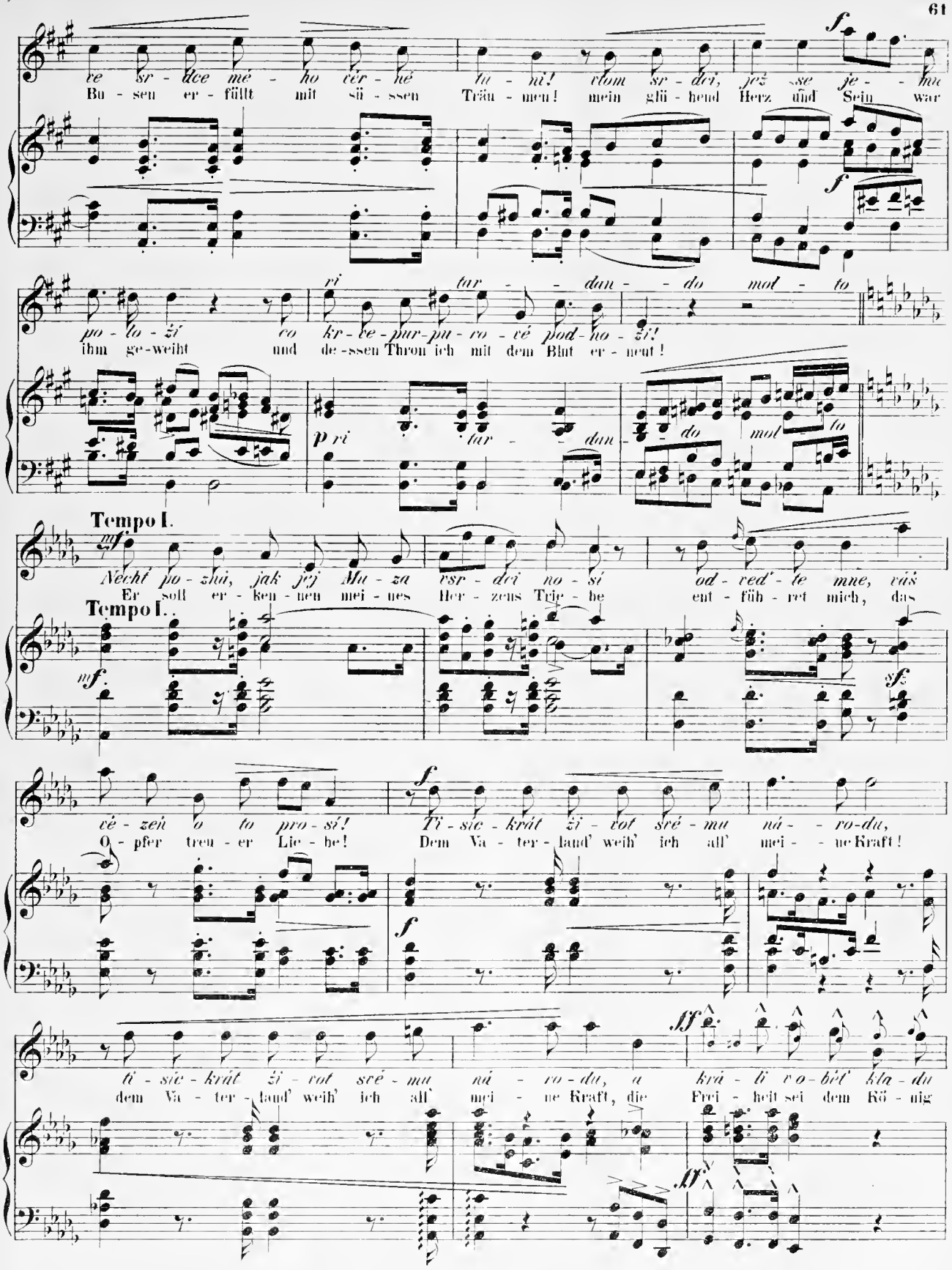

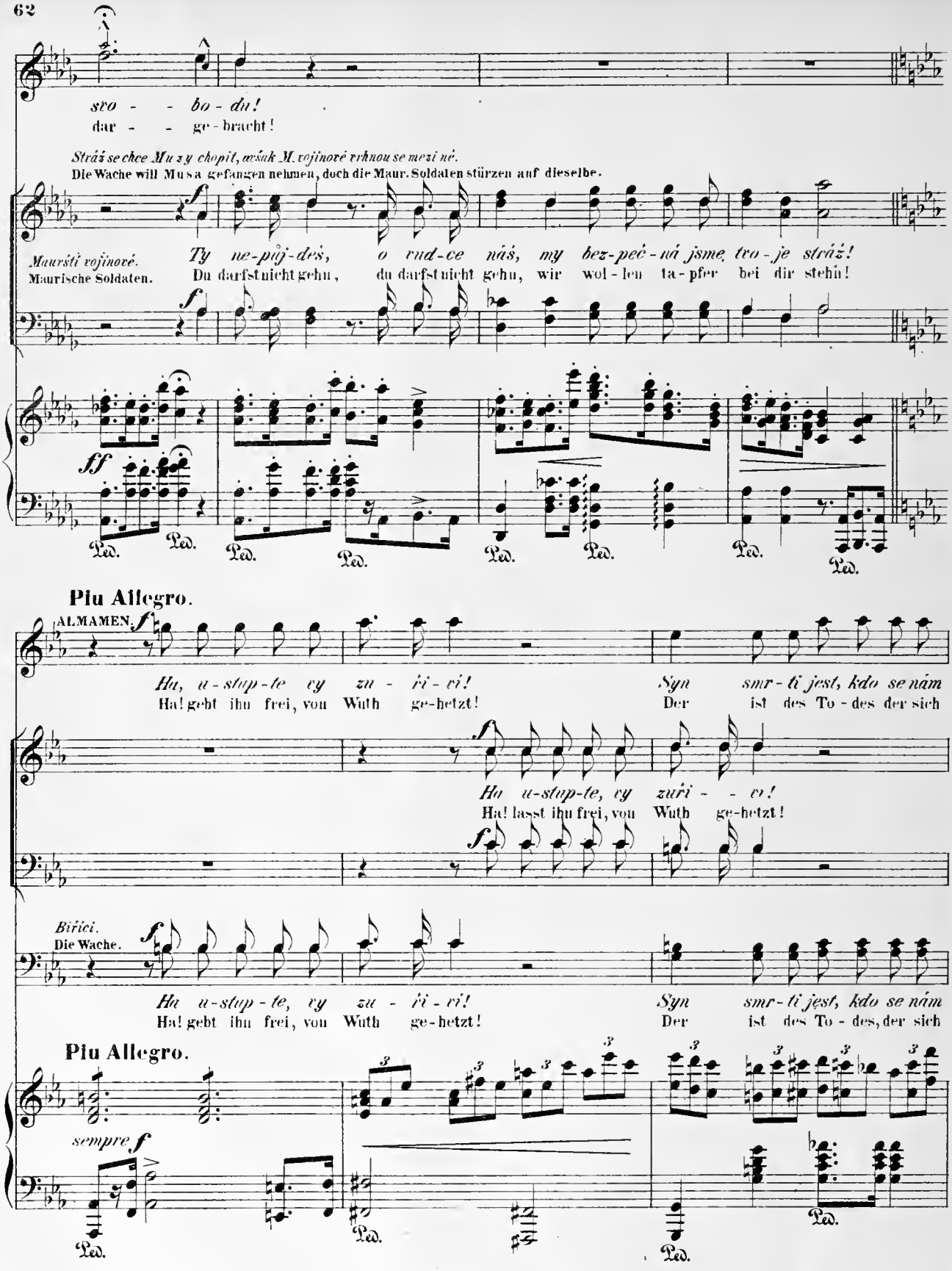
sво - - bo - du!
dar - - ge - bracht!
Stráž se chce Mu z y chopit, avšak M. vojínové vrhnou se mezi ně.
Die Wache will Mus a gefangen nehmen, doch die Maur. Soldaten stürzen auf dieselbe.
Maurští vojínové.
Maurische Soldaten.
Ty ne-půj-deš, o vud-ce nás, my bez-peč-ná jsme tvo-je stráž!
Du darfst nicht gehn, du darfst nicht gehn, wir wol-len ta-pfer bei dir stehn!
Piu Allegro.
ALMAMEN.
Hu, u-stup-te vy zu - ři - ví!
Ha! geht ihn frei, von Wuth ge-hetzt!
Syn smr-ti jest, kdo se nám
Der ist des To - des der sich
Hu u-stup-te, vy zuři - - ví!
Ha! lasst ihn frei, von Wuth ge-hetzt!
Bičící.
Die Wache.
Hu u-stup-te, vy zu - ři - ví!
Ha! geht ihn frei, von Wuth ge-hetzt!
Syn smr-ti jest, kdo se nám
Der ist des To - des, der sich
Piu Allegro.
sempre f
Ped.

pro - ti - ví! Náš je - sti Mu - za! bě - da ru - ce té, jež se ho
wi - der-setzt! Mit uns geht Mu - sa! We - he je - ner Hand, die sich er-

Syn smr - ti jest, kdo se nám pro - ti ví! Náš je - sti Mu - za! bě - da ru - ce
Der ist des To - des, der sich wie - der-setzt! Mit uns geht Mu - sa We - he je - ner

pro - ti - ví! Náš je - sti Mu - za! bě - da ru - ce té, jež se ho
wi - der-setzt! Mit uns geht Mu - sa! We - he je - ner Hand, die sich er-

Ped. Ped.

tkne ve zvu - li pro-kle - té! Ve jme - nu
drei - sten soll zum Wi - der - stand! Im Na - men des

té, jež se ho tkne ve zvu - li pro kle - té!
Hand, die sich er-drei-sten soll zum Wi-der-stand!

tkne ve zvu - li pro-kle - té! Ve jme - nu
drei - sten soll zum Wi - der - stand! Im Na - men des

sfz

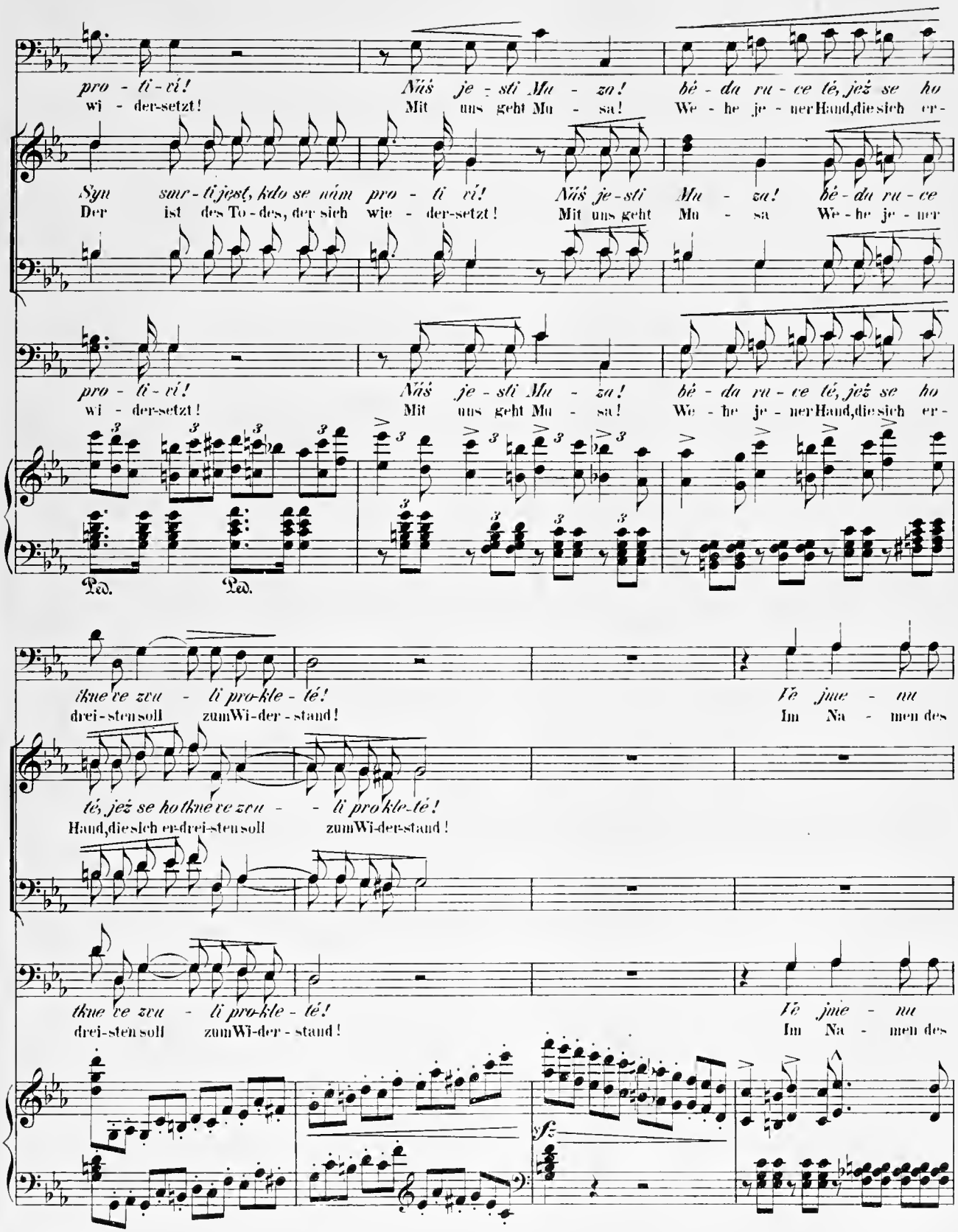

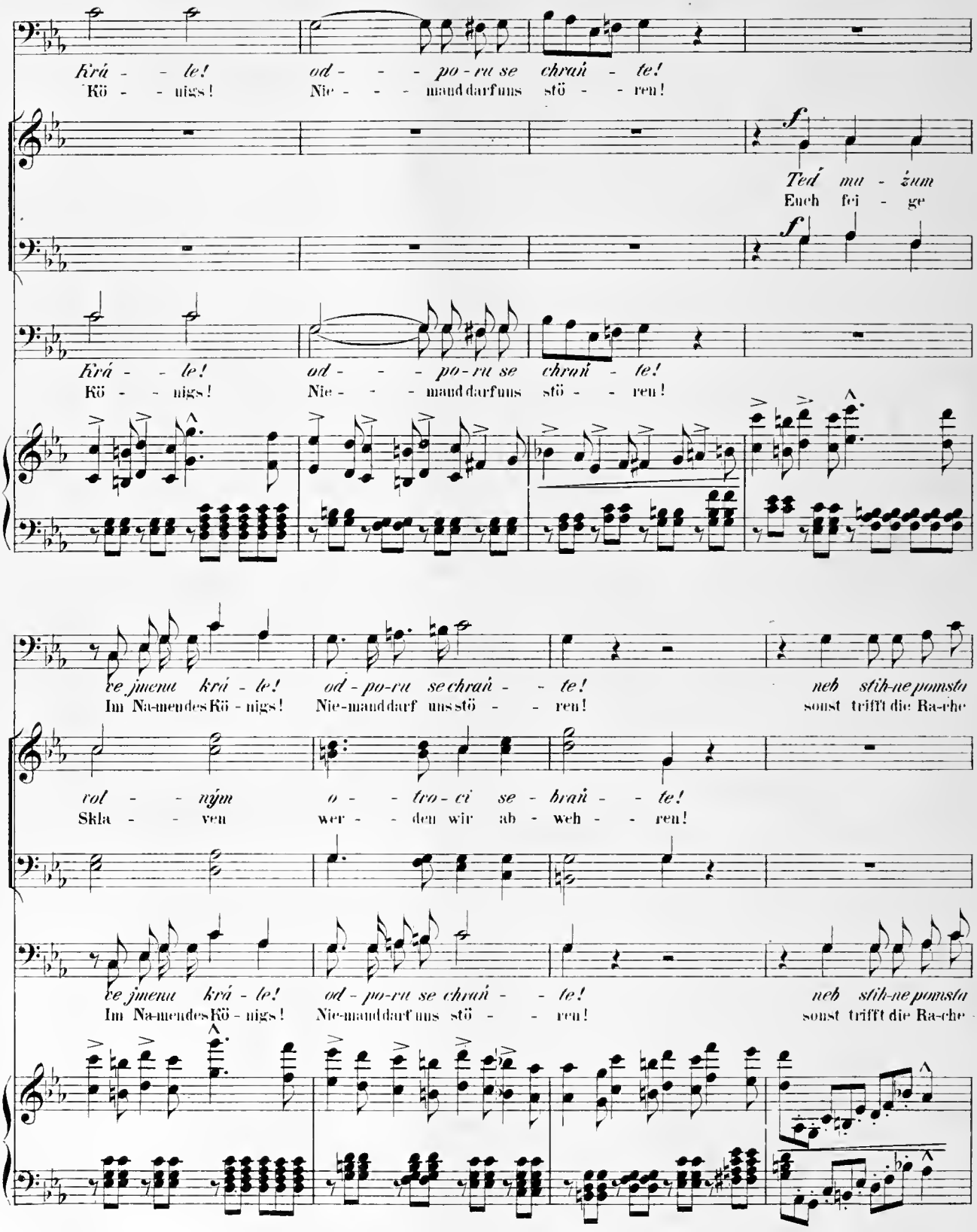
Krá - le! od - - - po - ru se chraň - te!
Kö - nigs! Nie - - - manddarfuns stö - ren!
f
Teď mu - žum
Euch fei - ge
Krá - le! od - - - po - ru se chraň - te!
Kö - nigs! Nie - - - manddarfuns stö - ren!
ve jmenu krá - le! od - po - ru se chraň - te! neb stih-ne pomsta
Im Na-mendes Kö - nigs! Nie-manddarf uns stö - ren! sonst trifft die Ra-che
rol - - ným o - - tro - ci se - braň - te!
Skla - ven wer - den wir ab - weh - ren!
ve jmenu krá - le! od - po - ru se chraň - te! neb stih-ne pomsta
Im Na-mendes Kö - nigs! Nie-manddarf uns stö - ren! sonst trifft die Ra-che

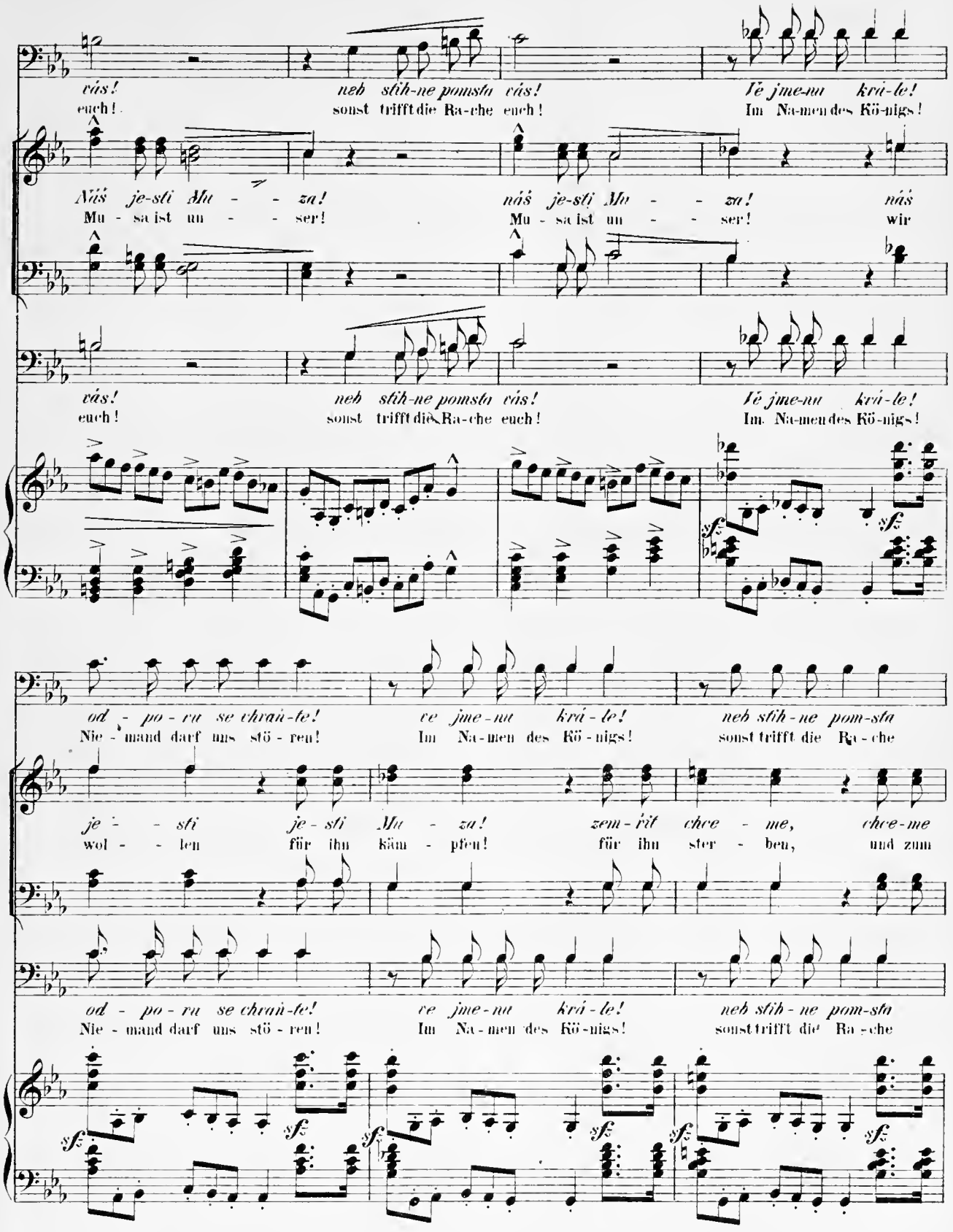
váš! neh stih-ne pomstu váš! Vě jme-nu krá-le!
euch! sonst trifft die Ra-che euch! Im Na-men des Kö-nigs!
Náš je-sti Mu - - za! náš je-sti Mu - - za! náš
Mu - sa ist un - - ser! Mu - sa ist un - - ser! wir
od - po - ru se chrań-te! ve jme-nu krá-le! neh stih-ne pom-stu
Nie - mand darf uns stö - ren! Im Na-men des Kö-nigs! sonst trifft die Ra-che
je - - sti je-sti Mu - za! zem-řít chce - me, chce-me
wol - - len für ihn Käm - pfen! für ihn ster - ben, und zum
sfz

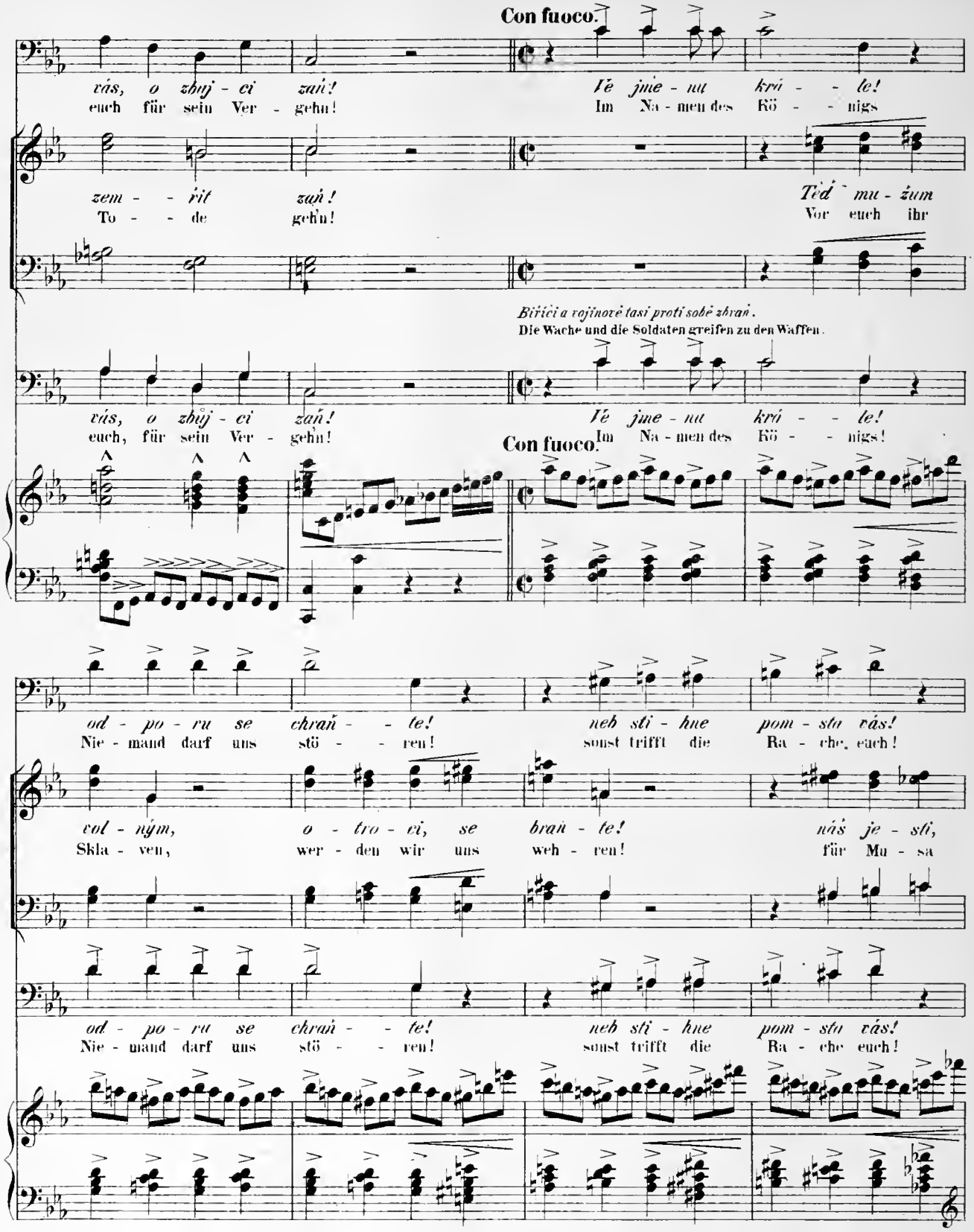
Con fuoco.
vás, o zhuj - ci zaň!
euch für sein Ver - gehn!
Vé jmé - nu krá - - le!
Im Na - men des Kö - - nigs
zem - - řit zaň!
To - - de geh'n!
Tě - mu - žum
Vor euch ihr
Bíříči a vojínové tasí proti sobě zbraň.
Die Wache und die Soldaten greifen zu den Waffen.
vás, o zhůj - ci zaň!
euch, für sein Ver - gehn!
Vé jme - nu krá - - le!
Im Na - men des Kö - - nigs!
Con fuoco.
od - po - ru se chraň - - te!
Nie - mand darf uns stö - - ren!
neb sti - hne pom - stu vás!
sonst trifft die Ra - che, euch!
vol - ným, o - tro - ci, se bran - te!
Skla - ven, wer - den wir uns weh - ren!
náš je - sti,
für Mu - sa
od - po - ru se chraň - - te!
Nie - mand darf uns stö - - ren!
neb sti - hne pom - stu vás!
sonst trifft die Ra - che, euch!

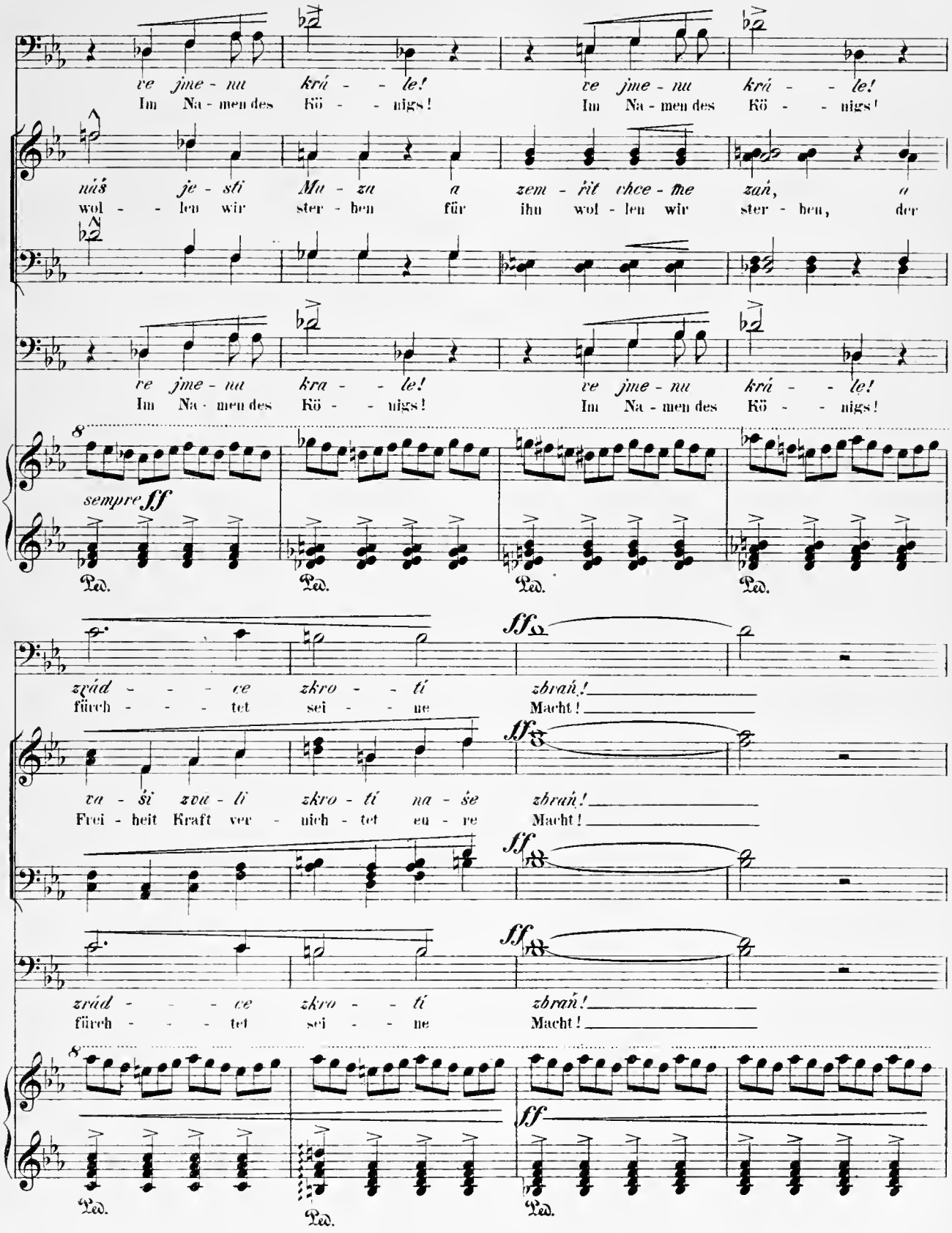
ve jme - nu krá - - le!
Im Na - men des Kö - - nigs!
ve jme - nu krá - - le!
Im Na - men des Kö - - nigs!
náš je - sti Mu - zu a zem - řít chce - me zań, a
wol - - len wir ster - ben für ihn wol - len wir ster - ben, der
ve jme - nu kra - - le!
Im Na - men des Kö - - nigs!
ve jme - nu krá - - le!
Im Na - men des Kö - - nigs!
sempre ff
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
ff
zrád - - - ce zkro - - tí zbraň!
fürch - - - tet sei - - ne Macht!
ff
va - ši zou - li zkro - tí na - še zbraň!
Frei - heit Kraft ver - nich - tet eu - re Macht!
ff
zrád - - - ce zkro - - tí zbraň!
fürch - - - tet sei - - ne Macht!
ff
Ped.
Ped.
Ped.

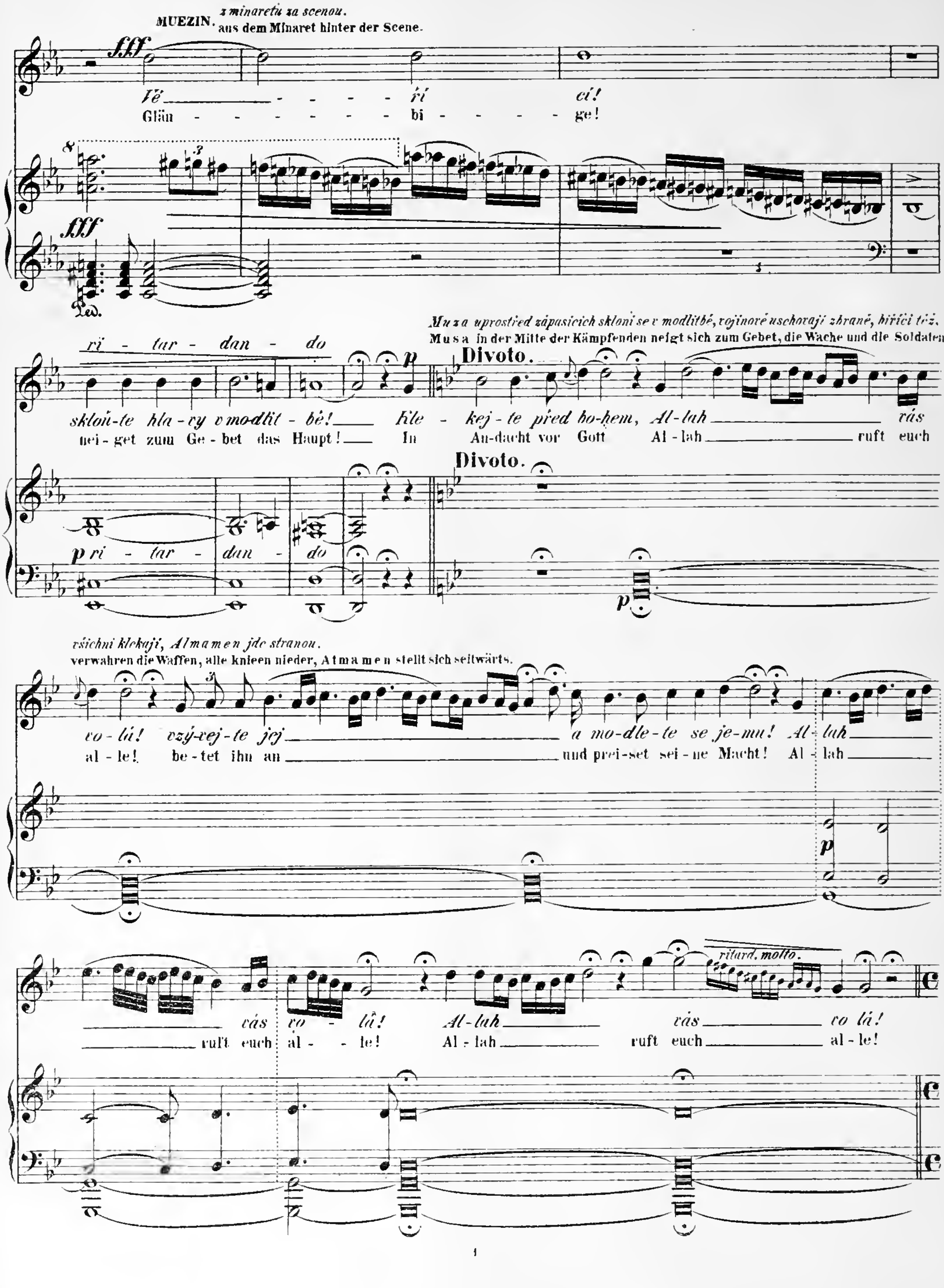
MUEZIN. z minaretu za scenou.
aus dem Minaret hinter der Scene.
fff
Vě - - - ří ci!
Glän - - - - - bi - - - - ge!
rі - tar - dan - do
p
Muza uprostřed zápasicích skloní se v modlitbě, rojinové uschovají zbraně, bířici též,
Musa in der Mitte der Kämpfenden neigt sich zum Gebet, die Wache und die Soldaten
Divoto.
skloň-te hla-vy v modlit - bě! Kle - kej-te před bo-hem, Al-lah vás
nei-get zum Ge-bet das Haupt! In An-dacht vor Gott Al-lah ruft euch
p ri - tar - dan - do
všichni klekají, Almamen jde stranou.
verwahren die Waffen, alle knieen nieder, Atmamen stellt sich seitwärts.
vo - lá! vzý-vej-te jej a mo-dle-te se je-mu! Al-lah
al - le! be-tet ihn an und prei-set sei-ne Macht! Al - lah
vás vo - lá! Al-lah vás vo lá!
ruft euch al - le! Al-lah ruft euch al - le!
ritard. molto.

Grave. ALMAMEN. *stranou, seitwärts.*

Ó kloň-te jen se vmr-zké mo - dlo-služ-bě!
O nei-get euch im Fre-vel zum Ge-be-te!

(Maurští vojínové.)
(Maurische Soldaten.)

Dej nám svou o-chra-nu, chraň mě - sto ú - pí - cí!
Ver-leih' uns dei-ne Kraft, Er - - - - - - - hö - re un - ser Flehn!

Al-lah! Al-lah! *Al-lah!* Al-lah!

Biřici. Die Wache.

Al-lah! Al-lah! *Al-lah!* Al-lah!

Grave.

Ped. Ped.

Ó kloň - te se jen, ó kloň - te se jen!
O' nei - get euch nur, o nei - get euch nur!

znič si - - lu kře-sťa-nu, po - - sil - ni vě - ří-cí!
stür - - ze des Kreu-zes Macht, lass uns den Kampf be-stehn!

Al-lah! Al-lah! *Al-lah!* Al-lah!

Al-lah! Al-lah! *Al-lah!* Al-lah!

Ped. Ped.

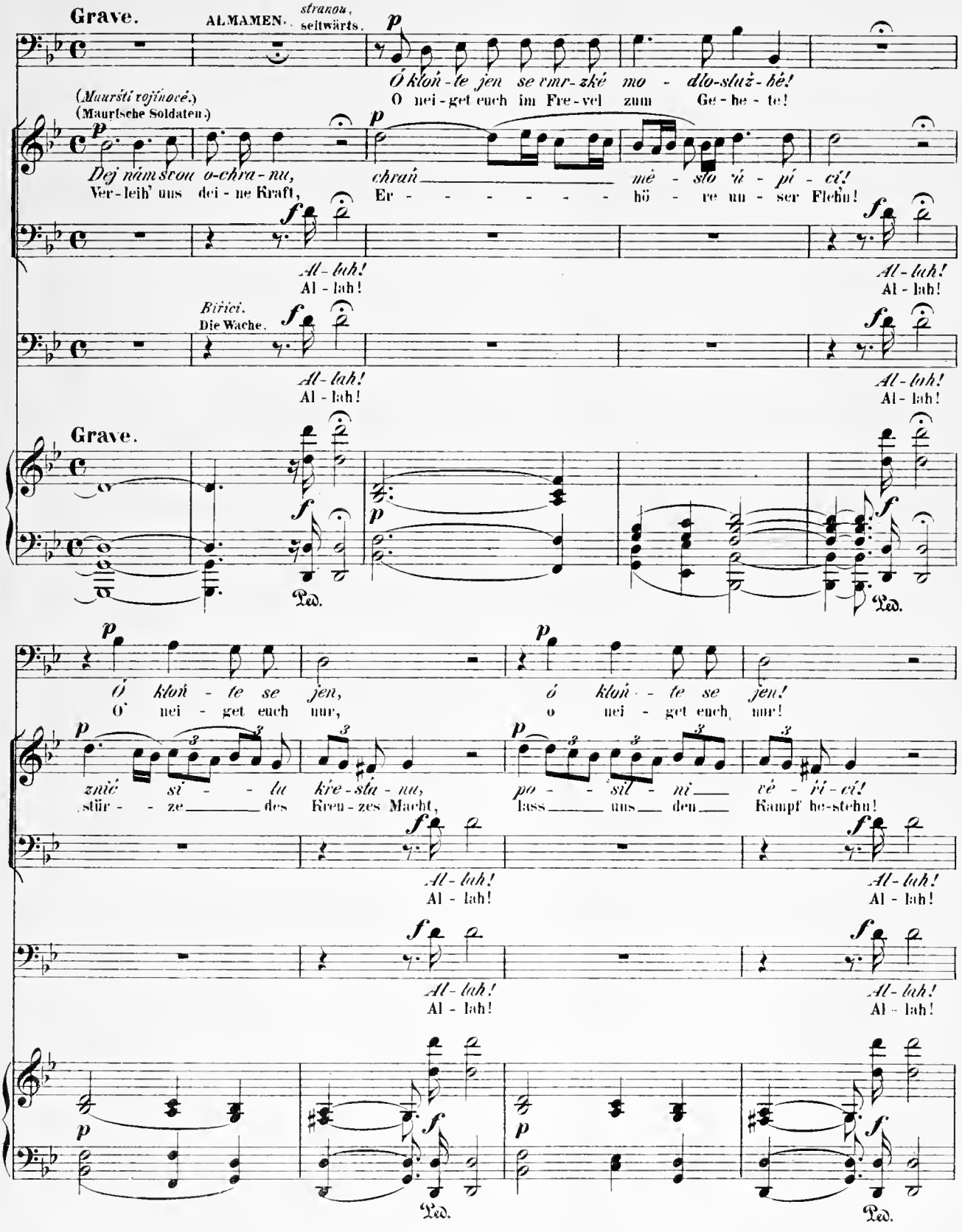

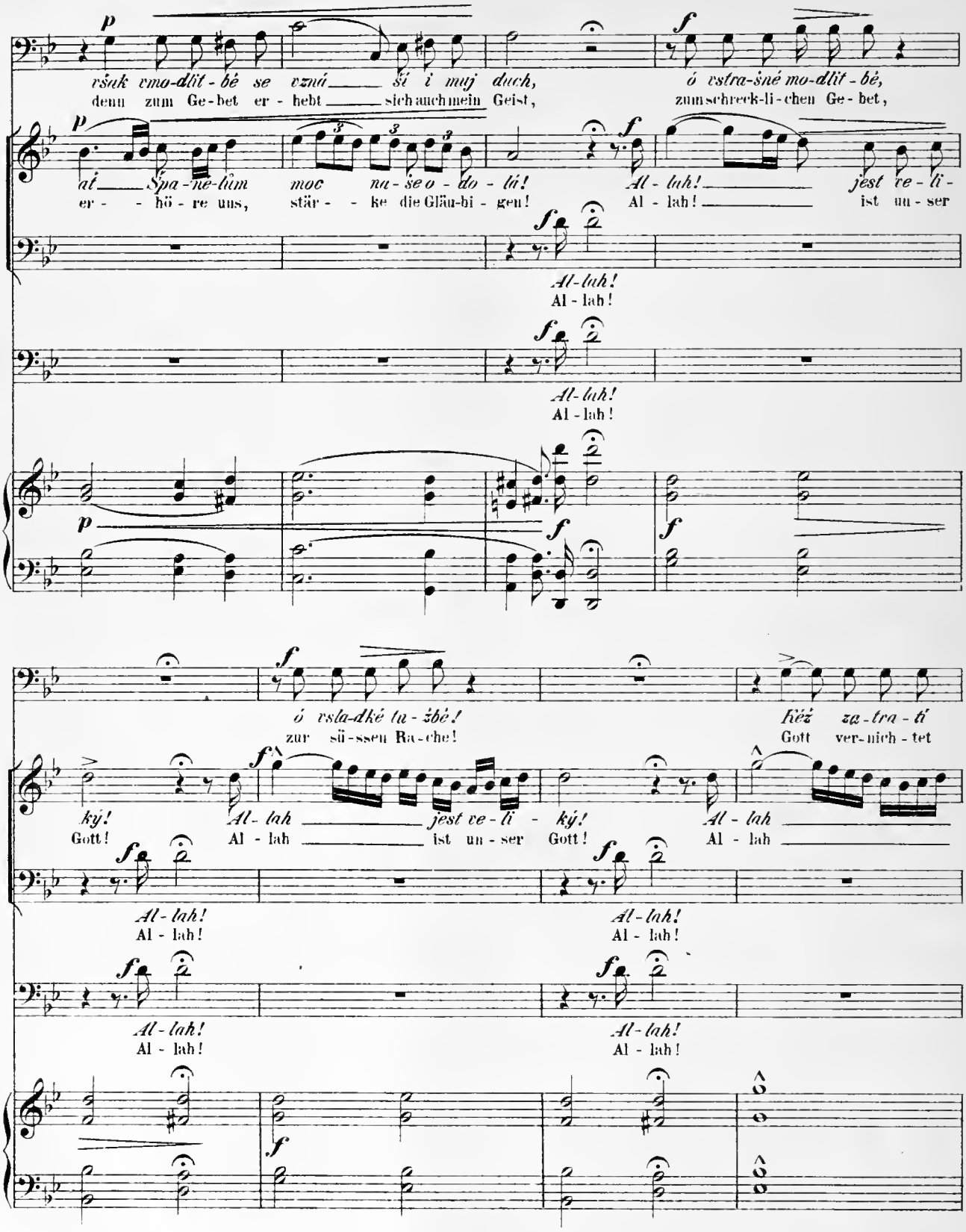
ršuk vmo-dlit-bé se vzná ší i muj duch,
denn zum Ge-bet er-hebt sich auch mein Geist,
ó vstra-šné mo-dlit-bé,
zum schreck-li-chen Ge-bet,
ať Spa-ně-lům moc na-še o-do-lá!
er-hö-re uns, stär-ke die Gläu-bi-gen!
Al-lah! jest re-li-
Al-lah! ist un-ser
Al-lah!
Al-lah!
ó rsla-dké lu-žbě!
zur sü-ssen Ra-che!
Kěž za-tra-tí
Gott ver-nich-tet
ký! Al-lah jest ve-li-ký! Al-lah
Gott! Al-lah ist un-ser Gott! Al-lah
Al-lah!
Al-lah!

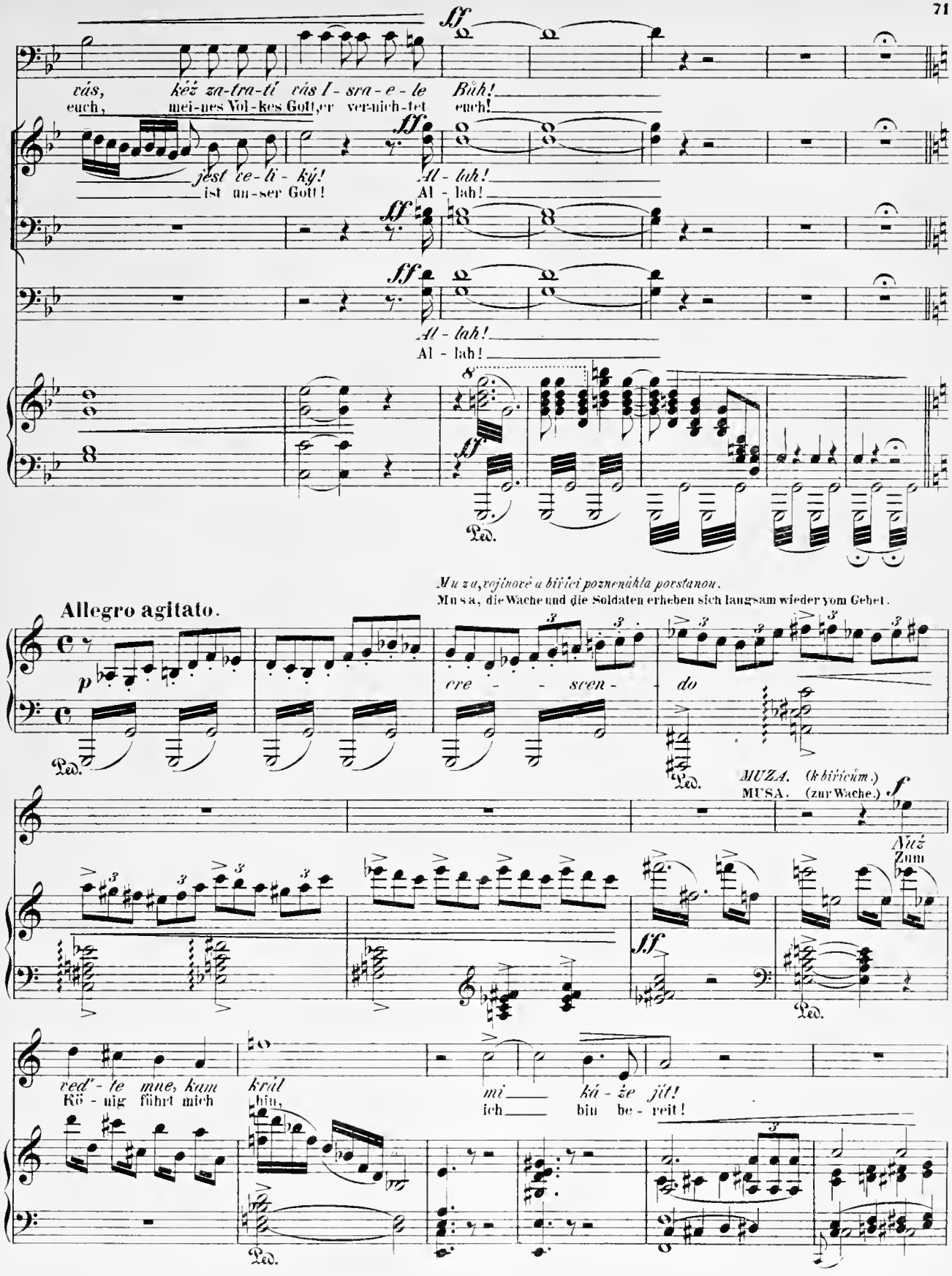
ff
vás, kéž za-tra-tí vás I - sra - e - le Bůh!
euch, mei-nes Vol-kes Gott, er ver-nich-tet euch!
jest ve-lí - ký!
ist un-ser Gott!
Al - lah!
Al - lah!
Al - lah!
Al - lah!
Ped.
Mu za, vojínové a bitíci poznenáhla porstanou.
Musa, die Wache und die Soldaten erheben sich langsam wieder vom Gebet.
Allegro agitato.
p
cre - - scen - do
Ped.
MUZA. (k bitícím.)
MUSA. (zur Wache.)
f
Núž
Zum
ff
Ped.
ved' - te mne, kam král
Rö - nig führt mich hin,
mi ká - že jít!
ich bin be - reit!
Ped.

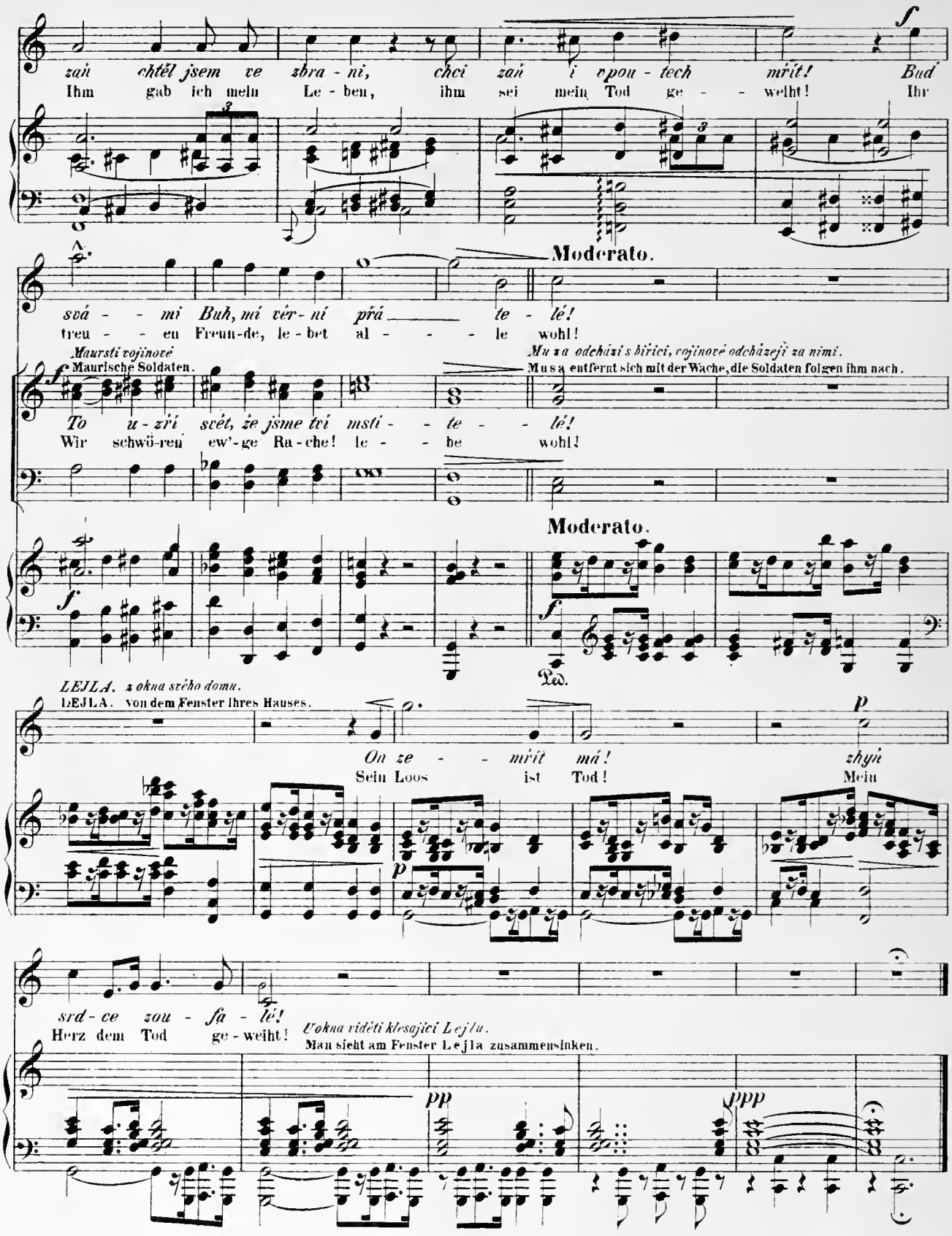
zaň chtěl jsem ve zbra - ni, chci zaň i v pou - tech mřít! Buď
Ihm gab ich mein Le - ben, ihm sei mein Tod ge - - weiht! Ihr
Moderato.
svá - - mi Buh, mí vér - ní přá - te - lé!
treu - - en Freun-de, le - bet al - - - le wohl!
Maurští vojínové
Maurische Soldaten.
Musa odchází s hlídci, vojínové odcházejí za nimi.
Musa entfernt sich mit der Wache, die Soldaten folgen ihm nach.
To u - zří svět, že jsme tví msti - - te - - lé!
Wir schwö-ren ew'-ge Ra-che! le - - be wohl!
Moderato.
Ped.
LEJLA. z okna sžího domu.
LEJLA. von dem Fenster ihres Hauses.
On ze - - mřít má! zhyn
Sein Loos ist Tod! Mein
srd - ce zou - fa - lé!
Herz dem Tod ge - weiht!
Z okna vidět klesající Lejlu.
Man sieht am Fenster Lejla zusammensinken.

Výstup pátý.

Almamen.

Fünfte Scene.

Almamen.

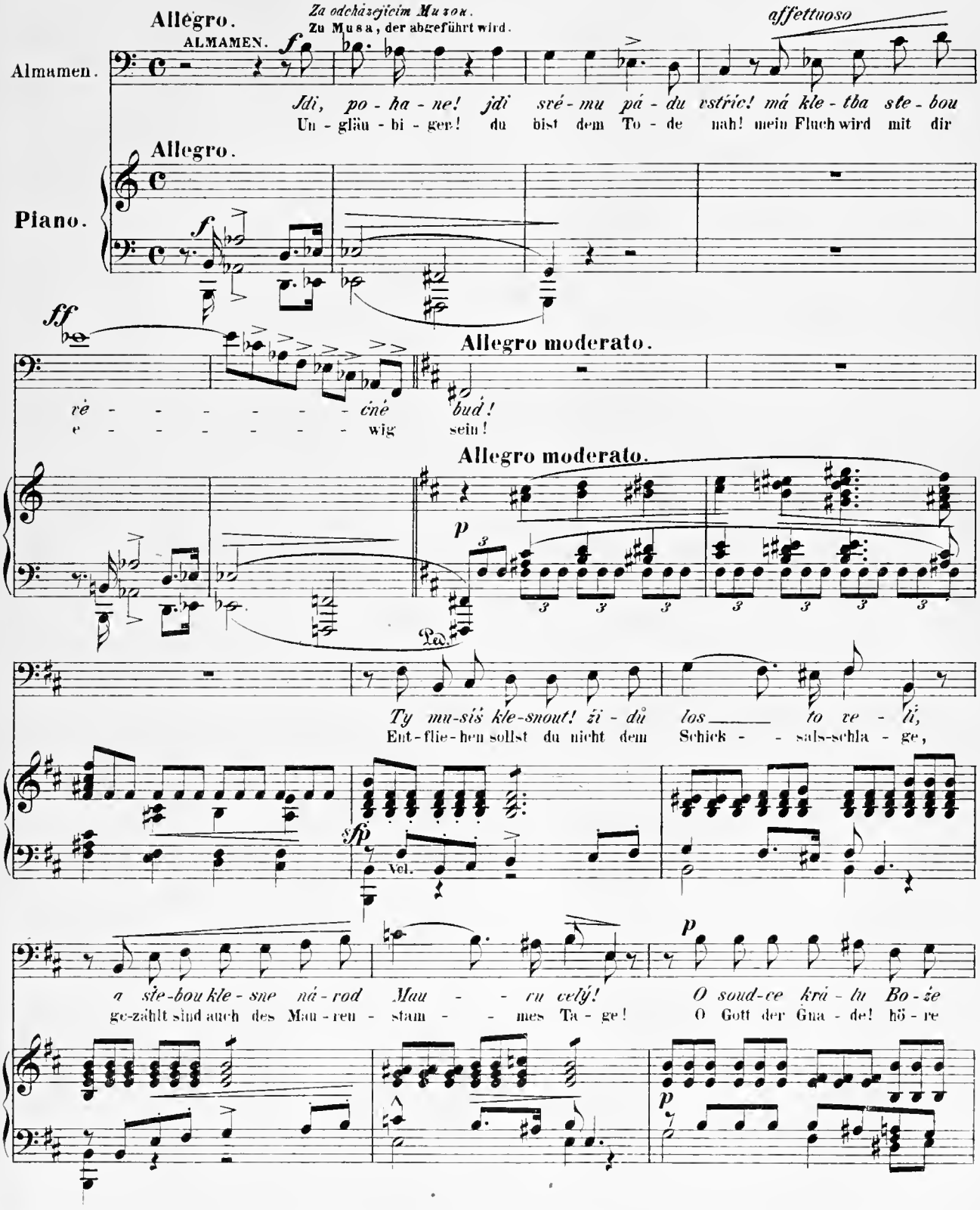

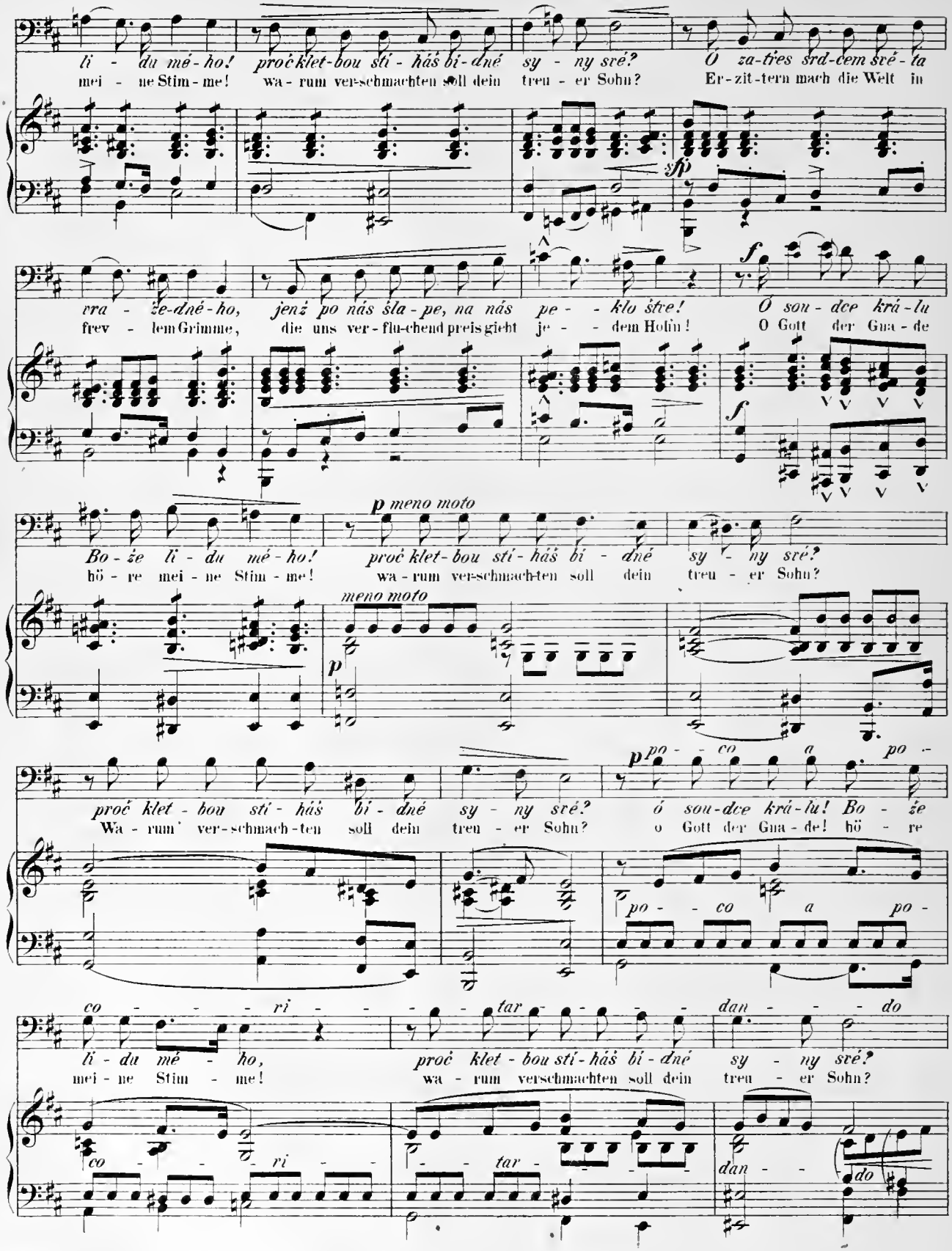
li - du mé - ho! proč klet-bou stí - háš bi-dné sy - ny své? Ó za-ties srd-cem své-ta
mei - ne Stim - me! wa - rum ver-schmachten soll dein treu - er Sohn? Er-zit-tern mach die Welt in
sfp
vra - že-dné-ho, jenž po nás šla - pe, na nás pe - - klo štve! Ó sou - dce krá - lu
frev - lem Grimme, die uns ver - flu-chend preis gieht je - - dem Hohn! O Gott der Gna - de
f
f
Bo - že li - du mé - ho! proč klet - bou stí - háš bí - dné sy - ny své?
hö - re mei - ne Stim - me! wa - rum ver-schmach-ten soll dein treu - er Sohn?
p meno moto
meno moto
p
proč klet - bou stí - háš bí - dné sy - ny své? ó sou-dce krá-lu! Bo - že
Wa - rum ver-schmach-ten soll dein treu - er Sohn? o Gott der Gna-de! hö - re
p po - - co a po -
po - - co a po -
co - - - - ri - - - - tar - - - - dan - - - - do
li - du mé - ho, proč klet - bou stí - háš bí - dné sy - ny své?
mei - ne Stim - me! wa - rum verschmachten soll dein treu - er Sohn?
co - - - ri - - -
- - - tar - - -
dan - - - do

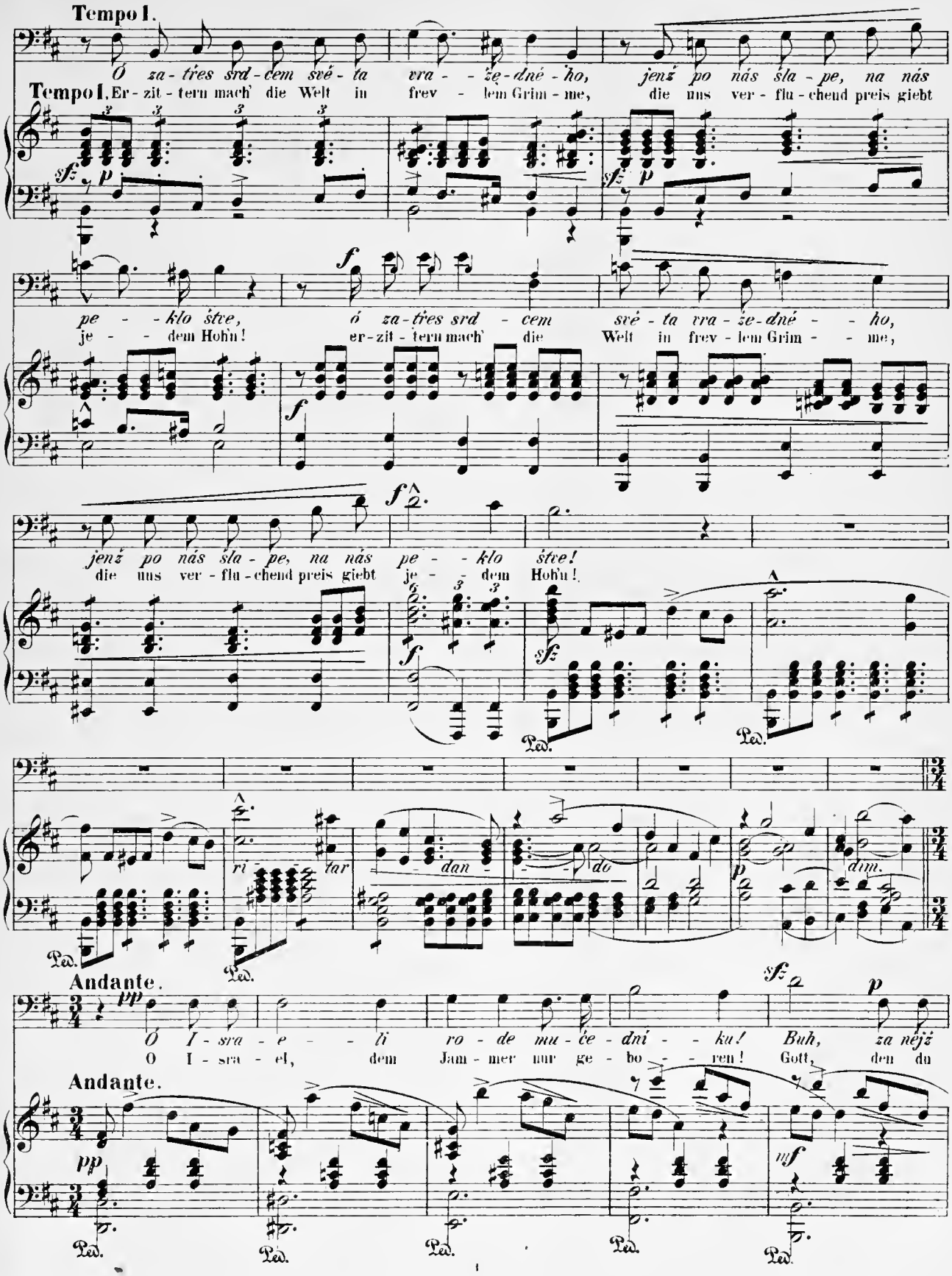
Tempo I.
Ó za - tres srd - cem své - ta vra - - že - dné - ho, jenž po nás šla - pe, na nás
Tempo I. Er - zit - tern mach' die Welt in frev - lem Grim - me, die uns ver - flu - chend preis giebt
pe - - klo šte, ó za - tres srd - cem své - ta vra - že - dné - - ho,
je - - dem Hoh'n! er - zit - tern mach' die Welt in frev - lem Grim - - me,
jenž po nás šla - pe, na nás pe - - klo šte!
die uns ver - flu - chend preis giebt je - - dem Hoh'n!
ri - tar dan - do dim.
Andante.
Ó I - sra - e - - li ro - de mu - če - dní - - ku! Buh, za nějž
O I - sra - el, dem Jam - mer nur ge - bo - - ren! Gott, den du
Andante.

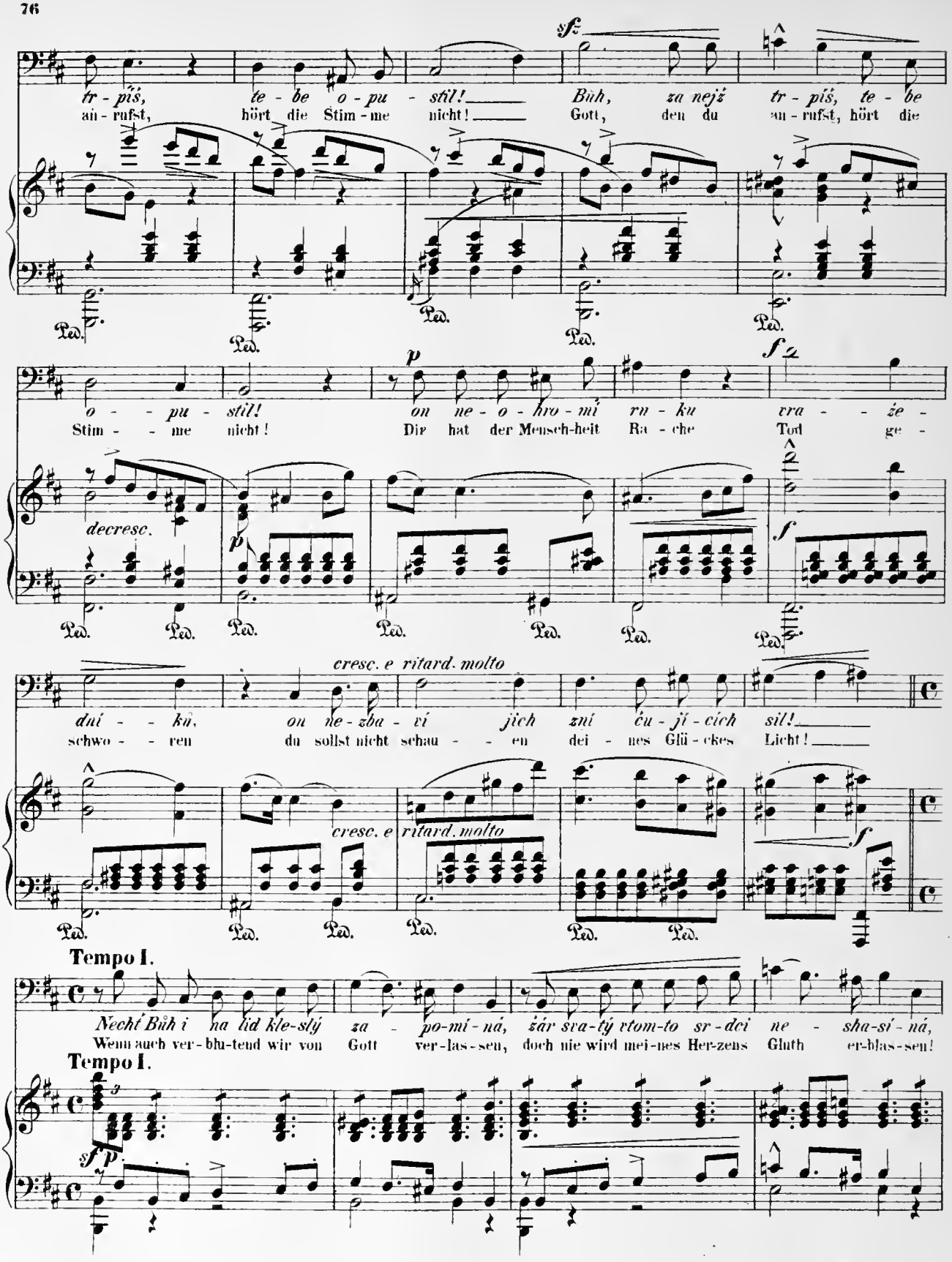
tr - píš, te - be o - pu - stil! Bůh, za nejž tr - píš, te - be
an - ruft, hört die Stim - me nicht! Gott, den du an - ruft, hört die
o - - pu - stil! on ne - o - hro - mí rn - ku vra - - že -
Stim - - me nicht! Dir hat der Mensch-heit Ra - che Tod ge -
decresc.
dní - - ků, on ne - zba - ví jich zní ču - jí - cích sil!
schwo - - ren du sollst nicht schau - - en dei - nes Glü - ckes Licht!
cresc. e ritard. molto
cresc. e ritard. molto
Tempo I.
Nechť Bůh i na lid kle-slý za - po-mí-ná, žár sva-tý vtom-to sr-dci ne - sha-sí-ná,
Wenn auch ver-bhu-tend wir von Gott ver-las-sen, doch nie wird mei-nes Her-zens Gluth er-blas-sen!
Tempo I.

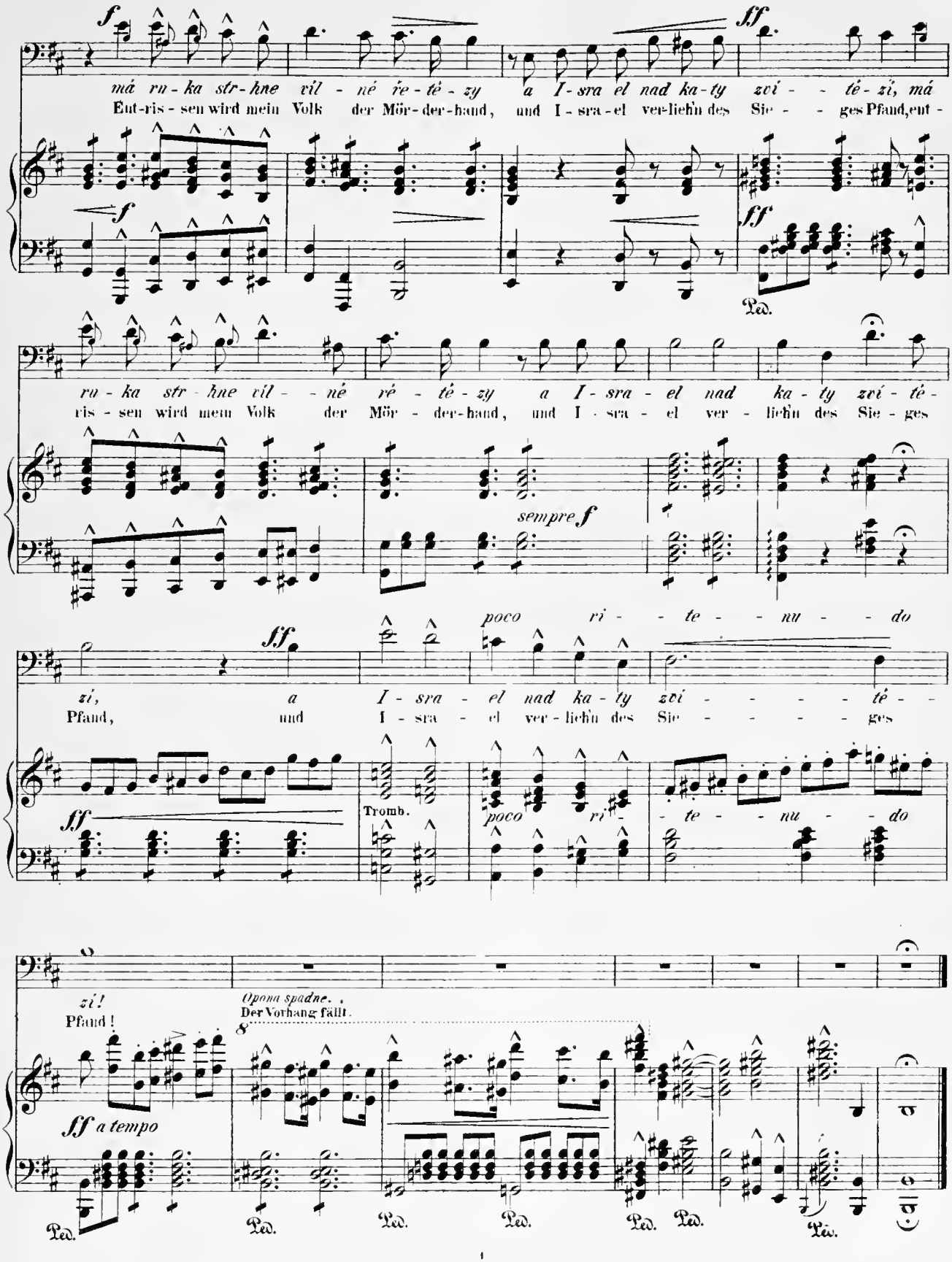
f
ff
má ru-ka str-hne víl-né ŕe-té-zy a I-sra el nad ka-ty zví-té-zí, má
Eut-ris-sen wird mein Volk der Mör-der-hand, und I-sra-el ver-lieh'n des Sie-ges Pfand, ent-
Ped.
ru-ka str-hne víl-né ŕé-té-zy a I-sra-el nad ka-ty zví-té-
ris-sen wird mein Volk der Mör-der-hand, und I-sra-el ver-lieh'n des Sie-ges
sempre f
poco ri-te-nu-do
zí, a I-sra-el nad ka-ty zví-té-
Pfand, und I-sra-el ver-lieh'n des Sie-ges
Tromb.
poco ri-te-nu-do
zí!
Pfand!
Opona spadne. .
Der Vorhang fällt.
8
ff a tempo
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.

Jednání druhé.

Výstup první.

Král Ferdinand; Juan a španělští rytíři.

Zweiter Akt.

Erste Scene.

König Ferdinand; Juan und spanische Ritter.

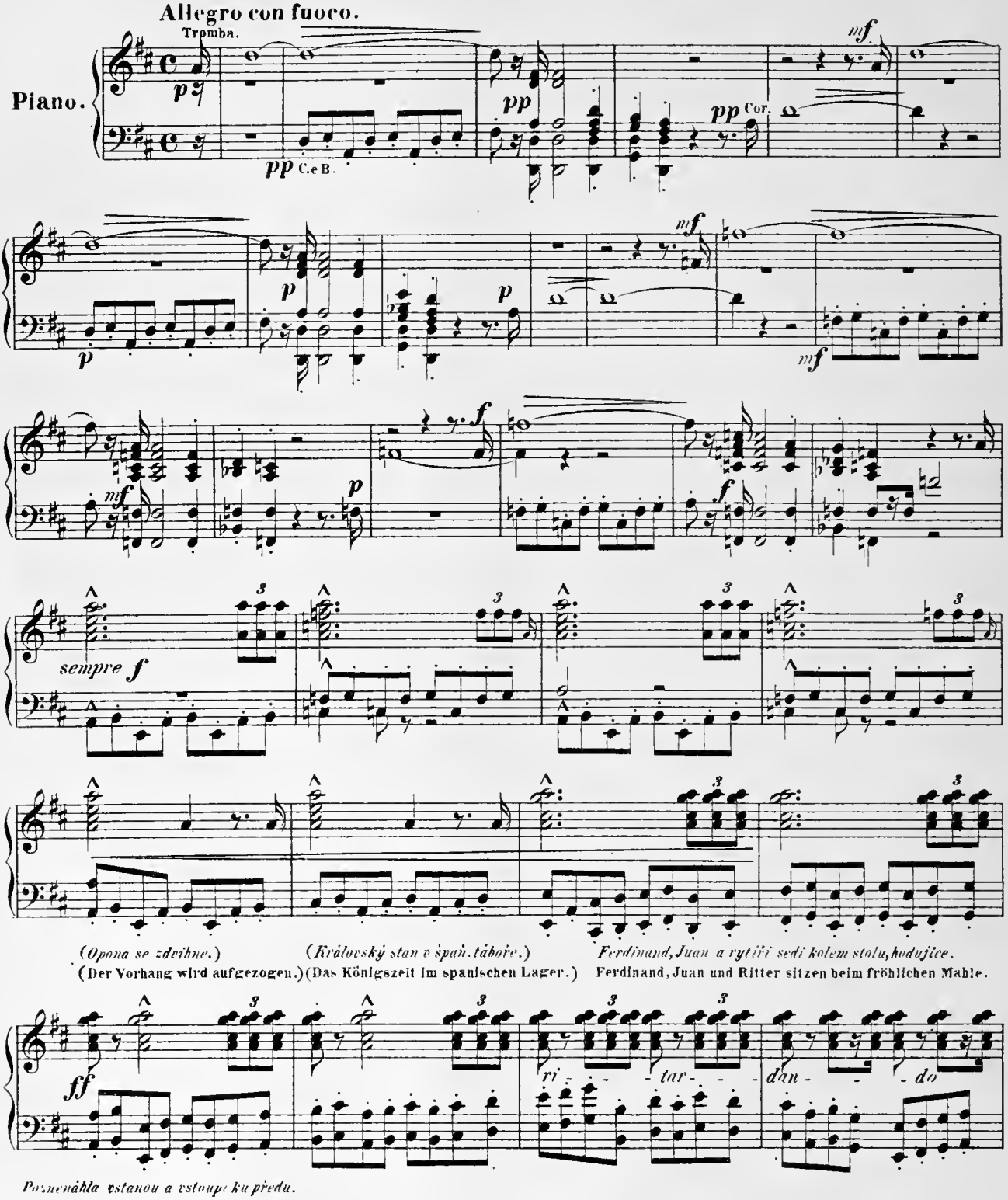

(Opona se zdvihne.) (Der Vorhang wird aufgezogen.)

(Královský stan v špan. táboře.) (Das Königszelt im spanischen Lager.)

Ferdinand, Juan a rytíři sedí kolem stolu, hodujíce. Ferdinand, Juan und Ritter sitzen beim fröhlichen Mahle.

Pozvenáhla vstanou a vstoupí ku předu.
Langsam erheben sie sich und treten vor.

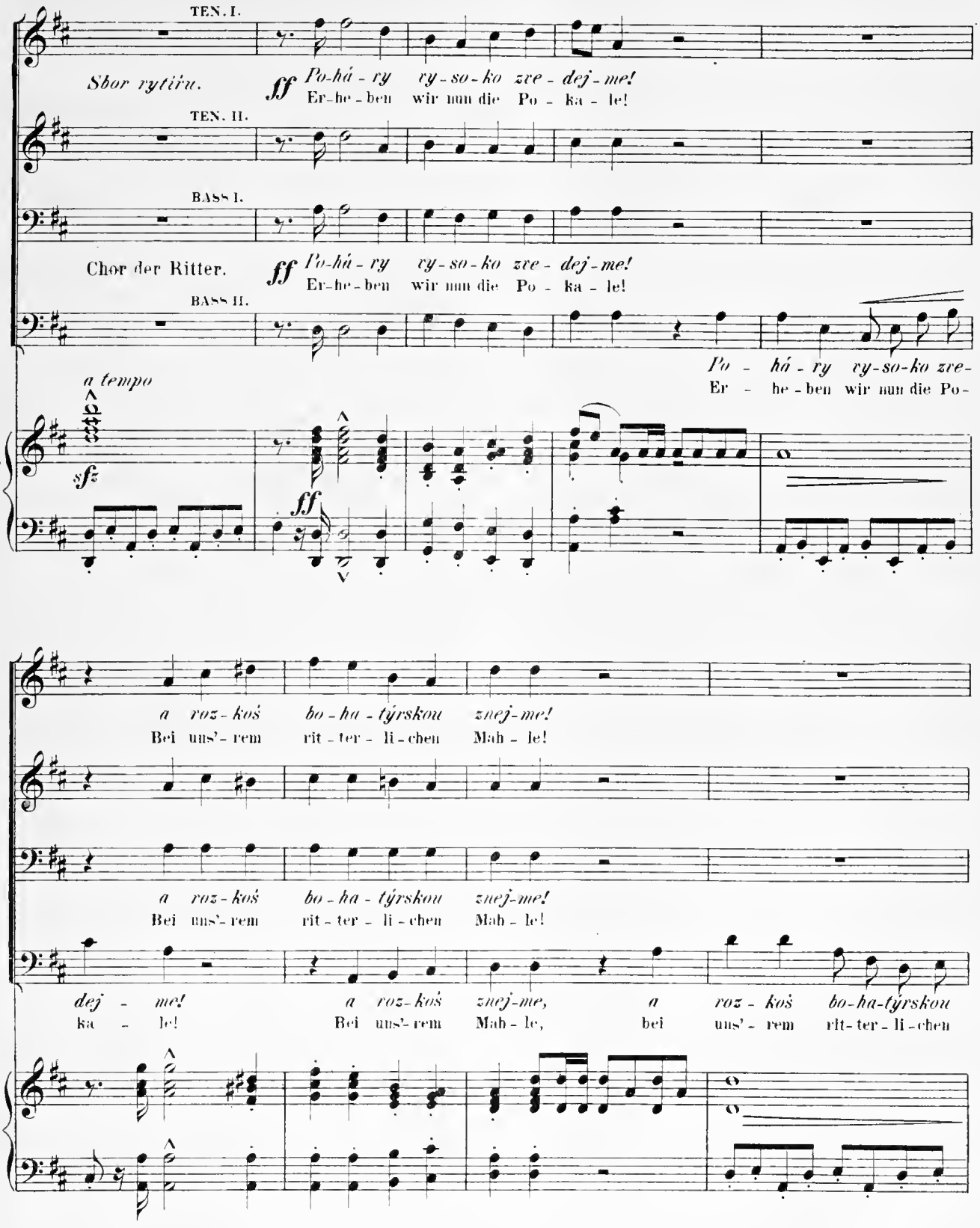
TEN. I.
Sbor rytířu.
ff Po-há-ry ry-so-ko zve-dej-me!
Er-he-ben wir nun die Po-ka-le!
TEN. II.
BASS I.
Chor der Ritter.
ff Po-há-ry ry-so-ko zve-dej-me!
Er-he-ben wir nun die Po-ka-le!
BASS II.
Po-há-ry ry-so-ko zve-
Er-he-ben wir nun die Po-
a tempo
sfz
ff
a roz-koš bo-ha-týrskou znej-me!
Bei uns'-rem rit-ter-li-chen Mah-le!
a roz-koš bo-ha-týrskou znej-me!
Bei uns'-rem rit-ter-li-chen Mah-le!
dej-me! a roz-koš znej-me, a roz-koš bo-ha-týrskou
ka-le! Bei uns'-rem Mah-le, bei uns'-rem rit-ter-li-chen

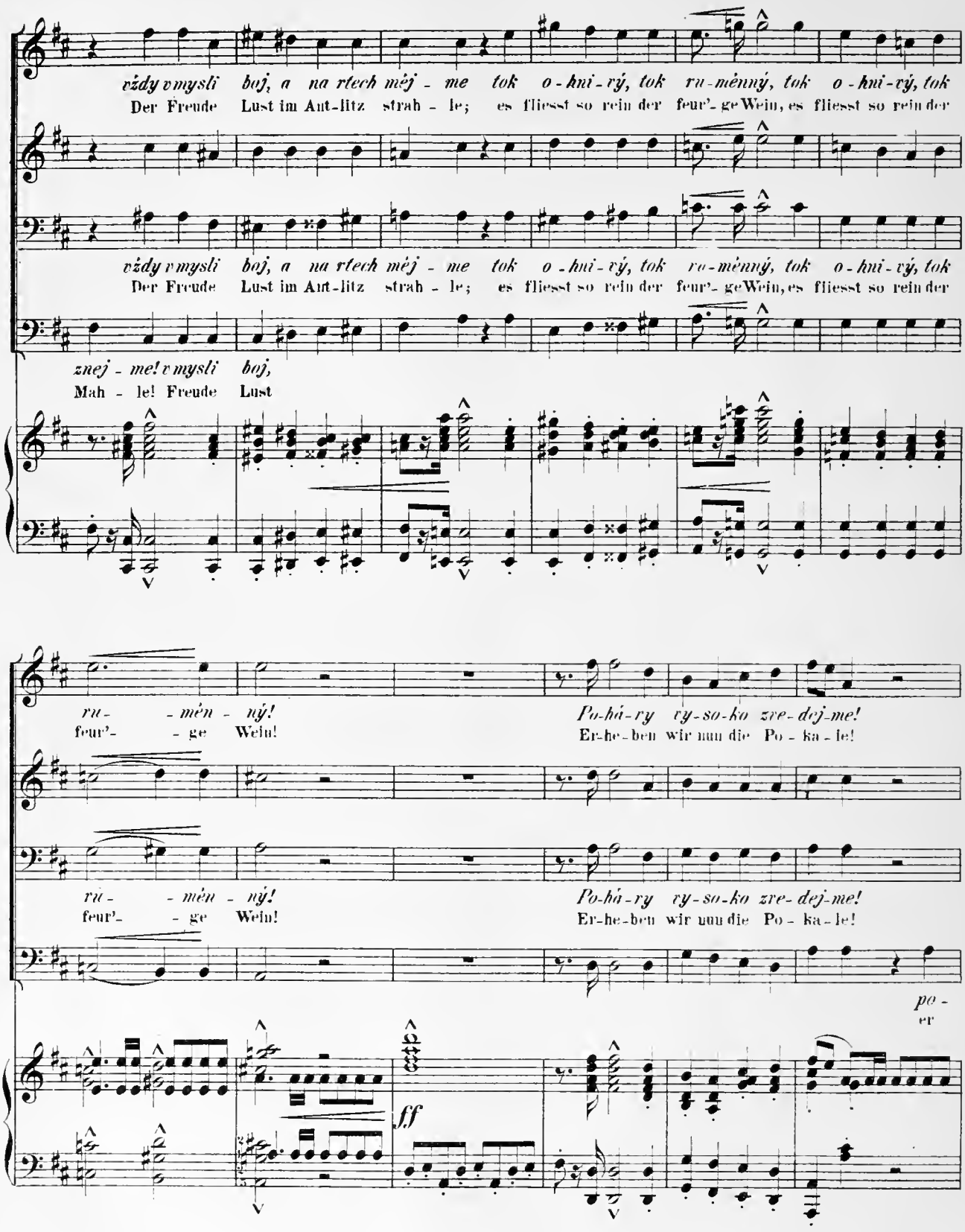
vždy v mysli boj, a na rtech mèj - me tok o - hni - vý, tok ru - mènný, tok o - hni - vý, tok
Der Freude Lust im Aut - litz strah - le; es fliesst so rein der feur' - ge Wein, es fliesst so rein der
vždy v mysli boj, a na rtech mèj - me tok o - hni - vý, tok ru - mènný, tok o - hni - vý, tok
Der Freude Lust im Aut - litz strah - le; es fliesst so rein der feur' - ge Wein, es fliesst so rein der
znej - me! v mysli boj,
Mah - le! Freude Lust
ru - mèn - ný! Po - há - ry vy - so - ko zve - dej - me!
feur' - ge Wein! Er - he - ben wir nun die Po - ka - le!
ru - mèn - ný! Po - há - ry vy - so - ko zve - dej - me!
feur' - ge Wein! Er - he - ben wir nun die Po - ka - le!
po -
er
ff

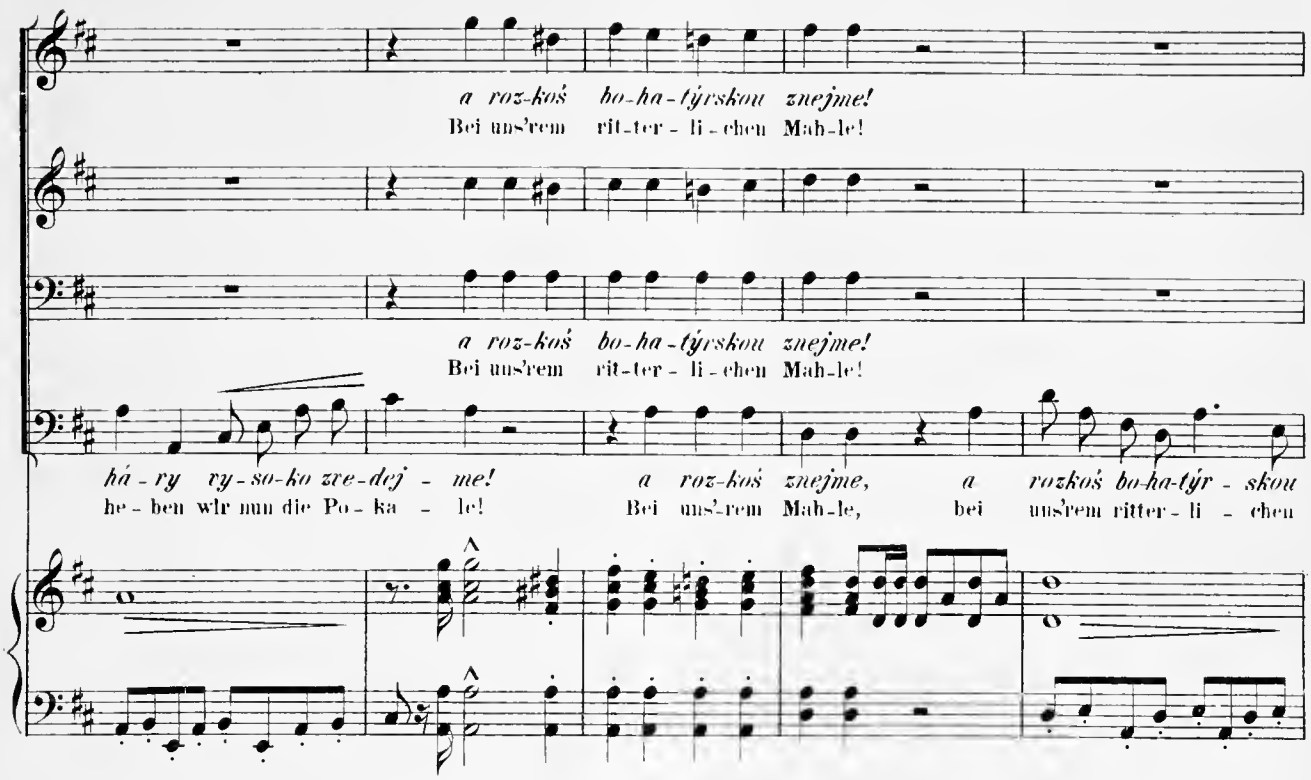
a roz-koš bo-ha-týrskou znejme!
Bei uns'rem rit-ter-li-chen Mah-le!
a roz-koš bo-ha-týrskou znejme!
Bei uns'rem rit-ter-li-chen Mah-le!
há-ry ry-so-ko zve-dej-me!
he-ben wir nun die Po-ka-le!
a roz-koš znejme,
Bei uns'-rem Mah-le,
a rozkoš bo-ha-týr-skou
bei uns'rem ritter-li-chen

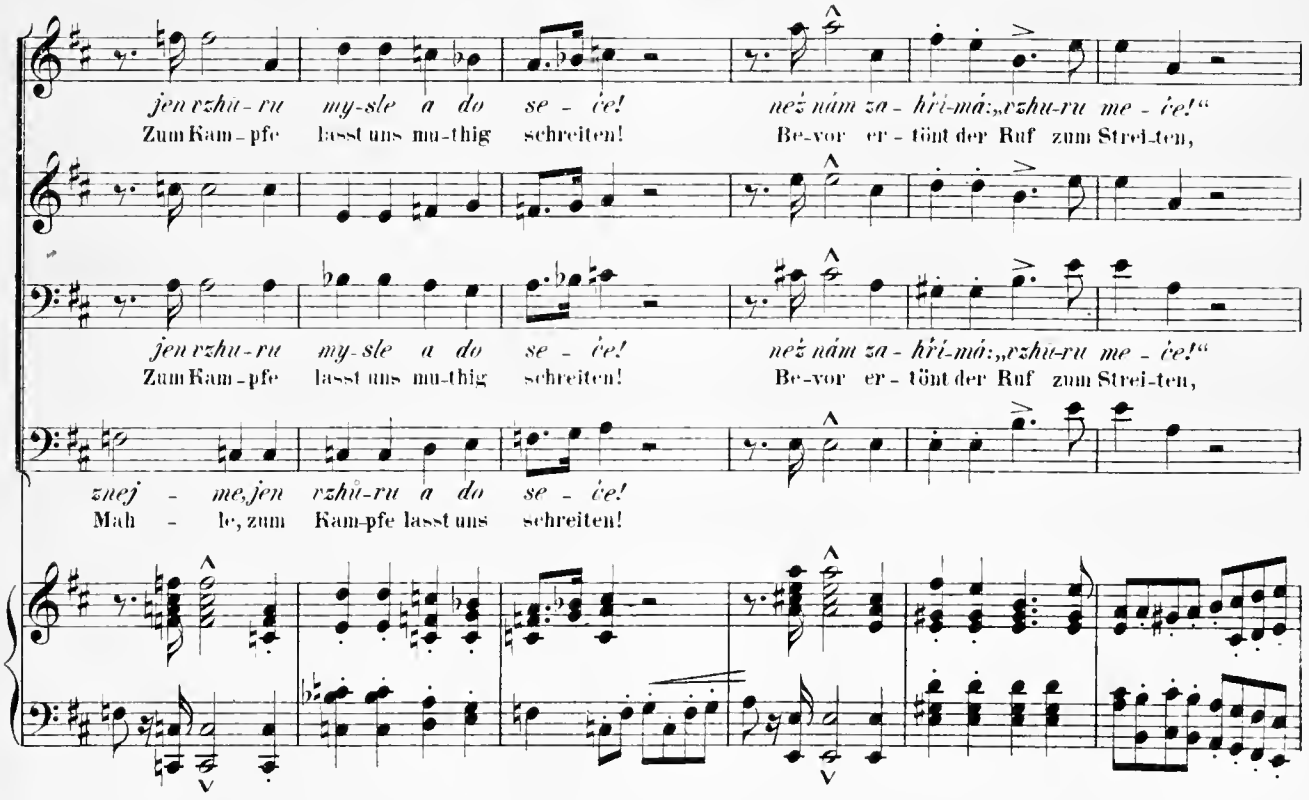
jen vzhů-ru my-sle a do se-če!
Zum Kam-pfe lasst uns mu-thig schreiten!
než nám za-hří-má: „vzhů-ru me-če!“
Be-vor er-tönt der Ruf zum Strei-ten,
jen vzhů-ru my-sle a do se-če!
Zum Kam-pfe lasst uns mu-thig schreiten!
než nám za-hří-má: „vzhů-ru me-če!“
Be-vor er-tönt der Ruf zum Strei-ten,
znej-me, jen vzhů-ru a do se-če!
Mah-le, zum Kam-pfe lasst uns schreiten!

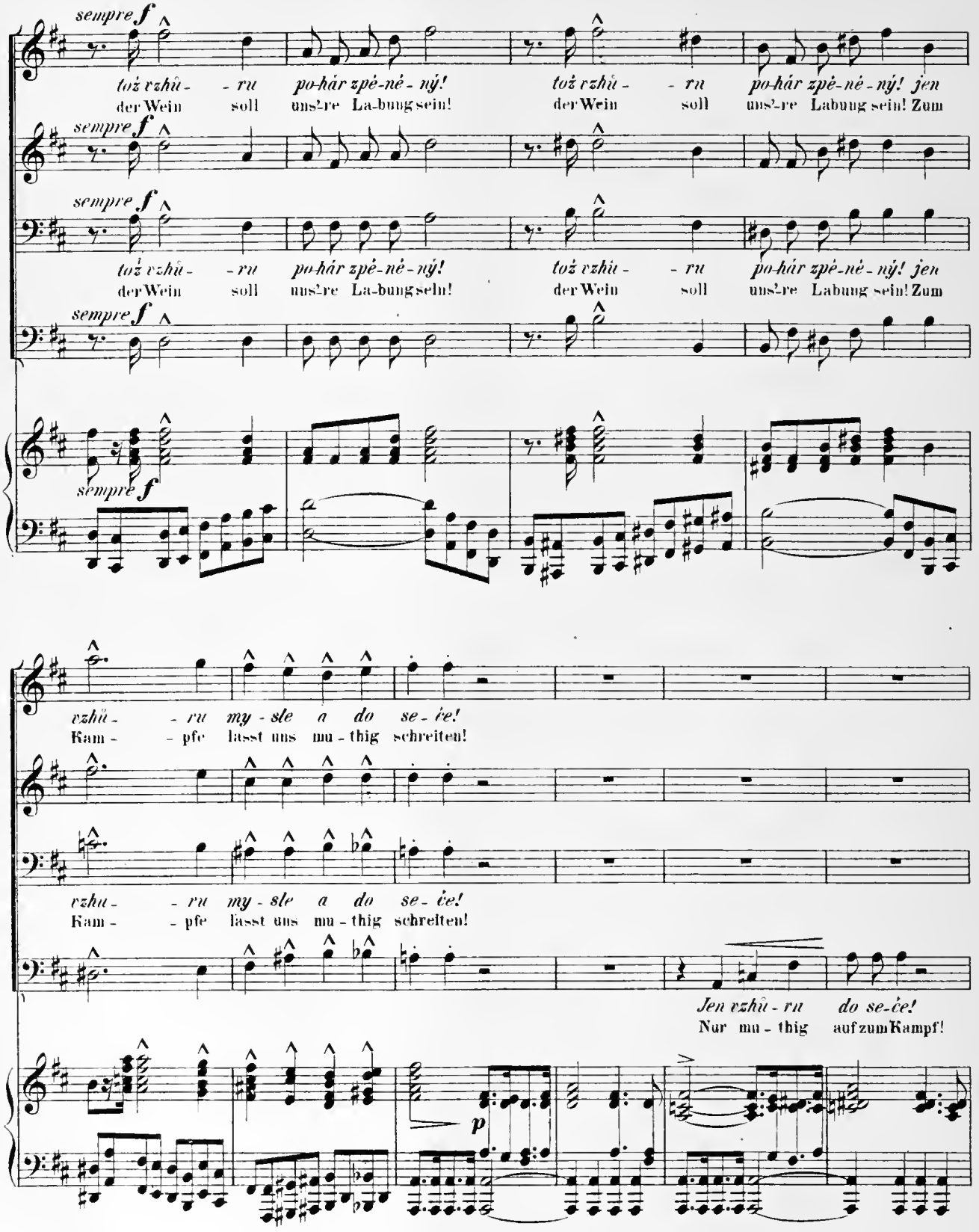
sempre f
tož vzhů - - ru po-hár zpė-nė-ný!
der Wein soll uns're La-bung sein!
tož vzhů - - ru po-hár zpė-nė-ný! jen
der Wein soll uns're Labung sein! Zum
vzhů - - ru my - sle a do se - če!
Kam - - pfe lasst uns mu - thig schreiten!
vzhu - - ru my - sle a do se - če!
Kam - - pfe lasst uns mu - thig schreiten!
Jen vzhů - ru do se-če!
Nur mu - thig auf zum Kampf!
p

jen vzhů - ru, jen
zum Kam - pfe, zum

cre - - - - - - - scen - - - - - - - - do

jen vzhů - ru, vzhů - ru, jen vzhů - ru, jen
mu - thig zum Kam - pfe, zum Kam - pfe, zum

jen vzhu - ru do se - ćc!
nur mu - thig auf zum Kampf!

cre - - - - - scen - - - - - do

f ff

vzhů - ru a kzá - - - - pa - su! Pryć strasť, jenż ja - ko stín se
Kampf und zum Sie - - - - gesruhm! Der Trau - er Qual soll uns nicht

f ff

f ff

vzhu - ru a kzá - - - - pa - su! Pryć strasť, jenż ja - ko stín se
Kampf und zum Sie - - - - gesruhm! Der Trau - er Qual soll uns nicht

f ff

f ff

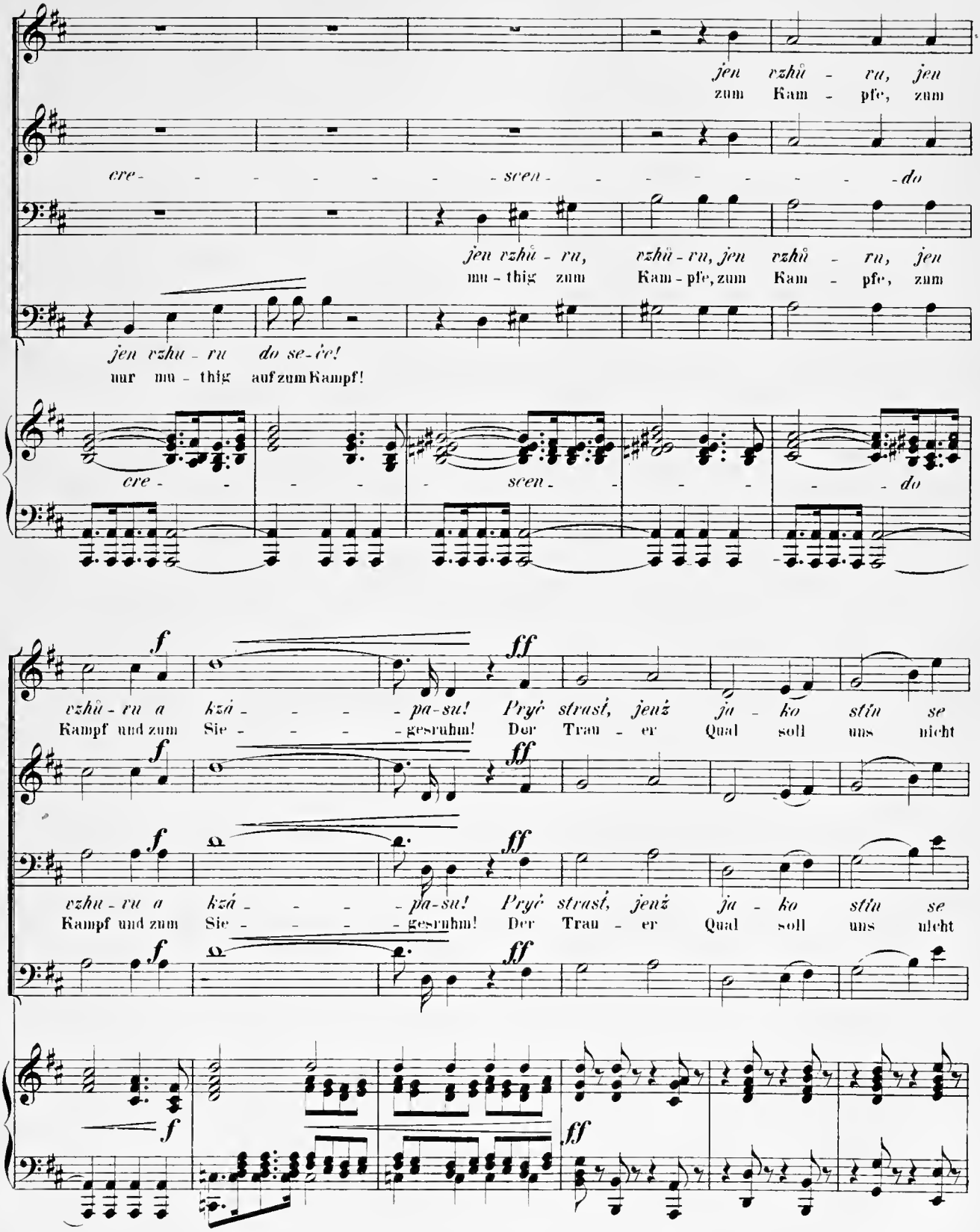

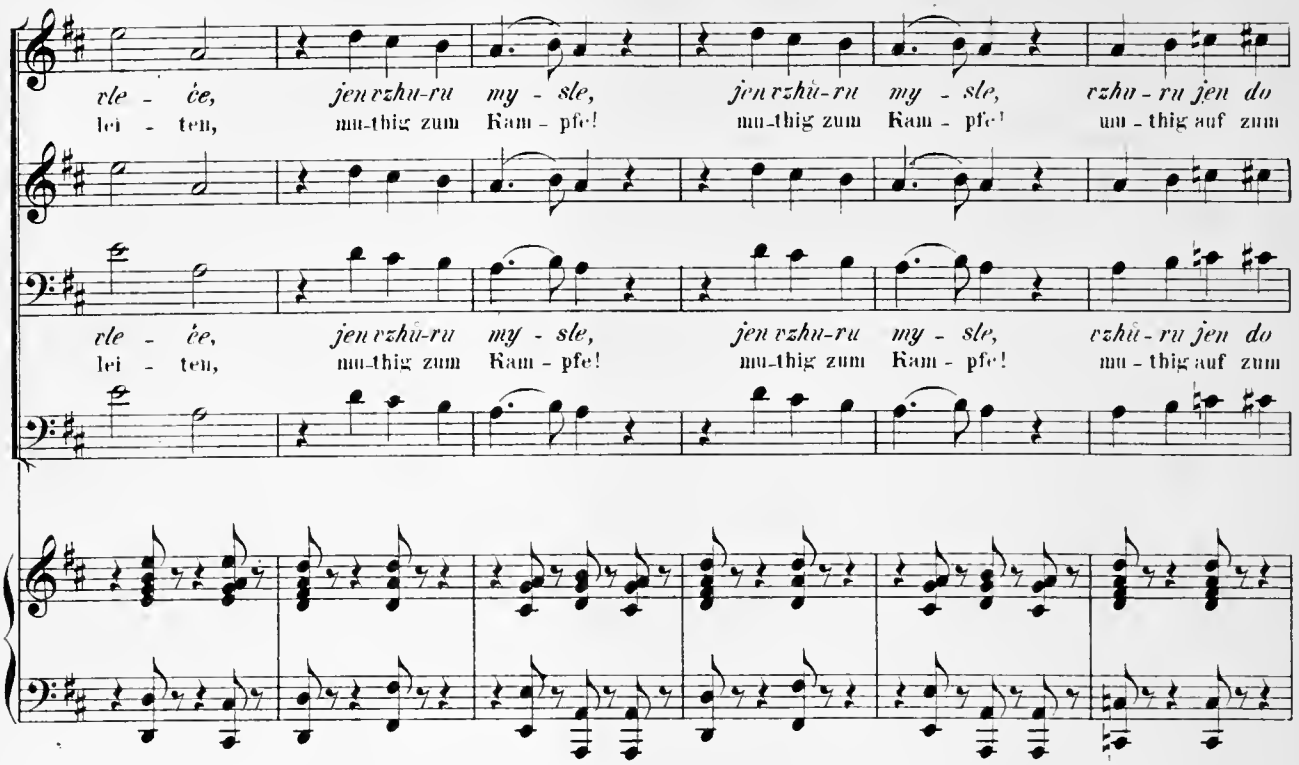
vle - će, jen vzhu-ru my - sle, jen vzhu-ru my - sle, vzhu - ru jen do
lei - ten, mu-thig zum Kam - pfe! mu-thig zum Kam - pfe! mu - thig auf zum

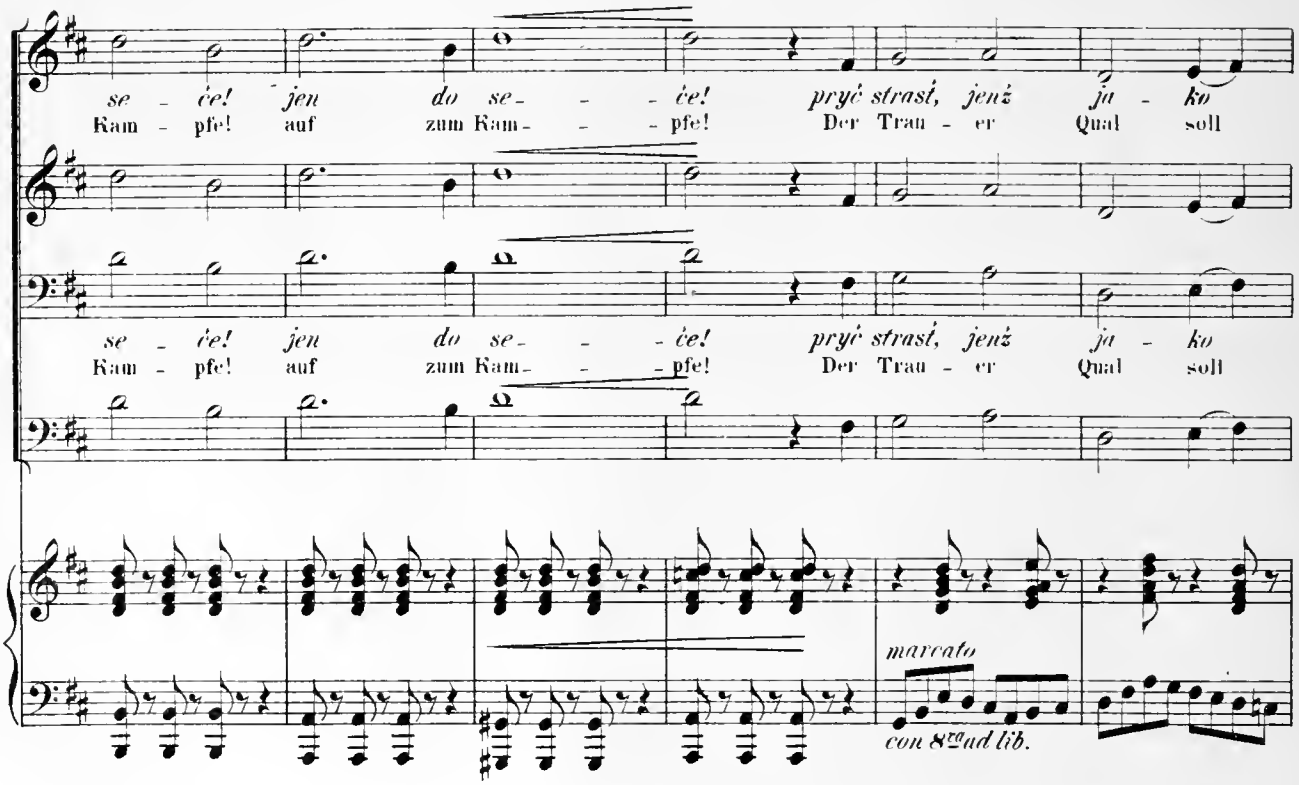
se - će! jen do se - - - će! pryć strasť, jenž ja - ko
Kam - pfe! auf zum Kam - - - pfe! Der Trau - er Qual soll
marcato
con 8va ad lib.

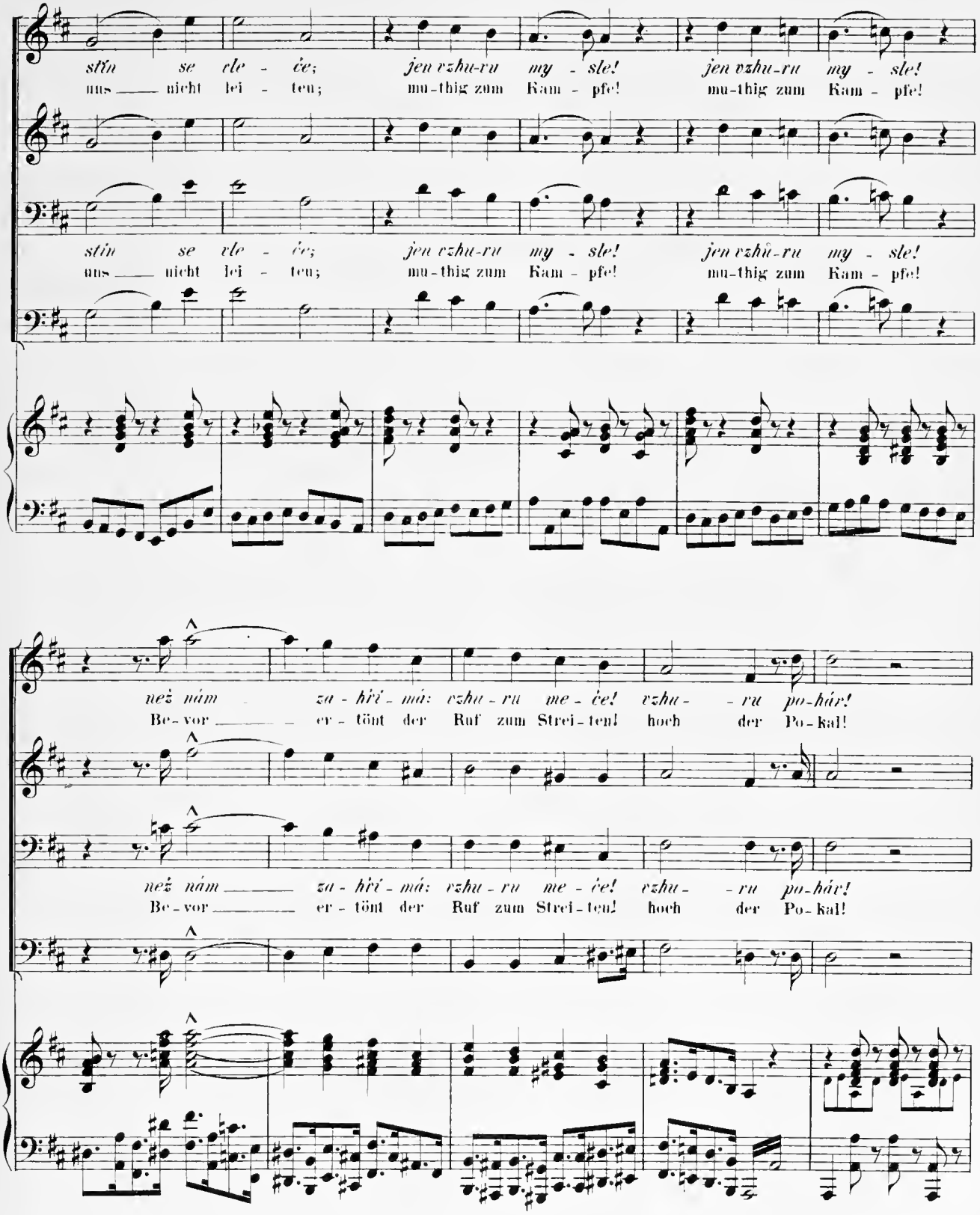
stín se vle - če; jen vzhu-ru my - sle! jen vzhu-ru my - sle!
uns nicht lei - ten; mu-thig zum Kam - pfe! mu-thig zum Kam - pfe!
než nám za - hří - má: vzhu - ru me - če! vzhu - ru po-hár!
Be-vor er - tönt der Ruf zum Strei - ten! hoch der Po-kal!

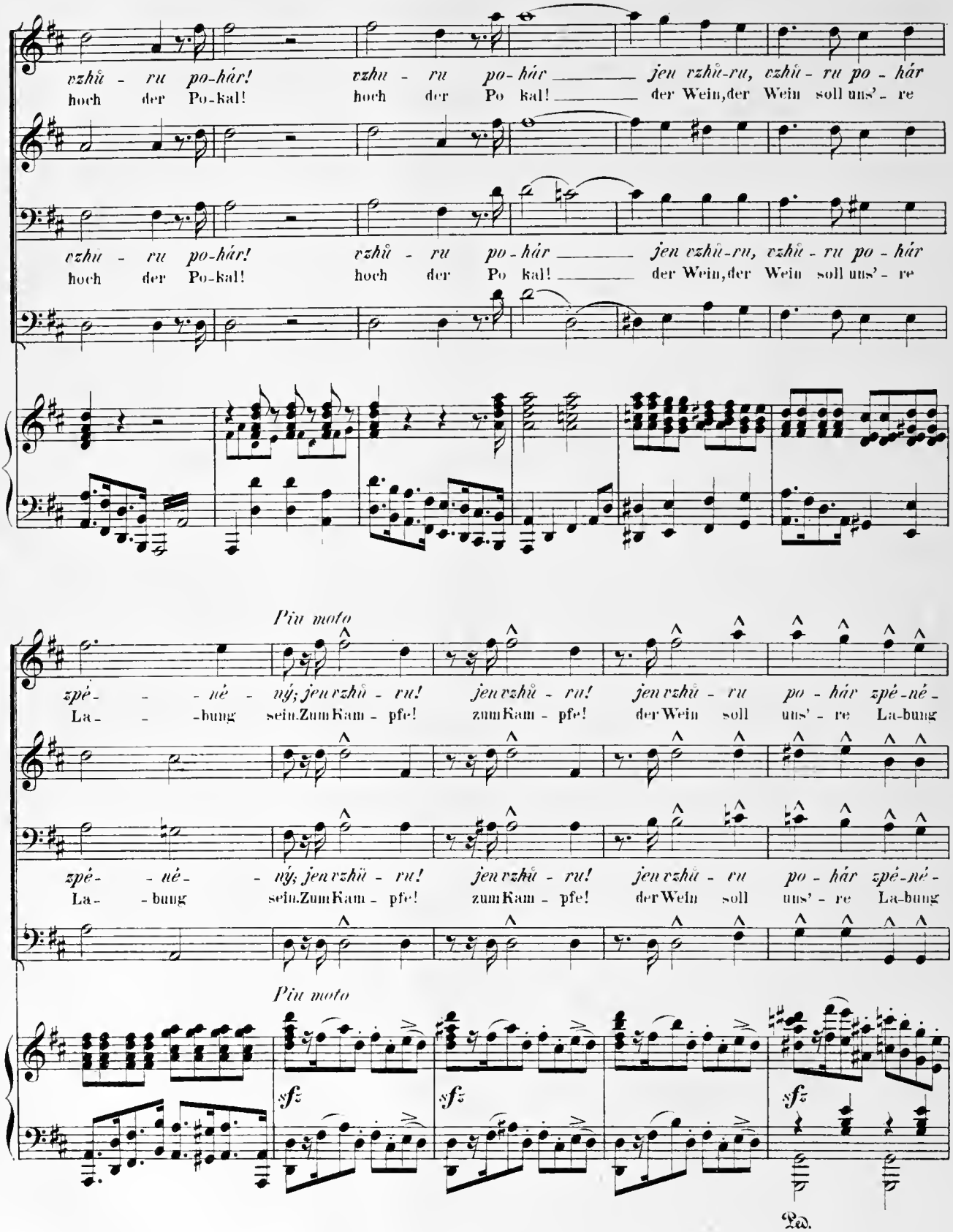
vzhů - ru po-hár! vzhu - ru po-hár _____ jen vzhů-ru, vzhů - ru po - hár
hoch der Po-kal! hoch der Po kal! _____ der Wein, der Wein soll uns' - re
vzhu - ru po-hár! vzhů - ru po-hár _____ jen vzhů-ru, vzhů - ru po - hár
hoch der Po-kal! hoch der Po kal! _____ der Wein, der Wein soll uns' - re
Più moto
zpě - - - né - ný; jen vzhů - ru! jen vzhů - ru! jen vzhů - ru po - hár zpě-né-
La - - -bung sein Zum Kam - pfe! zum Kam - pfe! der Wein soll uns' - re La-bung
zpě - - né - - ný; jen vzhů - ru! jen vzhů - ru! jen vzhů - ru po - hár zpě-né-
La - - bung sein Zum Kam - pfe! zum Kam - pfe! der Wein soll uns' - re La-bung
Più moto
sfz
sfz
sfz
Ped.

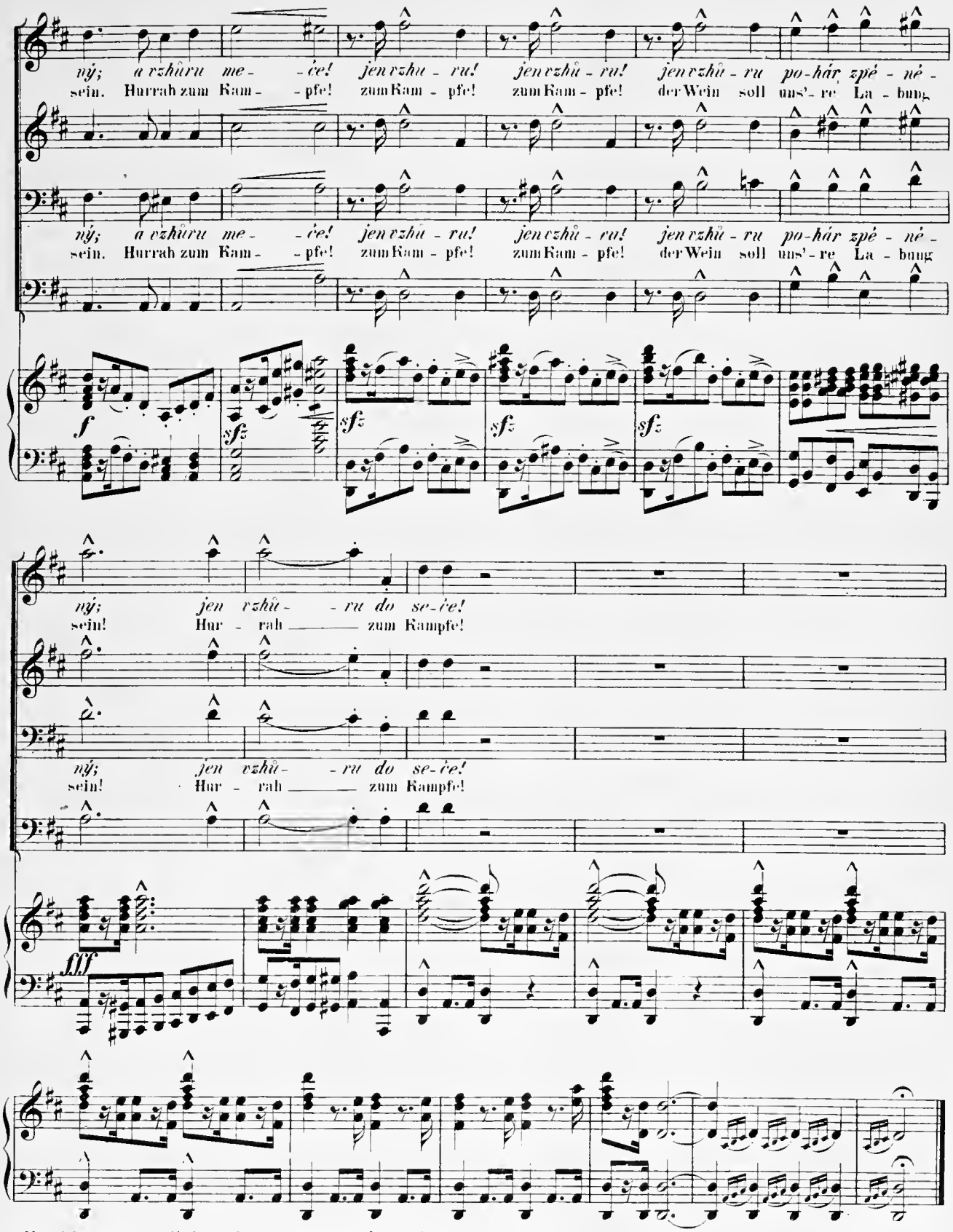

Mezi dohrou povstane též Ferd.a Juan a postaví se v střed rytířů.

Während des Nachspieles erhebt sich auch Ferdinand und Juan, beide treten in die Mitte der Ritter.

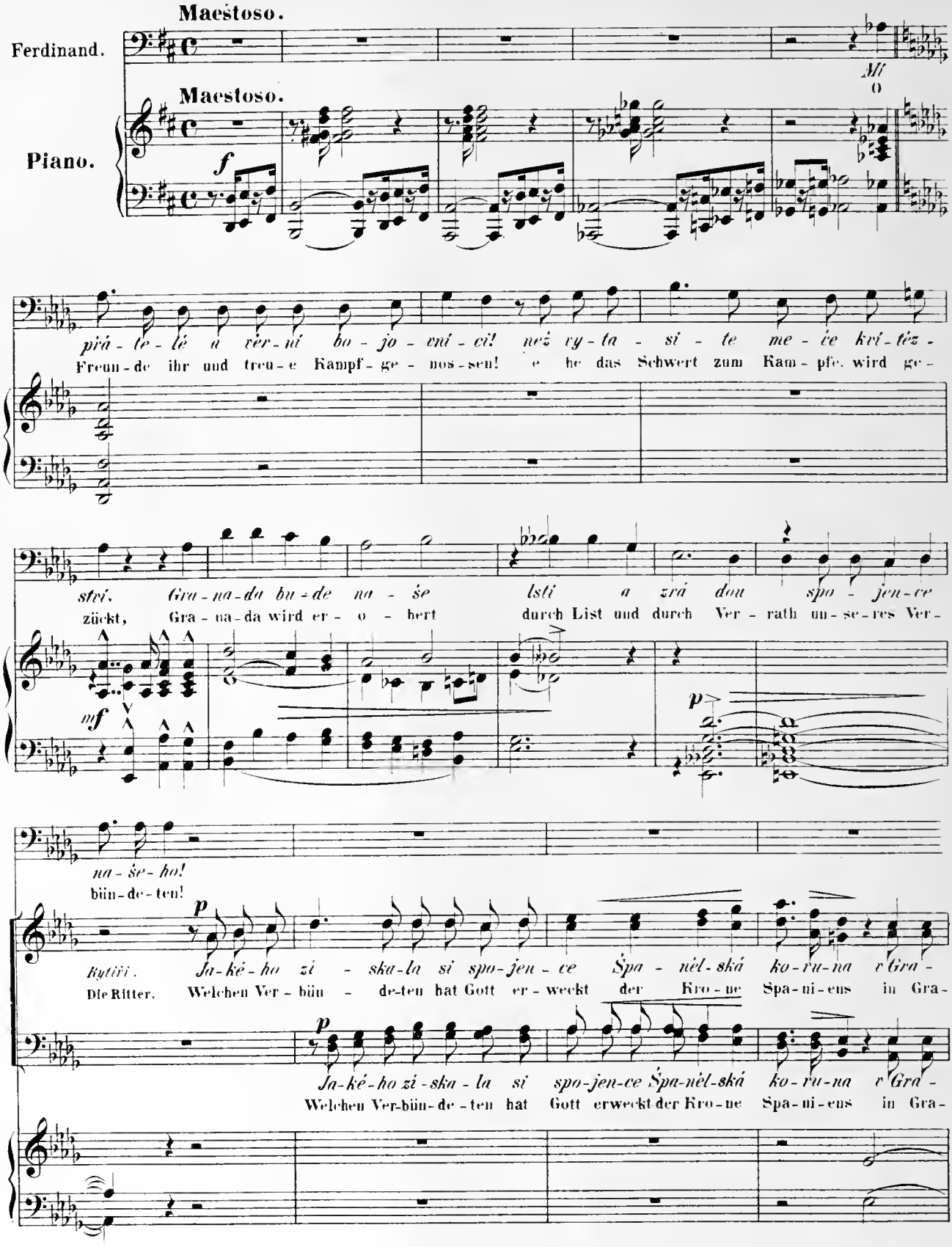
Maestoso.
Ferdinand.
Mí
o
Maestoso.
Piano.
f
přá-te-lé a věr-ní bo-jo-vní-ci! než vy-ta-si-te me-če kví-těz-
Freun-de ihr und treu-e Kampf-ge-nos-sen! e he das Schwert zum Kam-pfe wird ge-
stří, Gra-na-da bu-de na-še lsti a zrá dou spo-jen-ce
zückt, Gra-na-da wird er-o-bert durch List und durch Ver-rath un-se-res Ver-
mf
p
na-še-ho!
bün-de-ten!
p
Rytíři. Ja-ké-ho zi-ska-la si spo-jen-ce Špa-nìl-ská ko-ru-na z Gra-
Die Ritter. Welchen Ver-bün-de-ten hat Gott er-weckt der Kro-ne Spa-ni-ens in Gra-
p
Ja-ké-ho zi-ska-la si spo-jen-ce Špa-nìl-ská ko-ru-na z Gra-
Welchen Ver-bün-de-ten hat Gott erweckt der Kro-ne Spa-ni-ens in Gra-

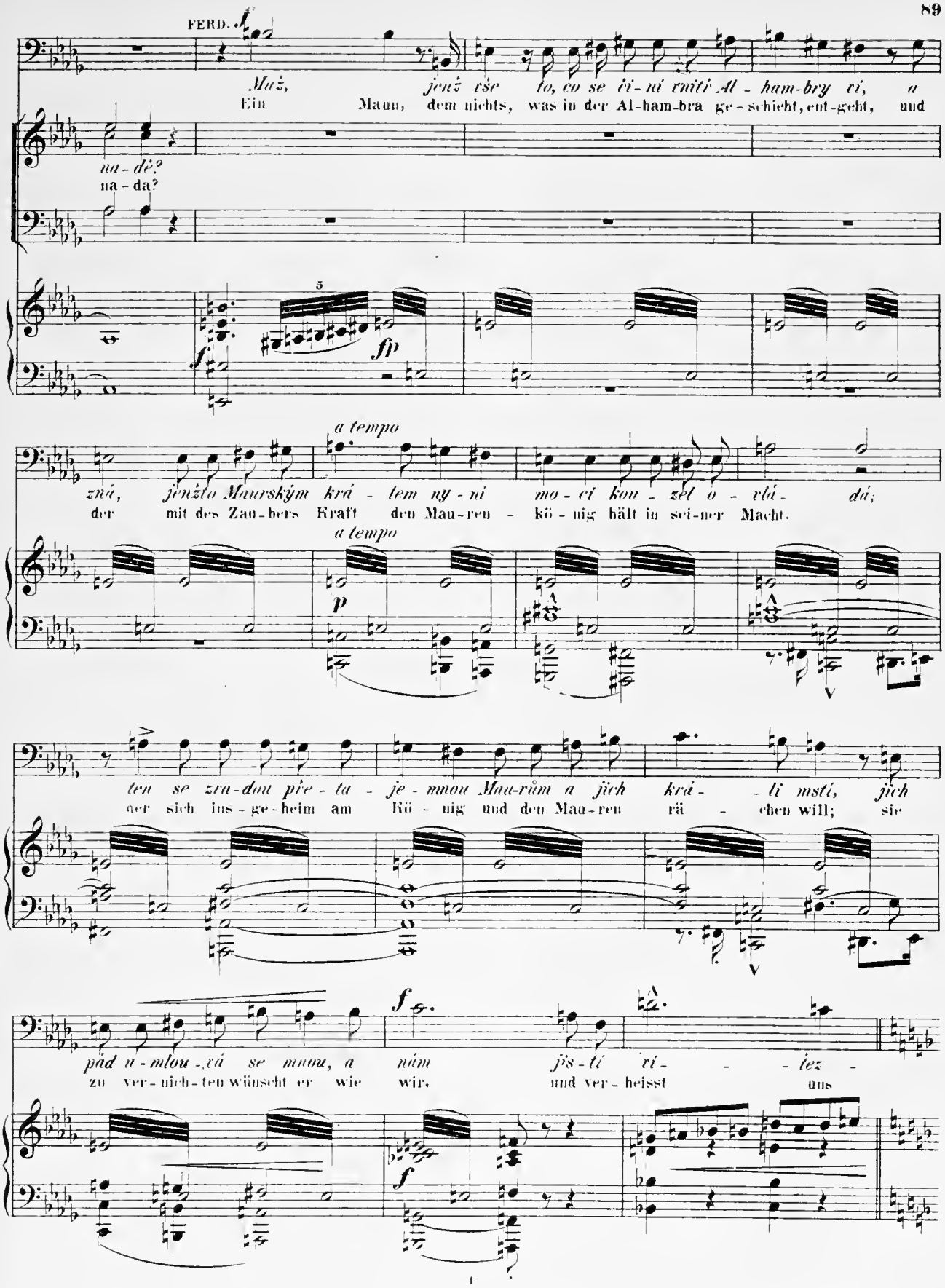
FERD.
Muž, jenž vše to, co se ději vnitř Al-ham-bry ví, a
Ein Mann, dem nichts, was in der Al-ham-bra ge-schieht, ent-geht, und
na-dě?
na-da?
5
fp
a tempo
zná, jenžto Maurským krá-lem ny-ní mo-cí kou-zel o-vlá-dá;
der mit des Zau-bers Kraft den Mau-ren-kö-nig hält in sei-ner Macht.
a tempo
p
ten se zra-dou pře-ta-je-mnou Mau-rům a jich krá-li msti, jich
der sich ins-ge-heim am Kö-nig und den Mau-ren rä-chen will; sie
f
pád u-mlou-vá se mnou, a nám jís-tí ví-ěz
zu ver-nich-ten wünscht er wie wir, und ver-heisst uns
f

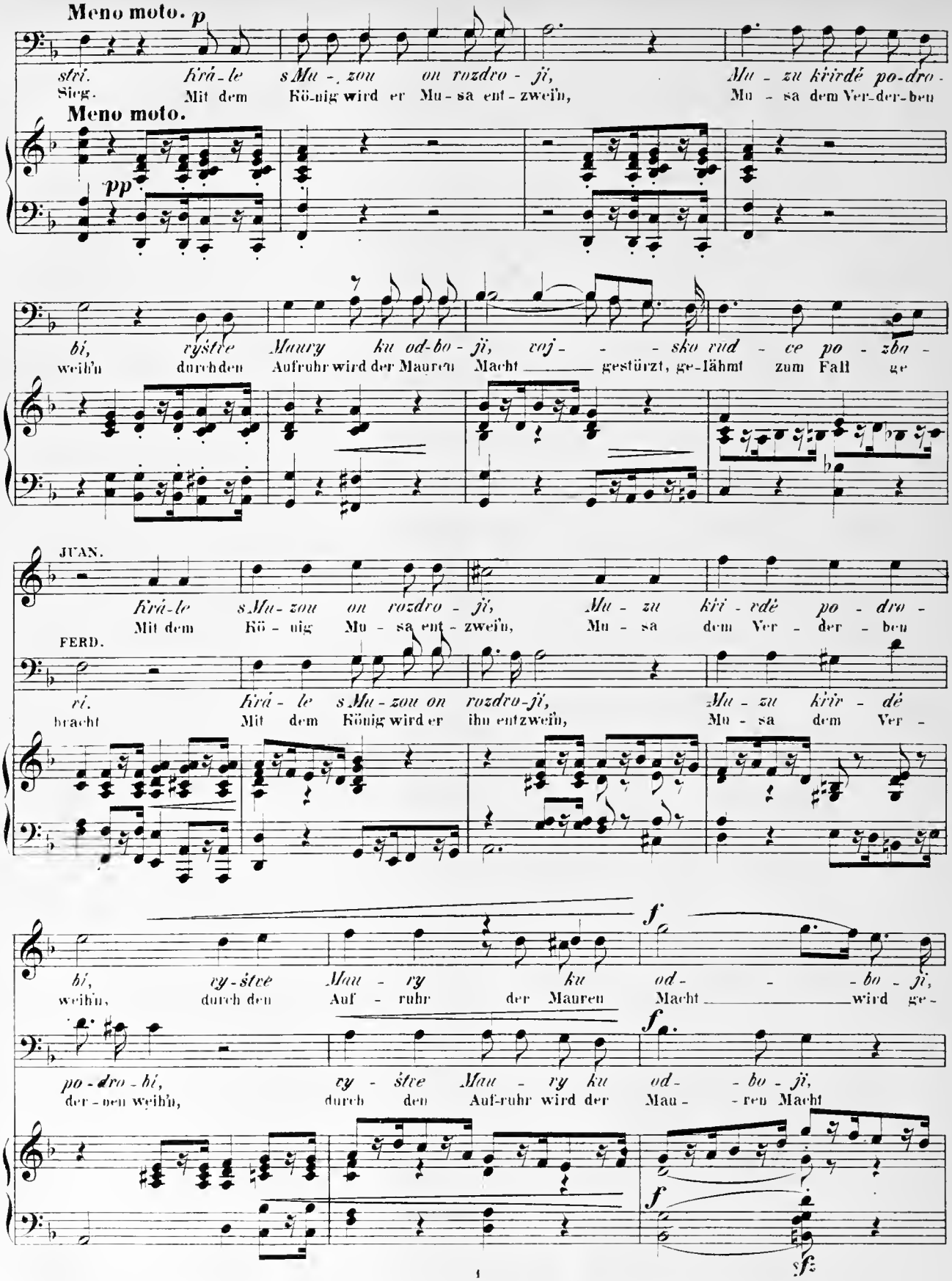
Meno moto. p
stri. Krá-le s Mu-, zou on rozdro-ji, Mu-zu kŕirdé po-dro-
Sieg. Mit dem Kö-nig wird er Mu-sa ent-zwei'n, Mu-sa dem Ver-der-ben
Meno moto.
pp
bí, ryśtve Maury ku od-bo-ji, voj- - - sko rud-ce po-zbá-
weih'n durch den Aufruhr wird der Mauren Macht ____ gestürzt, ge-lähmt zum Fall ge
JUAN.
Krá-le s Mu-zou on rozdro-ji, Mu-zu kŕi-rdé po-dro-
Mit dem Kö-nig Mu-sa ent-zwei'n, Mu-sa dem Ver-der-ben
FERD.
ví. Krá-le s Mu-zou on rozdro-ji, Mu-zu kŕir-dé
bracht Mit dem König wird er ihn entzwei'n, Mu-sa dem Ver-
f
bí, ry-śtve Mau-ry ku od- - -bo-ji,
weih'n, durch den Auf-ruhr der Mauren Macht ____ wird ge-
f
po-dro-bí, ry-śtve Mau-ry ku od- -bo-ji,
der-ben weih'n, durch den Auf-ruhr wird der Mau- -ren Macht
f
sfz

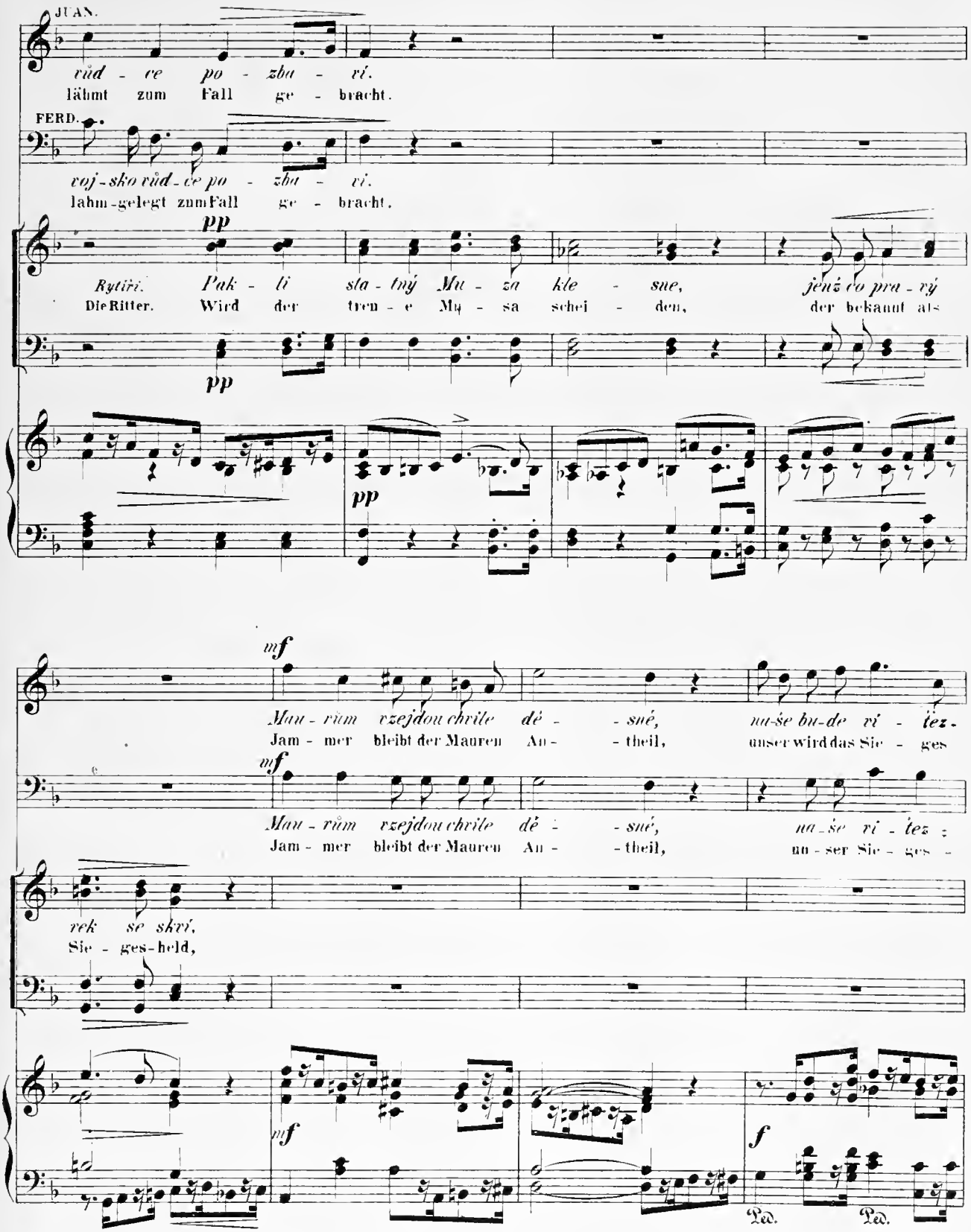
JUAN.
růd - ce po - zbu - rí.
lähmt zum Fall ge - bracht.
FERD.
voj - sko růd - ce po - zbu - rí.
lähm - gelegt zum Fall ge - bracht.
pp
Rytíři. Pak - li sta - tný Mu - za kle - sue, jenž co pra - vý
Die Ritter. Wird der trem - e Mu - sa schei - den, der bekannt als
pp
pp
mf
Mau - rům vzejdou chvile dě - - sné, na - še bu - de ví - těz -
Jam - mer bleibt der Mauren An - - theil, unser wird das Sie - ges
mf
Mau - rům vzejdou chvile dě - - sné, na - še ví - tez -
Jam - mer bleibt der Mauren An - - theil, un - ser Sie - ges -
rek se skví,
Sie - ges - held,
mf
f
Ped.
Ped.

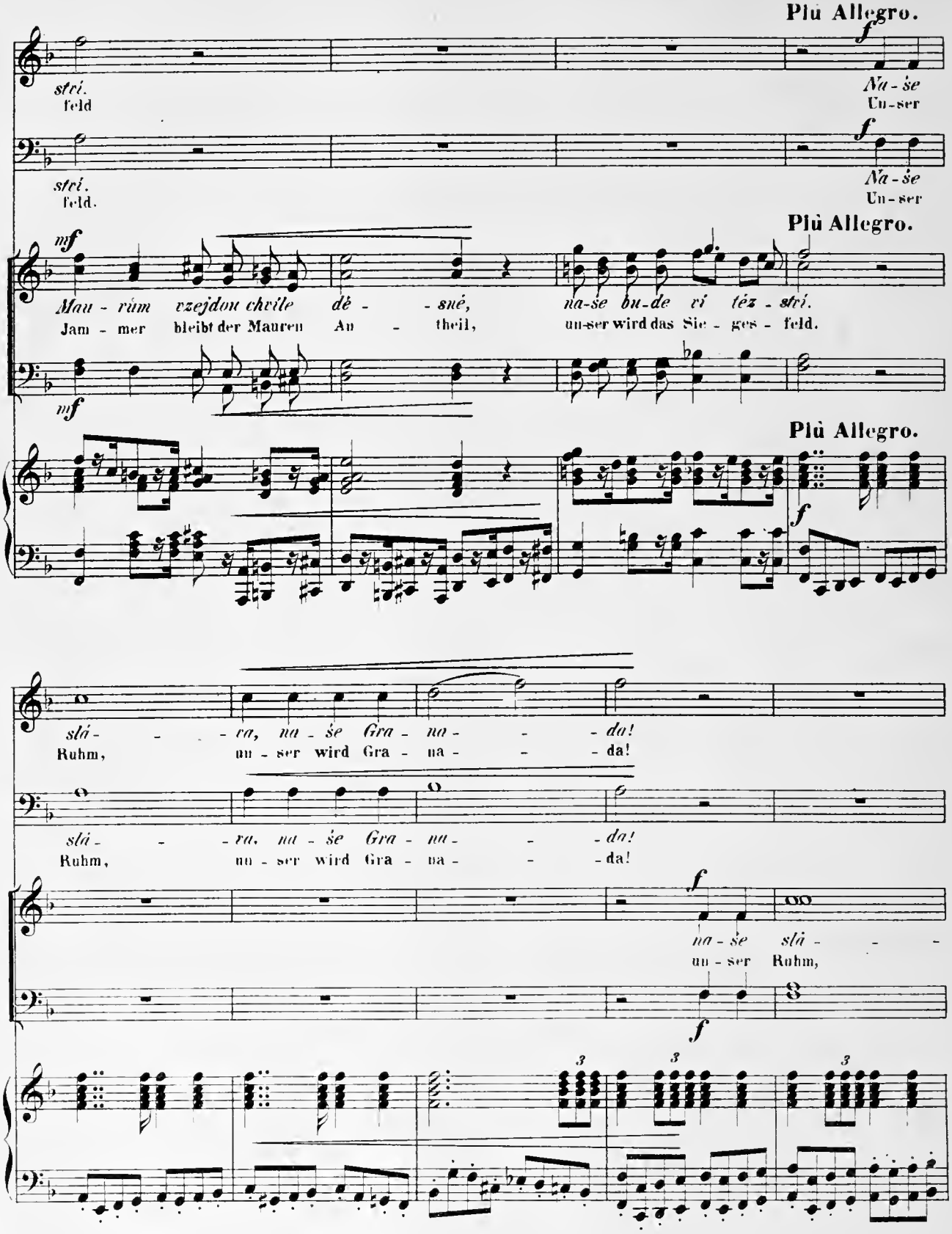
Più Allegro.
stri.
feld
Na-še
Un-ser
stri.
feld.
Più Allegro.
mf
Mau-rúm vzejdou chvíle dě-sné,
Jam-mer bleibt der Mauren An-theil,
na-še bu-de ví téz-strí.
un-ser wird das Sie-ges-feld.
Più Allegro.
slá-va, na-še Gra-na-da!
Ruhm, un-ser wird Gra-na-da!
slá-va, na-še Gra-na-da!
Ruhm, un-ser wird Gra-na-da!
na-še slá-
un-ser Ruhm,

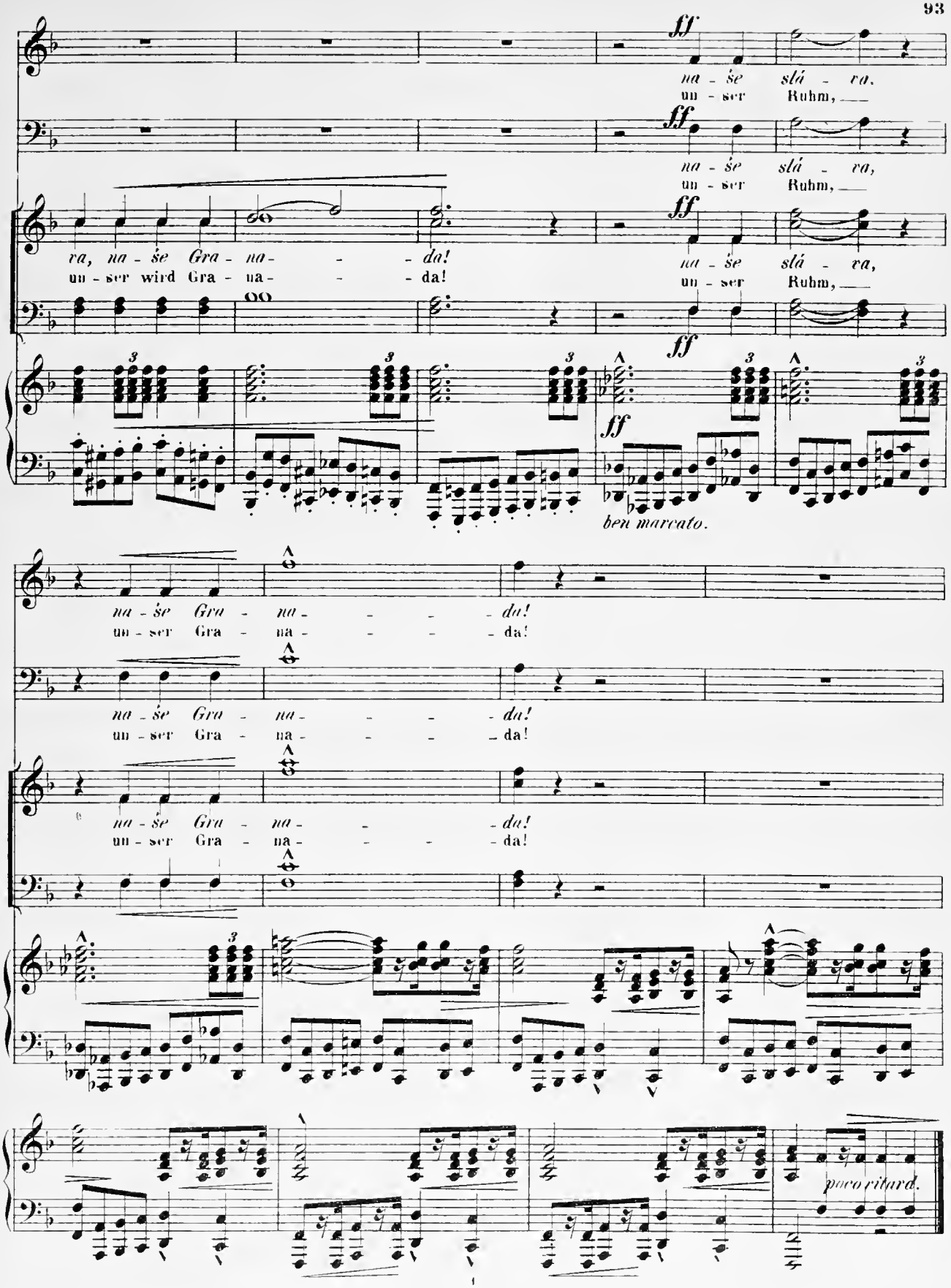
ff
na - še slá - va,
un - ser Ruhm,
va, na - še Gra - na - - - da!
un - ser wird Gra - na - - - da!
ben marcato.
na - še Gra - na - - - da!
un - ser Gra - na - - - da!
poco ritard.

Výstup druhy.

Ferdinand, Juan, rytíři. Torquemada.

Zweite Scene.

Ferdinand, Juan, Ritter; Torquemada.

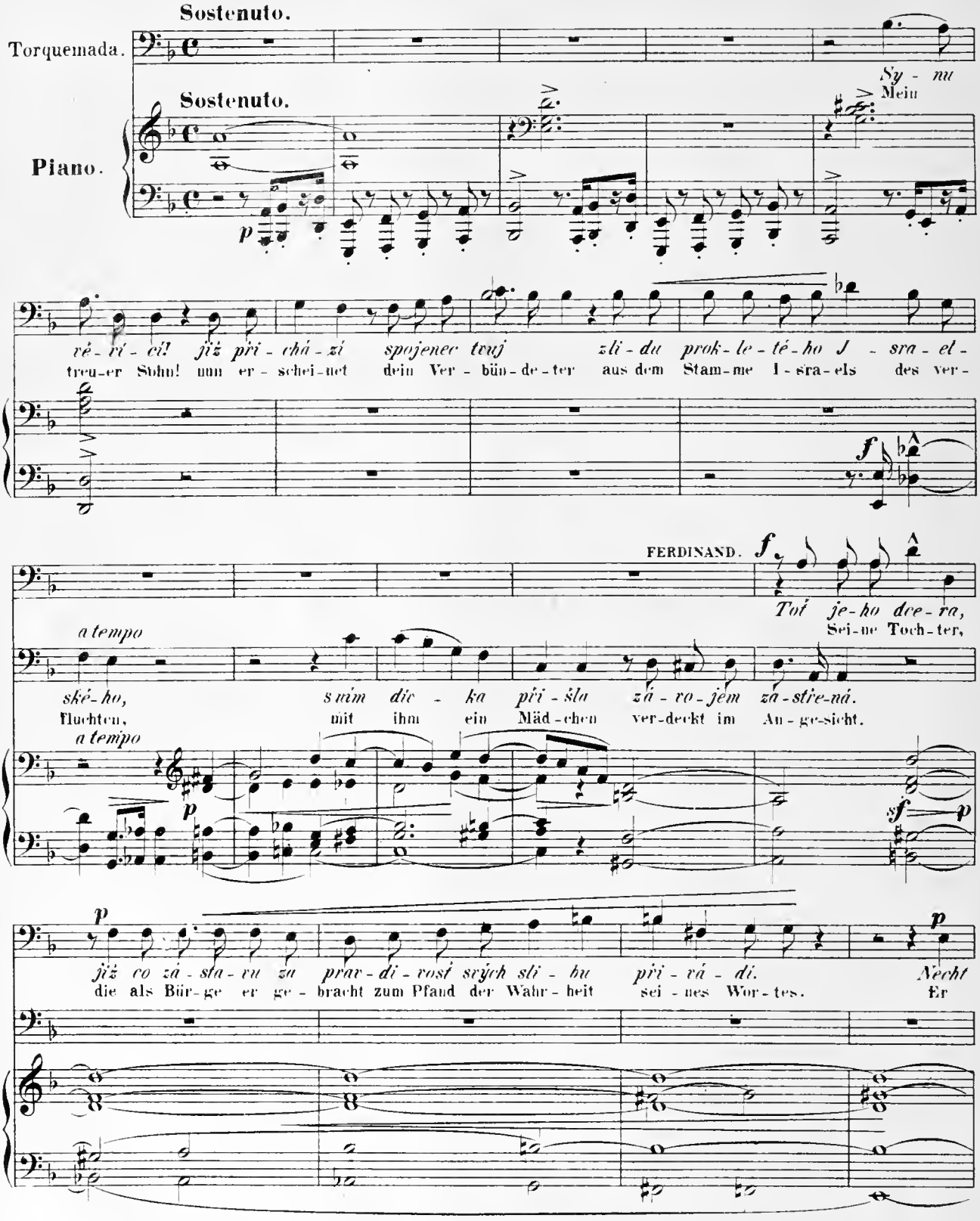

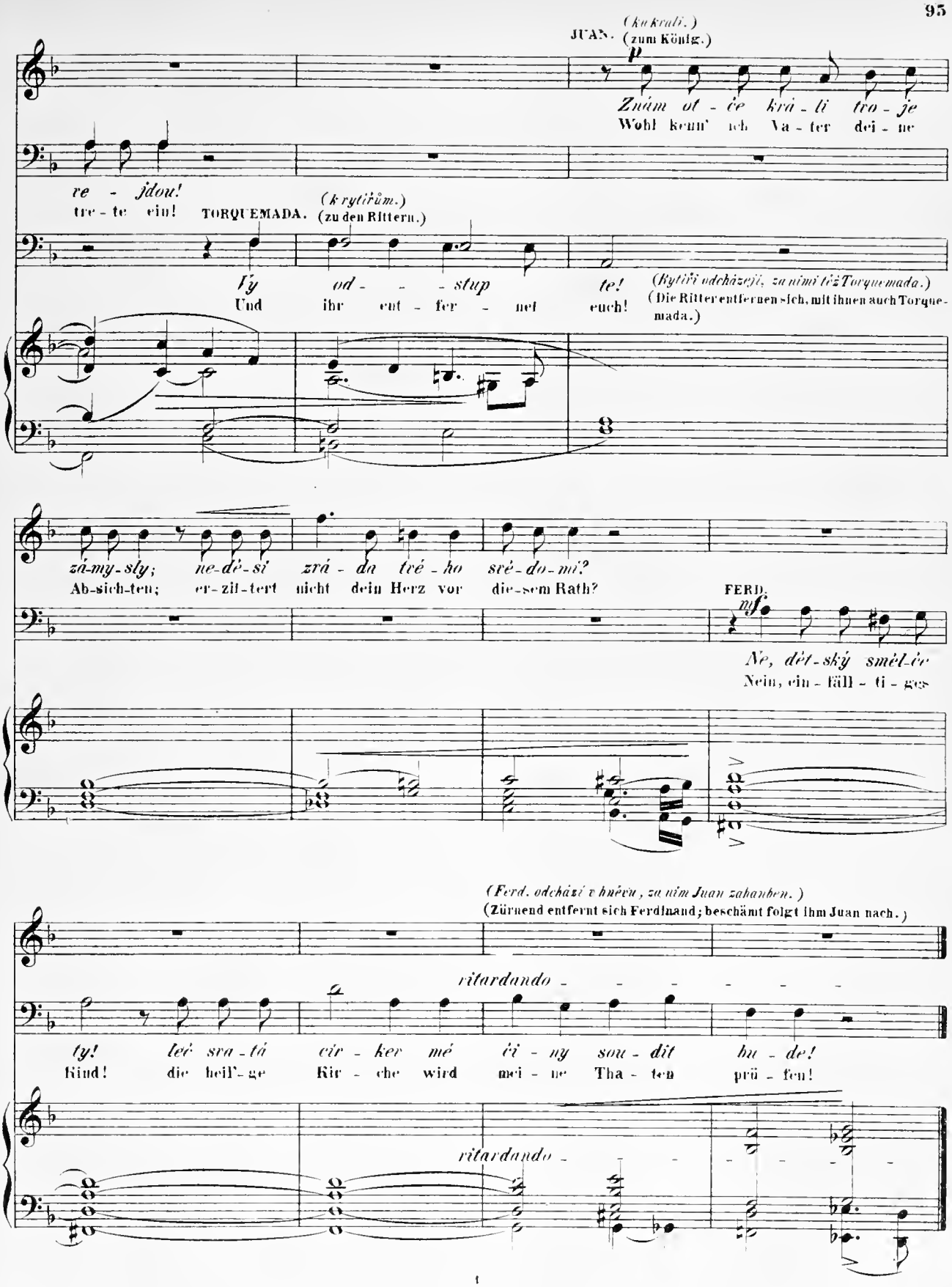
JUAN. (ku králi.) (zum König.)
Znám ot - če krá - li tvo - je
Wohl kenn' ich Va - ter dei - ne
re - jdou!
tre - te ein!
TORQUEMADA. (k rytířům.) (zu den Rittern.)
Vy od - - - stup te!
Und ihr ent - fer - net euch!
(Rytíři odcházejí, za nimi též Torquemada.)
(Die Ritter entfernen sich, mit ihnen auch Torquemada.)
zá-my-sly; ne-dě-sí zrá - dla tvé - ho své - do - mí?
Ab-sich-ten; er-zit-tert nicht dein Herz vor die-sem Rath?
FERD.
Ne, dět-ský smět-če
Nein, ein - fäll - ti - ges
(Ferd. odchází v hněvu, za ním Juan zahanben.)
(Zürnend entfernt sich Ferdinand; beschämt folgt ihm Juan nach.)
ritardando - - - - - - -
ty! leč sva - tá cír - kev mé ři - ny sou - dit hu - de!
Kind! die heil'-ge Kir - che wird mei - ne Tha - ten prü - fen!
ritardando - - - - - -

Výstup třetí.

Almamen; Lejla.

Dritte Scene.

Almamen; Lejla.

Almamen přivádí Lejlu zastřenou závojem a hořce pláčící.

Almamen führt Lejla, die tief verschleiert ist und weinend schluchzt.

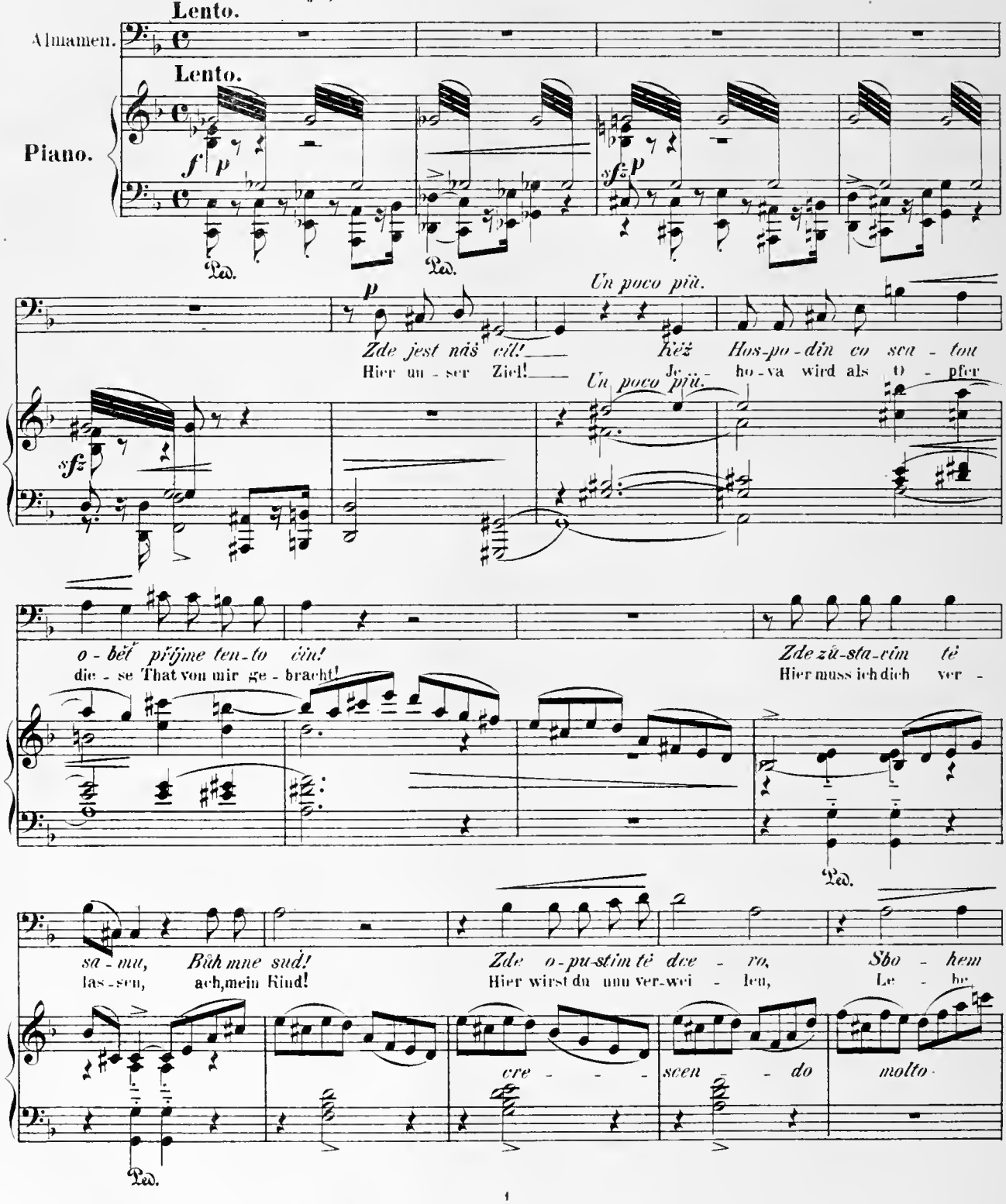

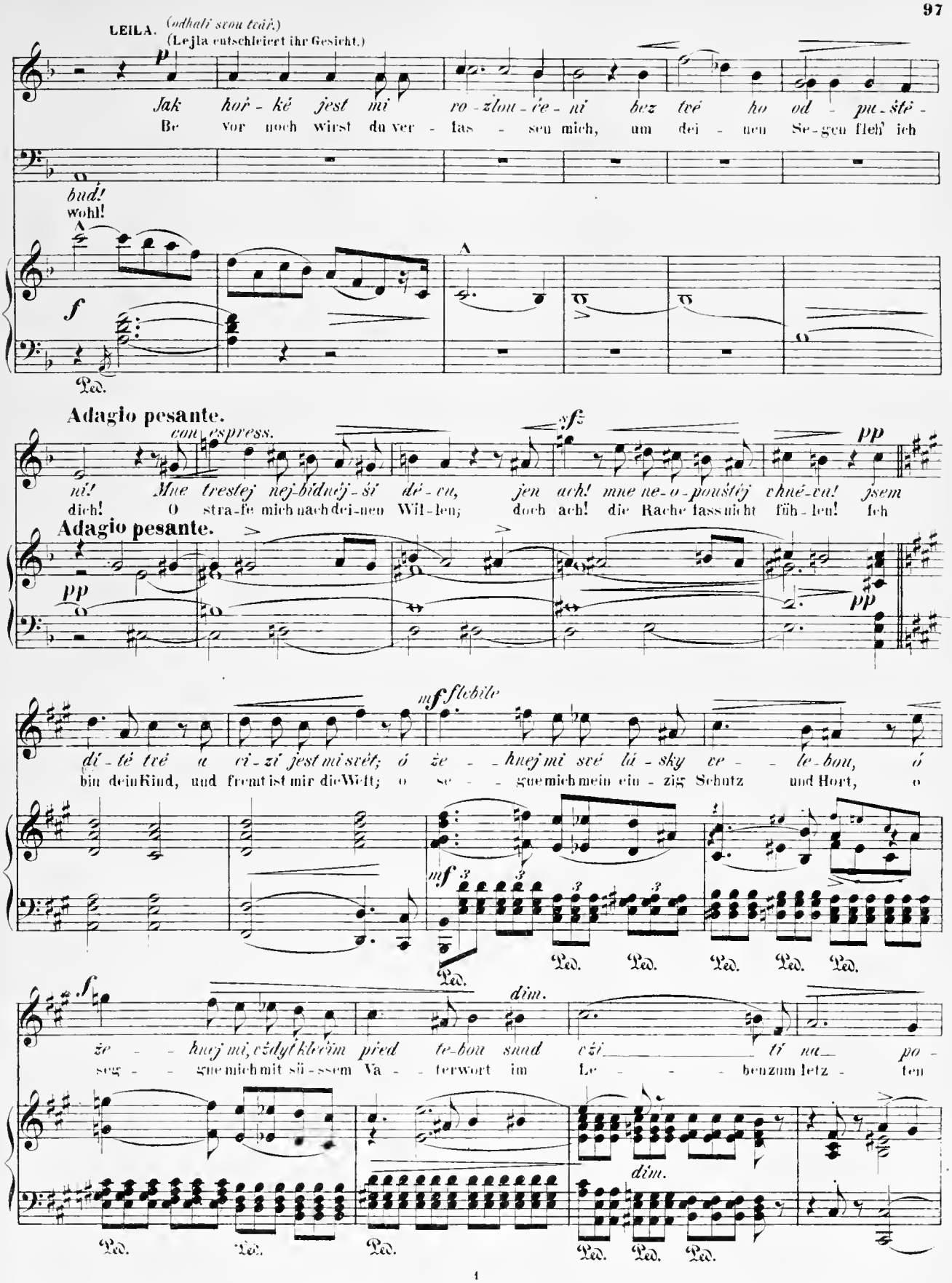
LEILA. (odhalí svou tvář.)
(Lejla entschleiert ihr Gesicht.)
Jak hoř-ké jest mi ro-zlou-če-ní bez tvé ho od-pu-ště-
Be vor noch wirst du ver-las-sen mich, um dei-nen Se-gen fleh' ich
buď!
wohl!
Adagio pesante.
con espress.
ní! Mne trestej nej-bídněj-ší dě-cu, jen ach! mne ne-o-pouštěj vlné-vu! jsem
dich! O stra-fe mich nach dei-nen Wil-len; doch ach! die Rache fass nicht füh-len! ich
Adagio pesante.
dí-tě tvé a ci-zí jest mi svět; ó že-hnej mi své lá-sky ve-le-bou, ó
bin dein Kind, und fremd ist mir die Welt; o se-gne mich mein ein-zig Schutz und Hort, o
že-hnej mi, vždyť klečím před te-bou snad cí-tí na po-
seg-ne mich mit sü-ssem Va-terwort im Le-ben zum letz-ten

(*skloní se před ním hluboko.*)
(sie beugt sich tief vor ihm nieder.)

un poco più

sled!
mal!

ALMAMEN. *f un poco più*

Ha, na-posled? *ne, ne!* *ne, ne!* *já te-be ztratit dí-tě* *mě?* *Ač*
Zum letz-tenmal? o nein! o nein! dich mei-ne Tochter nicht mehr seh'n? Wenn

un poco più

ritard. *f* *p*

f *ritard.*

Andante.

zblom di-la jsi, tys mi věč-ně dru-ha, a bez te-be tu ne-ní pro mne blaha!
auch du ge-irrt, bist mein Trost im Le-ben, und an-sser dich kann mir die Welt nichts ge-ben!

Andante.

pp

Jen na krát-ko tě o-pou-štím, a na vě-ky ti od-pou-štím! *Můj*
zeit-lich nur scheidest du von mir; doch auf e-wig ver-zeih' ich dir! Mein

LEILA. *f*

pp *f* *p*

ot-če, *ja-ká slast!*
Va-ter! e-wig mein!

f *p*

ritard.

Vel.

p

rit.

Vel.

Adagio molto.

ALMAMEN. (žehnaje jí.) (segnet sie.)

p

Buď po - že - hná - - na, jenž tr-pět za svůj lid jsi po - vo - lá - na!
O sei ge - se - - gnet, die du von Gott er-wählt dein Volk zu ret - ten!

Adagio molto.

pp

ó lá-su zlé - mu vy - rvi jej a na své drá - - ze
Ent-rei-sse es dem grausem Ge-schick, voll - führ' die That mit

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

cre - - - scen - -

vy - - tr - - vej! pak mí - ru ve - ške - rou tvé
Muth und Glück! der Lie - be Ü - ber - mass die

cre - - - scen - -

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

do

vér - no - sti Bůh to - bě od-pla - ti svou
du ge - bracht, Je - ho - va loh - nen wird in

f *ritard.*

do *f* *ritard.* *sf*

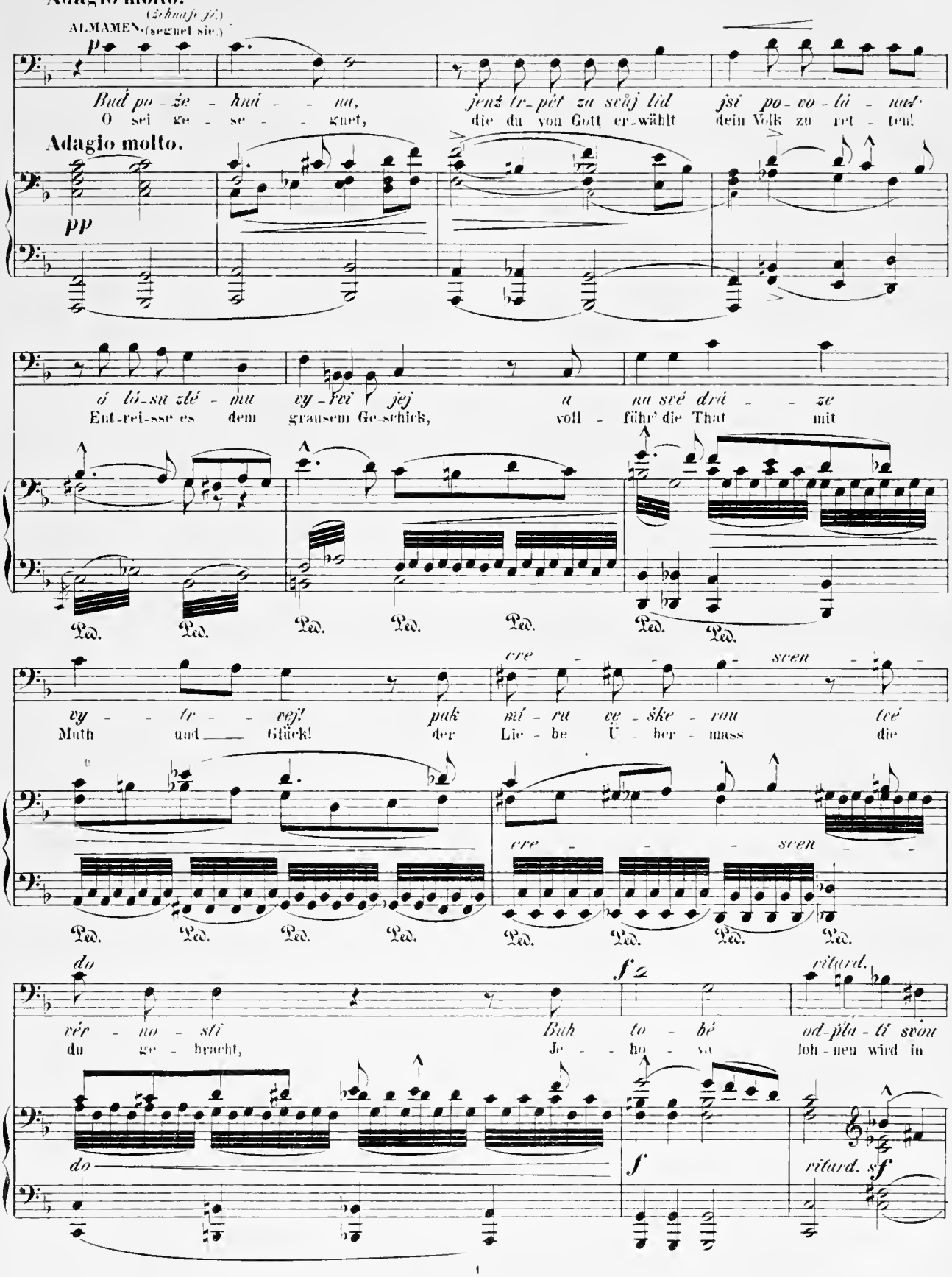

più lento

mi - lo - sti! Však sve-de-li té li - ché má - me-ní, sté
sei - ner Macht! Doch soll-test du verblen - det dei - nen Sinn, dies's

più lento p cre -

- scen - do mol - to

drá-hy bo-ží, sdrá - hy spa - se-ní a zra-diš-li ten sva - tý
ho - he, heil'-ge Ziel ver - las - send flieh'n, ent - flam-men durch Ver-rath Je -

scen - do mol - to

ff ri - tar - dan - do

ú - kol svůj, tož pa-ma-tuj, ha! na vždy pa-ma-tuj: že
ho - vas Groll, dann we - he dir! ha! dann be - den - ke wohl: Wenn

ff ri - tar - sfz dan - do

Moderato.

ne - ho - dna-li své - ho po - vo - lá - ní, se
un - wür - dig du wirst der ho - hen Gna - de, den

Moderato.

sfz p

Ped. Ped. Ped.

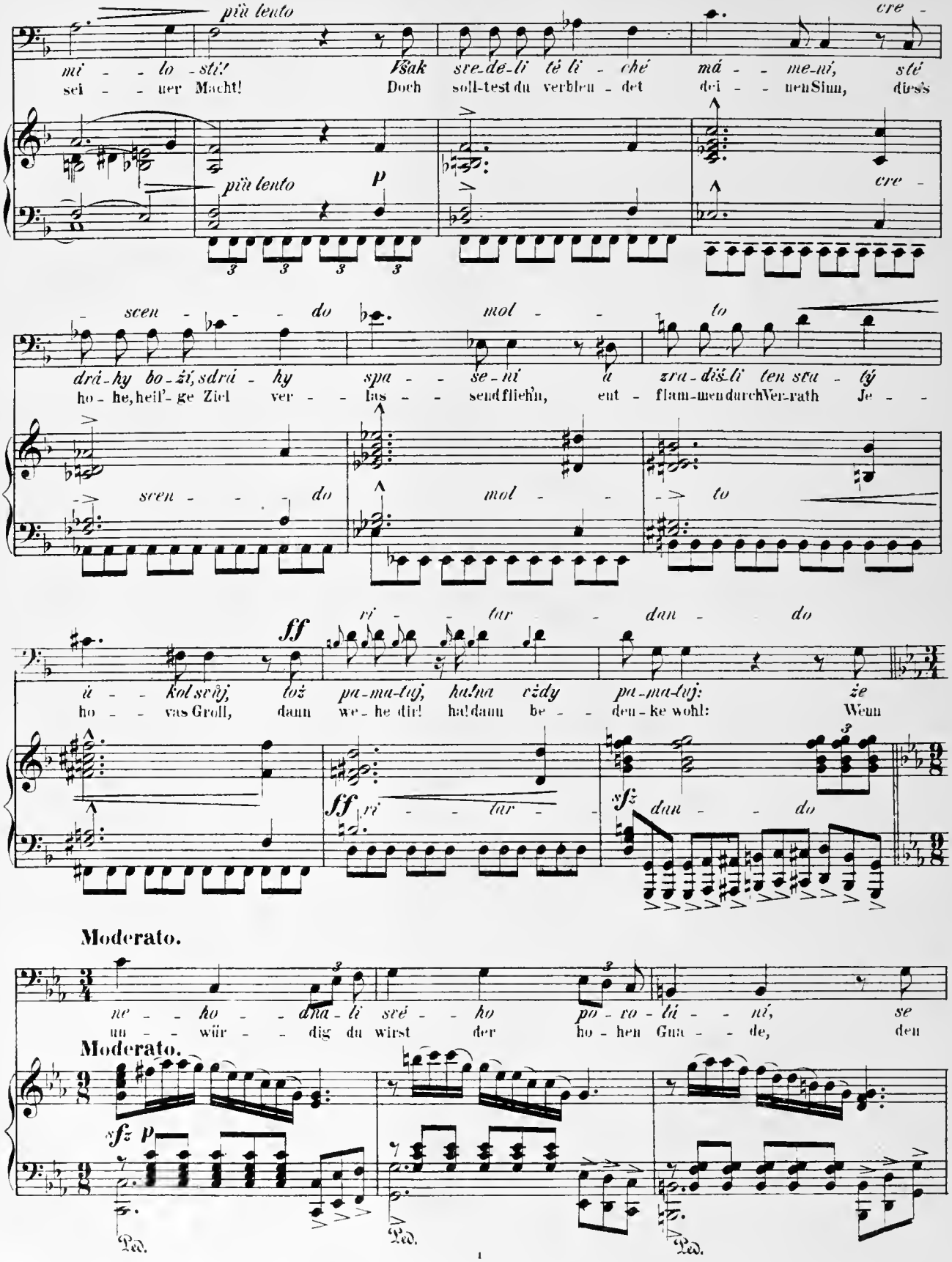

zře - - kneš ci - ry, kníž - té stvo-řil Bůh, pak budeš
Glau - - hen läu-gned, den ver - leiht dir Gott, dann sei ver-

kle - - ta, klę - tá do sko-ná - - ní, bu deš, kle - - tá,
flucht, ver flucht zum To des pfa - - de, sei ver flu chet! ver

ri - tar - dan - do
kle - - ta, neb J-sra-e-le Bůh, jest po - - -
flu chet! denn dei nes Vol kes Gott, ist der Ra - - -

ri - tar dan - do

a tempo (Lejla naslouchá sustrnutím)
(Lella hört ihn stumm mit Schauder und Entsetzen an.)

- msty Bůh!
- che Gott!

a tempo

dimin.

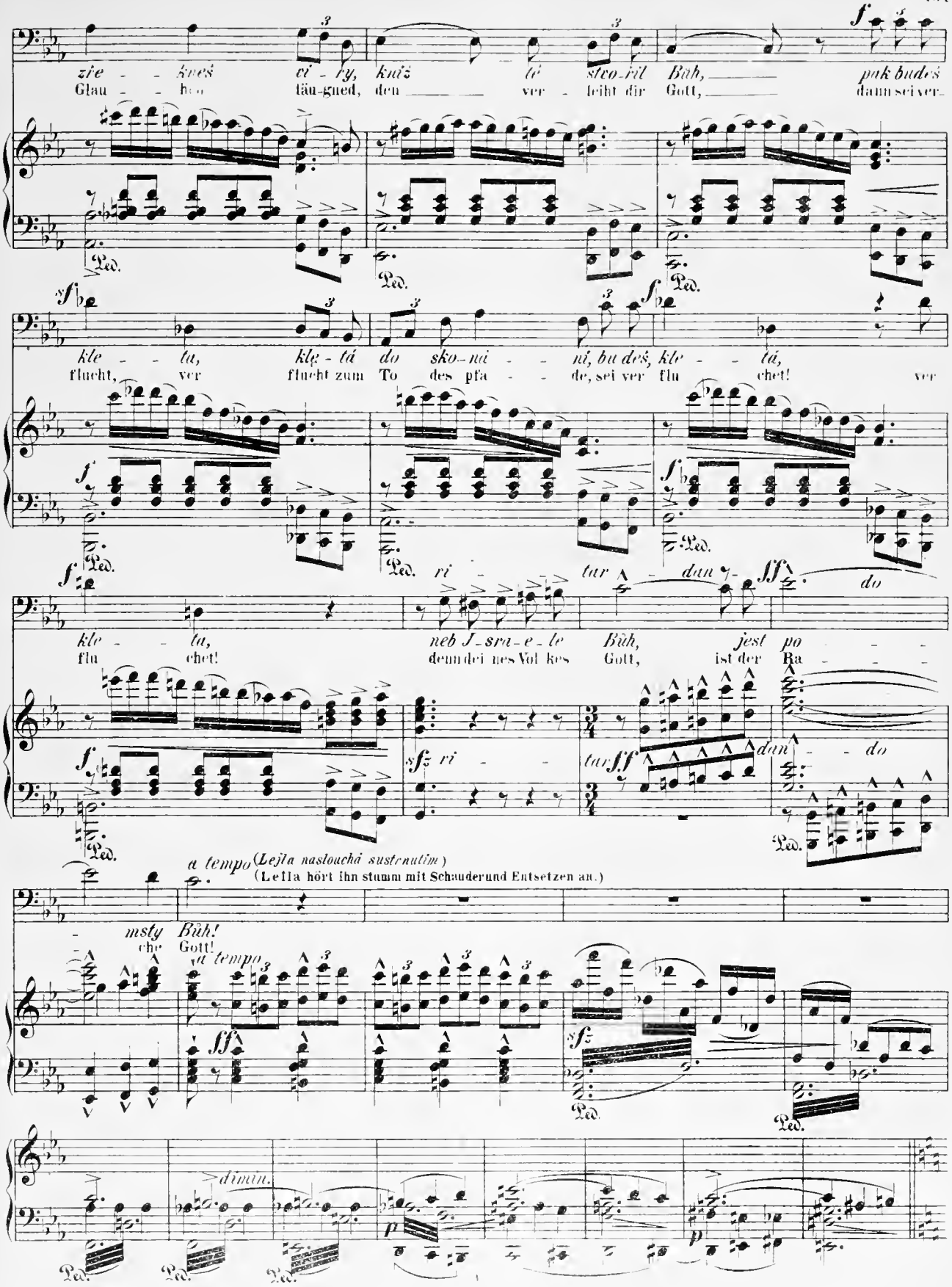

Výstup čtvrtý. — Vierte Scene.

Ferdinand, Juan, Torquemada, Almamen, Lejla.

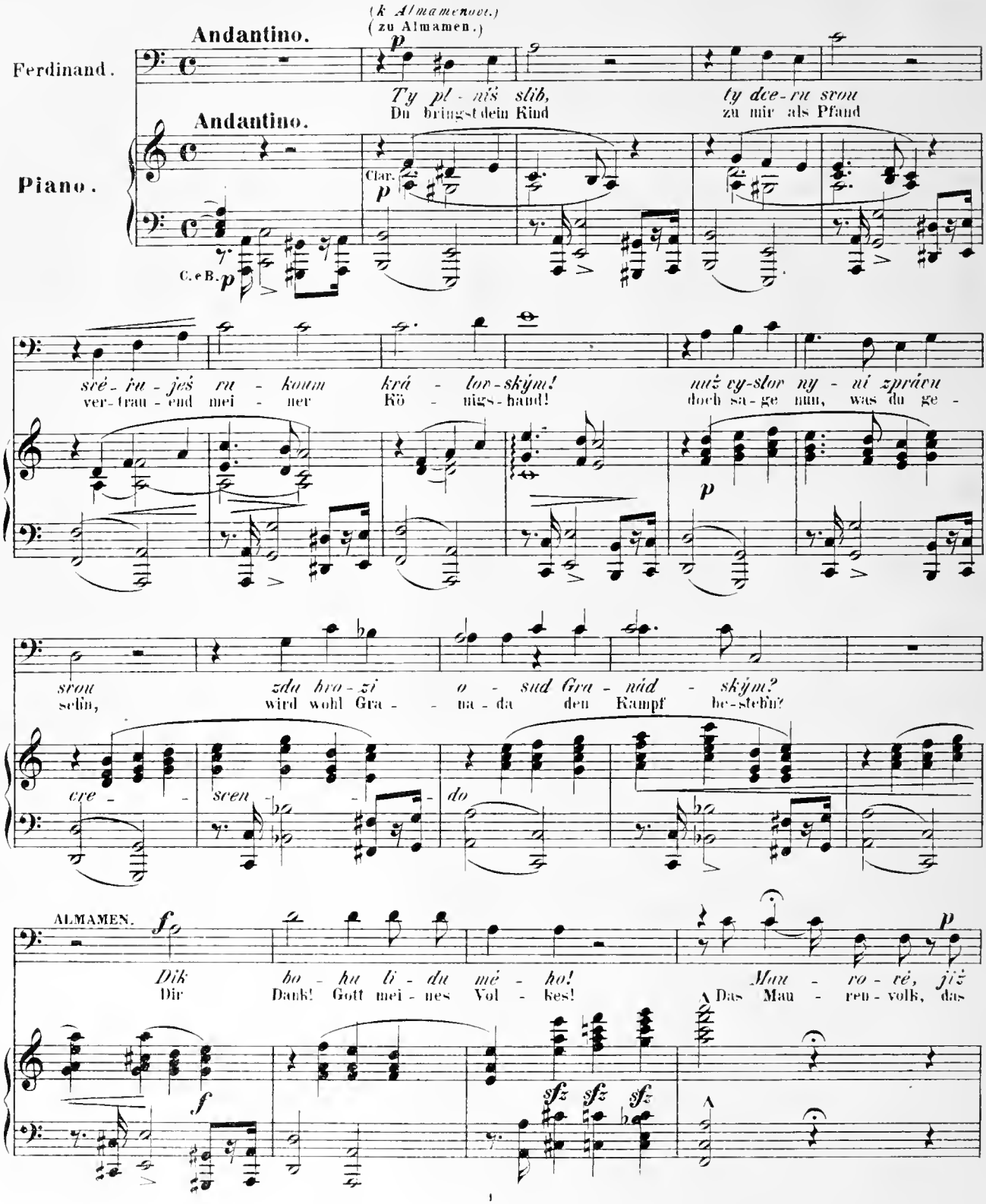

poco più

vraž-di-li ne-štast-ný I-sra-el, jdou zká-ze vstříc a vě-čné zhou-bě
blut-dür-stig hat I-srä-el ver-folgt, in sei-nem Wahn ist dem Ver-der-ben ge-

fp *f*

poco a poco più

své; neb Mu-za je-di-ný je spa-sit měl a Mu-za vžatá-ři již
weiht; denn Mu-sa der Ein-zi-ge konn-te es ret-ten, doch ge-fes-selt schmachtet

f *p* *poco a poco più*

mosso e cre-scen-do

té-sném ú-pí, naň král svou ne-ná-vist a zlo-bu
er in Ret-ten, vom Kö-nig ver-stos-sen, zehrt ihn der

mosso e cre-scen-do *f* *sf*

Un poco più.

ku-pí, a po mstit mi-lá-čka se zve-dne lid, bez
Neid, sei-nen Lieb-ling zu rä-chen droht das Volk, des

Un poco più.

f

vud-ce voj-sko sle-pě bu-de zu-řit, krev prou-dem
Füh-rers los, wird je-de Schran-ke fal-len, des Jam-mers

ff

té - ci, bouř se bu - de chmu - řit, so - su - dem
Kla - ge frucht - los wird er - schal - len, und vom Ge -

mar - né I - slam zá - po - lit.
schick er - eilt des Is - lams Kraft.

ac - ce -

sempre ff

le - ran - do mol - to

ff

ri - tar - dan - do

p

Tak kle - sne I - sra - e - le ne - pří - tel,
Zu Grun - de geh'n I - sra - els al - ter Tod - feind,

dim.

p

a to - bě kno - houm kle - sne I - sra - el!
und dir zu Füs - sen fal - len I - sra - el!

Andantino.

Andantino.

Clar.

p pp p

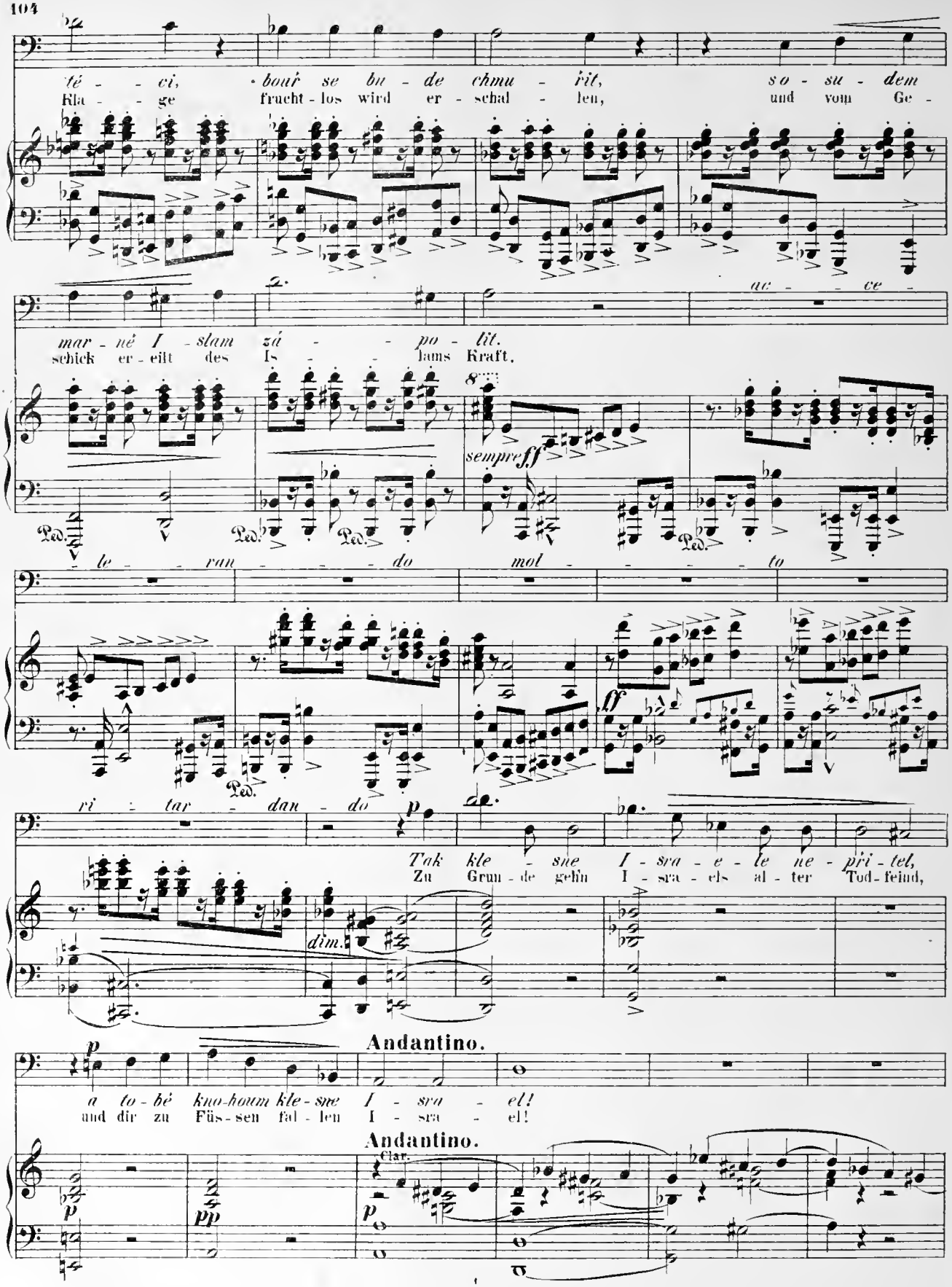

FERDINAND.

p

Na-dě-jná vě-štba tvá je pro-rocká, leč o-dmě-na též bu-de
Die Nachricht die du gebracht hat dich geehrt, doch auch dein Lohn er sei des

Oboe

pp *po - co*

(Král sijme s šije své zlatý řetěz a podává jej Almamenu.)
(Der König nimmt von seinem Hatse die goldene Kette und reicht sie Almamen.)

po - co cre - scen - do

krá - lov-ská. Než pro-za-tím nech-ať tě o-dmě-ní mých dí-ku to-to sla-bé
Kö - nigs wert. Aus mei-ner Hand nimm dies in-dess als Lohn den du verdient um mei-nen

a po - co cre - scen - do

zna-me-ní.
Kö-nigsthron.

(Almamen nim mrští o zem.)
(Almamen wirft die Kette zürnend weg.)

ALMAMEN.

f

Pryč s vilným zla-tem! ha ty víš, čím slu-žby mo-je
Weh! ist diess mein Lohn? O be-denk! was du versprachst für

ri - tar -

f *ri - tar -*

dan - do

od-mě-níš!
ein Ge-schenk:

Moderato.

f

risoluto

Že li-du mé-mu stej-ných práv skře-sťa-ny mu-síš
Dassmit den Chri-sten glei-ches Recht wirst mei-nem Vol-ke

Moderato.

dan - do

f

Trpt.
Tromb.

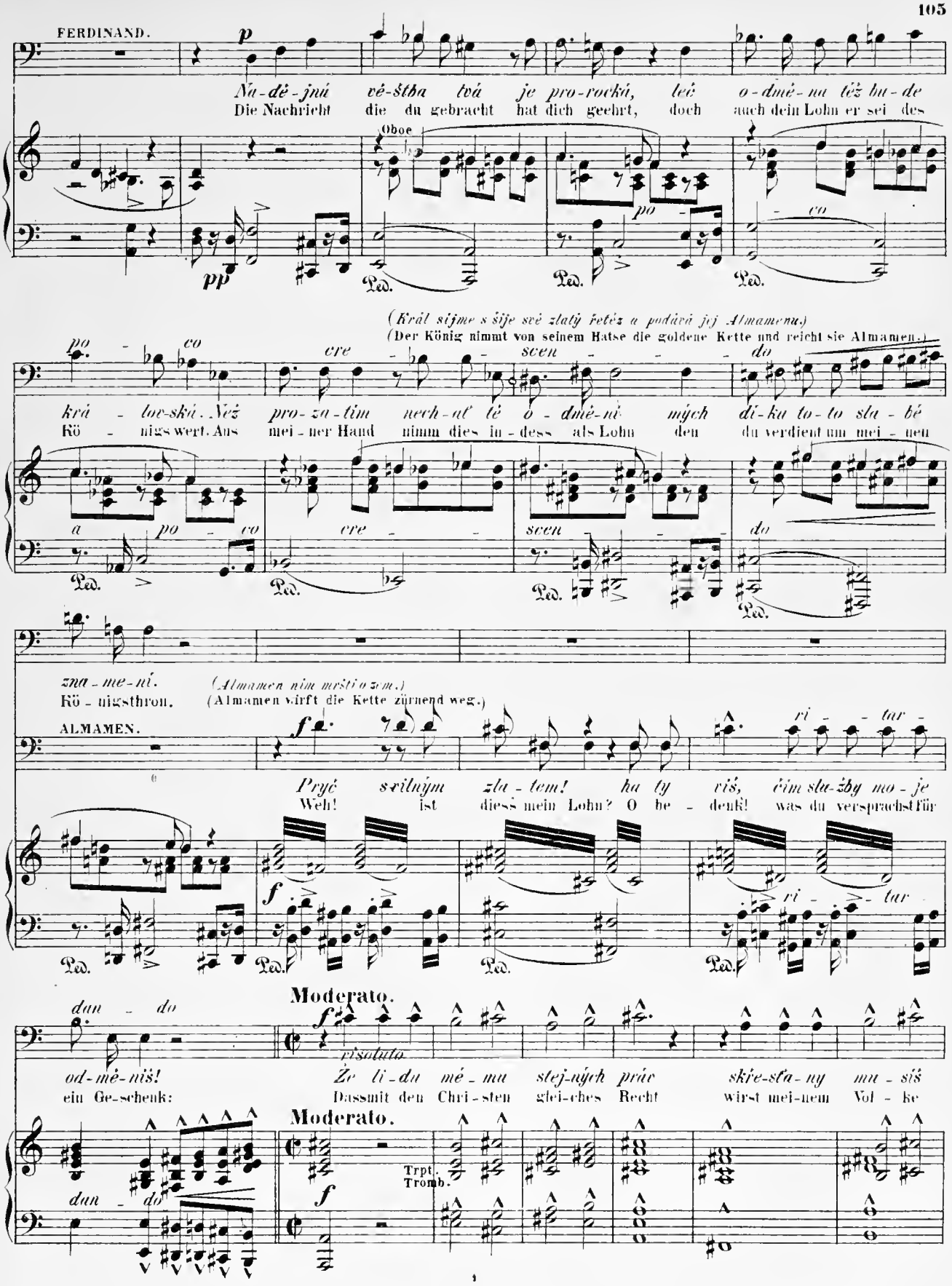

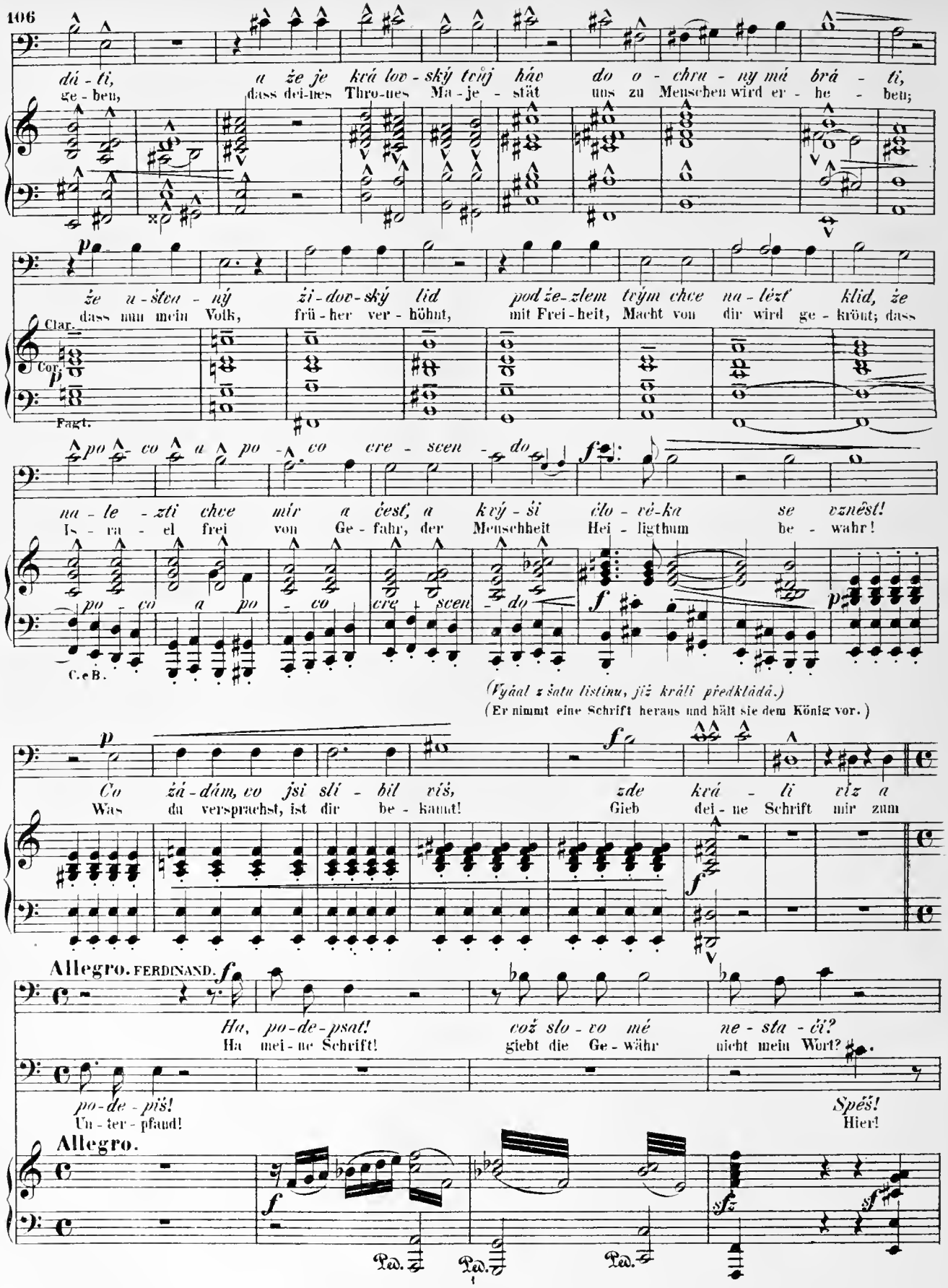
dá - ti,
ge - ben,
a že je krá lov - ský tvůj hác
dass dei-nes Thro-nes Ma - je - stät
do o - chra - ny má brá - ti,
uns zu Menschen wird er - he - ben;
p
že u - šlech - ný zi - dov - ský lid
dass nun mein Volk,
pod že - zlem tvým chce na - lézt klid, že
früh - her ver - höhnt,
mit Frei - heit, Macht von
dir wird ge - krönt; dass
Clar.
Cor.
Fagt.
po co a po co cre - scen - do
f
na - le - zti chce mír a čest, a kvý - ši
Is - ra - el frei von Ge - fahr, der Menschheit
člo - vé-ka se vznêst!
Hei - ligthum be - wahr!
po - co a po - co cre - scen - do
C. e B.
(Vyáal z šatu listinu, jíž králi předkládá.)
(Er nimmt eine Schrift heraus und hält sie dem König vor.)
p
Co žá - dám, vo jsi slí - bil víš,
Was du versprachst, ist dir be - kannt!
f
zde krá - li víz a
Gieb dei - ne Schrift mir zum
Allegro. FERDINAND. f
Ha, po-de-psat!
Ha mei - ne Schrift!
což slo - vo mé ne - sta - čí?
giebt die Ge - währ nicht mein Wort?
po - de - piš!
Un - ter - pfand!
Spěš!
Hier!
Allegro.
f
sfz
f
Ped.
Ped.
Ped.

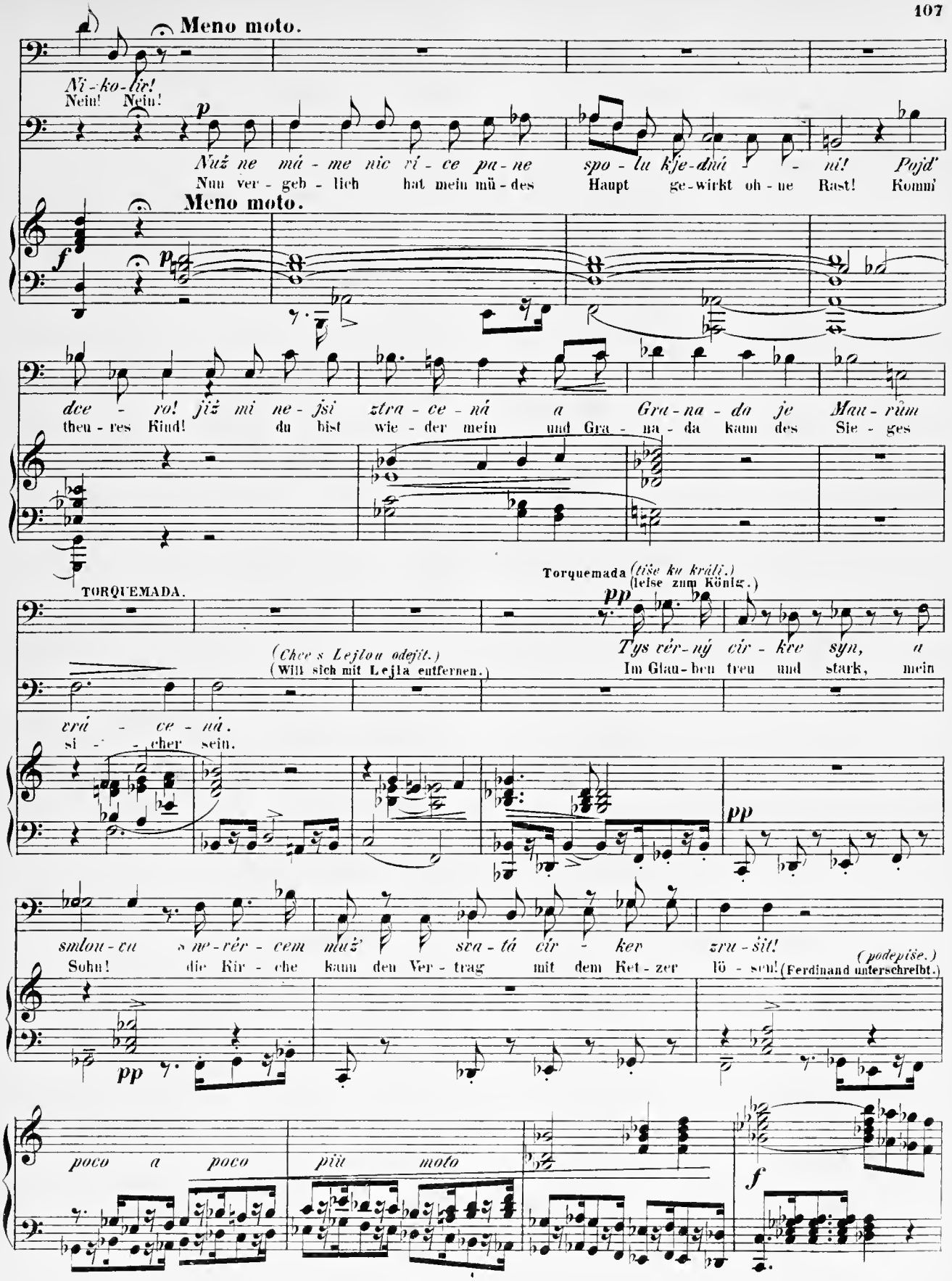
Meno moto.
Ni-ko-liv!
Nein! Nein!
p
Nuž ne má-me nic ví-ce pa-ne spo-lu kje-dnú -ní! Pojď
Nun ver-geb-lich hat mein mü-des Haupt ge-wirkt oh-ne Rast! Komm'
Meno moto.
f
p
dce-ro! již mi ne-jsi ztra-ce-ná a Gra-na-da je Mau-rům
theu-res Kind! du bist wie-der mein und Gra-na-da kann des Sie-ges
TORQUEMADA.
Torquemada (tiše ku králi.) (leise zum König.)
pp
Tys vér-ný cír-kve syn, a
(Chce s Lejlou odejít.) (Will sich mit Lejla entfernen.)
Im Glau-ben treu und stark, mein
crá-ce-ná.
si-cher sein.
pp
smlou-vu s ne-vér-cem muž' sva-tá cír-ker zru-šit!
Sohn! die Kir-che kann den Ver-trag mit dem Ket-zer lö-sen!
(podepíše.) (Ferdinand unterschreibt.)
pp
poco a poco più moto
f

FERDINAND.

Stůj, zů-stań! Zde máš ú-pis svůj! zů-stav zde dce-ru, vrať se
O blei-be! Hier nimm die Schrift! Ver-lass' die Toch-ter, komm' zu-

(Almamen vrátí se a vezme z rukou králových úpis, jejž políbí.)
(Almamen kehrt zurück, nimmt aus der Hand des Königs die Schrift und küsst sie.)

Andante.

FERDINAND.

zpět!
rück!

ALMAMEN.

Bo-ze krá-li krá-tu, hlá-sné kvi-le-ní
Gro-sser Gott der Gna-de hat den Traum er-füllt und

Andante.

li-du tvé-ho v ples se pro-mě-ní!
mei-nes Vol-kes Qual mit Freud ge-stillt!

(k Lejle.)
(Zur Lejla.)

A te-be dce-ro
Du mei-ne Toch-ter

V.C.

poco ri-tar-dan-do

Bůh má v mo-ci své, on chrá-niž srd-ce mla-di-
bist in Got-tes Macht, er lei-het dei-ner See-le

poco ri-tar-dan-do

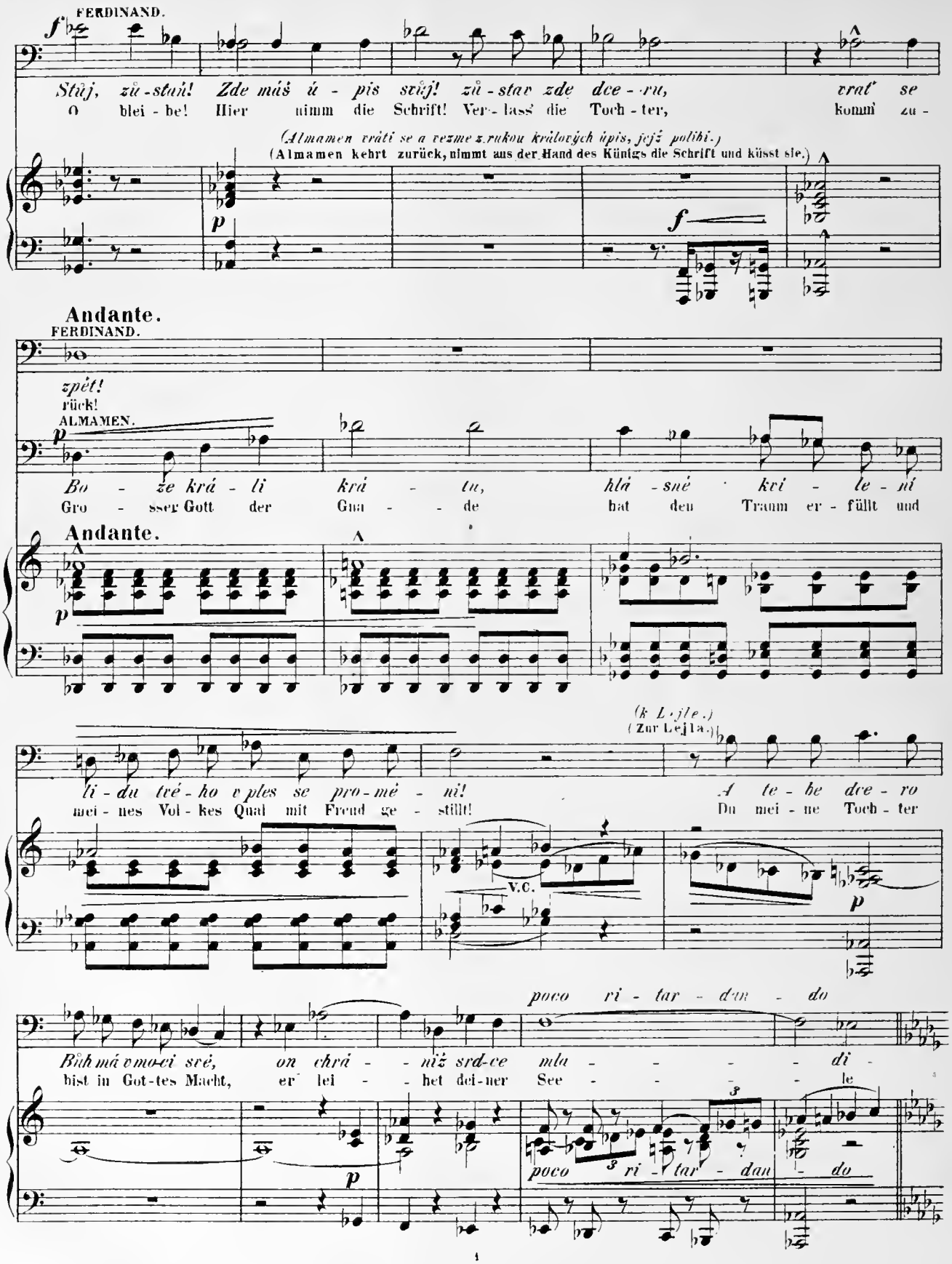

Quintetto.

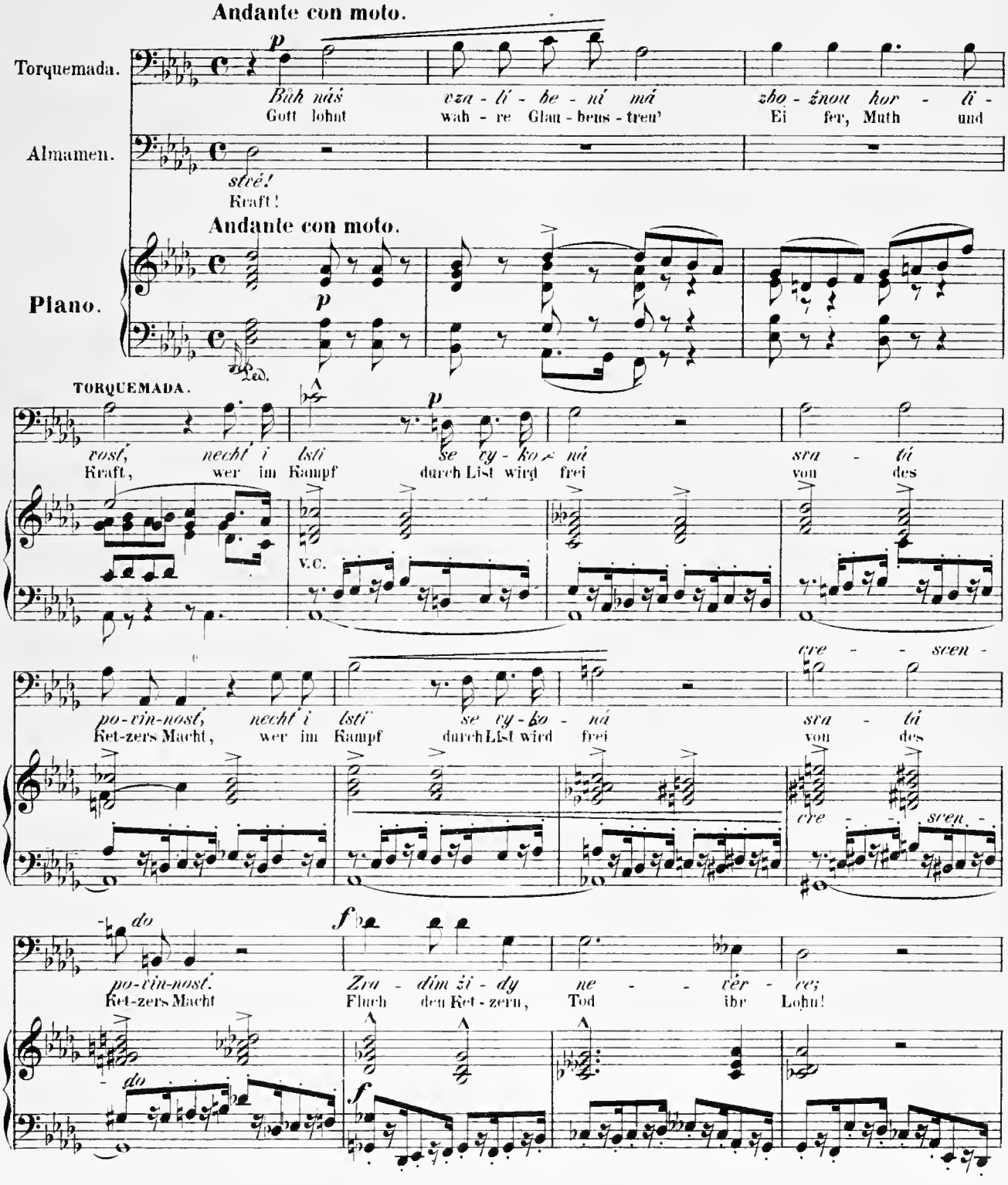
Andante con moto.
Torquemada.
Bůh náš vza - lí - be - ní má zbo - žnou hor - lí -
Gott lohnt wah - re Glau - bens - treu' Ei fer, Muth und
Almamen.
sivé!
Kraft!
Andante con moto.
Piano.
TORQUEMADA.
vost, nechť i lsti se cy - ko - ná sra - tí
Kraft, wer im Kampf durch List wird frei von des
V.C.
cve - - sven -
po - vin - nost, nechť i lsti se cy - ko - ná sra - tí
Ket-zers Macht, wer im Kampf durch List wird frei von des
cve - - sven -
do
f
po - vin - nost. Zra - dim ži - dy ne - - věr - ce;
Ket-zers Macht Fluch den Ket - zern, Tod ihr Lohn!
do
f

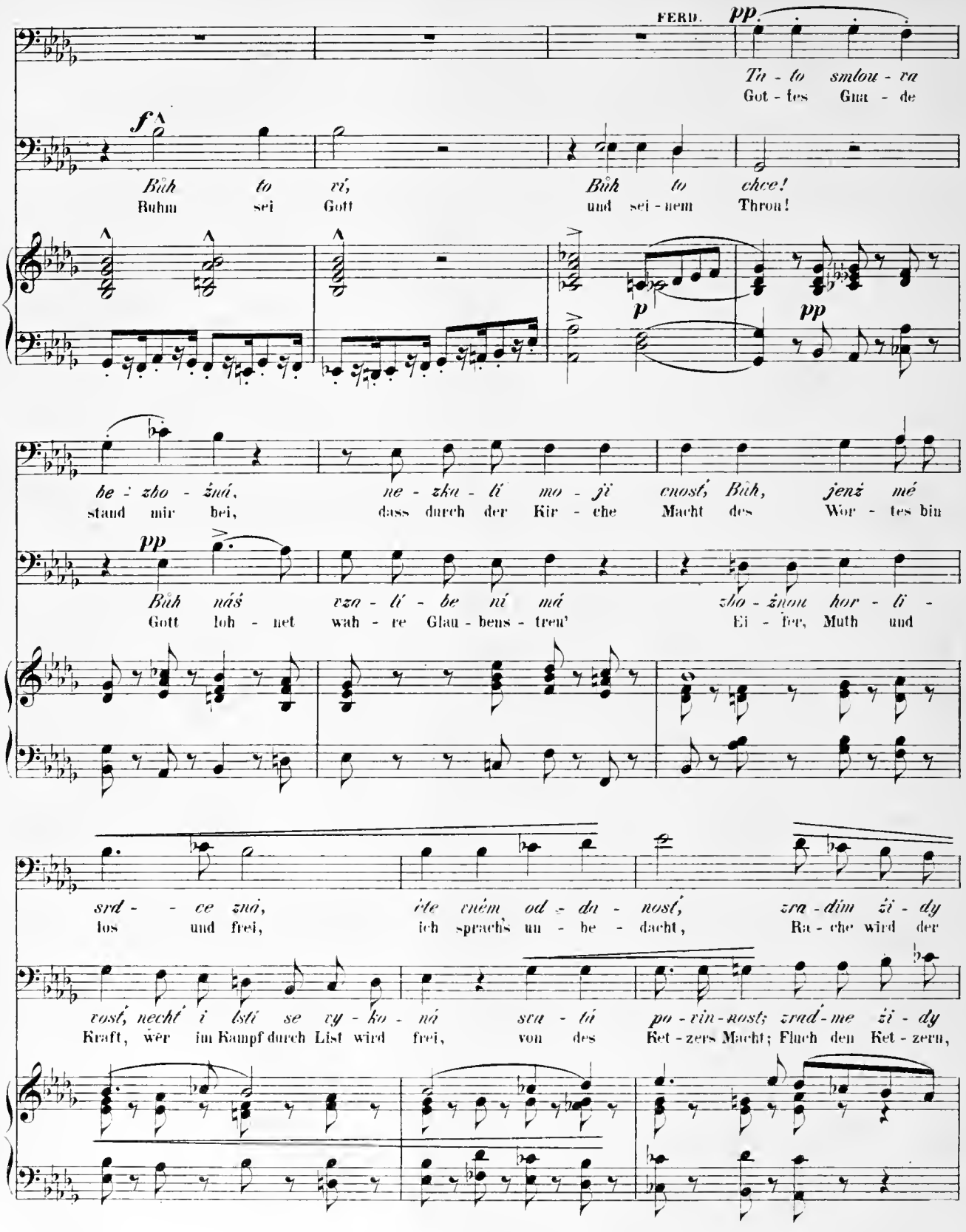
FERD.
pp
Ti - to smlou - va
Got - tes Gna - de
f
Bůh to ví, Bůh to chce!
Ruhm sei Gott und sei - nem Thron!
p
pp
be - zho - žná, ne - zku - tí mo - jí cnost', Bůh, jenž mé
stand mir bei, dass durch der Kir - che Macht des Wor - tes bin
pp
Bůh náš vzo - lí - be ní má zho - žnou hor - lí -
Gott loh - net wah - re Glau - bens - treu' Ei - fer, Muth und
srd - - ce zná, řte cném od - dá - nost', zra - dím ži - dy
los und frei, ich sprach's un - be - dacht, Ra - che wird der
rost, necht i lstí se vy - ko - ná sva - tú po - vin - nost; zrad - me ži - dy
Kraft, wer im Kampf durch List wird frei, von des Ket - zers Macht; Fluch den Ket - zern,

ne - vér - ce, Bůh to ví! Bůh to
Ket - zer Lohn, Ruhm sei Gott! sei - nem

ne - vér - ce, Bůh to ví! Bůh to
Tod ihr Lohn, Ruhm sei Gott! sei - nem

JUAN. *k Lejle.* zur Lejla.

Dé - vo ráj - sky spa - ni - lá za - nech tru - chli - vost,
Dich zu lie - ben werth zu sein stre - het mei - ne Kraft,

chce! Bůh to ví! Bůh to
Thron! Ruhm sei Gott! sei - nem

chce! Bůh to ví! Bůh to
Thron! Ruhm sei Gott! sei - nem

Viol.

mu - - - čís mne a ú - sta má ú - sta má pro - sí o mi -
dei - - - nes Au - ges kla - rer Schein kennt der Lie - be, der Lie - be

chce! zra - dím ži - dy ne - - - vér -
Thron! Tod den Ket - zern, Tod ihr

chce! zrad - me ne - - - vér -
Thron! Fluch und Tod ihr

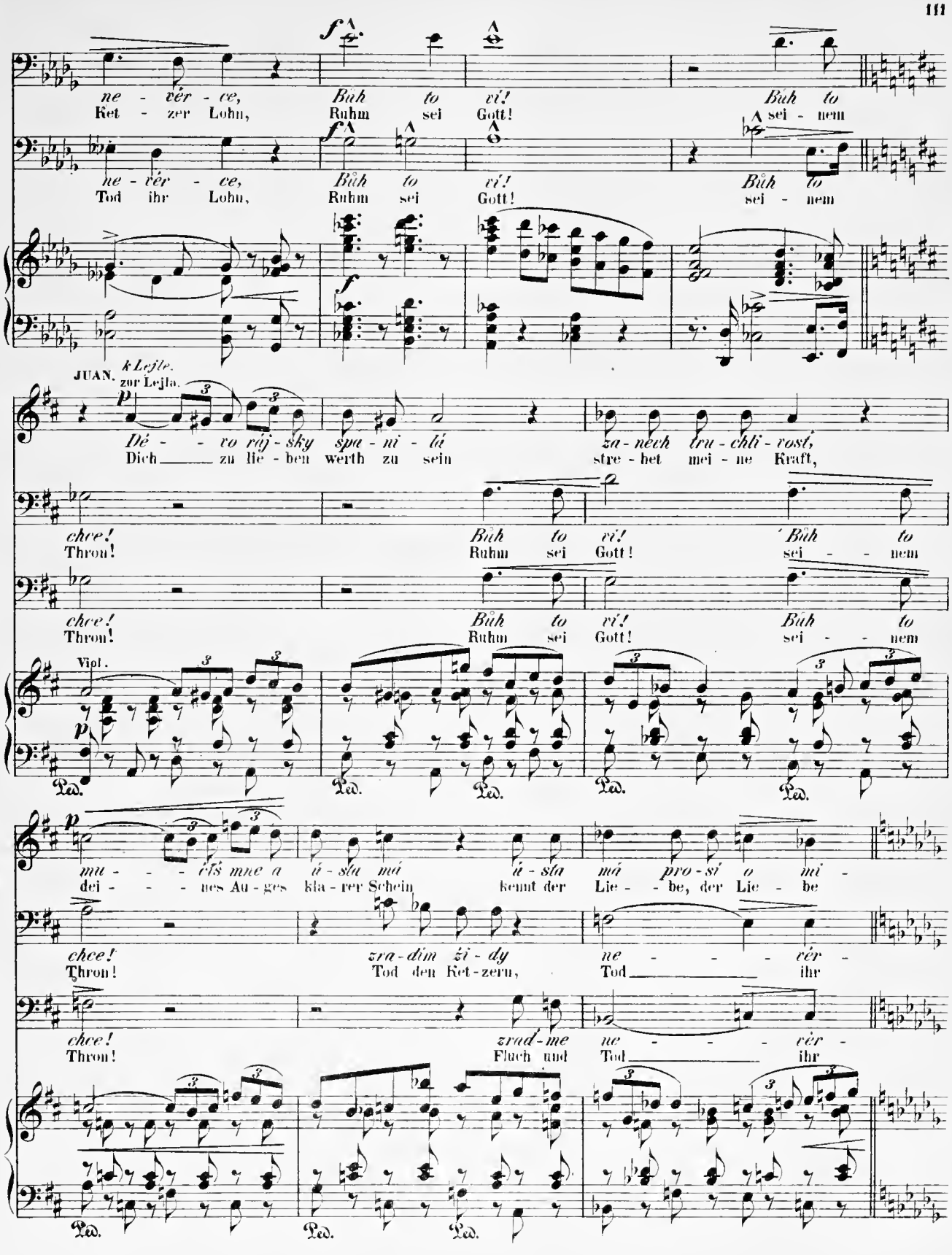

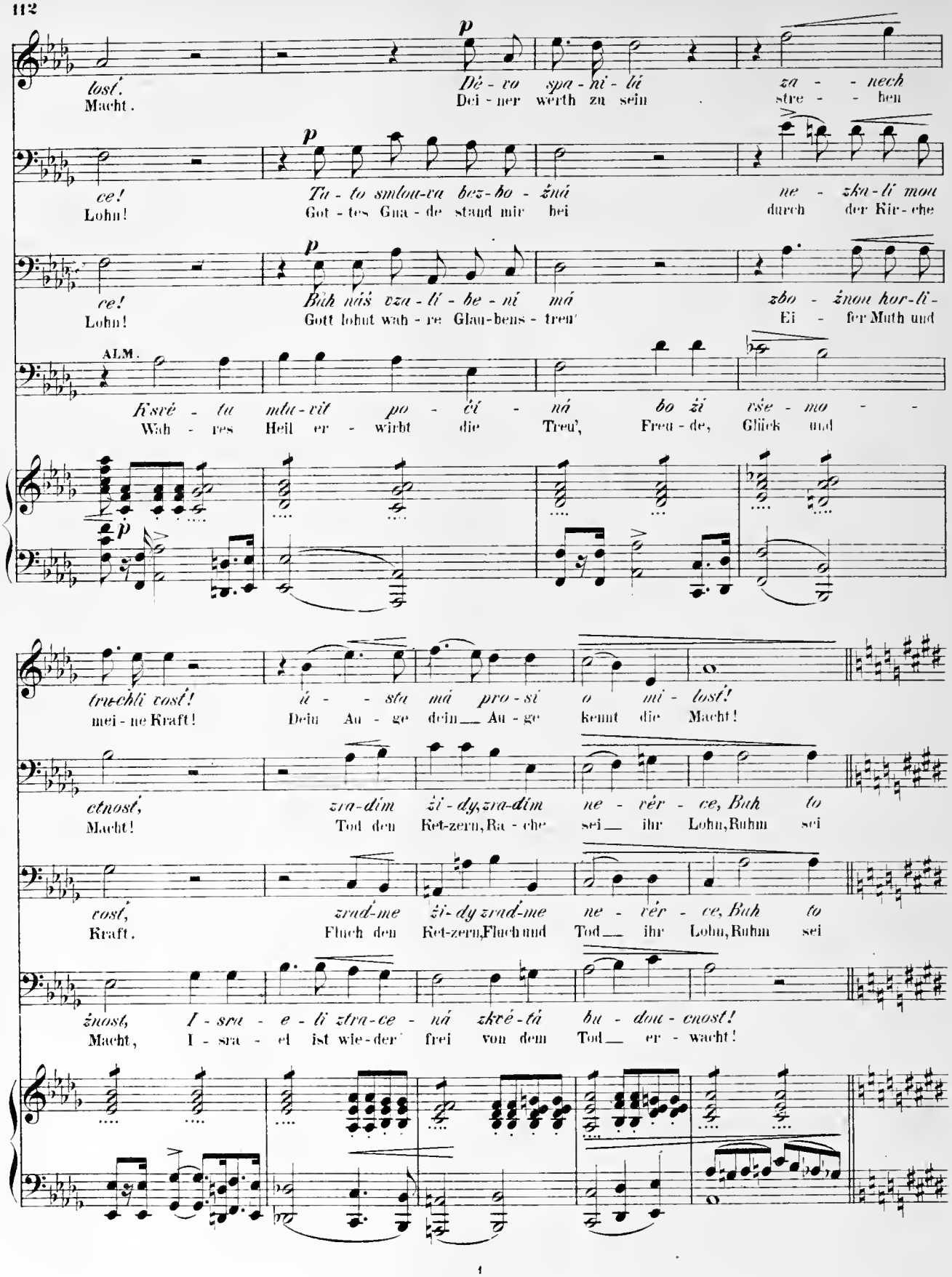
p
lost'.
Macht.
Dě - vo spa - ni - lá za - - nech
Dei - ner werth zu sein stre - - ben
ce!
Lohn!
Tu - to smlou-va bez-ho - žná ne - zka-lí mou
Got - tes Gna - de stand mir bei durch der Kir - che
ce!
Lohn!
Bůh náš vza - lí - be - ní má zbo - žnou hor-lí -
Gott lohnt wah - re Glau-bens - treu' Ei - fer Muth und
ALM.
Ksvé - tu mlu-vit po - cí - ná bo ži vše - mo - -
Wah - res Heil er - wirbt die Treu', Freu - de, Glück und
p
truchli vost'!
mei - ne Kraft!
ú - - sta má pro - sí o mi - lost'!
Dein Au - ge dein Au - ge kennt die Macht!
etnost',
Macht!
zra-dím ži - dy, zra-dím ne - vér - ce, Buh to
Tod den Ket-zern, Ra - che sei ihr Lohn, Ruhm sei
vost',
Kraft.
zrad-me ži-dy zrad-me ne - vér - ce, Buh to
Fluch den Ket-zern, Fluch und Tod ihr Lohn, Ruhm sei
žnost,
Macht,
I - sra - e - lí ztra-ce - ná zkré-tá bu - dou - cnost!
I - sra - el ist wie-der frei von dem Tod er - wacht!

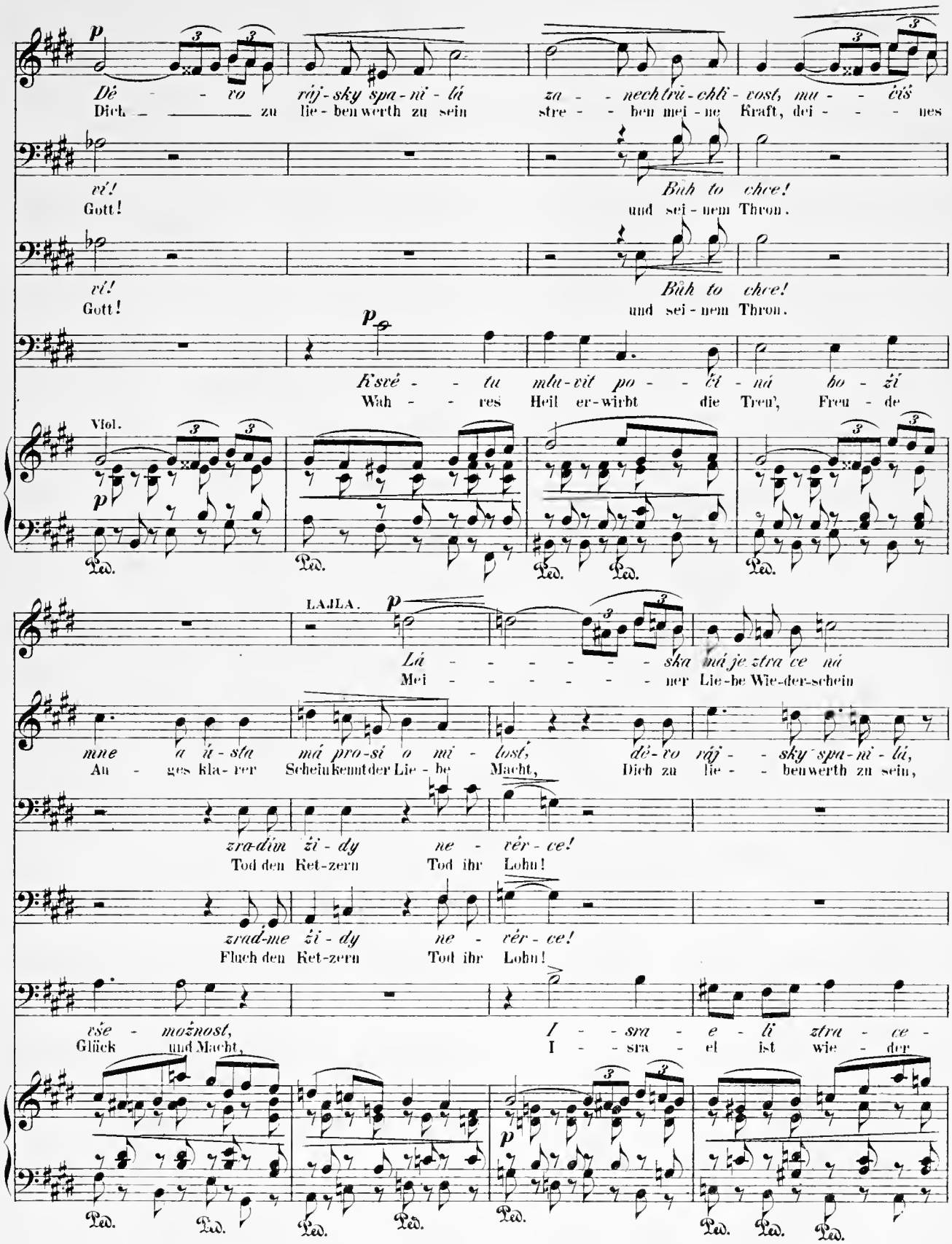
Dé - - vo ráj-sky spa-ní-lá za - - nechtrů-chlí-vost, mu - - číš
Dich — zu lie-ben werth zu sein stre - - ben mei-ne Kraft, dei - - - nes
vé!
Gott!
Bůh to chce!
und sei-nem Thron.
vé!
Gott!
Bůh to chce!
und sei-nem Thron.
K'své - - tu mlu-vit po - - čí-ná bo-ží
Wah - - res Heil er-wirbt die Treu', Freu-de
Viol.
LAJLA.
Lá - - - - - - ska má je ztra ce ná
Mei - - - - - - ner Lie-be Wie-der-schein
mne a ú-sta má pro-sí o mi-lost, dě-vo ráj - - sky spa-ní-lá,
An - ges kla-rer Schein kennt der Lie-be Macht, Dich zu lie - - ben werth zu sein,
zra-dím ži-dy ne - vér-ce!
Tod den Ket-zern Tod ihr Lohn!
zrad-me ži-dy ne - vér-ce!
Fluch den Ket-zern Tod ihr Lohn!
vše - možnost, I - - sra - e - lí ztra - ce -
Glück und Macht, I - - sra - el ist wie - der

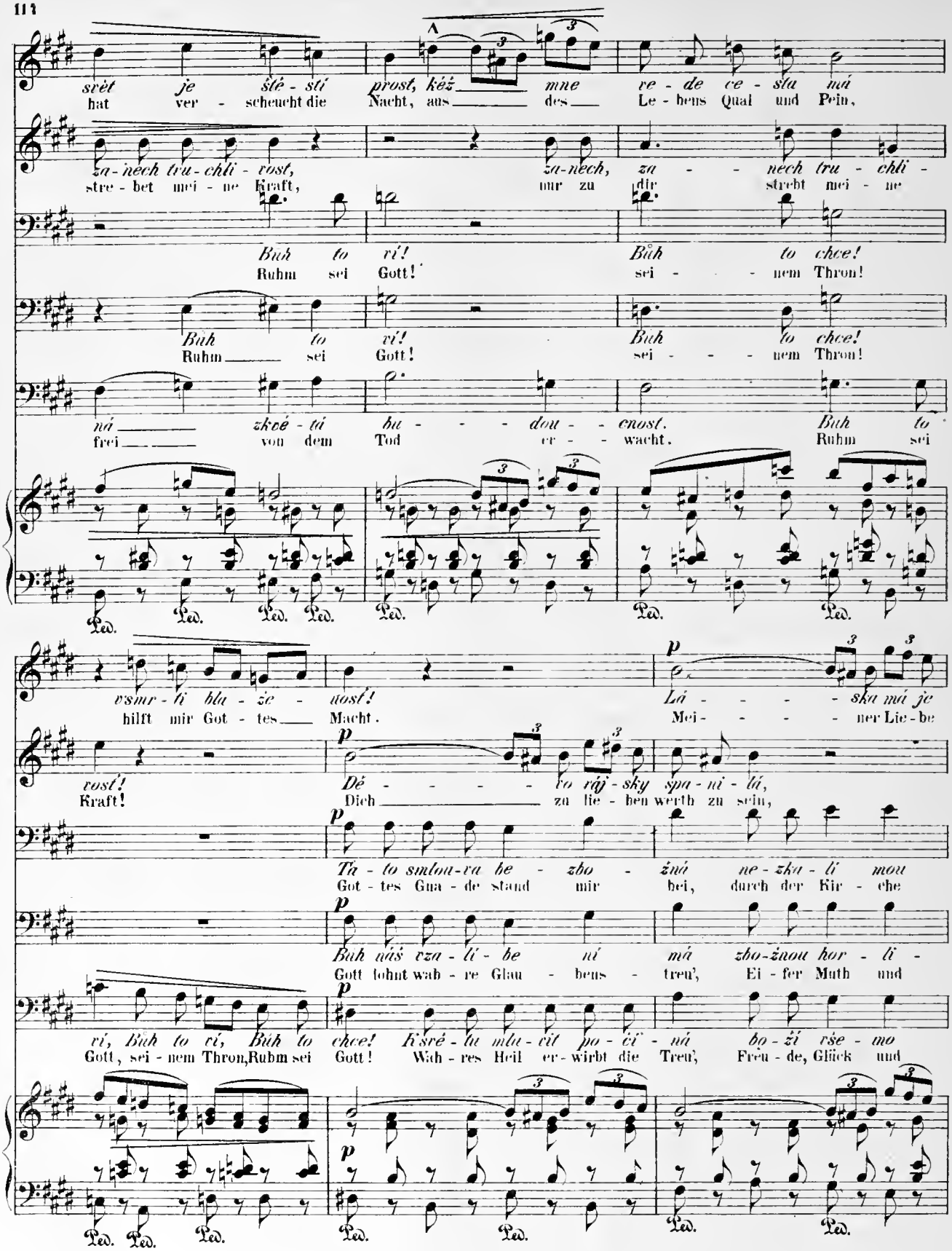
srèt je šté-stí prost, kéž mne re-de ce-sta má
hat ver-scheucht die Nacht, aus des Le-bens Qual und Pein,
za-nech tru-chli-vost, za-nech, za-nech tru-chli-
stre-bet mei-ne Kraft, nur zu dir strebt mei-ne
Bůh to ví! Bůh to chce!
Ruhm sei Gott! sei-nem Thron!
Bůh to ví! Bůh to chce!
Ruhm sei Gott! sei-nem Thron!
ná zkvé-tá bu-dou-cnost. Bůh to
frei von dem Tod er-wacht. Ruhm sei
vsmr-ti bla-že-nost! Lá-ska má je
hilft mir Got-tes Macht. Mei-ner Lie-be
vost! Dé-ro ráj-sky spa-ní-lá,
Kraft! Dich zu lie-ben werth zu sein,
Ta-to smlou-va be-zbo-žná ne-zka-lí mou
Got-tes Gna-de stand mir bei, durch der Kir-che
Bůh náš vza-lí-be ná má zbo-žnou hor-lí-
Gott lohnt wah-re Glau-bens-treu', Ei-fer Muth und
ví, Bůh to ví, Bůh to chce! Kŕsré-lu mlu-vit po-ví-ná bo-ží rše-mo
Gott, sei-nem Thron, Ruhm sei Gott! Wah-res Heil er-wirbt die Treu', Freu-de, Glück und

cre - - - - - - scen - - - - - - -

ztra - ce - ná, svět je šté - stí prost,
Wie - der - schein, hat ver - scheucht die Nacht,

za - - - - - - nech truch li - vost, mu - - - čiš mne a
stre - - - - - - bet mei - ne Kraft, dei - - - nes Au - ges

ctnost, Bůh, jenž mo - je sr - dce zná, čte vněm od - da -
Macht, bin des Wor - tes los und frei, ich sprach's un - be -

vost, nechť i lstí se vy - ko - ná sva - tá po - vin -
Kraft, wer im Kampf durch List wird frei von des Ket - zers

žnost, I - sra - e - li ztra - ce - ná zkvě - tá bu - dou -
Macht, I - sra - el ist wie - der frei von dem Tod er -

cre - - - - - - scen - - - - - - -

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

do ri - - - tar - - - dan - - - do

kéž mne ve - de ce - sta má vsmr - ti bla - že - nost.
aus des Le bens Qual und Pein hilft mir Got tes Macht.

ú - sta má, ú - sta má pro - sí o mi - - lost.
kla - rer Schein, kennt der Lie - be, der Lie - be Macht.

marcato

nost, zra - dím ži - dy ne - věr - ce, Bůh to ví, Bůh to chce! Ta to
dacht, Ra - che wird der Ket - zer Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Got - tes

marcato

nost; zra - dím ži - dy ne - věr - ce, Bůh to ví, Bůh to chce! Bůh náš
Macht. Fluch den Ket - zern, Tod ihr Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Gott lohnt

marcato

cnost, dce - ro ne - lkej pro ot - ce, Bůh to ví, Bůh to chce! K svě - tu
wacht! Se - lig - keit wird dir zum Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Wah - res

do ri - sf - sf tar - sf - dan - sf - do

Ped. Ped. Ped. Ped.

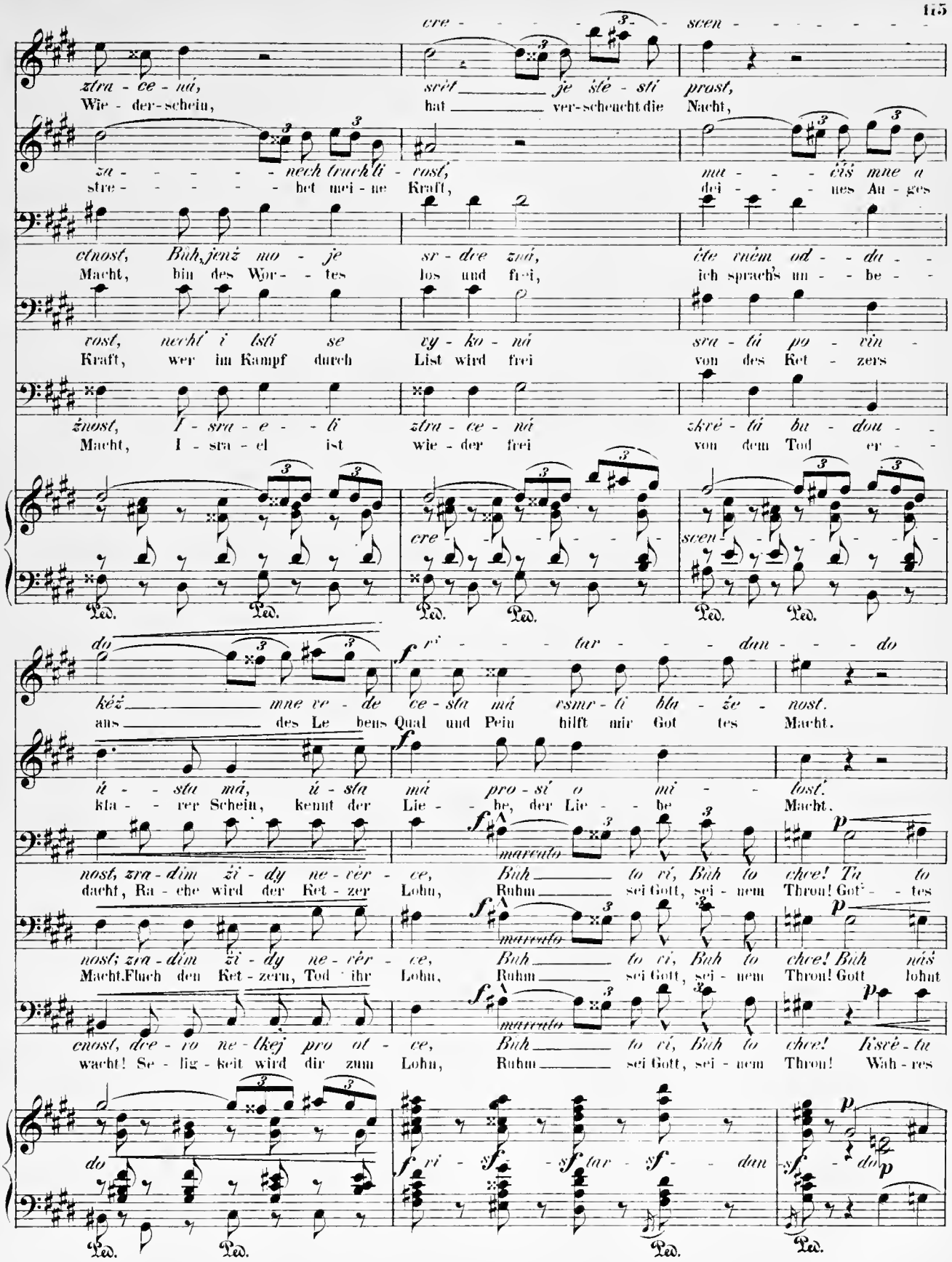

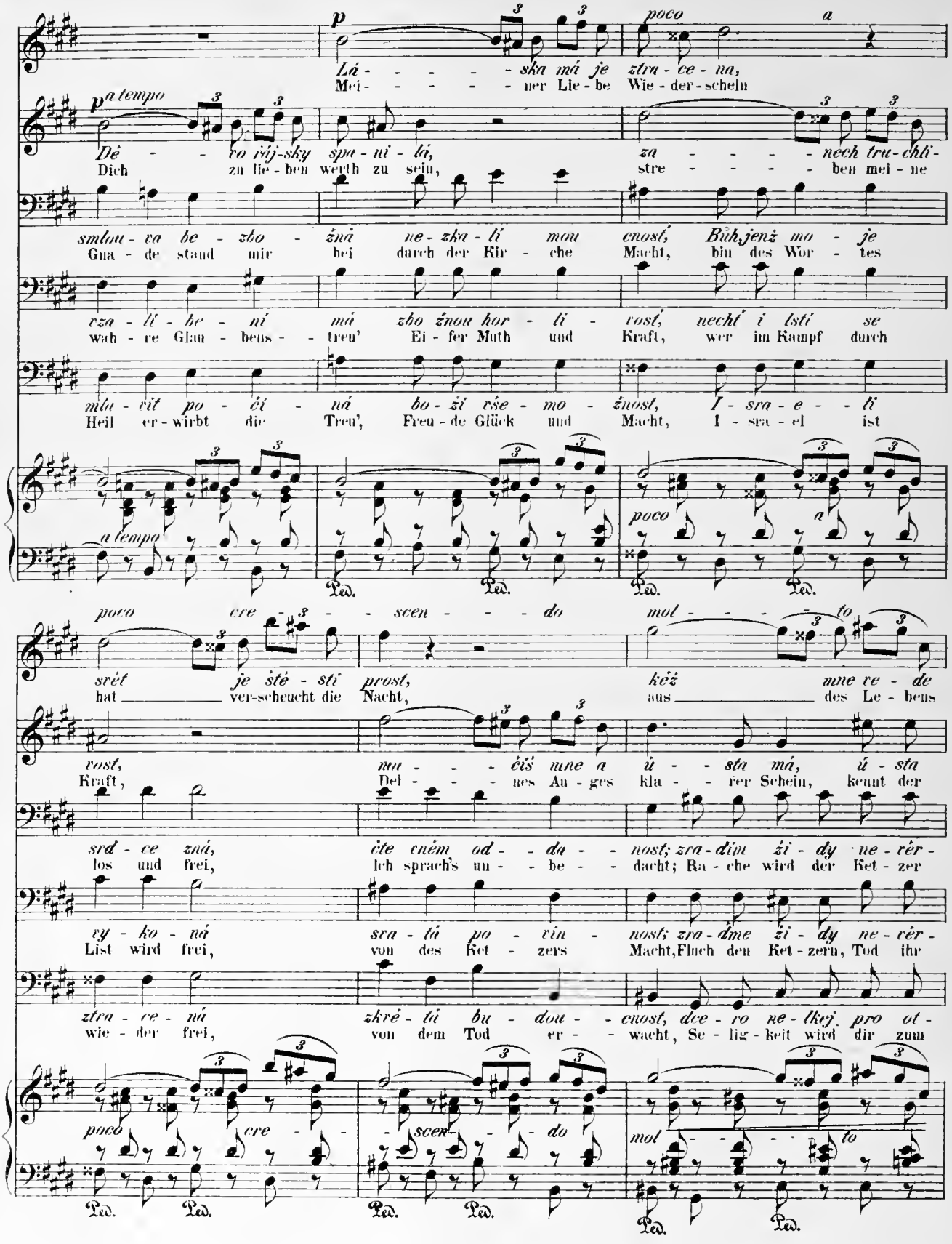
p
poco a
Lá - - - - - ska má je ztra - ce - na,
Mei - - - - - ner Lie - be Wie - der - scheln
p a tempo
Dé - - - ro ríj-sky spa - ní - lá,
Dich zu lie - ben werth zu sein,
za - - - - - nech tru - chli -
stre - - - - - ben mei - ne
smlou - va be - zbo - žná ne - zka - lí mou cnost', Bůh, jenž mo - je
Gna - de stand mir bei durch der Kir - che Macht, bin des Wor - tes
vza - lí - be - ní má zbo žnou hor - li - vost', nechť i lstí se
wah - re Glau - bens - treu' Ei - fer Muth und Kraft, wer im Kampf durch
mlá - vit po - ćí - ná bo - ží vše - mo - žnost, I - sra - e - - li
Heil er - wirbt die Treu', Freu - de Glück und Macht, I - sra - el ist
a tempo
poco a
Ped. Ped. Ped. Ped.
poco cre - - scen - - - do mol - - - - to
srét je šté - stí prost, kéž mne re - de
hat ver-scheucht die Nacht, aus des Le - bens
vost, mu - - - ćíš mne a ú - - sta má, ú - sta
Kraft, Dei - - - nes Au - ges kla - - rer Schein, kennt der
srd - ce zná, ćte cném od - - du - - nost; zra - dím ži - dy ne - vér -
los und frei, lch sprach's un - - be - - dacht; Ra - che wird der Ket - zer
vy - ko - ná sra - tá po - vin - nost; zra - díme ži - dy ne - vér -
List wird frei, von des Ket - zers Macht, Fluch den Ket - zern, Tod ihr
ztra - ce - ná zkré - tí bu - dou - cnost, dce - ro ne - lkej pro ot -
wie - der frei, von dem Tod er - - wacht, Se - lig - keit wird dir zum
poco cre - - scen - - do mol - - - - to
Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.

e ri - - - tar - - - dan - - - do mol -

ce - sta má v smr - ti bla - že - nost; ot - če tr - pím pré - hoř - ce, ot - če tr - pím pré - hoř -
Qual und Pein, hilft mir Got - tes Kraft; Täuschung ist des Le - bens Lohn, Täu - schung ist des Le - bens

má pro - sí o mi - lost', týs mi vni - kla - do sr - dce, týs mi vni - kla do sr -
Lie - be, der Lie - be Macht, dei - ne Lie - be wird mein Lohn, dei - ne Lie - be wird mein

ce, Bůh to ví, Bůh to chce! zra - dím ži - dy ne - vér - ce, Bůh to ví, Bůh to
Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Ra - che sei der Ket - zer Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem

ce, Bůh to ví, Bůh to chce! zra - dme ži - dy ne - vér - ce, Bůh to ví, Bůh to
Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron, Fluch den Ket - zern, Tod ihr Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem

ce, Bůh to ví, Bůh to chce! dce - ro ne - lkej pro ot - ce, Bůh to ví, Bůh to
Lohn, Ruhm sei Gott, sei - nem Thron! Se - lig - keit wird dir zum Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem

f sf e sf sf ri - - tar - - dan - - do mol - - - to

Meno mosso.

ce, Bůh to ví, Bůh to chce!
Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem Thron!

dce, Bůh to ví, Bůh to chce! On u - mí - rní mi - lo -
Lohn, Ruhm sei Gott und sei - nem Thron! Gott in sei - ner Herr - lich -

chce! On u - mí - rní mi - lo - sti,
Thron! Gott in sei - ner Herr - lich - keit

chce! On u - mí - rní mi - lo - sti,
Thron! Gott in sei - ner Herr - lich - keit

chce! On u - mí - rní mi - lo - sti,
Thron! Gott in sei - ner Herr - lich - keit

Meno mosso.

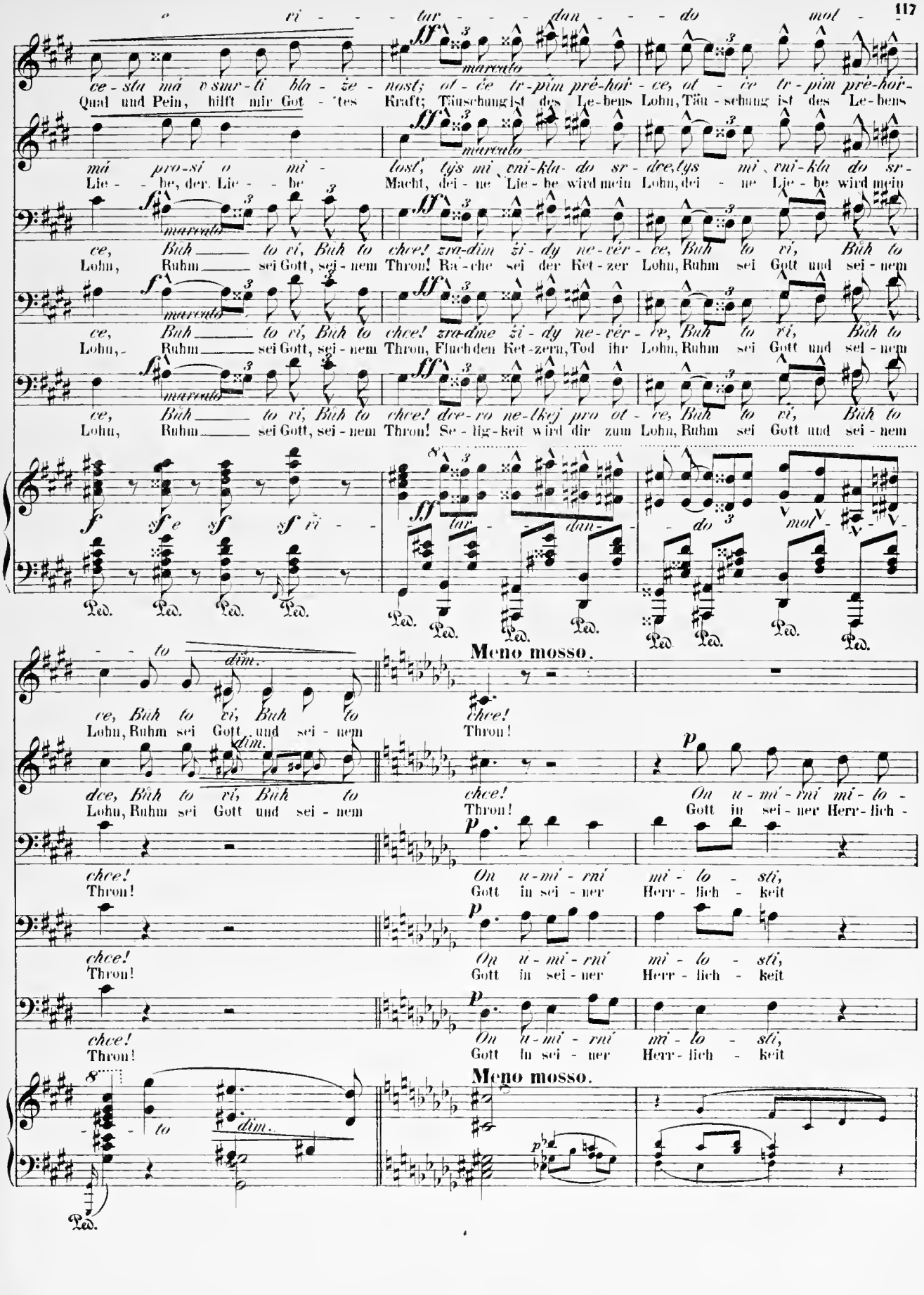

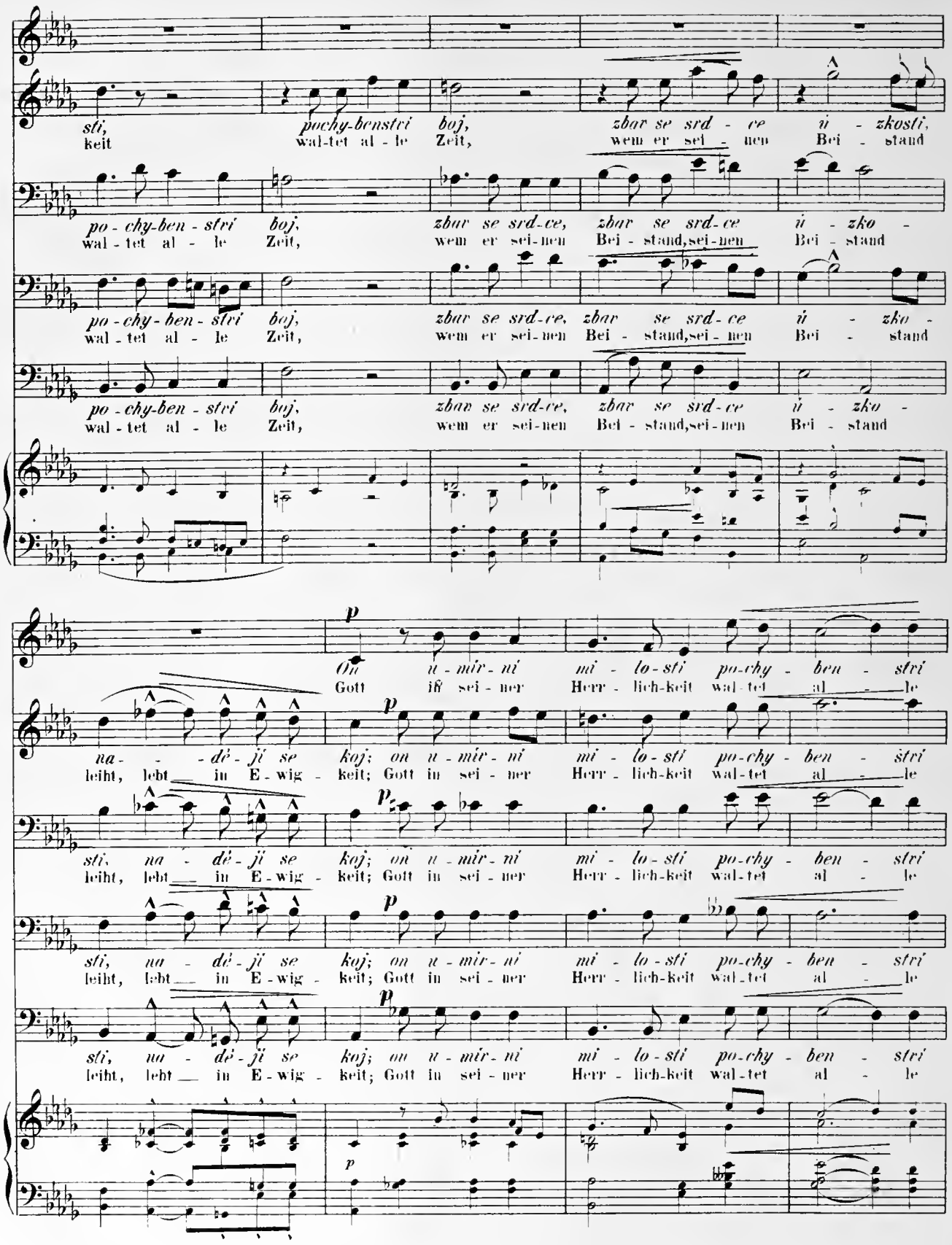
sti, pochy-benstvi boj, zbav se srd-ce ú-zkosti,
keit wal-tet al-le Zeit, wem er sei-nen Bei-stand
po-chy-ben-stvi boj, zbav se srd-ce, zbav se srd-ce ú-zko-
wal-tet al-le Zeit, wem er sei-nen Bei-stand, sei-nen Bei-stand
po-chy-ben-stvi boj, zbav se srd-ce, zbav se srd-ce ú-zko-
wal-tet al-le Zeit, wem er sei-nen Bei-stand, sei-nen Bei-stand
po-chy-ben-stvi boj, zbav se srd-ce, zbav se srd-ce ú-zko-
wal-tet al-le Zeit, wem er sei-nen Bei-stand, sei-nen Bei-stand
p
On u-mír-ní mi-lo-sti po-chy-ben-stvi
Gott ist sei-ner Herr-lich-keit wal-tet al-le
p
na-dě-jí se koj; on u-mír-ní mi-lo-sti po-chy-ben-stvi
leiht, lebt in E-wig-keit; Gott in sei-ner Herr-lich-keit wal-tet al-le
p
sti, na-dě-jí se koj; on u-mír-ní mi-lo-sti po-chy-ben-stvi
leiht, lebt in E-wig-keit; Gott in sei-ner Herr-lich-keit wal-tet al-le
p
sti, na-dě-jí se koj; on u-mír-ní mi-lo-sti po-chy-ben-stvi
leiht, lebt in E-wig-keit; Gott in sei-ner Herr-lich-keit wal-tet al-le
p

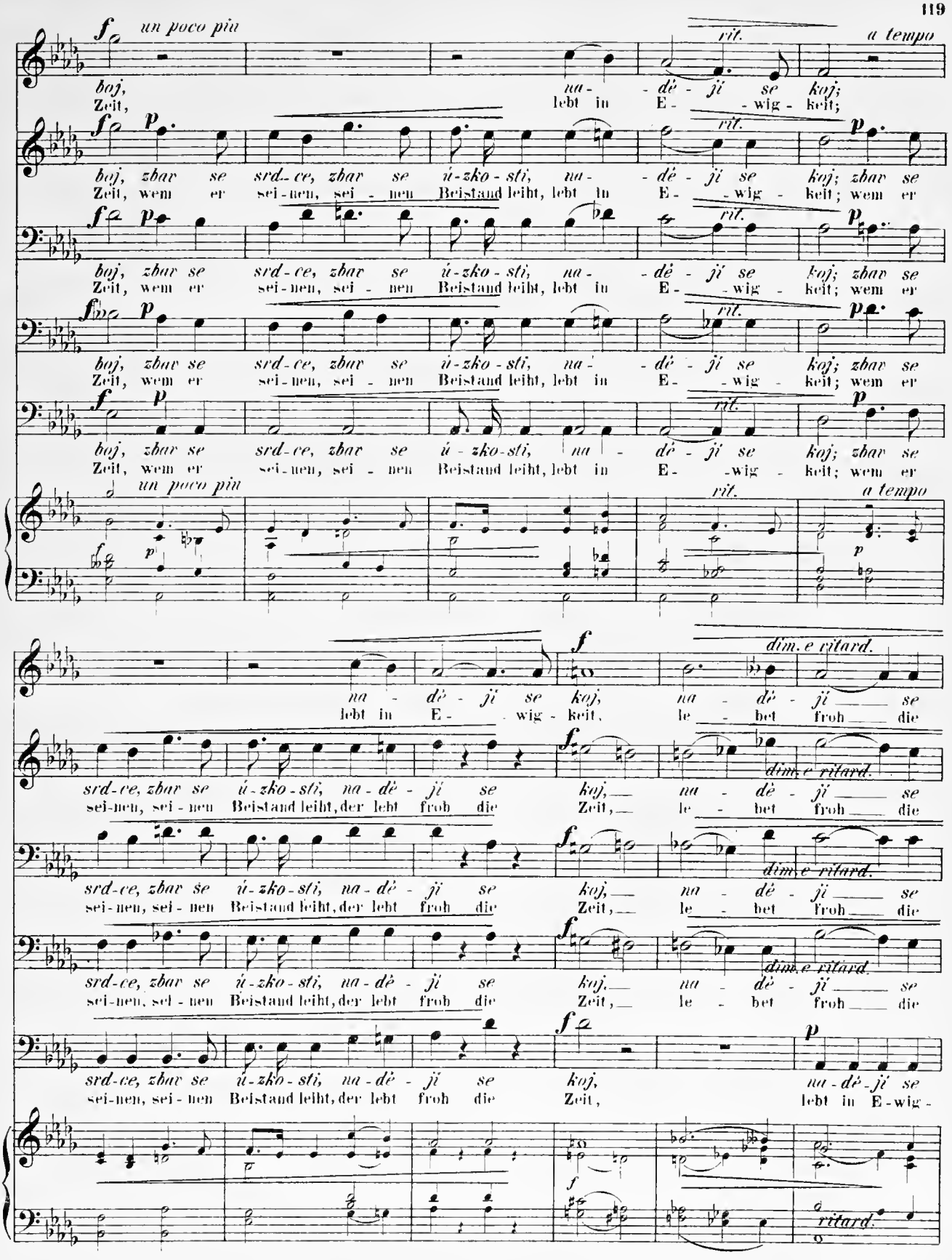
un poco più
rit.
a tempo
boj, na - dè - jí se koj;
Zeit, lebt in E - wig - keit;
boj, zbav se srd-ce, zbav se ú-zko-sti, na - dè - jí se koj; zbav se
Zeit, wem er sei-nen, sei - nen Beistand leiht, lebt in E - wig - keit; wem er
un poco più
rit.
a tempo
na - dè - jí se koj, na - dè - jí se
lebt in E - wig - keit, le - bet froh die
dim. e ritard.
srd-ce, zbav se ú-zko-sti, na-dè - jí se koj, na - dè - jí se
sei-nen, sei - nen Beistand leiht, der lebt froh die Zeit, le - bet froh die
ritard.

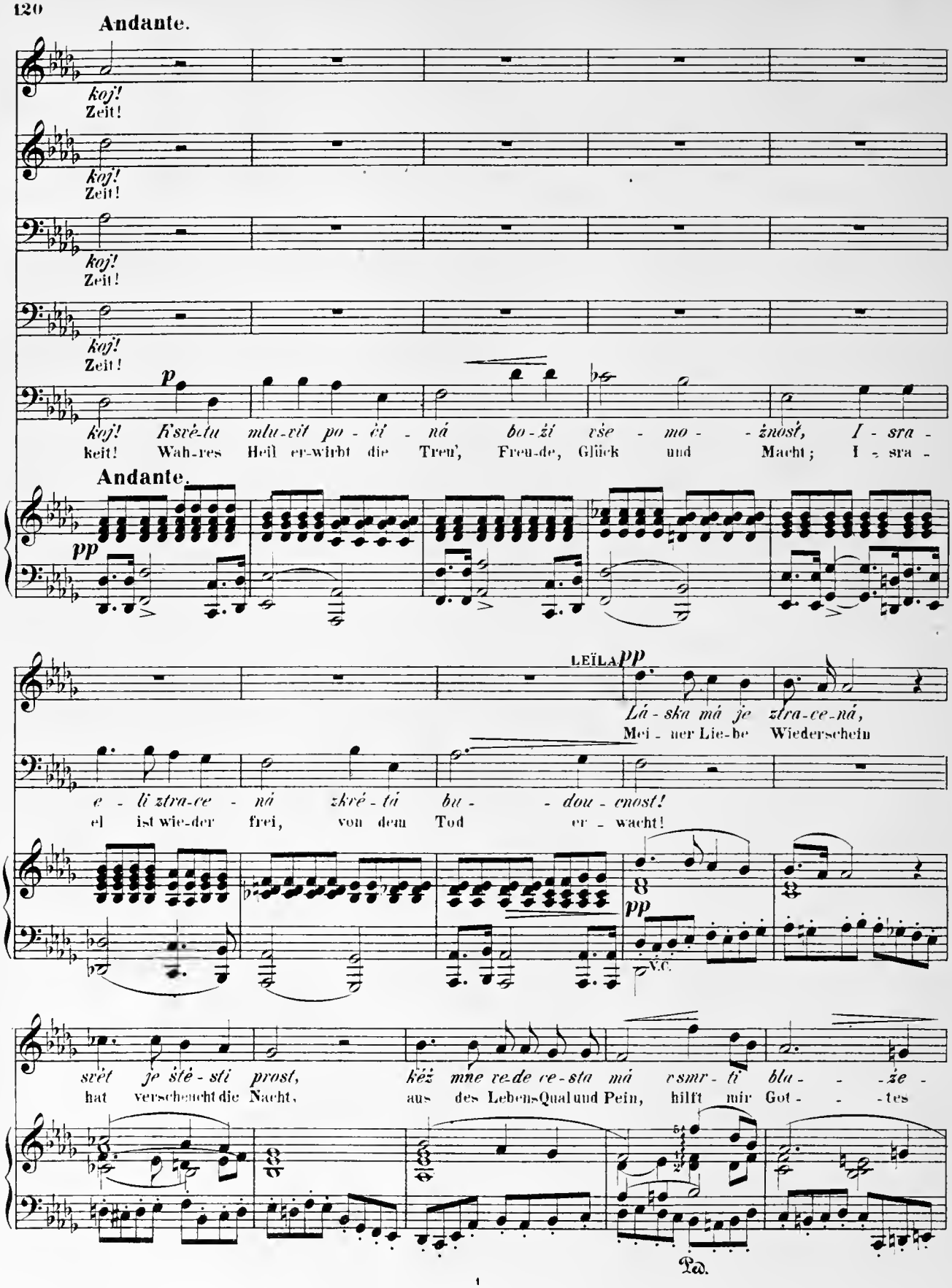
Andante.
koj!
Zeit!
koj!
Zeit!
koj!
Zeit!
koj!
Zeit!
p
koj! F'svė-tu mlu-vit po - čí - ná bo-ží vše - mo - - žnost, I - sra -
keit! Wah-res Heil er-wirbt die Treu', Freu-de, Glück und Macht; I - sra -
Andante.
pp
LEÏLA pp
Lá - ska má je ztra-ce-ná,
Mei - ner Lie-be Wiederschein
e - li ztra-ce - ná zkré - tá bu - - dou - cnost!
el ist wie-der frei, von dem Tod er - wacht!
pp
V.C.
svět je ště - sti prost, kéž mne ve-de ce-sta má vsmr - ti blu - - že -
hat verscheucht die Nacht, aus des Lebens-Qual und Pein, hilft mir Got - - -tes
Ped.

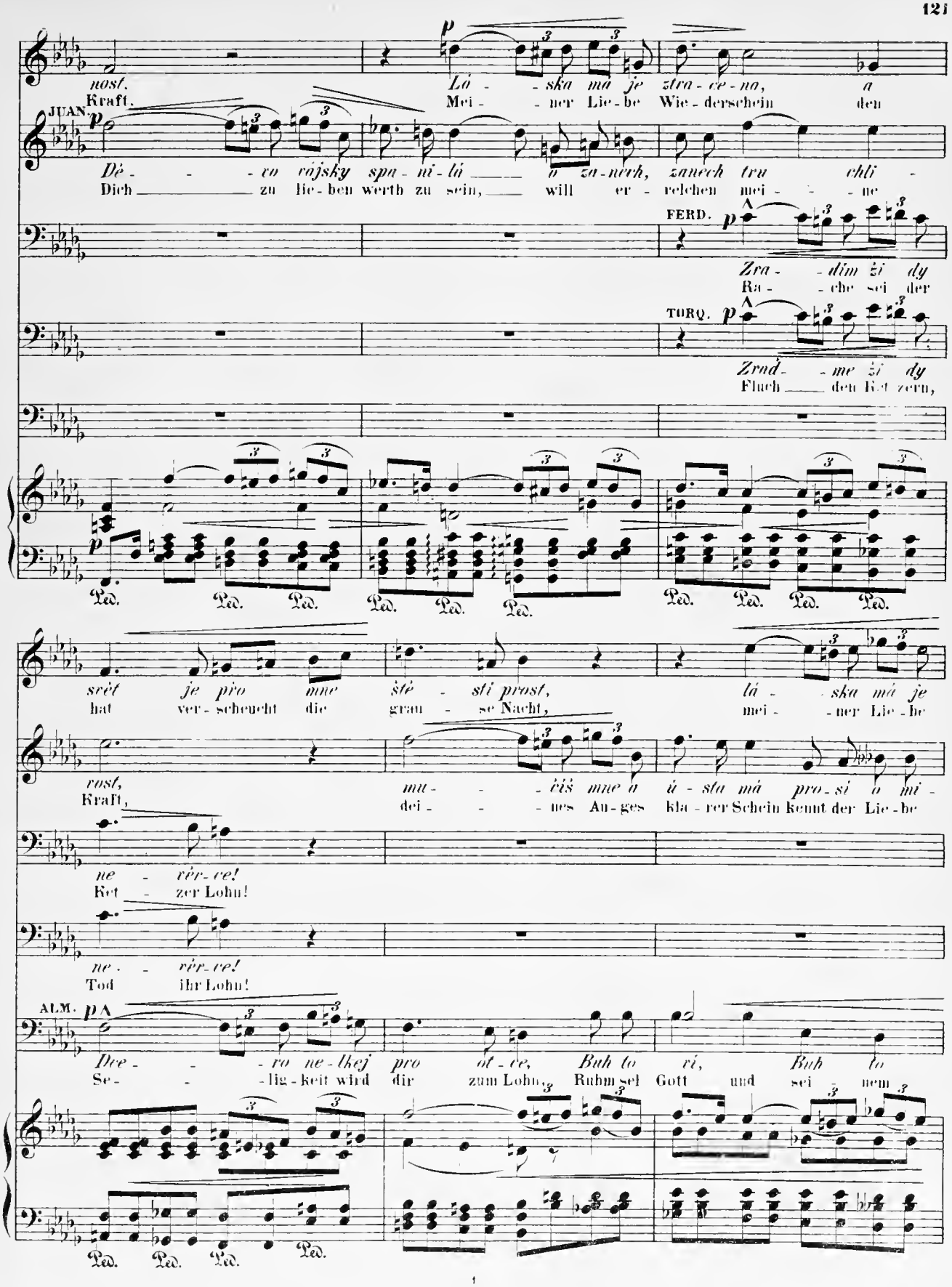
nost.
Kraft.
Lá - - ska má je ztra - ce - na, a
Mei - - ner Lie - be Wie - derschein den
JUAN.
Dě - - - vo rájsky spa - ní - lá _____ o za - nech, zanech tru chli -
Dich _____ zu lie - ben werth zu sein, _____ will er - relchen mei - - - ne
FERD.
Zra - - dím ži dy
Ra - - che sei der
TORQ.
Zrad - - me ži dy
Fluch _____ den Ket zern,
Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.
svět je pro mne ště - sti prost, lá - - ska má je
hat ver - scheucht die grau - se Nacht, mei - - ner Lie - be
rost,
Kraft,
mu - - - žiš mne a ú - sta má pro - si o mi -
dei - - - nes Au - ges kla - rer Schein kennt der Lie - be
ne - věr - ce!
Ket - zer Lohn!
ne - - věr - ce!
Tod ihr Lohn!
ALM.
Dce - - - ro ne - bkej pro ot - ce, Buh to ví, Buh to
Se - - - lig - keit wird dir zum Lohn, Ruhm sei Gott und sei nem
Ped. Ped. Ped. Ped.

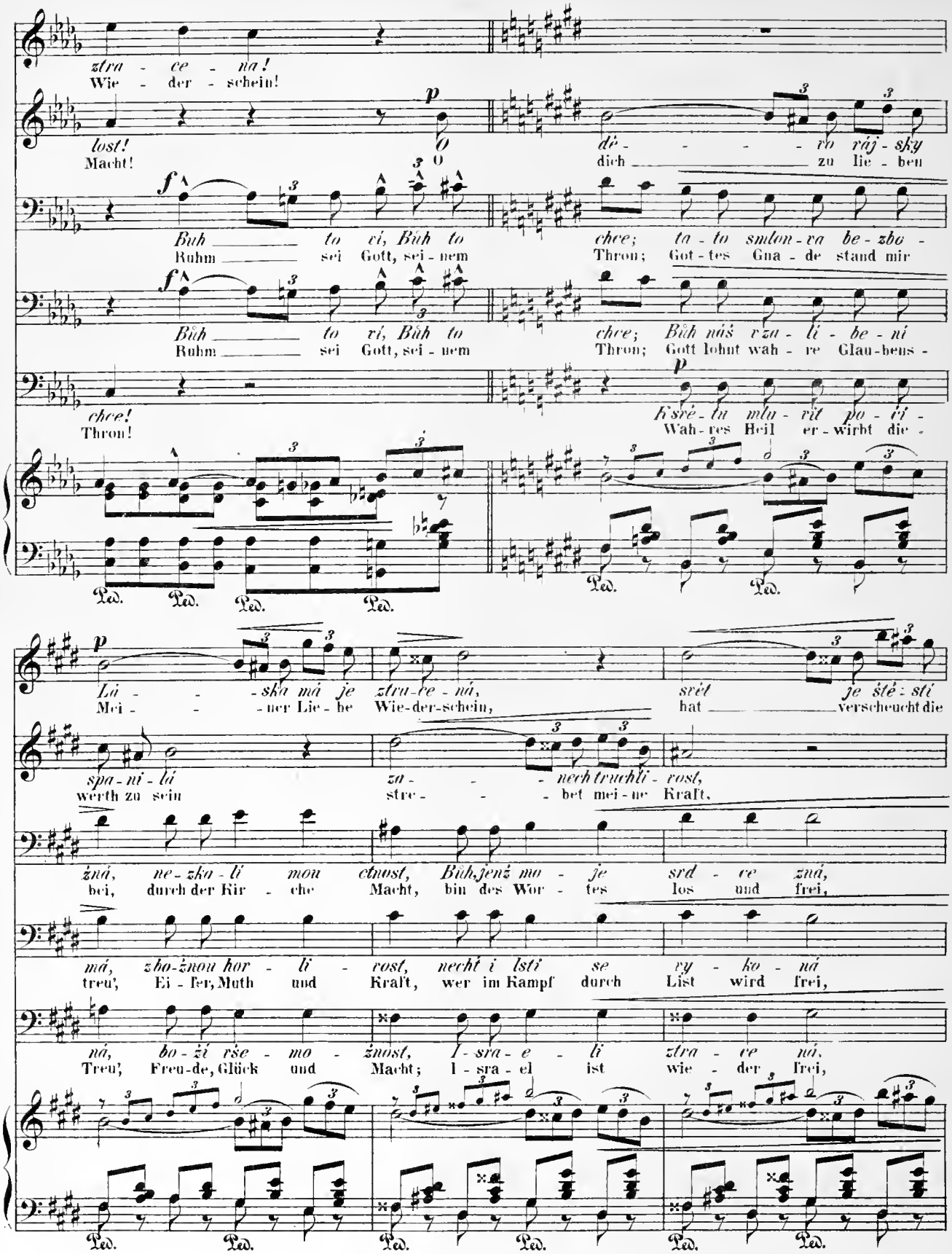
ztra - ce - na!
Wie - der - schein!
lost!
Macht!
dè - - - - ro ráj - sky
dich zu lie - ben
Buh to cí, Buh to chce;
Ruhm sei Gott, sei - nem Thron;
ta - to smlou - va be - zbo -
Got - tes Gna - de stand mir
Buh to cí, Buh to chce;
Ruhm sei Gott, sei - nem Thron;
Buh náš vza - li - be - ní
Gott lohnt wah - re Glau-bens -
chce!
Thron!
K'srè - tu mlu - vit po - cí -
Wah - res Heil er - wirbt die -
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Lá - - - ska má je ztra-ce - ná,
Mei - - - ner Lie - be Wie-der-schein,
svèt je šté - stí
hat verscheucht die
spa - ní - lá
werth zu sein
za - - - nech truchli - rost,
stre - - - bet mei - ne Kraft,
žná, ne - zka - lí mou ctnost, Buh, jenž mo - je srd - ce zná,
bei, durch der Kir - che Macht, bin des Wor - tes los und frei,
má, zho-žnou hor - li - rost, necht i lsti se vy - ko - ná
treu', Ei - fer, Muth und Kraft, wer im Kampf durch List wird frei,
ná, bo - zí rše - mo - žnost, I - sra - e - li ztra - ce ná.
Treu', Freu-de, Glück und Macht; I - sra - el ist wie - der frei,
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.
Ped.

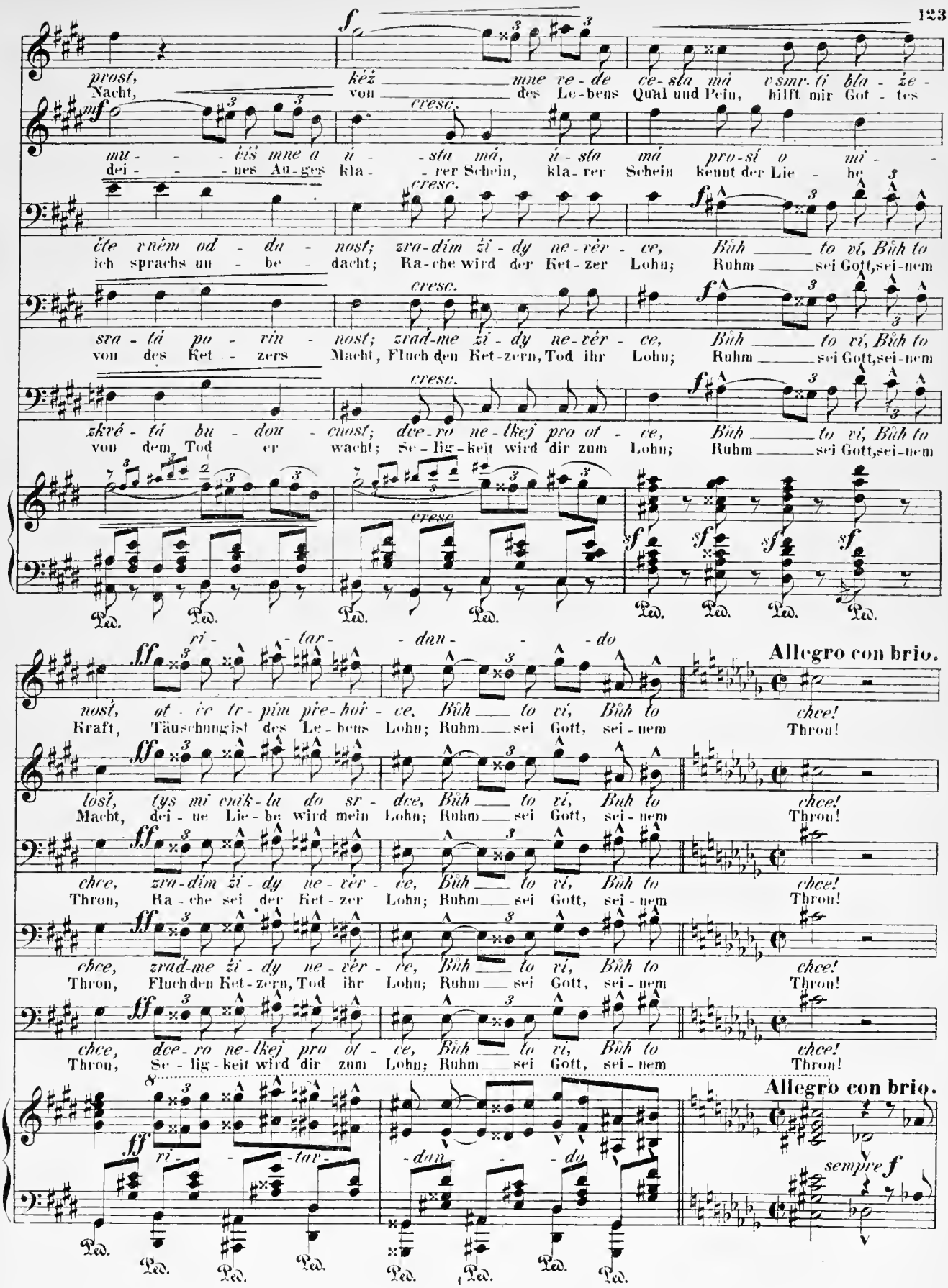
prost, Nacht,
kéž mne vede cesta má vsmr-ti bla-že-
von des Le-bens Qual und Pein, hilft mir Got-tes
cresc.
mu-žiš mne a ú-sta má, ú-sta má pro-sí o mí-
dei-nes Au-ges kla-rer Schein, kla-rer Schein kennt der Lie-be
ícte vnèm od-da-nost; zra-dím ži-dy ne-vèr-ce, Bůh to ví, Bůh to
ich sprachs un-be-dacht; Ra-che wird der Ket-zer Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem
sva-tá po-vin-nost; zrad-me ži-dy ne-vèr-ce, Bůh to ví, Bůh to
von des Ket-zers Macht, Fluch den Ket-zern, Tod ihr Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem
zkvé-tá bu-dou-cnost; dce-ro ne-lkej pro ot-ce, Bůh to ví, Bůh to
von dem Tod er wacht; Se-lig-keit wird dir zum Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem
ri-tar-dan-do
Allegro con brio.
nost, ot-ce tr-pím pře-hoř-ce, Bůh to ví, Bůh to chce!
Kraft, Täuschung ist des Le-bens Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
lost, tys mi vník-la do sr-dce, Bůh to ví, Bůh to chce!
Macht, dei-ne Lie-be wird mein Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
chce, zra-dím ži-dy ne-vèr-ce, Bůh to ví, Bůh to chce!
Thron, Ra-che sei der Ket-zer Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
chce, zrad-me ži-dy ne-vèr-ce, Bůh to ví, Bůh to chce!
Thron, Fluch den Ket-zern, Tod ihr Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
chce, dce-ro ne-lkej pro ot-ce, Bůh to ví, Bůh to chce!
Thron, Se-lig-keit wird dir zum Lohn; Ruhm sei Gott, sei-nem Thron!
Allegro con brio.
ri-tar-dan-do
sempre f
Ped.

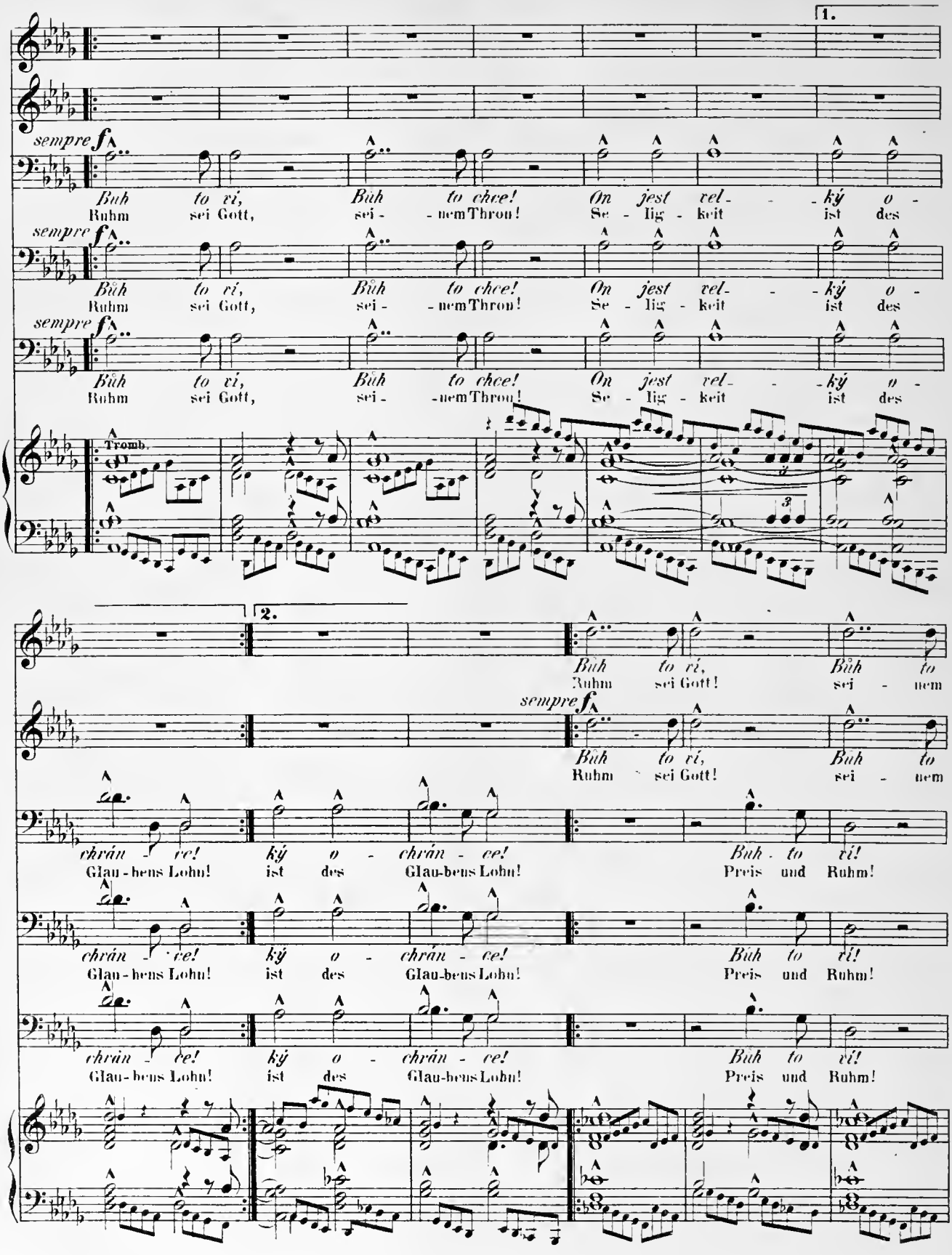
1.
sempre f
Bůh to ví, Bůh to chce! On jest vel- - ký o -
Ruhm sei Gott, sei- -nem Thron! Se- lig- keit ist des
sempre f
Bůh to ví, Bůh to chce! On jest vel- - ký o -
Ruhm sei Gott, sei- -nem Thron!
sempre f
Bůh to ví, Bůh to chce! On jest vel- - ký o -
Ruhm sei Gott, sei- -nem Thron! Se- lig- keit ist des
Tromb.
2.
Bůh to ví, Bůh to
Ruhm sei Gott! sei- nem
sempre f
Bůh to ví, Bůh to
Ruhm sei Gott! sei- nem
chrán- ce! ký o- chrán- ce! Bůh to ví!
Glau-bens Lohn! ist des Glau-bens Lohn! Preis und Ruhm!
chrán- ce! ký o- chrán- ce! Bůh to ví!
Glau-bens Lohn! ist des Glau-bens Lohn! Preis und Ruhm!
chrán- ce! ký o- chrán- ce! Bůh to ví!
Glau-bens Lohn! ist des Glau-bens Lohn! Preis und Ruhm!

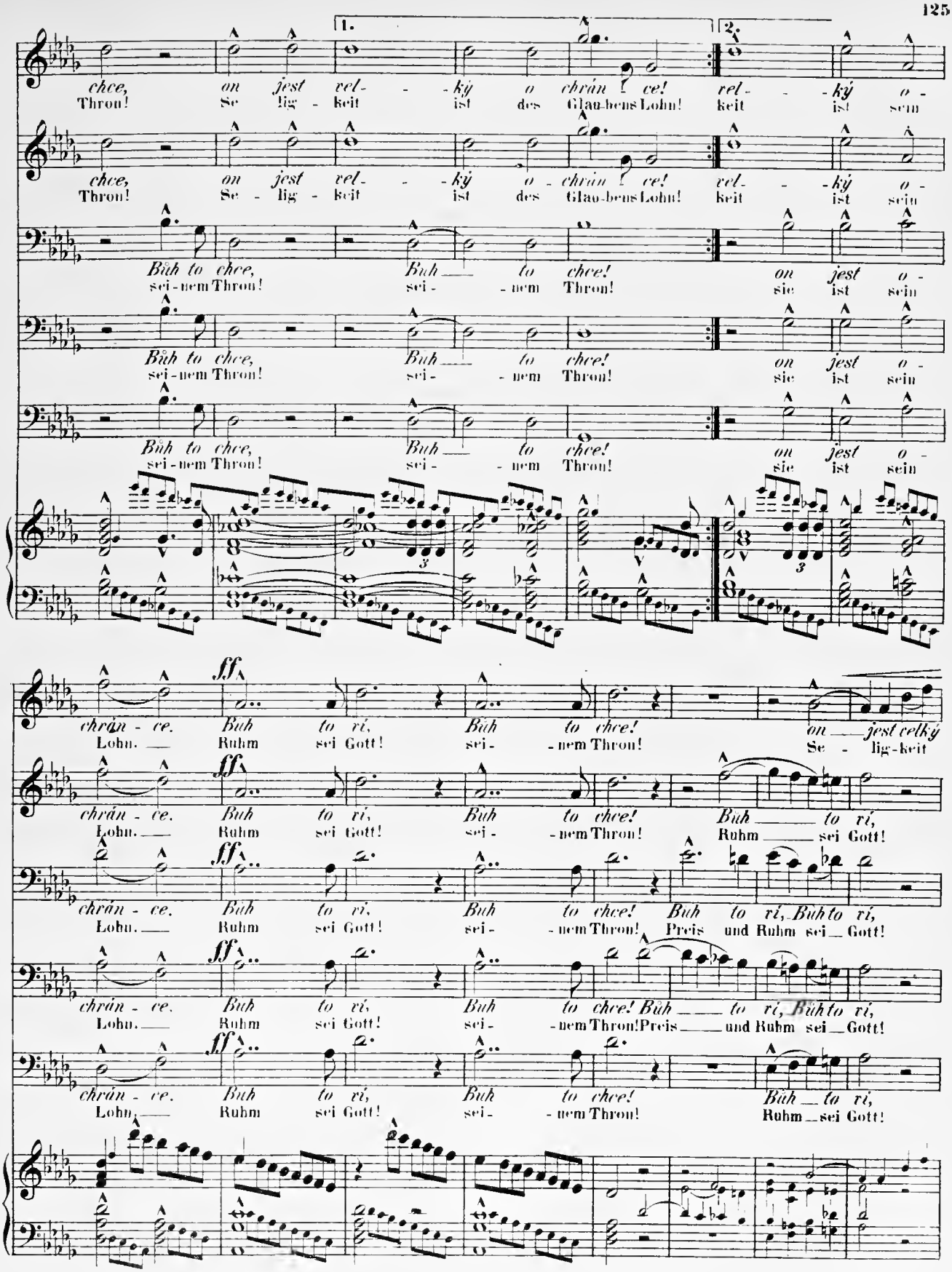
1.
2.
chce, on jest vel- - -ký o chrán - ce! vel- - -ký o -
Thron! Se lig - keit ist des Glau-bens Lohn! keit ist sein
Bůh to chce, Bůh — to chce! on jest o -
sei - nem Thron! sei - - nem Thron! sie ist sein
ff
chrán - ce. Bůh to rí, Bůh to chce! on — jest velký
Lohn. — Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Se - lig-keit
Bůh — to rí,
Ruhm — sei Gott!
Preis und Ruhm sei — Gott!
Bůh — to rí, Bůh to rí,
Preis — und Ruhm sei — Gott!

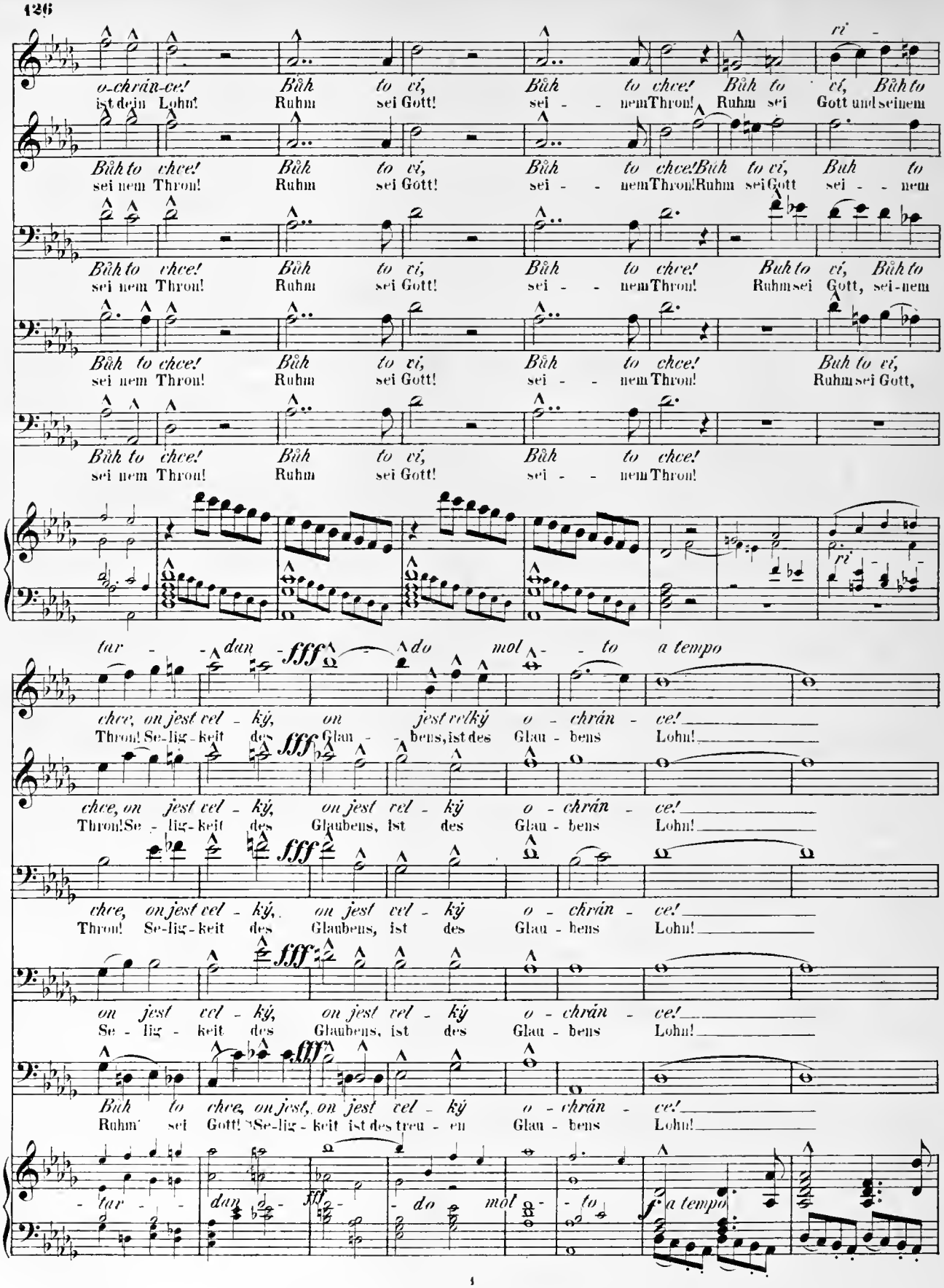
o-chrán-ce! Bůh to ví, Bůh to chce! Bůh to ví, Bůh to
ist dein Lohn! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott und sei nem
Bůh to chce! Bůh to ví, Bůh to chce! Buh to ví, Buh to
sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott sei - - nem
Bůh to chce! Bůh to ví, Bůh to chce! Buh to ví, Bůh to
sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott, sei - nem
Bůh to chce! Bůh to ví, Bůh to chce! Buh to ví,
sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron! Ruhm sei Gott,
Bůh to chce! Bůh to ví, Bůh to chce!
sei nem Thron! Ruhm sei Gott! sei - - nem Thron!
tar - - dan - do mol - - to a tempo
chce, on jest vel - ký, on jest velký o - chrán - ce!
Thron! Se-lig-keit des Glau - bens, ist des Glau - bens Lohn!
chce, on jest vel - ký, on jest vel - ký o - chrán - ce!
Thron! Se - lig-keit des Glaubens, ist des Glau - bens Lohn!
chce, on jest vel - ký, on jest vel - ký o - chrán - ce!
Thron! Se-lig-keit des Glaubens, ist des Glau - bens Lohn!
on jest vel - ký, on jest vel - ký o - chrán - ce!
Se - lig - keit des Glaubens, ist des Glau - bens Lohn!
Bůh to chce, on jest, on jest vel - ký o - chrán - ce!
Ruhm sei Gott! Se-lig - keit ist des treu - en Glau - bens Lohn!
tar - - dan - do mol - - to a tempo

Almamen odchází vjednu, Torquemada s Lejlou vdruhou stranu; náhle však Lejla ohlednuvši se, vrácí se k Almamenu, jenž ji
Almamen entfernt sich langsam auf der einen, Torquemada mit Lejla auf der entgegengesetzten Seite; Lejla wendet sih plötzlich

ff

Ped.

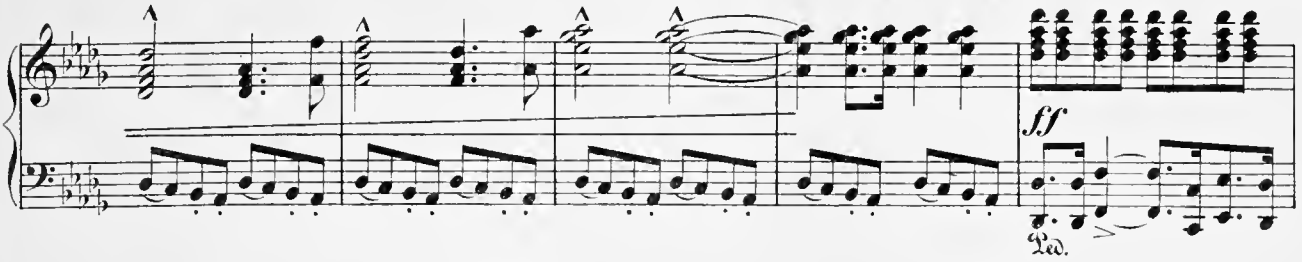

objímá á jí žehná, načež rychle odejde; Lejla klečíc, to úžebně za ním hledí; Torquemada pak přistoupí k ní, by ji odvedl.
von ihm weg und eilt zum Almamen zurück; er küsst und segnet sie; darauf entfernt er sich schnell; Lejla blickt ihm wehmüthig

meno mosso

p

Ped. Ped. Ped.

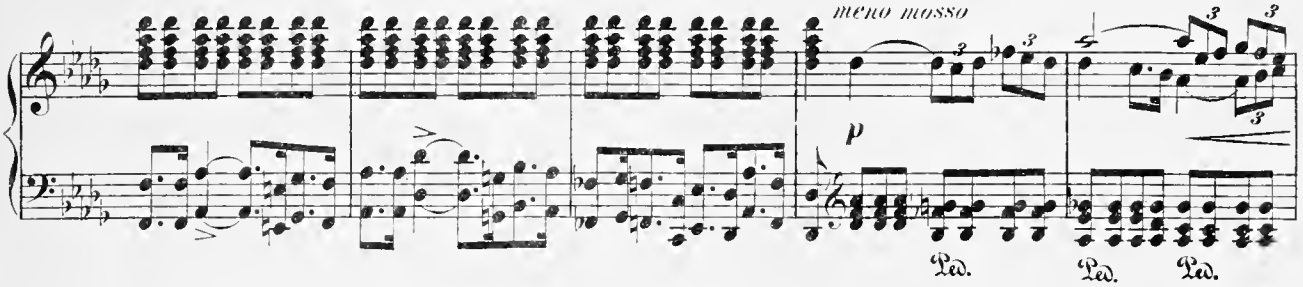

nach, Torquemada tritt zu ihr und führt sie hinweg

ritard.

Piu Allegro.

f

sempre fff

sf

Ped. Ped.

sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf sf

Ped.

sfz sfz sfz

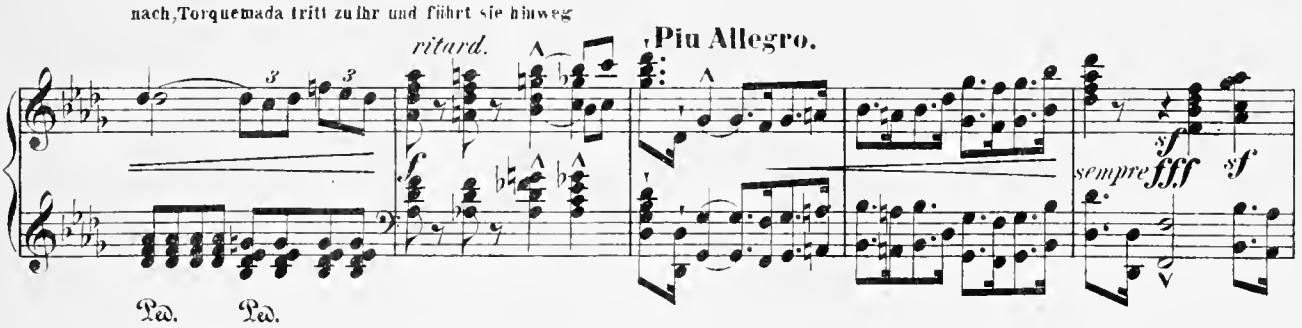

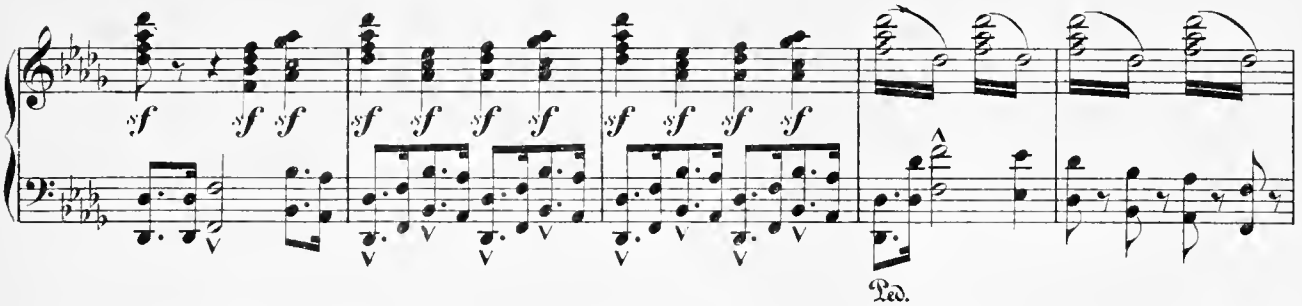

(*Opona spadne.*)
(Der Vorhang fällt.)

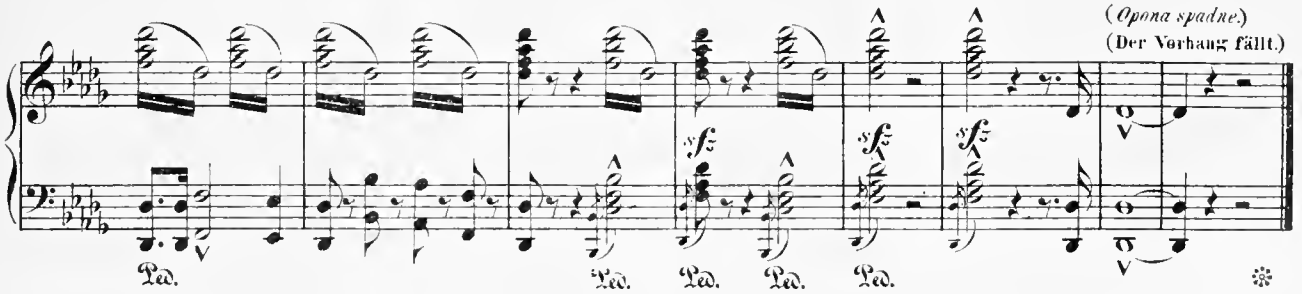

Ped. Ped. Ped. Ped. Ped.